Dr. Paraschiv Pețu **Ionel Torja**

ÎN CONSTELAȚIA NUMELUI

Dr. Paraschiv PEŢU **Ionel TORJA**

ÎN CONSTELAŢIA NUMELUI

editura
DETECTIV
Bucureşti
2011

MOTTO:

„Înțelepciunea este a ta numai
când o dai altuia, altfel
ea este numai în tine“!

Nicolae IORGA

DIN CONSTELAŢIA PASIUNII

Până la întâlnirea cu manuscrisul cărții de față, eram convins că despre numele persoanei fizice nu mai sunt prea multe lucruri de spus. Tomuri serioase abordaseră cu exigențe aproape exhaustive subiectul şi mă gândeam că nu prea ar mai putea fi găsite elemente noi. Dar iată că „În constelația numelui" vine cu un aer proaspăt peste tot ce s-a scris în domeniu, un aer nemaiîntâlnit, adunat parcă de pe crestele înalte unde ajung doar temerarii şi experimentații urcuşurilor. Un aer sănătos, pe care cititorul interesat de domeniul stării civile îl va inspira cu nesaț la lectura cărții acesteia.

Reluând critic, cu ochi profesionişti, bibliografia existentă, autorii reuşesc nu doar să aducă „la zi" o tematică destul de stufoasă, ci chiar să o elibereze de balast şi să-i confere acesteia însuşirile unui ingredient de neînlocuit într-o cultură generală respectabilă.

Se vede clar că atât domnul Paraschiv Pețu, cât şi domnul Ionel Torja, autorii volumului, au nu doar cunoştințe teoretice şi experiență practică de invidiat în domeniu, ci şi veritabile calități publicistice.

După structurarea întregului conținut, după cursivitatea şi limpezimea expunerii lui, ne dăm seama că autorii nu sunt la început de drum. Ei au atins deja puncte importante din pasionantul parcurs editorial în care s-au înrolat. Fie că este vorba despre istoric şi tradiții ale numelui, fie despre importanța lui în complexa manifestare cotidiană a individului, ei tratează cu acelaşi respect şi cu egală atenție fiecare pagină. În acest context,

mi se pare atractivă chiar şi secţiunea cu lista numelor româneşti. Cititorul poate trăi satisfacţia întâlnirii numelui său aici sau, dacă nu, pe aceea de a şi-l face cunoscut de acum, prin sugestia adresată autorilor de a publica o viitoare ediţie, cu completări şi adăugiri de ultimă oră.

Dar să nu lungim prea mult timpul de aşteptare pentru a intra în miezul problematicii. În esenţă, putem spune că autorii au urcat „În constelaţia numelui", direct din constelaţia pasiunii pentru lucrul făcut temeinic. Acolo, la înălţimea realizării lor, cititorul va trăi bucuria de a fi întâlnit o carte care trebuie parcursă.

Directorul Editurii Detectiv,
Firiță CARP

CAPITOLUL I

CONSIDERAŢII INTRODUCTIVE

1.1. Noțiuni generale

Este oare corect şi bine ca pe parcursul vieții să ne schimbăm numele şi prenumele pe care le-am primit la naştere?[1]

Această întrebare se pune din ce în ce mai des. Fiind o întrebare deschisă, este normal ca părerile să fie împărțite.

Există persoane care consideră că schimbarea numelui le-a influențat viața în bine, le-a adus un progres atât material cât şi o stabilitate în viața de familie. De cealaltă parte există voci, şi nu puține la număr, care consideră că schimbarea numelui duce la ruperea de divinitate prin explicarea faptului că există în Noul Testament credința că numele comunică ceva esențial, caracteristic şi fundamental din ceea ce aparține ființei celui care poartă acel nume.

Identitatea şi destinul fiecăruia dintre noi se spune că sunt date de numele şi prenumele pe care le avem. Nu trebuie să uităm faptul că numele a fost dintotdeauna important pentru om. Principala lui funcție este cea de identificare a persoanei în comunitatea în care trăieşte, învață şi îşi desfăşoară activitatea.

Numele pe care îl avem, pe care îl purtăm întreaga viață sau doar o parte din viață (până la căsătorie, până la schimbarea acestuia pe cale administrativă, până la adopție etc.), este o parte din noi, ne identifică şi se identifică cu noi, este sunetul la care noi reacționăm.

Aşadar, considerăm că numele are o anumită vibrație energetică, el însuşi fiind încărcat de energie. Sunetul numelui poartă o vibrație, este ca o mantră.[2] Numele pe care îl are o persoană este sunetul asociat în mod constant cu aceea persoană, deci dacă se schimbă numele, se schimbă ceea ce este asociat cu persoana respectivă.

Formula de denominație personală ce cuprinde: nume de botez + nume de familie (+ supranume) este cea mai uzitată formulă care stă

---

[1] I. TORJA – Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificație, Origine, Schimb", Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 1.

[2] Mantră = o silabă, un cuvânt sau vers ce are proprietatea de a exercita o influență puternică asupra subconştientului şi a conştiinței în acelaşi timp, în vederea perfecționării sufleteşti.

la baza sistemului oficial. Elementul fundamental al sistemului oficial este numele de familie. În opinia lui Christian Ionescu „trăsătura caracteristică a numelui de familie este funcția denotativă multiplă; el denotă simultan şi în mod obligatoriu atât familia considerată ca o unitate, cât şi pe fiecare dintre membrii familiei”.[3]

În unele culturi, copiilor le este dat în mod tradițional un nume public care este trecut în toate actele acestuia ***si un nume de suflet,*** care rămâne secret sau care a fost cunoscut numai celor în care se putea avea încredere. Motivația celor două nume conform tradițiilor vechi, este următoarea: fiecare persoană trebuie să aibă o identitate care să o însoțească în viața publică, dar pentru ca persoana să fie ocrotită pe plan astral aceasta trebuie să aibă şi un alt nume, deoarece se crede că dacă un inamic i-ar şti numele „real”, el sau ea ar putea dobândi puteri asupra acestuia.

Zeii mitologici străvechi îşi păstrau şi ei numele secrete pentru a-şi împiedica duşmanii să dobândească puteri asupra lor, fapt menționat şi în Biblie, care face trimitere la puterea pe care o are schimbarea numelui. De exemplu, Saul era un om violent până când şi-a schimbat numele în Pavel. Unii oameni chiar cred că dacă o persoană nu are un nume secret, nu există cu adevărat. Pe parcursul istoriei, avem foarte multe dovezi prin care se certifică faptul că oamenii şi-au luat nume noi când au trecut prin inițieri spirituale sau prin ritualuri de trecere, de la şamani sau de la alți lideri spirituali, sau puteau să-şi aleagă ei înşişi nume noi. Rabinii evrei dau celor grav bolnavi nume noi, în ideea de a le insufla o nouă viață.

Numele constituie o părticică din tradiția, din istoria țării, ele dau informații asupra culturii şi asupra modului de viață în general, al celor care ne-au precedat.

Bazându-ne pe numele de persoane, putem trage concluzii asupra populațiilor, de exemplu asupra oamenilor care au colonizat la un moment dat o anumită regiune, deoarece dintre toate elementele limbii, cele mai legate de evoluția societății sunt numele de persoane, ele se înlocuiesc mult mai uşor decât numele comune.

1.2. Concepția actuală despre numele persoanelor

Dacă în trecut exista o tradiție cel puțin bizară ca creştinii care nu dețin un nume ce se regăseşte în sinaxare[4] drept nume ale unor sfinți nu

[3] CH. IONESCU – *Mică enciclopedie onomastică*, Editura Enciclopedică Română, Bucureşti, 1975.

[4] Sinaxare = viețile sfinților, pe scurt, în rubrici zilnice.

sunt admişi să fie pomeniți, astăzi trecem printr-o situație cu totul diferită după ridicarea cortinei de fier de pe libertatea exprimării sufletului.

Mai mult decât atât, deschiderea granițelor, internetul de care beneficiază toți tinerii din ziua de azi şi televiziunea au schimbat profund concepția şi gândirea părinților cu privire la numele pe care îl dau copiilor.

Multe cupluri nu îşi dau seama, când aleg numele copilului, de importanța acestuia, fiind foarte *subiectivi, neglijând faptul că acest nume va fi purtat de copil pe tot parcursul vieții, marcându-i existența.*

Astăzi avem impresia că suntem liberi să dăm copiilor noştri orice nume dorim, numai că alegerea noastră va fi limitată de un număr mare de criterii, unele implicite, de care nu suntem întotdeauna conştienți, cum ar fi apartenența la o etnie, la un cult religios, ataşamentul față de anumite regiuni geografice, etc. În toate țările lumii, numele are o rezonanță culturală şi socială, reflectând foarte multe date despre persoana care îl poartă.

Numele şi prenumele trebuie să individualizeze o persoană, *deoarece are o natură paradoxală.* În „Gândirea sălbatică", Claude Lévi-Strauss spunea că „numirea înseamnă clasificare. Atunci când îl numim pe celălalt, de fapt îl includem într-o clasă şi, în acelaşi timp, ne definim pe noi înşine".

Atunci când vine vorba despre alegerea numelui pentru copil, părinții se împart în două categorii şi anume: categoria celor religioşi, care doresc neapărat ca şi copilul lor să aibă un nume de sfânt, pentru ca acesta să fie apărat de rele, situație în care copilul se va numi cu siguranță Ioan, Ştefan, Maria etc. şi a doua categorie aceea a părinților moderni care agreează numele străine, în fața celor româneşti, situație în care sigur copilului îi pun numele Patrick în loc de Patriciu, John în loc de Ion, Katherine în loc de Ecaterina etc.

Nu trebuie să uităm un lucru foarte important şi anume că numele are o funcție particularizatoare, e o pecete a persoanei umane care o descoperă în vocația ei unică şi de neînlocuit. Intimitatea şi apropierea sufletească față de un om o manifestăm când îi rostim numele de botez, mai ales în formă diminutivală.

În acest context se pun câteva întrebări: Are importanță numele pe care îl alegem copilului nostru?, privită din prisma unei alte întrebări şi anume dacă îl va ajuta să reuşească în viață, va avea succes, va fi mai fericit etc.?

Răspunsul la această întrebare îl găsim printr-o demonstrație foarte simplă.

Să presupunem că familia Vlad, un cuplu (soț şi soție), sunt cetățeni români cu domiciliul în România şi urmează să devină părinți peste câteva zile. Pentru a nu avea surprize la naştere, cu privire la

prenumele pe care urmează să îl pună copilului, au început să caute prenume atât româneşti, cât şi străine. Având în vedere că Vlad poate fi folosit şi ca nume şi ca prenume este indicat să nu i se pună prenumele tot Vlad sau Vlăduț, deoarece combinația de Vlad Vlad sau Vlad Vlăduț, nu este una prea potrivită, având în vedere reacția interlocutorilor la auzul acestei combinații. Mai mult decât atât, cunoaştem persoane care în viața de zi cu zi se prezintă cu prenumele Michael în loc de Mihai, deoarece aceştia afirmă „oamenii se comportă diferit cu ei când se prezintă cu un prenume străin".

Dar trebuie să recunoaştem că importarea anumitor prenume din alte culturi uneori este benefică, alteori nu este benefică. Continuând cu exemplul de mai sus Vlad Petre, sau Vlad Andreas, este mai potrivit decât Vlad Agung (prenume de origine indoneziană). Acest lucru reflectă faptul că în mod subconştient interlocutorii fac diferența între diferitele vibrații ale acestor nume.

Nu trebuie să uităm nici de bucuria care ne mângâie sufletul atunci când cineva față de care nutrim un mare respect îşi aminteşte numele nostru, după ce au trecut mai mulți ani.

Cu greu acceptăm ca numele să ne fie stâlcite, dar este o experiență cu care ne întâlnim adesea, ce începe din şcoală şi continuă o viață întreagă, fie din răutatea unora, fie din neatenția altora. Spre exemplu, *prenumele „BAI",* care semnifică „alb, pur", este foarte utilizat în China, atât la băieți cât şi la fete, nu poate fi folosit în mod normal în România, deoarece în vorbirea populară de la noi semnifică „problemă". În acest sens, trebuie menționat faptul că, în relațiile interumane, o persoană care s-ar prezenta cu acest prenume ar trezi interlocutorului instantaneu o suspiciune cu privire la caracterul şi sinceritatea sa. Un alt exemplu ar fi *prenumele „CAL",* de sex masculin, care este forma scurtă pentru CALVIN, folosit frecvent în limba engleză, sau *prenumele „DAI",* de sex masculin, care este derivat din cuvântul celtic vechi „dei" şi înseamnă „să strălucească", fiind utilizat ca un diminutiv pentru DAVID (Welsh), sau *prenumele „IBAN"* (עִידָן), de sex masculin, utilizat în ebraică, care înseamnă „eră".

Mai rău este când nu ne simțim confortabil cu numele nostru. Cu toții am auzit de tot felul de nume ciudate, cum este Leopard în loc de Leonard. Dar există şi părinți care fac intenționat astfel de gesturi punând copilului nume de Superman, Batman sau Spiderman.

Este o mare responsabilitate a da un nume copilului şi tocmai de aceea merită reflectat asupra problemei înaintea luării unei decizii. Pentru creştini, cu atât mai mult, numele au o importanță deosebită. Prin tradiție, se caută ca unul din numele proprii să fie un nume de sfânt,

ales fie după sfântul sărbătorit în ziua naşterii copilului, fie după un sfânt favorit, sub a cărui protecție se doreşte a fi pus copilul. Un alt criteriu de căutare a numelui este semnificația lui, pornind de la etimologia sa. Desigur, există numeroase alte tradiții de alegere a numelor pentru copii, printre cele mai răspândite fiind de exemplu folosirea numelui bunicului sau al naşului.

Factorii care determină atribuirea numelui unui copil sunt: factorul religios, tradiția familială şi locală, factorii social-politici, culturali, estetici, dorința de unicitate şi moda. În funcție de aceştia se modifică şi raportul dintre numele de botez calendaristice şi cele laice. Acesta este favorabil numelor calendaristice în ceea ce priveşte frecvența şi variantele antroponimice, iar în ce priveşte numărul este favorabil celor laice, deşi unele dintre acestea au fost trecute în calendar, dar nu sunt încă resimțite ca fiind calendaristice (Victor, Victoria), iar altele sunt considerate calendaristice, dar sunt variante antroponimice ce şi-au căpătat statut de nume de botez. Primele nume de persoane erau cuvinte comune ale limbii, aveau o semnificație deosebită, distingeau persoana şi aduceau o informație despre ea.

Este foarte important cum te simți cu numele pe care îl ai, cine simți că eşti datorită numelui, deoarece până la urmă vei deveni persoana care crezi că eşti. Trecând peste toate complexele pe care le poate cauza numele şi prenumele pe care persoana le are, este poate mai important din punctul de vedere al experiențelor de zi cu zi, felul cum i se spune de obicei sau cum se recomandă, decât numele care i s-a dat la naştere.

Unul sau două prenume, plus numele de familie, constituie de regulă o identificare unică. *Numele face referire la predecesorii noştri, despre arborele nostru genealogic:* pentru unii motiv de mândrie, pentru alții o cruce. În unele țări este foarte lung (Spania), în timp ce în alte țări este foarte scurt (în Indonezia), existând şi excepții (exemplu China, unde cu secole în urmă părți din nume se schimbau periodic).

La un moment dat, din dragoste față de acea persoană, în vorbirea curentă, de cele mai multe ori voit, dar poate fi şi involuntar, apare înlocuirea numelui individual oficial printr-o formulă denominativă neoficială, de tip derivat, formate de la numele individual oficial, cum ar fi: Ion care este un prenume masculin care este înlocuit uneori cu derivatele Ionel, Ionuț, Ioniță, Ionică, Onel, Onu, Nelu, Ionucu, Nucu, Nuțu, Niță, Nică, Iță etc., şi Maria care este un prenume feminin, care este înlocuit uneori cu derivatele Marioara, Măriuca, Mioara, Miorița, Marica, Rica, Rita, Marita, Maricica, Mariţica, Uca, Măriuța, Uța, Mimi etc.

Astăzi în onomasticonul românesc oficial există o parte destul de mare de nume de familie, care au la bază cuvinte comune

ale limbii române fiind nume de botez. *(A se vedea în acest sens Anexa nr. 9 - Numele de familie din România).*

Prenumele este dat unei persoane în funcţie de numeroşi factori ce se schimbă în timp.

La nivel sincronic, se manifestă unele tendinţe ale sistemului antroponimic românesc:[5]

- evitarea antroponimelor româneşti tradiţionale, în special în mediul urban, şi înlocuirea lor cu forme diminutivale şi hipocoristice (de afecţiune);

- interesul pentru numele străine;

- înmulţirea cuvintelor care alcătuiesc numele individual este o manifestare a îndepărtării de ceea ce tradiţia impusese în onomastica românească, şi anume prenumele format dintr-un singur cuvânt.

Influenţa modei asupra numelor de persoană este datorată unor factori extralingvistici.

Cele mai clare şi mai convingătoare dovezi de scurtare a numelor ni le furnizează prenumele calendaristice, a căror etimologie este indiscutabilă: „hipocoristice ca Mişa, Saşa (de la Mihai, Alexandru) s-au produs, evident, prin scurtarea numelor originale”.[6]

Acest aspect este urmarea faptului că numele nu mai au încărcătura semantică şi nu mai sunt analizabile; nici cei ce le poartă, nici cei ce le dau nu ştiu să le interpreteze din punct de vedere etimologic, ceea ce duce la imposibilitatea de a împărţi numele în părţile componente în locul unei scurtări, urmate sau nu de sufixe. Cele mai frecvente modalităţi de formare a hipocoristicelor sunt accidentele fonetice (afereza,[7] apocopa[8] şi sincopa[9]).

Factorii estetici care îi determină pe părinţi să aleagă acele prenume frumoase prin îmbinarea armonioasă a sunetelor, alături de spiritul de imitaţie şi de modă, determină pentru o anumită perioadă tendinţa sistemului antroponimic românesc. În prezent o sursă de inspiraţie pentru numele laice este mass-media, influenţa filmelor sud-americane fiind deja prezentă în antroponimia românească.

---

[5] T. PETRACHE - Dicţionar Enciclopedic al Numelor de Botez, Editura Anastasia, Bucureşti, 1998.

[6] AL. GRAUR, Nume de persoane, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1965.

[7] Afereza = DEX 98 = cădere a unui sunet sau a unui grup de sunete de la începutul unui cuvânt.

[8] Apocopa = DEX 98 = dispariţia unui sunet sau a unui grup de sunete de la sfârşitul unui cuvânt.

[9] Sincopa = DEX 98 = dispariţia unei vocale sau a unui grup de vocale neaccentuate între două consoane ale unui cuvânt.

1.3. Definiții ale numelui

În doctrină avem foarte multe definiții, cu privire la nume. Este de menționat că aproape toate definițiile se axează pe faptul că prin nume omul poate fi identificat în societate.

În cele ce urmează, prezentăm o parte din ***definițiile care au fost atribuite numelui:***

– „cuvântul sau totalitatea cuvintelor care sunt destinate a individualiza o persoană, prin grai sau prin scris";[10]

– „acel atribut de identificare a persoanei fizice care constă în dreptul omului de a fi individualizat în familie şi societate, prin cuvintele stabilite, în condițiile legii, cu această semnificație";[11]

– „un drept subiectiv personal nepatrimonial care se dobândeşte prin filiație, ca urmare a modificării stării civile sau schimbării lui pe cale administrativă, format din unul sau mai multe cuvinte, cu ajutorul căruia se individualizează în societate o persoană fizică";[12]

– „marca de individualizare a unei persoane";[13]

– „Numele, în sens larg, este un mijloc de individualizare care constă în folosirea unui şir de cuvinte, vocabule, pentru a desemna o persoană";[14]

– „Apelativul care serveşte unei persoane pentru identificarea în viața socială şi juridică";[15]

– „cuvântul sau totalitatea cuvintelor prin care este individualizată o persoană";[16]

– „Numele este vocabula care serveşte pentru desemnarea unei persoane. Nume patronimic, sau nume de familie: element al numelui care, atribuit în temeiul filiației, este purtat de membrii aceleiaşi familii";[17]

– „apelativul servind la desemnarea unei persoane în viața socială şi juridică".[18]

---

[10] C. HAMAGIU, I. ROSETTI-BĂLĂNESCU, AL. BĂICOIANU – Tratat de drept civil român, vol. I., Ed. All, Colecția Restitutio, Bucureşti, 1996, p.138.

[11] GH. BELEIU – Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil. Ediția a X-a, revăzută şi adăugită de M. Nicolae şi P. Truşcă, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2005, p. 401; G. BOROI – Drept civil, Partea generală. Persoanele, Ediția a III-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2008, p. 417.

[12] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Identificarea persoanei fizice, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 2002, p. 16 şi Drept civil. Persoana fizică, Ed. Editas, Bucureşti, 2003, p. 62.

[13] CH. LARROUMETE - Droit civil, tome I, Introduction a l'étude du droit privé, Ed. Economică, 2e edition, Paris, 1995, p.264.

[14] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Drept civil. Persoanele, Ed Rosetti, Bucureşti, 2003, p.124.

[15] G. MARTY, P. RAYNAUD - Droit civil,Les personnes, Sirey, 1976, p.671.

[16] C. STĂTESCU – Drept civil, Ed Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970, p. 107.

[17] Lexique de termens juridiques, 12 edition, Dalloz, 1999, p.356.

Subscriem ideii de a defini numele persoanei fizice ca fiind unul din elementele prin care aceasta poate fi individualizată în viaţa socială şi juridică,[19] ***în familie şi societate, şi care constă în cuvintele stabilite, în condiţiile legii, cu această semnificaţie.*** Motivaţia acestei definiţii constă în faptul că pe lângă numele şi prenumele pe care fiecare îl are, o persoană poate fi identificată şi pe baza altor elemente, mult mai precise, ***cum ar fi codul numeric personal*** (CNP).

Alte definiţii ale numelui:

- NÚME, *nume,* s.n. Cuvânt sau grup de cuvinte prin care numim, arătăm cum se cheamă o fiinţă sau un lucru, o acţiune, o noţiune etc. şi prin care acestea se individualizează. *Nume de botez* (sau *mic*) = prenume. *Nume de familie* = nume pe care îl poartă toţi membrii aceleiaşi familii şi care se transmite de la părinţi la copii …[20]

- NÚME *n.* Denumire dată unei fiinţe sau unui obiect pentru a le individualiza. **Nume mic** = prenume. **Nume de botez** = nume care se dă când se botează copilul. **Nume de familie** = nume purtat de membrii aceleiaşi familii şi transmis de la părinţi la copii ...[21]

- núme (núme), s.n. – 1. Denumire. – 2. Faimă, reputaţie, …; *numi,* vb. (a chema, a pune nume; a desemna); *numire,* s.f. (desemnare); *numitoare,* s.f. (înv., nominativ); *numitor,* s.m. (mat.); *denumi*, vb. (a pune nume), după fr. *dènomer*; *supranume,* s.n. (poreclă), după fr. *surnom*; *supranumi,* vb. (a porecli), din fr. *surnommer.* – Cf. *pronume.*[22]

1.4. Caracterele juridice ale numelui

Caracterele juridice ale numelui sunt următoarele:[23]

- *l*egalitatea *numelui*, presupune că numele este recunoscut, ca aptitudine, de lege (inclusiv condiţiile dobândirii, modificării ori schimbării numelui);

---

[18] A. WEILL - Droit civil. Les personnes, la famille, les incapacites, tome I, Dalloz, Paris, 1970, p.25.

[19] I. TORJA - Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificaţie, Origine, Schimb", Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 8.

[20] Dicţionarul explicativ al limbii române - DEX 1998.

[21] Noul dicţionar explicativ al limbii române - NODEX.

[22] Dicţionarul etimologic român - DER.

[23] GH. BELEIU – Op. cit., p. 402; G. BOROI – Op. cit., p. 420; PAPASCHIV PEŢU – Numele – Atribut de identificare a persoanei fizice, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008, p. 36-44; I. TORJA - *Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificaţie, Origine, Schimb",* Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 1.

- inalienabilitatea numelui, înseamnă faptul că persoana fizică nu poate renunța la nume şi nici nu poate să-l înstrăineze;

- universalitatea numelui, presupune pe de o parte faptul că toți oamenii au dreptul la nume, iar pe de altă parte, că omul se individualizează prin numele său oriunde s-ar găsii în spațiu şi timp.

- generalitatea numelui, constă în aptitudinea de a dobândi, de a-şi modifica, de a solicita şi obține schimbarea numelui, de a recurge la mijloacele de drept civil prin care numele este ocrotit şi de a fi individualizată persoana în societate;

- egalitatea numelui, constă în aceea că regimul juridic al numelui persoanei fizice este acelaşi, egal pentru toți oamenii;

- imprescriptibilitatea numelui, este acel caracter juridic potrivit căruia, pe de o parte, dreptul asupra numelui nu se stinge niciodată (indiferent de durata neutilizării lui), iar pe de altă parte oricât timp ar folosi cineva un nume, simplul fapt al posesiei numelui respectiv nu poate conduce la dobândirea dreptului asupra acestui nume;[24]

- insesizabilitatea numelui, presupune faptul că acesta nu poate face obiectul executării silite, deoarece el nu face parte din patrimoniul persoanei fizice;

- personalitatea numelui, înseamnă că dreptul asupra numelui nu se poate exercita prin reprezentare;

- obligativitatea numelui, decurge atât din legalitatea cât şi din universalitatea acestuia. Ca argument de text în favoarea existenței acestui caracter juridic al numelui mai pot fi aduse şi dispozițiile ce reglementează stabilirea numelui copilului născut din părinți necunoscuți, conf. art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 323/2003, cu modificările şi completările ulterioare;

- unitatea numelui, înseamnă că cele două componente ale numelui (numele de familie şi prenumele) individualizează aceeaşi persoană;

- intangibilitatea numelui;

- este un drept subiectiv absolut.[25]

---

[24] A se vedea şi Trib. Supr., Secția civilă, dec, nr. 950/1977 în R.R.D. nr. 1/1978, p. 66.

[25] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Aproape totul despre nume, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2010, p. 39.

CAPITOLUL II

EVOLUŢIA NUMELOR ŞI PRENUMELOR

2.1. Evoluția numelor şi prenumelor în lume

Aşa cum preciza şi H.H. Stahl, studiul antroponimiei este un mijloc indirect de informare asupra felului în care indivizii se încadrează grupului lor social, pentru că numele nu sunt niciodată pur identitare. A studia antroponimia înseamnă a studia însăşi regulile de a fi ale structurii sociale.[26]

Fiecare persoană se identifică în societate prin numele şi prenumele pe care aceasta le are,[27] respectiv prin datele cu caracter personal, care pot aparține doar unei singure persoane (CNP).

Evoluția numelui la persoanele fizice a fost foarte mult condiționată de societatea şi perioada în care trăia aceea persoană.

Atâta timp cât descendența era socotită numai în linie feminină, potrivit matriarhatului, la început moştenirea rămasă de la cei decedați revenea rudelor de sânge după mamă din gintă, averea trebuia să rămână în gintă, fiind alcătuită din obiecte neînsemnate.

Copiii bărbatului decedat nu aparțineau însă ginții acestuia. La început, împreună cu celelalte rude de sânge ale ei, aceştia o moşteneau pe mama lor, averea celui decedat trebuia să rămână în cadrul ginții. Acest lucru nu era însă cu putință atâta timp cât filiația se stabilea în conformitate cu legile matriarhatului.

După desființarea matriarhatului, la şase triburi din cele opt de pe valea fluviului Missouri există descendența şi sistemul de moştenire în linie masculină, iar la două încă în linie feminină. La triburile shawnee, miami şi delaware s-a înrădăcinat obiceiul de a se da copiilor *unul dintre numele gentilice aparținând ginții tatălui lor,* pentru ca ei să poată fi trecuți în această gintă şi să-l poată moşteni pe tatăl lor.

În felul acesta s-a produs o încurcătură nemaipomenită, care nu putea fi remediată decât prin trecerea totală la patriarhat.[28]

---

[26] H.H. STAHL - Contribuții la studiul satelor devălmaşe, II, Bucureşti, Editura Academiei, 1959, p. 126.

[27] P. PEȚU – Atributele de identificare a persoanei fizice (teză de doctorat, Univ. N. Titulescu), Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008; P. PEȚU – Numele, atribut de identificare a persoanei fizice, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2008, p.30.

În anul 1871, Morgan a dovedit că uniunile de gintă din cadrul unui trib de indieni americani, desemnate cu nume de animale, sunt în esență identice cu ceea ce erau *genea* la greci şi ceea ce erau *gentes* la romani.

Ginta este o instituție comună tuturor barbarilor până la intrarea lor în civilizație şi chiar după aceea.

Ginta irochezilor, spre exemplu este alcătuită din toate persoanele care, prin căsătoria punalua şi potrivit ideilor care domneau în mod necesar în cadrul ei, constituie urmaşii recunoscuți ai aceluiaşi strămoş feminin, întemeietoarea ginții.

Ginta are anumite nume sau o serie de nume, pe care, din tot tribul, numai ea le poate folosi, astfel că numele unui individ arată totodată şi cărei ginți îi aparține.

Ginta putea adopta şi străini astfel încât să îi primească ca membri ai întregului trib, situație în care se aflau prizonierii de război care nu erau ucişi şi care deveneau, prin adopție în una din ginți, membri ai tribului seneca, dobândind prin aceasta drepturi depline în gintă şi în trib. La propunerea unor membri ai ginții: la propunerea bărbaților care îl adoptau pe străin ca frate sau soră sau la propunerea femeilor care îl adoptau ca fiu, se putea face adopția, iar pentru confirmarea unei astfel de adopții era necesară primirea solemnă în gintă.

Numele gentilic a dat naştere unui arbore genealogic, pe lângă care cel al fiecărei familii în parte părea lipsit de importanță.

Dovedirea originii comune a celor care purtau acest nume se făcea prin acest nume gentilic, dar arborele genealogic al ginții mergea atât de departe în adâncul vremurilor, încât membrii ei nu mai puteau dovedi adevăratul lor grad de rudenie, afară de cazurile puțin numeroase când era vorba de strămoşi comuni mai recenți.

Numele însuşi era dovada originii comune şi o dovadă categorică, cu excepția cazurilor de adopție.

Legătura dintre generații se pierde în adâncul vremurilor, de la ivirea monogamiei.

Trebuie amintit faptul că la romani o gintă avea un strămoş comun, al cărui nume îl moştenea. Ginţile, în număr de 50, au reprezentat grupul originar, care împreună cu Romulus şi Remus au pus bazele Cetății Eterne.

La început ginta nu a avut în mod obligatoriu o preferință pentru numele personale (prenumele), fiind de o varietate mare, dar ulterior fiecare gintă avea preferințe specifice, cum ar fi: Numerius pentru ginta Fabia, Appius şi Decimus pentru ginta Claudia, Mamercus pentru ginta Emilia etc.

---

[28] M. KOVALEVSKI - „Studiu asupra originii şi evoluției familiei şi a proprietății", Stockholm, 1890.

Alegerea, purtarea, schimbarea sau păstrarea numelui era considerată la populațiile primitive esențială pentru bunăstarea unei persoane, deoarece acestea credeau în puterea numelui care se trăgea din însuşi numele pe care îl avea persoana. Vechii egipteni credeau că destinul unei persoane poate fi influențat de numele pe care aceasta îl poartă, iar modificarea pe parcursul vieții a numelui, îi poate de asemenea modifica destinul, deoarece considerau ei **numele**, **sufletul** şi **alter ego-ul** sunt elemente ale individului care nu mor odată cu trupul. „Mai mult, se considera că numele poate înlocui persoana, iar prezența numelui presupune prezența persoanei".[29]

În Grecia antică, *persoanele aveau un nume unic,* ca de exemplu, Aristotel, Demostene, Diogene, Platon, Selon etc., asemenea evreilor şi egiptenilor.[30]

Atât grecii, cât şi romanii erau foarte convinşi de puterea numelui şi de importanța acestuia, mergând până la a schimba chiar numele unor localități care erau cucerite. Geograful antic Pomponius Mela nota în lucrarea „De chorographia" că autoritățile romane au schimbat numele unui oraş ilir (actualul port albanez Durres), proaspăt cucerit, pentru a-l face mai favorabil Romei.

Etruscii, vechii locuitori ai peninsulei italice, aveau un nume şi un prenume, romanii adăugând un al treilea nume.

Numele romane la început au fost folosite doar în Roma antică, iar ulterior, în timpul Imperiului, s-au răspândit în Europa.

Cele mai multe dintre ele au fost de origine *latină***,** *greacă* sau *etruscă***.**

Inițial romanii aveau doar un prenume, care era de fapt un nume personal[31] (Romulus, Remus, Faustulus), iar mai târziu au fost adăugate numele ereditar, sau de gintă şi un nume ce însoțeşte numele. Ulterior, apar numele duble (Numa Pompilius, Ancus Martius, Tullus Hostilius), aflate în cazul genitiv, care reprezintă numele tatălui sau al şefului casei (ginții): Marcus Marci, Caecilia Metelli, iar ceva mai târziu un astfel de nume a fost urmat de litera *F* (pentru Filius sau Filia) sau *uxor*, pentru a indica relația.

---

[29] P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE – Starea civilă, mijloc de identificare a persoanei fizice, ediția a IV-a, Ed. Detectiv, Bucureşti, 2007, p. 83.

[30] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU – Op. cit., p. 59; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op. cit., p.126.

[31] T.O. BOMPA – Prenume la români, ediția a II-a, Ed. Mirton, Timişoara, 2005, p.16.

În timpul Republicii, aristocraţii romani aveau următoarele forme de nume:[32]

– *nomen sau nomen gentile,* care era elementul comun tuturor membrilor aceleiaşi ginte (numele ginții – numele principal);

– *praenomen* reprezenta al doilea element, care îl preceda pe primul şi cu ajutorul căruia se identificau între ei membrii aceleiaşi ginți. Praenomen (pl. praenomina) – reprezintă un nume personal, individualizat, fiind dat prin ceremonia de numire şi folosit în principal în cadrul familiei sau într-un mediu intim. De obicei, este abreviat pe inscripții. Se cunosc mai puțin de 100 de praenomina, clasele superioare se foloseau de 18 praenomina, după cum urmează: A. - Aulus; Ap(p). - Appius; G. – Gaius; Gn. - Gnaeus; K – Kaeso; D. = Decimus; L. – Lucius; Mam – Mamercus; M. – Marcus; M'. – Manius; N. – Numerius; P. - Publius; Q. – Quintus; Ser. – Servius; Sex. – Sextus; Sp. – Spurius; T. – Titus; Ti. – Tiberius.

– al treilea element îl constituia *cognomenul,* care, în traducere liberă, înseamnă poreclă. Folosirea poreclei se răspândeşte începând din timpul domniei lui Silla, fiind folosită pentru a marca o particularitate fizică sau morală a unui om: Brutus – „prostul", Cicero – „năutul" (de la un neg sau o aluniță), Cato – „şiretul", Caecus – „orbul", Rufus – „roşcovanul", Nasica – „nas lung", Cincinnatus – „creţul" ş.a.

Numele de familie a fost necesar pentru a fi înscris în documentele oficiale care certificau cetățenia.

Uneori romanii mai aveau şi un al patrulea nume *„agnomen",* cum este cazul generalului Publius Cornelius Scipio Africanus, care a primit agnomenul „Africanus", pentru serviciile deosebite aduse Romei, pentru că a învins puternica cetate Cartagina, construită de vechii fenicieni (originari din Libanul de astăzi) în nordul Africii (Tunisia).[33]

Publius Cornelius Scipio Africanus (Publius Cornelius Scipio Africanul), descompus înseamnă: Publius este praenomen (prenumele), Cornelius este numele (ginții), Scipio este cognomen, Africanus este *agnomenul* (o poreclă primită în urma victoriile obținute de el în Africa).

Spre exemplu după modelul de mai sus, două din numele romane cele mai cunoscute, sunt alcătuite după cum urmează:

- numele istoricului Publius Cornelius Tacitus, descompus, înseamnă: Publius este praenomen, Cornelius este numele ginții

[32] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU - Op. cit., 2002, p. 59; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p.126.

[33] T.O. BOMPA – Op. cit., p.19-21.

(numele ginții era Cornelia, derivat de la „corn, cu coarne"), iar Tacitus era cognomen, adică porecla;[34]

- numele oratorului şi eruditului roman Marcus Tulius Cicero, descompus, înseamnă: Marcus este prenumele, Tulius arată că făcea parte din ginta Tulia (numele de gintă se termina întotdeauna cu -ius pentru băieți şi cu -ia pentru fete), iar Cicero este cognomenul.[35]

Câte un cognomen mai aveau şi: Caesar, pentru marele general Caius Iulius; Flaccus, pentru Quintus Horatius; Naso pentru poetul pe care noi l-am adoptat, Publius Ovidius; Brutus, pentru omul de stat Marcus Iunius şi Maximus, pentru un alt om de stat, Quintus Fabius.[36]

Până în perioada Republicii târzii, cei care nu aparțineau aristocrației aveau, în mod obişnuit, numai două nume (exemplu: Gaius Marius, Gnaeus Pompeius), acestea fiind în număr mic.

Exista o tendință de a folosi continuu prenumele (praenomina) în familie, în special, primul-născut de sex masculin era, de obicei, numit după tatăl său. Pe inscripții şi documente oficiale cetățeanul de sex masculin a fost desemnat, de obicei, prin referire la strămoşii săi paterni şi la tribul roman cu drept de vot în care a fost înregistrat; indicarea tribului cu drept de vot este dovada faptului ca omul a fost un cetățean roman. De exemplu, oratorul roman Cicero a înregistrat naşterea fiului său, după cum urmează: M. Tullius M (ARCI) F (ilius) M (ARCI) N (epopee) M (ARCI) PR (onepos) COR (TRIBU nelia) CICERO*,* „Marcus Tullius Cicero, fiul lui Marcus, nepotul lui Marcus, strănepotul lui Marcus, din tribul Cornelia, cu drept de vot."[37]

Unele persoane puteau să aibă şi un „*Nume de adopție*", astfel un fiu adult dintr-o familie care deja a avut un moştenitor de sex masculin putea fi adoptat de o familie care nu a avut un fiu supraviețuitor, situație în care cel adoptat prelua toate cele trei nume ale tatălui său adoptiv şi păstra, în cele mai multe cazuri, numele propriului său clan sub forma unui adaus adjectival format prin adăugarea *sufixului* -anus*)* la *numele* propriu. Spre exemplu: când Gaius Octavius Thurinus a fost adoptat de unchiul său, Iulius Caesar, numele lui a devenit oficial Gaius Julius Caesar Octavianus. Apar mențiuni de la aceea vreme că, în cazul persoanelor adoptate, interlocutorii care i-au menționat numele respectuos, îl numeau „Caesar" sau „Gaius Caesar", iar cei care doreau

[34] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p.126.

[35] T.O. BOMPA - Op. cit., p. 17-19.

[36] Ibidem 35, p. 17-19.

[37] Notă: alfabetul antic roman nu a avut literele J şi U. În schimb, s-au folosit literele I şi V pentru aceste sunete. Astfel, un nume scris în timpurile moderne, cum ar fi Julius a fost scris de fapt IVLIVS de romani.

să-l denigreze sau să i se adreseze cu lipsă de respect foloseau numele său adoptiv „Octavianus”. Istoricii moderni, de obicei, îl numesc Octavian până la momentul când acesta şi-a adăugat oficial numele onorific Augustus („cel venerat”) la numele său, în anul 27 î.Hr..

Cu privire la numele femeilor romane, este de menționat faptul că toți copiii de sex feminin din familiile romane au purtat forma feminină de la numele clanului în care s-au născut. În acest sens, este de menționat faptul că toate femeile care au avut părinții ale căror nume era Julius au fost numite Julia, respectiv Cornelius, s-au numit Cornelia, iar în public acestea erau identificate prin formula posesivă a numelui de familie al tatălui lor (de exemplu, Julia Caesaris „Julia, fiica lui Cezar”), sau în cazul în care s-a căsătorit de forma posesivă a numelui de familie al soțului (de exemplu, Clodia Metelli, „Clodia, soția lui Metellus”). În cazul în care familiile au avut mai mult de o fiică, acestea au fost distinse prin cuvintele *Maior* şi *Minor* („Mai în vârstă” şi „mai tânără”), sau *prima*, *secund*, *terția* (prima, a doua, a treia etc). Spre exemplu: Antonia Maior, Antonia Minor (cele două fiice ale lui Antonius); Livia Terția (a treia fiică a lui Livius); Julia Marciana (fiica lui Marcianus Julius).

Spre sfârşitul epocii republicane, femeia din elita romană a fost, uneori, denumită după forma feminină a numelui tatălui lor, plus forma feminină a numelui de familie (de exemplu, Livia, care s-a căsătorit cu Octavian şi a devenit prima împărătească a Romei, a fost adesea menționată ca Livia Drusilla, deoarece tatăl ei a fost un nobil pe nume Marcus Livius Drusus), iar începând cu Augustus, numele femeilor nu a mai urmat în mod necesar convenția republicană, ci mai degrabă a reflectat legături de familie care au fost cele mai semnificative.

În timpul cât erau sclavi, aceştia au avut un singur nume, care putea fi dobândit înainte de a deveni sclavi, fie era un nume dat acestora de către stăpânul lor, cu referire la țara lor de origine, sau la o caracteristică personală, deoarece numele sclavilor putea fi dat de proprietarul acestora, iar după ce erau eliberați sunt menționați în continuare cu nume ca Liberti sau Libertini, care semnifică „oameni eliberați”.

Au existat şi unele reguli conform cărora ***dacă un sclav era eliberat lua ca prenume şi numele fostului său stăpân, la care mai adăuga numele lui de sclav ca un nume de familie, iar dacă era eliberat de către o femeie, el lua prenumele tatălui ei şi numele lui de sclav*** (de exemplu, Antonia, fiica lui Antonius Marcus, a eliberat un

sclav pe nume Pallas, care a fost numit de atunci Marcus Antonius Pallas). Femeile sclave au luat forma feminină a numelui stăpânului (stăpânei) lor, plus numele lor de sclave (de exemplu, Antonia a eliberat-o pe sclava Caenis care a devenit Antonia Caenis).

Cu privire la o *persoană eliberată care s-a căsătorit legal,* o inscripție din secolul I î.Hr. aminteşte de un om pe nume Publius Larcius ce a eliberat un sclav pe nume Nicia, care a fost după aceea numit Publius Larcius Nicia. Fiii lui, născuți ca oameni liberi, s-au numit Publius Larcius Rufus şi Publius Larcius Brocchus. Mai târziu, Publius Larcius Nicia a eliberat o sclavă proprie, Horaea, care a fost apoi numită Larcia Horaea.

După ce Dacia a fost ocupată de către romani, o parte dintre daci au împrumutat obiceiurile acestora cu privire la alegerea numelor, în special în cazul familiilor mixte, lucru care s-a transmis şi descendenților născuți dintre daci şi romani, ulterior ei numindu-se „dacoromani". Tradiția romană a devenit tradiția dacoromanilor, iar religia creştină de origine romană, ce reprezintă originea ritului catolic de astăzi, a fost religia dacoromanilor până în secolul al XI-lea, când în Dacoromania, prin intermediul bisericii bulgare, a fost introdus ortodoxismul de origine greacă, din Constantinopol.[38]

Dacii îşi dobândeau numele – *uninominalis* – la fel ca românii până în secolul XVII-XVIII, după meseria pe care o practicau, după diferite semne particulare, după felul de a fi, sau după faptele săvârşite mai cu seamă în războaie, după merite sau defecte. Cum ar fi de pildă Bicilius, dacul trădător care a arătat romanilor invadatori traseul conductei de apă care îi aproviziona pe asediați. Şi, de la care, noi am moştenit adjectivul ...bicisnic(us).[39]

După ce Imperiul Roman a căzut, s-au adoptat pentru o scurtă perioadă de timp numele sfinților, revenindu-se ulterior la sistemul numelui patronimic care a fost alcătuit în funcție de împrejurări (locul de origine, o poreclă, o profesie, nume de animale, păsări etc.), precedat de un prenume care se alegea dintre numele sfinților.[40]

În Evul Mediu, în Ritualul Roman, preoții aveau obligația să vegheze ca la botez copiii să nu primească nume obscene sau ridicole, ori nume ale unor zeități păgâne, ci pe cât posibil să fie doar

[38] T.O. BOMPA - Op. cit., p. 19-21.

[39] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 18.

[40] D. LUPULESCU, A. M. LUPULESCU - Op. cit., 2002, p.12.

nume de sfinți prin al căror exemplu şi sub a căror protecție aceştia să fie inspirați în a duce o viață sfântă, iar în Dieceza de Bourges din Franța s-a sugerat să nu se accepte folosirea unor nume de sărbători, precum Pâques (Paşti), Noël (Crăciun) sau Toussaint (Sărbătoarea Tuturor Sfinților), fapt care nu a putut fi respectat, deoarece Toussaint a devenit un nume destul de răspândit în Franța, iar Noël a ajuns să fie folosit chiar şi în Anglia.

Cele mai folosite nume creştine, în primele trei secole, proveneau din Vechiul Testament, iar spre sfârşitul secolului al IV-lea numele Fecioarei Maria sau ale Apostolilor încep să se răspândească.

Cultul adus Fecioarei Maria s-a reflectat în numele date în Spania şi în Italia, mai ales după sărbători mariane: Concepción, Inmaculada, Asunción, Encarnación, Mercedes, Dolores, respectiv Assunta, Annunziata, Concetta.

În lumea hispanică, băieții erau preponderent botezați fie cu însuşi numele de Jesús, Salvador (cu varianta italiană Salvatore), Cruz (Isus, Mântuitor, Cruce), fie cu un nume compus prin adăugarea celui al sfintei Fecioare: Jesús Maria, José Maria, Juan Maria (Isus Maria, Iosif Maria, Ioan Maria). Ceea ce pentru celelalte culturi poate părea o lipsă de respect pentru această nație reprezintă un semn de prețuire deosebită.

În anul 1465, regele Eduard al IV-lea a decretat că toți irlandezii vor trebui să „îşi ia un nume de familie englez, al unui oraş ca Sutton, Chester, Trym, Skryne, Crok, Kinsale; sau al unei culori ca White (alb), Black (negru), Brown (cafeniu); sau al unei meserii, ca Smith (fierar) sau Carpenter (dulgher); sau al unei îndeletniciri, cum ar fi bunăoară Cook (bucătar) sau Butler (valet), iar el şi urmaşii săi vor purta acest nume", datorită faptului că mulți englezi, şi practic toți irlandezii, n-aveau un al doilea nume.

Evoluția numelui a fost diferită de la o cultură la alta.

În Franța, porecla care alcătuia cel de-al doilea nume provenea din profesia lor, de exemplu: Charron (rotar), Cordier (frânghier); din însuşirile lor fizice, cum ar fi: Lefort (puternicul), Lenain (pitic); după locul de origine, numindu-se Le Normand, Picard, Breton; din situația locuinței lor: Dupuy, Dupont sau Grandmaison; sau erau rodul fanteziei, cum ar fi: Le Lievre (iepure), Le Boeuf (bou) sau Mouton

(oaie, berbec). Nobilii mai aveau, pe lângă numele de botez, şi numele senioriei, de exemplu: Jacques de Bourbois, Jean d'Armagnac.[41]

Irlandezii au adoptat prefixul „O" în secolul al XV-lea, folosit pentru desemnarea nepoților celui în cauză, adică pentru a indica „descendentul lui". Astfel, primul O'Black era nepotul lui Black, iar Erik , fiul lui Brown, a devenit Erik Fitzbrown, „fitz" fiind forma engleză a cuvântului ce însemna „fiu", din franceza veche, introdusă în Anglia de către normanzi.

Italienii foloseau sufixul „di", ca în di Angeli, varianta italiană pentru Petrescu.

Ruşii utilizau sufixele patronimice „ici", „viei", „ov" sau „ev", astfel că Petrov înseamnă „al lui Petru", iar Ivanov înseamnă „al lui Ivan", sau foloseau sufixul patronimic secundar, „ski", pentru a se obține Ivanovski, ce înseamnă „din familia descendenților lui Ivan". Numele romancierului rus Feodor Mihailovici Dostoievski înseamnă „Feodor, fiul lui Mihai din neamul lui Dostoi".

Mai sunt foarte multe nume de familie care au apărut prin simpla adăugare a consoanei „s" la sfârşitul numelui tatălui: Jacobs, Clements, Phillips, Abrahams sau Waters, sau ca matronimice: Nelson este „Nell's son" (fiul lui Nell) sau Allison este „Alice's son" (fiul lui Alice).

2.2. Evoluția numelor şi prenumelor la români

La fel cum există un limbaj al corpului, un limbaj al semnelor, un limbaj al numerelor, un limbaj al gesturilor sau un limbaj al simbolurilor, la fel există şi un ***limbaj al numelor,*** a cărui descifrare poate aduce la lumină realități de mult uitate sau nebănuite, care pot constitui un prețios document istoric.

După cum se va prezenta în cele ce urmează, în dezvoltarea antroponimiei, se disting patru mari perioade.

Prima perioadă *este epoca în care au circulat nume daco-romane, în care s-au format poporul şi limba română.* În această perioadă, întâlnim nume de sfinți (Vasile, Ioan), nume laice formate din

[41] V. V. POPA - Drept civil. Partea generală. Persoanele, Ediția a II-a, Editura C. H. Beck, Bucureşti, 2006, p. 392.

cuvinte de origine tracă (Stejar, Moş), sau din limba latină, privind culoarea ca (Albu, Căruntu), rudenia (Fecior, Văr etc), identice cu cele întâlnite în inscripțiile din provinciile dunărene romanizate.

Procopius din Caesarea scrie (Despre războaie): Neamurile gotice erau şi sunt şi astăzi multe la număr şi deosebite unele de altele, dar dintre toate, cele mai mari şi mai vrednice de luat în seamă sunt goții, vandalii, vizigoții şi gepizii. Altădată li se spunea sarmați şi melanhleni, iar unii îi numeau neamuri getice. Toți aceştia se deosebesc între ei prin nume, în rest sunt la fel. Toți sunt albi la trup şi cu părul blond, înalți la statură, frumoşi la chip şi folosesc aceleaşi legi. Toți sunt de credința lui Arius şi au o sindură limbă, numită gotică. Eu cred că la obârşie se trag cu toții dintr-un singur neam, iar mai târziu s-au deosebit după numele şefilor care i-au condus pe fiecare.

În anul 1922, Universitatea din Cambridge (Marea Britanie) a publicat Istoria Indiei scrisă la Cambridge,[42] însumând 8 volume a circa 800 pagini fiecare, în care s-a căutat locul de baştină al arienilor (populația civilizată a Indiei). În vol. I, cap. III The Aryans, se trage concluzia că leagănul de formare al arienilor poate fi delimitat astfel: există, după toate aparențele, o singură astfel de arie în Europa, anume aria mărginită la est de Carpați, la sud de Balcani, la vest de către Alpii Austriei şi Böhmer Wald, iar la nord de către Erzgebirge şi munții care fac legătura cu Carpații (p. 68). La pag. 71, se arată că, din acest spațiu, au plecat, începând de pe la jumătatea mileniului III î.e.n., indo-iranienii, grecii, latinii, celții, germanii, precum şi slavii (prin defileul morav). Datorită înmulțirii populației Spațiului Carpatic începând cu mileniul VI–V î.e.n., deoarece resursele (naturale) nu mai erau suficiente, s-au petrecut roirile neolitice din Spațiul Carpatic, în urma cărora s-a populat, treptat, toată Europa şi Asia vestică, urmare cărora populația a dus cu ea în locurile în care s-a aşezat: limba, obiceiurile şi tradițiile, antroponimele şi toponimele propriei culturi.

Alegerea unui nume creştin pentru copii îşi are originea într-un obicei foarte vechi, conform căruia, la botez, persoana îşi alegea încă un nume, creştin. Până la botez, perioadă în care era considerat extrem de vulnerabil, copilul purta un alt nume, ținut secret chiar față de mamă. O dovadă o avem în lucrarea „Faptele Sf. Balsamus", care a murit în anul 331 şi care se prezenta astfel: „După părinți, numele meu este Balsamus, dar numele spiritual primit la botez îmi este Petru". De fapt, acest obicei nu face decât să reflecte o idee prezentă atât în Vechiul, cât

[42] The Cambridge history of India, author RAPSON EDWARD-JAMES (1861-1937), publisher Cambridge University Press.

şi în Noul Testament: schimbarea numelui în anumite momente foarte importante din viaţa omului. Numele de botez putea fi numele naşului sau al naşei, întărind astfel înrudirea. Pentru a nu atrage atenţia duhurilor răuvoitoare, se folosea un nume care indica doar momentul naşterii - „Sorilă", sau era pus la adăpostul unui nume de străin „Maghiarul".

În acest sens, în zona Dobrogei, în comunitatea turcă şi tătară s-au dat următoarele nume de botez, dintre care unele se regăsesc şi în Biblie: Malka „regina", Eva „viaţă", Levi „ataşament", Deborah „albina", Manasseh „care face să uiţi", Hanna (Ana) „îndurare", Miriam (Maria este refăcut din Mariam, „amărăciune" sau după alţii „dorită"), Martha „stăpână" etc.

A doaua etapă *se concretizează după aşezarea slavilor în Dacia şi cele două Moesii,* când românii au împrumutat de la slavi, pe lângă toponimie, şi nume de persoană de origine veche slavă ca: Bogdan, Dragu, Neagu, Radu, Vlad, s-au au primit de la cumani o serie de toponime sau nume de persoană ca: Basarab, Coman, Talabă etc., iar mai târziu au pătruns nume de la unguri şi ucrainieni.

Cu timpul însă, era tot mai greu să identifici persoanele ce purtau acelaşi nume, motiv pentru care au început să se folosească formulele Ion fiul lui Gheorghe, Petru fiul lui Stan, iar în actele oficiale aceasta se exprima prin: Ion sin (slav) Gheorghe, Petru sin Stan etc.

A treia etapă *începe odată cu influenţa bisericii ortodoxe de limbă slavonă în statele române,* după întemeierea lor în jurul anului 1185, perioadă în care biserica ortodoxă impune onomasticii o formă greco-slavă.

În secolul al XV-lea, în regiunile istorice ale României începe formarea patronimelor, în cele mai multe cazuri, ele fiind supranumele unora dintre membrii familiei respective. Pe lângă faptul că s-a preluat supranumele individului, numele de familie, în faza incipientă, se formează şi prin însuşirea numelui personal al părinţilor, în general al tatălui, apoi după denumirea îndeletnicirilor cu care se ocupau persoanele în cauză; multe patronime se formează cu ajutorul numelor localităţilor sau al altor toponime.

Astfel, s-a ajuns să se indice dependenţa prin adjoncţiunea adjectivului: escu, iu, eanu. Unii consideră că terminaţia „escu" ar fi de origine slavă, fiind identică cu aceea de „evici". Aşa au apărut numele: Ionescu, Ioaniu, Iliescu sau din Marin, Marinescu sau Marineanu. Aceste nume apar mai ales odată cu dezvoltarea culturii prin şcoli şi biserici.[43]

[43] V. V. POPA - Op. cit., p. 392.

În sec. XIV-XV, în tratarea fenomenului articulării/nearticulării numelor de persoane, conform documentelor slavo-române, prevalau antroponimele masculine cu articolul *-(u)l,* alături de cele fără articol, terminate în consoană, destul de numeroase şi ele, şi cele cu *-u*, care erau mai puține, dar apăreau deja ca o tendință în evoluția fenomenului dat.

Datorită tendinței puternice de articulare cu articolul enclitic *-l* a numelor provenite din cuvintele comune în sec. XIV–XV, care s-a păstrat în mare parte şi în secolele următoare, se scriau cu *-l* şi numele de origine slavă, la care *-u* nu reieşise din căderea lui *-l*: *Bobul, Bratul, Dragul, Neagul, Radul, Stancul, Vâlcul, Vlaicul,* iar cele terminate în consoană, devenind nume de familie, prin analogie cu numele articulate, au primit finala *-u*: *Branu, Danu.* Încadrându-se în categoria nume de familie, hipocoristicele monosilabice la care *-u* nu provenise din articol au primit articolul *-l: Druțul*, *Guțul, Mihul, Nacul, Onul* etc., iar după căderea lui *-l* aceste nume, provenite fie din slavă, fie din hipocoristice autohtone, au rămas aparent „articulate" cu *-u* final.

Trecerea de la formele articulate cu *-(u)l* la cele cu *-u* s-a făcut în sec. XV–XIX, ne-a permis să urmărim rezultatele statistice şi demonstrează că cele mai multe nume de familie articulate au provenit din adjective: *numele ce au la bază porecle*: *Albul* şi *Albu*, *Grosul* şi *Grosu*, *Lungul* şi *Lungu*, *Negrul* şi *Negru* etc.; *numele cu suf. -esc provenite din adjective ce exprimă apartenența: Albescul*, *Bunescul* şi *Bunescu*, *Cuculescul* şi *Cuculescu*, *Popescul* şi *Popescu* etc.; *numele cu suf. -ean / -ian,* ce indică originea locală, dar şi descendența: *Bârlădeanul* şi *Bârlădeanu*, *Codreanul* şi *Codreanu*, *Munteanul* şi *Munteanu* etc.

Din substantive propriu-zise, la care prezența articolului este explicabilă, au provenit numele ce au la bază: *denumiri de ocupații,* „acestea fiind la origine substantive comune folosite pentru identificare:[44] *Croitorul* şi *Croitoriu*, *Ciobanul* şi *Ciobanu*, *Rotariul* şi *Rotariu* etc.; *vechi termeni social-politici* (titluri, ranguri, funcții): *Armaşul*, *Arnăutul*, *Căpitanu*, *Diaconul*, *Joimiru*, *Lipcanu*; *nume de popoare*: *Cerchezu*, *Grecul*, *Rusul* şi *Rusu*, *Sârbul* şi *Sârbu*, *Turcul* şi *Turcu* etc.

Mai numeroase sunt numele de familie provenite de la substantive comune ce exprimă diferite noțiuni: *Bățu*, *Boul* şi *Bou*, *Boldul*, *Lupul* şi *Lupu*, *Racu*, *Ciocoiul* şi *Ciocoiu* etc.

În cea mai mare parte a cazurilor, stabilirea numelor de familie şi oficializarea lor s-a efectuat, în secolul al XVIII-lea, cu scopul de a se evidenția populația, cu un scop clar: mobilizarea în armată, impozitare etc.

[44] AL. GRAUR - Op. cit., p. 141.

În Voivodina, cele mai vechi documente, care ne oferă date relevante despre numele de familie oficializate, sunt registrele nou-născuților (traducere din limba slavonă, în care se numesc Napisanie), care au fost indroduse în anul 1779 şi care la început s-au ținut de oficialitățile bisericeşti. *Până în anul 1865, înscrierea tuturor datelor în registre se efectua cu litere chirilice, folosindu-se grafia slavonei bisericeşti vechi, iar din anul 1865, de la despărțirea ierarhică a bisericii ortodoxe române şi sârbe, registrele nou-născuților sunt redactate cu grafie latină, folosită de români.* În această perioadă, în Voivodina, se produc modificări ale numelor de familie, după cum urmează: numele Broştean sau Broşceanț (în localitatea Seleuş a fost înscris în faza incipientă de înregistrare, cu litere chirilice, Broşcineanț. În registrele nou-născuților, din Seleuş, cu începere din anul 1898, redactarea se face cu grafia maghiară fiind, pentru prima datã, înregistrate şi ținute la primărie de către ofițerul stării civile, iar după primul război mondial, din anul 1918, când la putere vin sârbii, şi pentru români, oficial, în registre, se foloseşte grafia sârbească. În acest sens, numele unei persoane putea fi, pe timpul vieții ei, după cum urmează: Nicolae (româneşte), Micloş (ungureşte) sau Nikola (sârbeşte).

De la începutul secolului al XIX-lea circulau aşa-zisele *nume-biblice sau nume calendaristice* (Dimitrie, Ioan, Gheorghie, Vasile). Unele nume calendaristice, deşi sunt atestate încă din secolul al XV-lea, nu sunt foarte frecvente, ele fiind resimțite ca nume admirative. Cele mai frecvente sunt numele calendaristice care se încadrează în categoria numelor devoționale. Acestea au demonstrat şi o mare putere derivativă, fiind prezente şi ca derivate sau hipocoristice întâlnite ca formule denominative oficiale frecvente în inventarul numelor de botez actuale.

În Moldova, istoriografia noastră a resimțit lipsa de documente oficiale, situație întâlnită în majoritatea satelor. Misiunea catolică din Moldova a întocmit, pentru secolul al XVII-lea, două „Situații ale sufletelor", care se referă la satele Săbăoani, Tețcani şi Licuşeni. Existența acestor „Status animarum" şi încercarea de a corela numele cuprinse în ele cu onomastica actuală, a constituit şi un aprig prilej de dispută, fiind exprimate opinii diverse.

Una dintre opinii a fost exprimată de către Dumitru Mărtinaş care considera că unii preoți au maghiarizat în mod intenționat numele locuitorilor,[45] fenomen caracteristic secolului al XIX-lea şi care se

[45] D. MĂRTINAŞ - Originea ceangăilor din Moldova, text revizuit şi îngrijit de ION COJA şi V. M. UNGUREANU, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, p. 53.

justifică doar într-o mică măsură, alții precum Dumitru Zaharia afirmă în 10 documente inedite dar nedocumentate că „Toponimul, onomastica semnatarilor conving că informațiile raportate de Bandinus, Bekes, Parcevich au fost falsuri imaginate de arhiepiscop şi secretarii săi”.[46]

Costin Merişca face o analiză minuțioasă asupra antroponimiei populației catolice în recenzia dedicată cărții lui Dumitru Mărtinaş. Comparând numele din Catalogul lui Bandini cu cele înregistrate de Catagrafia din 1774, autorul sesizează semnificația corectă a unor antroponime, dar nu insistă asupra funcției lor sociale, existând tentația de a acorda o semnificație etnică acestora, respectiv nume ungureşti, româneşti şi maghiarizate, trecând cu vederea că, pentru perioada la care ne referim, noțiunea de conştiință națională este aproape inexistentă.

Este de menționat faptul că, în anul 1774, nu exista noțiunea de stare civilă şi, de aceea, desemnarea identității se făcea după cu totul alte reguli, primul pas spre dobândirea unei identități era, pe acele vremuri, botezul, deoarece prin numele de botez nou-născutul intra în rândul creştinilor şi obținea o identitate suficientă, cel puțin în sânul familiei sale, dar care îl putea urmări toată viața, dacă numele său de botez era unul mai puțin uzitat sau în cazul unei comunități restrânse.

În anii 1700, erau unele sate care nu erau destul de dezvoltate fiind lipsite de populație. Spre exemplu, în satul Pildeşti, un sat de numai cinci case, găsim la 1774, pe un Neculai, pe un Apostol, un Toma, un Agape şi un Ion Ignat.[47]

Alături de alte nume, cum sunt Ştefan, Toma, Andrei, toate aceste nume sunt folosite frecvent de-a lungul timpului, ceea ce diferă fiind doar proporțiile, de unde se poate observa că aceste nume provin din calendarul catolic şi marchează momente importante ale acestuia (Sf. Anton este patronul din Răchiteni, iar, în secolul XVIII, Sf. Mihai este patronul bisericii din Săbăoani), precum şi ale calendarului agricol.

Tot datorită stocului limitat de prenume întâlnim şi formele bilingve, pentru că, nu vedem ce altă rațiune determină o familie să-şi boteze un copil Ioan şi pe altul Ianoş.

Alegerea părinților spirituali, naş şi naşă, ca şi a numelui copilului revine în sarcina părinților. Dacă atribuirea numelui naşului nu este obligatorie, părinții recurg, uneori, şi la această practică, în scopul întăririi legăturii de rudenie spirituală care se creează.

---

[46] D. ZAHARIA - Statistici ale populației catolice din Moldova, 1694 – 1697, Editura Studion, Bacău, 1999.

[47] P. DIMITROV - Moldova în epoca feudalismului, vol. VII, partea a II-a,Chişinău, 1975, p. 280.

Preferința pentru întărirea legăturii cu familia naşei este evidentă, copilul primeşte numele pe care îl poartă soțul acesteia. Tot în scopul unei astfel de manipulări se înscrie şi inițiativa unor părinți de a-şi boteza copiii cu nume ca Bonavetura sau Gaetano, nume purtate de misionarii catolici, a căror protecție sau bunăvoință părinții copiilor o sperau.

În această perioadă, încep să se atribuie persoanelor nume care reflectă locul de unde provin sau îndeletnicirea acestora, cum sunt: Vasile Ialomițeanul, Petre din Suceava[48], Vasile şi Iacob, ambii huşeni[49] şi mulți alții. Atribuirea unor nume de factură etnică unor nouveniți nu ține neapărat de această dimensiune, ci poate fi considerată ca expresie a unei lipse de cunoştințe detaliate despre spațiul geografic din care aceştia provin (Mihai Szekely, Ianoş ungurul, Tamaş secui etc.).

La baza sistemului antroponimic românesc se găsesc nume de sfinți, de flori, de animale, de eroi, de domnitori, în principiu acele nume care au fost uşor asimilate şi reținute de memoria colectivă, tradiția familială impunea reluarea numelor în cadrul neamului, după reguli clare. În acest sens, dacă primul născut era băiat, atunci prelua numele bunicului patern, iar dacă era fată, numele bunicii materne. Copiii care se năşteau ulterior preluau ori numele arătate mai sus, ori numele altor rude, unchi sau mătuşi, existând şi numeroase situații în care tatăl transmite numele fiului şi mama transmite numele fiicei.

O categorie aparte a acestor nou-veniți în Moldova o reprezintă şi militarii. Misionarii catolici pomenesc în repetate rânduri pe dezertorii ardeleni care vin să se stabilească în Moldova, onomastica înregistrând nume ca Gregorius Capitan, Doboş (toboşar)[50], Katona (cătana),[51] Puskas[52] sau Ion Martin panțâr.[53] Ulterior, apare inevitabil transformarea lor în patronime şi apoi în nume de familie.

---

[48] MOLDVAI CSANGO - Magyar Okmanytar (1467-1706), vol. II, Budapest, Ed. Benda Kŕlman, 1989, p. 747-748.

[49] P. DIMITROV - Op. cit., p. 278.

[50] V. A. URECHIA - Codex Bandinus. Memoriu asupra scrierii lui Bandini de la 1646, în AARMSI, t. X, Bucureşti, 1890, p. 119 şi 122.

[51] Ibidem 50, p. 121.

[52] MOLDVAI CSANGO - Op. cit., p. 747.

[53] P. DIMITROV - Op. cit., p.279.

La Săbăoani, în anul 1646, apare o persoană căreia i se spune Martin Bako (călăul)[54], iar în anul 1774, se aflau în acelaşi sat opt familii care purtau numele Bakocică,[55] care s-ar traduce sub forma călăul bătrân, nume care s-a transformat în patronim, iar ulterior în nume de familie, păstrând generații la rând amintirea primului său purtător.

Nume ca Paul Fazakas, Daniel Olaru sau un Istrate Olar nu reprezintă doar o simplă atestare, ci continuitatea practicării acestui meşteşug chiar şi spre sfârşitul secolului al XVIII-lea. Un alt domeniu cu o pondere însemnată în formarea numelor îl constituie prelucrarea lemnului, aspect normal în anii 1800.

Alături de numele Kadar, găsim şi Bodone (butnar), dar şi nume de Ciuvaras,[56] care ar putea fi de fapt un ciubărar. Diferențierea care se face între aceşti meşteri ar putea avea la bază tehnologia de prelucrare a materiei prime: scobirea în cazul primilor (cădarii) şi ansamblarea doagelor în cel de-al doilea caz. Tot printre aceşti meşteşugari se încadrează numele de Ştefan Karakai (rotar); pe baza acestei ocupații se va forma ulterior patronimul Cherecheş.

Alături de prelucrarea lemnului, meşteşugul prelucrării pieilor deține o pondere destul de importantă în anii 1600. Dacă în Moldova numele de Szabo pare a se fi transformat de timpuriu în nume de familie, încetând să mai reprezinte o desemnare pe criterii profesionale, nu acelaşi lucru putem spune despre nume ca Szöcs (cojocar) şi Boros (pielar).

Spre sfârşitul secolului al XVIII-lea, numele Varga (cizmar, cârpaci) s-a transformat, în zona Moldovei, în patronim.

În limba literară însă, apelativele au continuat să se scrie cu *-l*: *omul, lupul, frumosul,* iar antroponimele au urmat tradiția scrierii fără *-l*: *Lungu, Lupu, Munteanu, Popescu* etc. [57]

În Dobrogea, dacă luăm în considerare cronicile bizantine ale lui M. Ataliates, după apariția pecenegilor şi a cumanilor la Dunăre, populația Dobrogei părea să fie mai degrabă una amestecată.

M. Ataliates scrie următoarele: „Căci se aflau pe malurile râurilor multe oraşe mari ale căror locuitori vorbeau limbi diferite şi aveau o

[54] V. A. URECHIA - Op. cit., p. 120.

[55] P. DIMITROV - Op. cit., p.279.

[56] MOLDVAI CSANGO - Op. cit., p. 747.

[57] AL. GRAUR - Op. cit., p. 148.

foarte mare armată. Sciții de pe cealaltă parte a râului au introdus modul lor propriu de viață".

Conform lui A. V. Superanskaja, „câmpurile onomastice" se pot distinge, datorită faptului că răspândirea onomasticii este accesibilă unui anumit teritoriu şi cuprinde în sine mai multe elemente, iar „specificul antroponimic al unei zone se relevă prin faptul că, deşi este un fenomen lingvistic în esență, el cuprinde şi componente etnografice, istorice, geografice, sociologice, care îl ajută pe cercetător să distingă trăsăturile caracteristice obiectelor denominate, precum şi tradițiile legate de denumirea lor. Având în vedere aceste aspecte, trăsăturile generale ale sistemului numelui personal din Dobrogea sunt, în linii mari, cele ale întregii antroponimii româneşti, căci, indiferent de originea lor, numele de persoane folosite de-a lungul timpului se constituie într-un sistem fondat pe sistemul limbii române, reflectând, deci, trăsături generale şi chiar fapte particulare ale acesteia".[58]

Turcii şi tătarii au constituit cea mai importantă minoritate a Dobrogei. Tătarii au venit în Dobrogea spre sfârşitul secolului XIII, când, după constituirea Hoardei de aur, influența lor s-a extins şi spre ținuturile de la gurile Dunării. Contactul dintre limbi, ca urmare a interferenței şi influenței reciproce a limbilor, este rezultatul unor fenomene extralingvistice: amestec de populație, relații culturale, conviețuire, fenomene economice şi politice, care au dus la evoluția idiomului tătar în urma contactului cu cel român.

Există două situații aparte, des discutate, cu privire la antroponimia tătară din Dobrogea, şi anume:

- numele tătăreşti au cunoscut o evoluție istorică, cu influențe de factură religioasă;
- majoritatea numelor tătare au sens propriu sau figurat.

În satele din Dobrogea, atribuirea numelui revenea rudelor tatălui, în principal bunicului din partea tatălui, care avea onoarea de a acorda un nume noului născut, motivat de faptul că interesul acordat numelui este vechi, important deoarece tătarii atribuie legături puternice naționale, religioase, istorice numelui şi omului, care se reflectă asupra numelui, asupra familiei din care provenea nou-născutul, asupra unor evenimente istorice sau religioase, tradiții sau obiceiuri.

Prin intermediul turcesc, au ajuns până la noi mai multe nume de origine arabă. Nume arabe putem găsi şi la populații care vorbesc limbi de alte familii, dar au suferit influența culturală a arabilor, turcii

[58] L. LAZIA - Antroponimie dobrogeană: considerații diacronice, Constanța, Editura Muntenia, 2003.

preluând şi din persană elementul zade, care înseamnă „fiu” (de exemplul împrumutul românesc beizadea „fiu de bei”).

Numele Ali acordat băieților şi forma Alie acordat fetelor au fost considerate demodate după al II-lea razboi mondial, în satele Dobrogei, deşi aceste nume laice aparțin unor profeți.

Începând cu data de 22 iulie 1763, o altă minoritate, germanii dobrogeni, au venit în nordul Dobrogei prin Sulina - Tulcea. După trecerea lor prin Polonia spre sudul Rusiei, fiind chemați pentru colonizare de către conducătorii ruşi, au ajuns să se aşeze într-un final în sudul Dobrogei.

Este de menționat faptul că imigrarea germanilor în Dobrogea s-a făcut în trei etape: în prima etapă, 1840-1856, au înființat colonii în Malcoci, Tulcea, Măcin, Acpunar, Atmagea, Cataloi şi Ciucurova; în cea de-a doua etapă, între 1873 şi 1883, au întemeiat colonii în Cogealac, Tariverde, Fachria (Faclia), Caramurat (M. Kogălniceanu), Colelia, Anadolchioi - Constanța, Ortachioi şi Cogealia; a treia perioadă, 1890-1891, a marcat colonizarea de către germani a localităților Sarighiol (Albeşti), Cobadin, Mangalia, Sofular (Credința), Alakap (Poarta Albă), Omurcea (Valea Seacă), Palazul Mare, Techirghiol, Murfatlar (Basarabi) Osmangea şi Viile Noi.

În cazul germanilor dobrogeni, este vorba despre o migrație oarecum secundară, deoarece *a fost singurul grup etnic german de pe teritoriul României care nu s-a aşezat pe aceste pământuri venind direct din Germania,* ci din alt spațiu colonizat de germani, şi anume din Basarabia şi Rusia de Sud.

Numele de familie germane laice, la nivel onomastic, sunt formate fie din prenume masculine sau feminine cu prefixe sau sufixe, fie din cuvinte comune, derivate, cu ajutorul prefixelor sau sufixelor. În ceea ce priveşte prenumele de la care sunt derivate numele de familie, ele sunt cu precădere prenume masculine. Cu privire la derivarea cu ajutorul prefixelor şi a sufixelor, acestea sunt fie româneşti, fie de origine slavă.

Un lucru foarte important este faptul că „din limba germană nu am împrumutat decât cuvinte; nici un sufix n-a străbătut în limba noastră”.[59]

Când vorbim despre *interferențe lingvistice,* se cuvine să definim această noțiune. „Fenomenul de interferență se întâlneşte în cazul vorbitorilor bilingvi, care utilizează într-o limbă (A) o trăsătură

[59] S. MÎNDRESCU - Influența culturei gemane asupra noastră. Influența germană asupra limbei române, Iaşi, tip. Dacia, 1904, p. 12.

fonetică, morfologică, sintactică sau lexicală caracteristică altei limbi (B). [...] Cauzalitatea ei este nu numai intra-, ci şi extralingvistică (psihologică şi socioculturală). Interferența constituie un aspect al difuziunii culturale. Problema majoră este aceea a relației reciproce dintre factorii structurali şi nonstructurali, care favorizează sau împiedică interferența".[60]

Majoritatea numelor de familie de proveniență germană sunt compuse, după cum urmează: substantiv + substantiv: Bachman cf. nf. germ. Bachmann (s. Bach „pârâu" şi s. Mann „bărbat; om"); substantiv + adjectiv: Baumstark, nf. germ. Baumstark (s. Baum „pom" şi adj. stark „puternic"); adjectiv + substantiv: Grünberg, nf. germ. Grünberg (adj. grün „verde" şi s. Berg „munte").

Unele nume ca Peter, Hermann sau Johann sunt de regulă derivate de la prenumele tatălui sau conform unei tradiții străvechi foarte răspândită pe tot teritoriul lingvistic germanic al unui strămoş, iar numele de familie provenite din prenume au la bază cu preponderență prenume masculine, datorită faptului că, probabil, la încetățenirea unui astfel de prenume drept nume de familie, se lua în considerare doar prenumele capului familiei, trebuind subliniat că s-a procedat la modificarea grafiei inițiale a prenumelor şi adaptarea ei la grafia română, astfel că prenume precum Klaus, Johann sau Walter devin Claus, Iohan şi Valter sau chiar Valtăr.

În final, trebuie să menționăm că limba română este, cea care şi-a pus amprenta asupra antroponimelor germane, adaptându-le grafiei româneşti, ce respectă nemijlocit pronunția, sens în care „ke" din germanul Franke şi „-cke" din Bruckental devin în română „-che" în Franche, respectiv Bruchental; „-ge" din Bamberger şi Bürger care se transformă în „-ghe" în Bambergher şi Burgher.

***A patra etapă** este perioada modernă, care se caracterizează prin nume luate din istoria românească,* sub infuența Şcolii Ardelene, în care se observă o reluare a numelor istorice: Bogdan, Mircea, nume care au fost nume de botez, dar care, unele dintre ele, au devenit nume de familie.

Numele laice au pătruns în sistemul românesc mai ales în secolul al XIX-lea şi nu au cifra de frecvență foarte mare, însă încep să fie tot mai numeroase. Acestea se încadrează în categoria numelor afective şi apar uneori în combinație cu un nume admirativ sau

[60] V. RUSU - Tratat de dialectologie românească, Craiova, Editura „Scrisul românesc", 1984, p. 757.

devoțional. Lista prenumelor afective şi admirative este cea care se îmbogățește prin împrumuturi recente din alte sisteme antroponimice sub influența diferiților factori.

Puterea derivativă a acestora este redusă, prezentând variante numai acele prenume care s-au adaptat sistemului românesc şi care sunt resimțite de purtători ca fiind româneşti.

Semnificația inițială a numelor este criteriul de clasificare a acestora în două categorii: **nume laice** *sau de designare (de inspirație profană) şi* **nume calendaristice** *sau de invocare (de inspirație religioasă).*

Astfel, numele din prima categorie, care descriu persoana sau o împrejurare legată de naşterea ori viața acesteia, provin din cuvinte comune, iar cele din a doua categorie au fost numite astfel după anul 1800, întrucât păstrează amintirea unor zei veneraţi în trecut, evocă sărbătorile creştine sau calitățile necesare unui bun creştin, au fost trecute în Calendarul religios comun ariei de cultură bizantină şi au circulat sub influența directă a cărților de ritual (Mineat, Ceaslov), urmărind să pună purtătorul numelui sub protecție divină.

Primele reglementări legale cu privire la numele unei persoane au fost: Regulamentul Organic, în care se stipula că orice persoană trebuie să aibă un nume dublu (compus dintr-un prenume şi un nume); Codul civil (Cuza-1864), care impunea ca, în actele de stare civilă, persoanele să fie arătate prin nume şi prenume, şi Legea nr. 18 din martie 1895, asupra numelui, care este primul act normativ ce reglementează într-un tot unitar problemele referitoare la numele persoanei fizice şi care prevedea:

– locuitorii români, de la sate, care nu au nume patronimic îşi vor putea forma unul, cu numele de botez al tatălui lor, la care să se adauge una din terminațiile care sunt în datina țării, cum ar fi „escu" sau „eanu", de natură a diferenția numele de prenume;[61]

– nimeni nu poate purta alt nume patronimic cu excepția aceluia sub care este înscris în actele de stare civilă.

Legea nr. 18 din martie 1895, asupra numelui, prevedea că orice persoană trebuie să aibă un nume de familie. Existau cazuri în care nu toate persoanele aveau un nume de familie, situație în care persoana era obligată să facă o declarație la primăria locului de origine, în care trebuia să declare că înțelege să poarte numele de botez al tatălui său, la care, conform datinilor, se adăuga una din terminațiile „escu" sau „eanu", astfel încât să se respecte întocmai prevederile

[61] D. LUPULESCU, A.M. LUPULESCU - Op. cit., 2002, p. 12.

legii.[62] Numele astfel dobândit în modul arătat era trecut pe marginea actului de naştere al persoanei în cauză.[63]

De exemplu, dacă tatăl avea ca nume de botez pe acela de Dumitru (derivă de la **de** = al doilea şi **mater** = mamă; Demeter, zeița vegetației şi a fertilității pământului), fiul declara şi urma să poarte numele de Dumitrescu.[64]

Individul nu aparține societății decât după ce i se dă un nume. Numirea îi asigură un loc în ordinea simbolică a lumii respective, o poziție în familie şi în rețeaua socială. Numele poate indica originea, sexul, religia, etnia, apartenența la un spațiu, noblețea. În societățile europene, stocul numelor este reciclat la nesfârşit, repetițiile neputând fi evitate, având în vedere că populația este destul de numeroasă şi creşte continuu. Pe lângă aceasta, numele de familie s-a încetățenit la noi abia la începutul secolului al XIX-lea, pentru a se evita confuziile.

Odinioară, modul curent de identificare a oamenilor era numele de botez adăugat la cel al tatălui, iar dacă persoana nu putea fi identificată, se recurgea şi la numele bunicului patern, pe linie de descendență patriliniară (exemplul cel mai cunoscut – „Nelu a lui Vasile a lui Grigore").

Multe din numele de familie din onomastica românească au sufixe tradiționale, astfel -escu, -ăscu, -eanu, -an, -aru, -atu, -ir sau -oiu, ță, care sunt cele mai frecvent întâlnite, sufixe specifice limbii române. Sufixul -escu este ataşat unui prenume masculin, cu semnificația fiul lui prenumele tatălui. Spre exemplificare, nume de familie precum Anghelescu, Dănescu, Georgescu, Ionescu, Popescu.

Limba română se vorbea şi la sud de Dunăre şi în Republica Moldova, *aşadar numele de origine românească erau folosite şi în aceste zone, sens în care stau mărturie următoarele:*

Scriitorul şi istoricul polonez J. Kraszewski (1843) consemna: „Populația şi limba dominantă (în Basarabia) sunt româneşti*".*[65]

Afanasiev-Ciujbinski a vizitat Basarabia în anul 1862, urmare a cărui fapt menționa că, în afară de departamentul Hotinului, Basarabia era locuită numai de moldoveni, care ignorau total limba rusă. Limba lor era foarte apropiată de italiană şi deriva din latină, revoltându-se împotriva „autointitulaților patrioți ai poliției, care în regiunile (Rusiei)

[62] P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE - Op. cit., 2007, p. 87.

[63] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 18.

[64] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p.126.

[65] ŞT. CIOBANU - La Bessarabie. Sa population-son passé-sa culture, Bucarest, 1941, p.15.

unde trăiesc populații minoritare propagă limba rusă ca mijloc al pumnului.”[66]

Foarte importante sunt mărturiile complete ale etnografului rus de Pauly (1862): „Valahii, vlahii (moldavii, moldovenii), rumunii, rumânii sau românii sunt un popor ieşit în primele secole ale erei noastre din amestecul de daci, romani şi slavi, spunea acesta. El e cu totul distinct de vecinii săi slavi şi maghiari… La nord ei se învecinează cu rutenii, la est cu ucrainienii propriu-zişi, la sud cu bulgarii, la vest cu frații lor din Moldova şi la sud-est cu Marea Neagră.” Şi continua astfel: „Şesul care merge de la valul superior al lui Traian şi până la mare, Bugeacul de altădată, căruia în antichitate i se zicea «deşertul get», totdeauna a fost locuit de locuitori sălbatici geți, pecenegi, nogai… Toată partea Basarabiei situată la nord de valul superior al lui Traian este locuită în principal de valahi sau români şi de fapt n-a fost niciodată o țară independentă sau măcar separată de celelalte țări valahe… Locuitorii părții acesteia superioare a Basarabiei sunt aceiaşi români ca şi cei de dincolo de Prut; ei vorbesc aceeaşi limbă şi aparțin, ca şi aceştia, aceleiaşi biserici ortodoxe greceşti.” Despre limba lor spunea: „Limba română vorbită în Basarabia este aceeaşi ca şi în Moldova.” Iar concluzia firească era aceasta: „Valahii sau moldovenii din Basarabia centrală au rămas în toate privințele extrem de ataşați naționalității lor.”[67]

Înaltul funcționar rus Svinin arăta şi el: „Locuitorii autohtoni ai acestei regiuni sunt moldoveni sau români, care, aşa cum am susținut cu tărie, sunt descendenții colonilor romani. Ei vorbesc limba moldovenească, care este de origine latină şi care conservă, ca şi italiana, numeroase particularități ale limbilor neolatine.”[68]

Cunoscutul Vighel, fost viceguvernator al Basarabiei, nota: „Am ocazia să studiez spiritul moldovenilor. Aceşti români sau romani, cum se numesc ei, descind dintr-o populație amestecată, compusă din coloni romani şi din slavo-daci învinşi de Traian. În limba pe care o vorbesc predomină elementul latin”.[69]

---

[66] M. MUŞAT, I. ARDELEANU - De la statul geto-dac la statul român unitar, Bucureşti, 1983, p. 405.

[67] A. CRIHAN - Drepturile românilor asupra Basarabiei după unele surse ruseşti, în Basarabia, Chişinău, nr. 11/1991, p. 121-123.

[68] M. MUŞAT, I. ARDELEANU - România după Marea Unire, vol. II, partea I, Bucureşti, 1986, p. 400.

[69] Ş. CIOBANU - Op. cit., p. 9.

Căpitanul de stat major Zaşciuk, care a efectuat în 1862 un recensământ al populației Basarabiei, arăta de la început faptul că: „Moldovenii formează majoritatea populației, aproape ¾ din cifra totală. Moldovenii locuiesc de foarte mult (timp) în regiunile centrale şi septentrionale ale Basarabiei. Ei pot fi considerați ca aborigenii acestor regiuni. Moldovenii vorbesc o limbă latină stricată, amestecată cu cuvinte slave. Limba lor are o rădăcină latină şi păstrează mai multe particularități originale ale vechii limbi a romanilor decât italiana.*"* [70] Apoi continuă: „Județele Chişinău şi Orhei sunt locuite aproape în exclusivitate de ei (de români). În județul Hotin sunt amestecați cu ruteni, în timp ce în județele Cetatea Albă şi Tighina ei sunt amestecați cu «venetici».*"*[71]

Jean Laumonier, în anul 1892, scrie în legătură cu popularea Europei din leagănul primar şi răspândirea tradițiilor şi obiceiurilor următoarele: … „trebuie să recunoaştem că civilizația ariană primitivă, ale cărei trăsături esențiale au fost evidențiate în lucrările lui Pictet, ale lui Schleicher şi ale lui Chavée, a avut, nu numai prin limbă, dar, de asemenea, prin instituții şi credințe, o influență deosebit de considerabilă asupra dezvoltării popoarelor continentului nostru...

Această civilizație, cu siguranță tânără şi puternică, a impregnat Europa, pentru că, încă în zilele noastre, se întâlnesc, în stare de supraviețuire, şi uneori chiar în forma lor originală, unele din caracterele sale fundamentale, şi aceasta este, de altfel, una din rațiunile cele mai serioase invocate în favoarea înrudirii diverselor națiuni europene. Toate într-adevăr par să fi conservat de-a lungul transformărilor produse, datorită întâmplărilor vieții şi mediilor traversate, amintirea regiunii unde dormeau strămoşii, „părinții", regiune fericită, liniştită şi superbă, din care fabuloasa vârstă de aur, care se percepe chiar la sursele tradițiilor naționale, nu-i decât o chemare neîntreruptă".[72]

Într-o scrisoare către Ion Ghica, la jumătatea sec. XIX, Constantin Nicolăescu-Plopşor spune că a parcurs, în anii '30, Bulgaria de la Dunăre la granița cu Grecia, vorbind peste tot limba română. Dr. Al. Şuga scrie: În secolul trecut, majoritatea populației din sudul Dunării vorbea limba română,[73] iar istoricul Batiuşkov, un susținător al rusificării, recunoştea şi el că „Basarabia este departe de a fi rusească, atât în ceea ce priveşte limba, cât şi viața ei. În această provincie există mulți oameni care se uită cu dor peste Prut*".*[74]

---

[70] M. MUŞAT, I.ARDELEANU - Op. cit., p. 405.

[71] I. ALEXANDRESCU - Basarabia, în Revista de istorie militară, Bucureşti, nr. 3/1991, p. 60.

[72] J. LAUMONIER, - La Nationalité française, vol. II, Les hommes, Paris, 1892, p. 172.

[73] A. ŞUGA - Din istoria românilor. Probleme şi perspective, Madrid, Ed. Carpații, 1982, p. 5.

[74] I. ALEXANDRESCU - Op. cit., p. 53.

Din cele de mai sus se poate observa că limba română este o limbă veche, păstrătoare a vechilor culturi şi obiceiuri româneşti, care nu a lăsat să se piardă frumusețea numelor şi prenumelor tradiționale.

Multe nume sunt păstrate în forma pe care o aveau în primul tip de calendar numit Calendarul popular care a funcționat până la începutul secolului al XX-lea.

Acest tip de calendar este o creație anonimă, colectivă şi orală care indica perioadele cele mai favorabile, începuturile activităților, delimita zilele lucrătoare de cele nelucrătoare, preciza rangul sărbătorilor şi individualiza, prin diferite obiceiuri, practici şi obiceiuri tradiționale. Anumite nume proveneau de la sărbătorile religioase: Botez, Crăciun, Chiriac, Nedelea, Duhu, Pogor, Sfântu (Pogorârea Sf. Duh), Ispas (Înălțarea) etc.

Numele este învestit cu puteri magice, pe lângă funcția de identificare în plan social, deoarece se credea că are legătură cu lumea celor nevăzute, crezându-se că poate orienta relația cu forțele supranaturale, că modelează destinul, bazându-se pe faptul că un nume poate consolida sau destabiliza existența individului. Se avea în vedere tot timpul ca la alegerea numelui unui copil să se evite reluarea numelui unui frate mort, iar dacă într-o familie copiii se îmbolnăveau şi mureau unul după altul, se putea recurge la unele modalități de a manipula magic numele, în scopul de a redresa situația, dându-i-se nou-născutului numele de Oprea, pentru a stopa şirul acestor morți premature.

Deasemenea, dacă într-o casă se năşteau copii mult prea des şi numai fete, se dădea acelaşi nume în speranța că ultima naştere sau următorul copil va fi băiat.

O altă practică era schimbarea numelui copilului despre care se credea că are puține şanse de a supraviețui.

El putea fi rebotezat, printr-o ceremonie sumară, de către primul trecător care găsea copilul lăsat în fața casei, denumit „naşul din drum”, sau era simulată vânzarea acestuia, pe fereastră, unei femei care avea copii mulți şi sănătoşi.

Noul nume, de obicei „Lupu” sau „Ursu”, avea rolul de a proteja copilul şi de a îndepărta spiritele malefice, pe lângă funcția de a masca identitatea copilului şi de a induce în eroare duhurile rele, susceptibile de a provoca boala şi moartea.

În cazul descântecelor şi al colindelor, numele este un instrumentat magic foarte important, eficacitatea magică este condiționată de pronunțarea numelui celui căruia îi era destinat ritualul.

Astăzi prenumele nu mai face obiectul atâtor precauții, superstiții sau practici magice. A devenit „numele mic”.

Poate fi însă obiect al mândriei sau al ruşinii şi dezvăluie la fel de multe lucruri despre noi, ca şi odinioară. Nici acum felul în care

folosim prenumele nu este arbitrar. Nu este întâmplător faptul că, având un strămoş hispanic, un prieten, pe care îl cheamă Ricardo, şi-a numit băieții Armando şi Diego. Alți prieteni şi-au denumit pisica şi fetița cu acelaşi nume: Zoe. Nu cred că extravaganța lor va merge mai departe. Acum au un motan. Îşi doresc şi un băiat, dar am unele bănuieli că nu l-ar boteza Gogu, aşa cum îşi strigă motanul...

Începând cu Legea nr. 493 din 21 februarie 1928, privind actele stării civile,[75] apăreau reglementări clare cu privire la numele persoanei fizice.[76]

Actul de naştere cuprindea: *data înregistrării, anul, luna, ziua şi ora naşterii, sexul copilului,* ***prenumele şi confesiunea căreia va aparține; prenumele, numele,*** *vârsta, profesiunea şi domiciliul* ***părinților****; locul naşterii copilului când este deosebit de locuința părinților; mențiunea şi verificarea naşterii.*

Nu puteau fi întrebuințate ca prenume, numele de familie, precum şi cuvintele care au o conotație politică.

Numele tatălui unui copil nelegitim *putea fi înscris în registrul de naşteri numai dacă declarația a fost făcută de însăşi tatăl sau împuternicitul său cu procură specială şi autentică.*

Numele mamei era întotdeauna declarat şi înscris în registre.

În anul 1945, prin Legea nr. 86 din 6 februarie 1945, privind Statutul Naționalităților Minoritare,[77] s-a dispus că toți cetățenii români sunt egali în fața legii şi se bucură de aceleaşi drepturi civile şi politice, fără deosebire de rasă, naționalitate, limbă sau religie.[78]

Încă de la aceea dată s-a interzis cercetarea originei etnice a cetățenilor români în vederea stabilirii situației lor juridice.

Deosebirea de limbă, de religie, de rasă sau de naționalitate, nu putea constitui o piedică pentru nici un cetățean român, pentru dobândirea sau folosirea drepturilor civile şi politice, sau pentru admiterea în funcțiile publice sau pentru exercitarea oricărei profesii.

Cetățenii români, aparținând unor naționalități de altă limbă, rasă sau religie, decât cea română, se bucurau de acelaşi tratament şi de aceleaşi garanții, în drept şi în fapt, ca şi ceilalți cetățeni români.

---

[75] Legea nr. 493 din 21 februarie 1928, privind actele stării civile, a fost publicată în M.Of. nr. 44 din 25 februarie 1928.

[76] P. PEȚU - Starea civilă şi acțiunile de stare civilă, Editura Detectiv, Bucureşti, 2009, p. 12; I. TORJA - Op. cit., 2010, pag. 72-73.

[77] Legea nr. 86 din 6 februarie 1945, privind Statutul Naționalităților Minoritare, a fost publicată în M.Of. nr. 30 din 7 februarie 1945.

[78] I. TORJA - Starea civilă în contextul actual, Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, pag. 25.

Fiecare cetățean român era şi este singurul îndreptățit să îşi stabilească limba maternă sau naționalitatea sa. Orice amestec din partea oricărei autorități în această privință este interzisă, organele oficiale fiind obligate a accepta indicația cetățeanului respectiv.

Limba oficială a Statului Român este limba română.

Numele de familie ale cetățenilor, în registrele şi documentele de stare civilă, se puteau scrie numai în forma şi cu ortografia originală, dovedită cu actele personale ale cetățeanului respectiv.

În oraşele şi comunele rurale unde, conform ultimului recensământ, cel puțin 30% din totalul locuitorilor era de limba maternă comună, alta decât cea română, numele străzilor trebuiau să fie indicate şi în limba naționalităților respective.

Având în vedere faptul că numele de familie era un atribut important de identificare a persoanei fizice, *se impunea modificarea legislației în domeniu, sens în care a fost publicat, în M.Of. nr. 183 din 14 august 1945, Decretul-Lege nr. 646 din 13 august 1945, privind numele de familie, care prevede chiar în art 1 faptul că* ***„Numele de familie constituie un drept imprescriptibil şi alienabil; tot astfel este ocrotit dreptul la pseudonim, dacă a fost dobândit prin folosire îndeobşte cunoscută”.***[79]

Numele de familie se dobândea prin efectul legii sau prin decizia ministrului justiției. *Despre acest act normativ se face referire la reglementarea schimbului de nume.*

În anul 1948, s-a simțit nevoia modificării legislației cu privire la actele de stare civilă cu referire la copiii găsiți, adaptată la nevoile societății româneşti din aceea perioadă.[80]

Astfel, în M. Of. nr. 273 din 23 noiembrie 1948, a fost publicat Decretul nr. 337 din 23 noiembrie 1948, pentru modificarea art. 63 din legea privitoare la actele stării civile din 25 Februarie 1928 şi stabilirea unui regim transitoriu pentru unii copii găsiți, conform căruia copilul găsit trebuia să fie prezentat de îndată organelor de poliție sau administrative locale, cu veşmintele şi obiectele care erau asupra lui, arătându-se circumstanțele în care a fost găsit.

Autoritatea la care a fost prezentat copilul încheia un proces verbal constatator al circumstanțelor în care acesta a fost găsit şi făcea mențiune ***cu privire la tot ce putea ajuta la stabilirea identității.*** Toate datele culese erau arătate institutului sau persoanei căreia i-a fost încredințat copilul.

[79] I. TORJA - Op. cit., 2011, pag. 31.

[80] I. TORJA - Op. cit., 2010, pag. 73-74.

În cazul când copilul era nou-născut, procesul-verbal era trimis în termen de 2 zile ***ofițerului stării civile, care îi dădea un nume şi prenume copilului,*** înscriindu-l în registrul de naşteri, iar un extras de pe actul de naştere era trimis, din oficiu, instituției sau persoanei căreia copilul i-a fost încredințat.

În cazul când copilul nu este nou-născut, medicul oficial va stabili vârsta şi sexul copilului, completând cu aceste date procesul-verbal care va fi înaintat de îndată Parchetului tribunalului respectiv. Parchetul este obligat, în termen de trei zile de la primirea procesului-verbal, să îl trimită, împreună cu avizul său, ofițerului stării civile, care va înscrie procesul-verbal în cazul când nu sunt cunoscute. *Un extras de pe actul de naşteri va fi trimis, din oficiu, în termen de 3 zile,* instituțiunii sau persoanei căreia copilul i-a fost încredințat.

Dacă ulterior se stabileşte că naşterea copilului găsit era anterior înscrisă, cea de a doua înscriere, facută în condițiile de mai sus, era anulată, prin ordonanță prezidențială, la cererea Parchetului sau a celor interesați, cu citarea parchetului.

Institutele de ocrotire socială trimiteau ofițerului stării civile respective datele referitoare la copiii găsiți, pe care îi aveau în îngrijire, consemnate într-un proces-verbal, întocmit de directorul şi medicul institutului.

Procesul-verbal era înscris în registrul de naşteri.

Prin Decretul nr. 432 din 1 decembrie 1949, pentru reglementarea unor situații de stare civilă, *publicat în M. Of. nr. 78 din 6 decembrie 1949,* ***s-a simțit pentru prima dată nevoia reglementării numelor din actele de stare civilă şi actele de identitate.***[81]

Astfel, cetățenii Republicii Populare Române erau obligați să îşi procure sau să îşi completeze actele de stare civilă, dacă se aflau în una din următoarele situații:

a) La data când a avut loc faptul de stare civilă, nu existau registre de stare civilă în localitate;

b) La data când a avut loc faptul de stare civilă, existau registre de stare civilă în localitate, însă la data intrării în vigoare a Decretului nr. 432 din 1 decembrie 1949, acestea lipseau, în totalitate sau în parte, fiind distruse, pierdute, sau aflate în alte asemenea situații;

c) La data când a avut loc faptul de stare civilă, existau registre de stare civilă în localitate, însă s-a omis a se face înscrierea faptului;

d) Faptul de stare civilă a avut loc în străinătate, dar actul doveditor nu poate fi procurat, din orice cauză;

[81] Legea nr. 86 din 6 februarie 1945, privind Statutul Naționalităților Minoritare, a fost publicată în M.Of. nr. 30 din 7 februarie 1945.

e) Faptul de stare civilă a fost înregistrat în mod greşit sau incomplet, astfel încât exista contradicție între diferitele acte de stare civilă ale cetățeanului.

În acest sens, cetățenii care, în mod public şi continuu, au purtat în acte oficiale un alt nume sau prenume, decât cele ce reieşeau din actele lor de stare civilă, erau obligați să ceară modificarea numelui sau prenumelui, pe numele sau prenumele pe care îl purtau.

Se poate observa faptul că acest Decret a stat la baza majorității rectificărilor în actele de stare civilă, din ziua de azi, deoarece în momentul de față nu se pot emite cărți de identitate sau paşapoarte dacă numele din actele de stare civilă nu corespunde cu numele din actele de identitate.

În înțelesul Decretului nr. 432 din 1 decembrie 1949, erau considerate acte de stare civilă: naşterea, recunoaşterea copilului natural, legitimarea, adopția, căsătoria şi decesul.

Pentru a se asigura că aplicarea Decretului nr. 432 din 1 decembrie 1949 avea rezultatul scontat, respectiv faptul că un număr cât mai mare de cetățeni români îşi reglementau numele din actele de stare civilă şi actele de identitate,[82] *a fost publicată* ***Decizia nr. 3.545 din 8 decembrie 1949, privind obligația cetățenilor români care intră în prevederile art. 4 şi 5 din Decretul prezidential nr. 432 din 1949,***[83] *pentru reglementarea unor situații de stare civilă, toți cetățenii români erau obligați să depună cererile în termen de 60 zile, doar dacă se încadrau în situațiile citate mai sus:*

Acest termen de 60 de zile se socotea de la:

- 8 Decembrie 1949, pentru Bucureşti;
- 12 Decembrie 1949, pentru comunele urbane reşedință de județ, şi
- 15 Decembrie 1949, pentru toate celelalte localități urbane şi rurale.

Astfel, prin ***Decretul nr. 272 din 30 decembrie 1950, referitor la actele de stare civilă,***[84] ***a fost din nou reglementată activitatea de stare civilă.***[85]

---

[82] Decizia nr. 3.545 din 8 decembrie 1949, a fost publicată în Buletinul Oficial nr. 80 din 10 decembrie 1949.

[83] I. TORJA - Starea civilă în contextul actual, Editura Someşul, Satu Mare, 2010, pag. 33.

[84] Decretul nr. 272 din 30 decembrie 1950, referitor la actele de stare civilă, a fost publicat în Buletinul Oficial nr. 124 din 30 decembrie 1950.

[85] I. TORJA - Op. cit., 2010, pag. 31.

Conform acesteia, înregistrarea actelor şi faptelor de stare civilă se făcea în interesul Statului, al celor ce muncesc şi în scopul apărării drepturilor personale ale cetățenilor.

Actele şi faptele de stare civilă (actele de naştere, căsătorie şi moarte şi recunoaşterea filiației şi stabilirii în justiție, adopția, divorțul, precum şi ***schimbarea numelui sau prenumelui***) se înregistrau în registrele de stare civilă ale Sfaturilor Populare.

Ulterior, schimbarea numelui sau prenumelui era distinct reglementată prin Decretul nr. 273 din 30 decembrie 1950,[86] ***referitor la schimbarea numelui sau prenumelui,***[87] care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1951.

Astfel, cetățenii Republicii Populare Române care au împlinit vârsta de 18 ani puteau cere schimbarea numelui sau prenumelui. Schimbarea se făcea prin decizie.

Numele pe care petiționarul îl solicita putea fi alcătuit din cel mult două cuvinte.

Deasemenea, ***prenumele pe care petiționarul îl solicita putea fi alcătuit din cel mult două cuvinte.***

Cererea de schimbare a numelui sau prenumelui *se făcea la Sfatul Popular al comunei, oraşului sau raionului de oraş, în cuprinsul cărora domiciliază cel care cerea schimbarea numelui sau prenumelui.*

La cerere se alăturau *actele stabilite prin Decizia Ministrului Afacerilor Interne.*

Schimbarea numelui sau prenumelui se încuviința *de Ministerul Afacerilor Interne, prin Direcția Generală a Miliției.*

După cum am văzut, până în prezent au fost elaborate o serie de reglementări cu privire la actele de stare civilă şi actele de identitate, care se refereau la punerea în legalitate a persoanei fizice. Prin aceste reglementări nu s-a definit clar noțiunea de persoană fizică şi persoană juridică, motiv pentru care legiuitorul a considerat că ar fi necesar să acopere şi acest vid legislativ.

În acest sens, în Buletinul Oficial nr. 8 din 30 ianuarie 1954, a fost publicat Decretul nr. 31 din 30 ianuarie 1954 privitor la persoanele fizice şi persoanele juridice.

Conform acestuia, capacitatea civilă este recunoscută tuturor persoanelor.

Sexul, rasa, naționalitatea, religia, gradul de cultură sau originea nu au nici o înrâurire asupra capacității.

---

[86] I. TORJA - Op. cit., 2011, pag. 34.

[87] Decretul nr. 273 din 30 decembrie 1950, referitor la schimbarea numelui sau prenumelui, a fost publicat în Buletinul Oficial nr. 124 din 30 decembrie 1950.

Persoana fizică are capacitatea de folosinţă şi, în afară de cazurile prevăzute de lege, capacitatea de exerciţiu.

Capacitatea de folosinţă este capacitatea de a avea drepturi şi obligaţii.

Capacitatea de exerciţiu este capacitatea persoanei de a-şi exercita drepturile şi de a-şi asuma obligaţii, săvârşind acte juridice.

Nimeni nu poate fi îngrădit în capacitatea de folosinţă şi nici lipsit, în tot sau în parte, de capacitatea de exerciţiu, decât în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege.

Nimeni nu poate renunţa, nici în tot, nici în parte, la capacitatea de folosinţă sau la cea de exerciţiu.

Capacitatea de folosinţă începe de la naşterea persoanei şi încetează cu moartea acesteia.

Drepturile copilului sunt recunoscute, de la concepţiune, însă numai dacă el se naşte viu.

Capacitatea deplină de exerciţiu începe de la data când persoana devine majoră.

Persoana devine majoră la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Prin Decretul nr. 278 din 23 iulie 1960,[88] ***s-au adus noi reglementări cu privire la actele de stare civilă.***[89]

Astfel, înregistrarea actelor şi faptelor de stare civilă se fac în interesul statului şi al apărării drepturilor personale ale cetăţenilor.

Actele şi faptele de stare civilă se înregistrau în registrele de stare civilă ţinute de comitetele executive ale sfaturilor populare, comunale, orăşeneşti şi de raioane de oraş, potrivit dispoziţiilor prezentului decret.

În aceste registre se întocmeau acte de naştere, căsătorie şi deces şi se înscriau prin menţiune recunoaşterea şi stabilirea filiaţiei, înfierea, divorţul şi schimbarea numelui sau prenumelui.

Din cele de mai sus se poate observa faptul că nume de persoană latineşti nu s-au păstrat nicăieri în lume, la fel ca în România, nici măcar în Italia, motivat de faptul că antroponimia latină a fost un sistem artificial, limba română fiind foarte bogată în nume, de aceea este considerată ca limbă primordială a Europei.[90]

---

[88] Decretul nr. 278 din 23 iulie 1960, a fost publicat în M. Of. nr. 13 din 28 iulie 1960.

[89] P. PEŢU - Op. cit., 2009, p. 15; I. TORJA - Op. cit., 2010, pag. 35.

[90] D. M. PIPPIDI - Dicţionar de istorie veche a României, Bucuresti, 1976, p. 275.

CAPITOLUL III

ANTROPONIMIA SAU ANTROPOLOGIA ONOMASTICĂ

3.1. Definiția cuvântului „Antroponimie”

Definiția cuvântului „Antroponimie” (cf. gr. anthropos - om, onoma - nume), este următoarea:

- antroponimíe - s.f. 1. Ramură a lingvisticii care studiază numele de persoană; antroponomastică. 2. Totalitatea numelor de persoană dintr-o localitate, dintr-o regiune sau dintr-o limbă. Din fr. Anthroponymie;[91]

- antroponimíe s. (LINGV.) antroponomastică. (studiază numele de persoane). [92]

- antroponimíe s. f., art. antroponimía, g.-d. antroponimíi, art. Antroponimíei. [93]

- antroponimíe f. 1) Ramură a lingvisticii care se ocupă cu studiul antroponimicelor. 2) Totalitate a numelor de oameni dintr-o limbă, regiune, localiltate. [94]

- antroponimíe s.f. (Lingv.) 1. Disciplină care se ocupă cu studiul numelor de oameni; antroponomastică. 2. Totalitatea numelor de oameni (dintr-o localitate, dintr-o regiune sau dintr-o limbă).

3.2. Noțiuni generale

Antroponimia sau antropologia onomastică este ramura onomasticii care studiază originea şi semnificația numelor persoanelor, inclusiv a numelui de familie. *(A se vedea în acest sens* ***Anexa nr. 9*** *- Numele de familie din România).*

Una din cele mai importante şi hotărâtoare creații ale oamenilor este limba, cu toate aspectele ei: limbajul direct, cel figurat (proverbe,

[91] Dicționarul explicativ al limbii române - DEX 1998.

[92] Dicționar de sinonime.

[93] Dicționar ortografic.

[94] Noul dicționar explicativ al limbii române - NODEX.

locuțiuni, expresii specifice etc.), antroponimia (nume de persoane), toponimia (nume de locuri) etc.

Isocrate (436 – 338 î.e.n.) scria: Aproape în tot ce am născocit, numai cuvîntul ne-a îngăduit să ducem lucrurile la bun sfîrşit ... Nimic din ce a zămislit gândul omului n-ar putea exista dacă n-ar fi cuvîntul[95] *sau, după o expresie a lui Condillac şi La Romiguière, l'esprit humain tout entier est dans le language (spiritul uman este în întregime în limbă).*

Numele unei persoane fizice este obligatoriu compus dintr-un nume de familie şi un prenume cu funcție denominativă individuală, între care se stabileste un raport de interdependență. În cazurile în care numele de familie şi prenumele provin dintr-un nume individual (Petre Alexandru, Vasile Radu), distincția între nume şi prenume este greu de stabilit. În situația în care numele sau prenumele este reunit această problemă este înlăturată într-o anumită măsură. Spre exemplu, la încheierea unei căsătorii, dacă soții hotărăsc să aibă numele reunite, putem avea ca nume de familie Viorel-Vasile, Vasile-Andreica etc., situație în care cele două nume sunt unite cu cratimă, dar avem posibilitatea şi ca cel puțin unul din cele două nume să fie nume de familie.

Referitor la exemplul de mai sus Vasile-Andreica, există unele păreri care afirmă că, pentru a evita confuziile, trebuie impusă ordinea în care apar elementele funcționale ale formulei oficiale: nume individual sau prenume + nume de grup sau nume de familie; doar în actele oficiale sau atunci când este necesară aşezarea în ordine alfabetică a mai multor nume ordinea este inversă, datorită importanței sociale a numelui de familie. Aceeaşi situație poate apărea şi la prenumele unei persoane când acesta este compus şi alcătuit conform voinței părinților, bunicilor, naşilor etc., dar declarat de către părinți, ocrotitorul legal (dacă nu se cunoaşte tatăl, iar după naştere mama a decedat şi nu a apucat să înregistreze naşterea copilului, dar între timp datorită bolii de care aceasta suferea s-a numit un curator), sau reprezentanții autorităților locale în cazul copilului părăsit sau abondonat de către mamă fără să se cunoască tatăl.

După cum observă Christian Ionescu, din punct de vedere sintactic, „între numele individual şi numele de familie se stabileşte un raport de tipul determinat + determinant; determinantul este întotdeauna un atribut substantival apozițional în nominativ, juxtapus față de

[95] ISOCRATE - Filosofia greacă până la Platon, p 830-831.

determinat şi neizolat de acesta".[96] Modificarea acestui tip de raport prin înlocuirea atributului substantival apoziţional (Ion Amariei vs. Ion a Mariei), are ca urmare pierderea caracterului oficial al formulei denominative şi transformarea acesteia într-o formulă neoficială.

Trebuie menţionat faptul că oficial între prenume şi nume de botez nu există nici o diferenţă (diferenţa este prezentată în Capitolul II şi Capitolul VII, în situaţia în care la botez i se dă un alt prenume copilului pentru ca acesta să fie ferit de rele), cu toate că în lucrările de specialitate se utilizează termenii de foarte multe ori în ambele variante, atât prenumele cât şi numele de botez. În formulele oficiale, cel mai potrivit termen pentru a exprima aceste noţiuni, afirmă Christian Ionescu, este acela de nume individual.[97]

Numele de botez sunt cele atribuite copilului la botez sau persoanei adulte în cadrul ceremoniei religioase prin care ei se creştinează. Onomastica populară recurge frecvent şi la poreclă, instrument foarte eficient, care permite o identificare rapidă şi precisă a persoanei. Nu trebuie uitat faptul că în primele documente de identitate folosite în România era trecută şi porecla, deoarece ea evocă imediat foarte multe particularităţi despre persoana la care se face referire, fiind greu de găsit două persoane cu acelaşi nume şi poreclă într-o anumită zonă geografică.

După cum se arată la Cap. V, secţiunea 5.1, „Supranumele sau porecla", c*ele mai multe porecle fac obiectul unui adevărat cod, exprimând un set precis de valori şi sensibilităţi,* fiind cunoscute doar în cadrul unei comunităţi, de obicei din care face parte şi titularul poreclei, după cum urmează: „Uriaşul", „Cocoşatul", „Bătăuşu".

Onomastica este un domeniu lingvistic apărut mai târziu (la sfârşitul secolului al XIX–lea şi începutul secolului al XX-lea), dar care în ultimele decenii a dobândit o autonomie pronunţată, având tendinţa de a se constitui ca disciplină de-sine-stătătoare, fapt ajutat şi de situarea sa la graniţa cu alte câteva domenii social-umane (logica, psihologia, filosofia, sociologia, demografia, geografia, istoria etc.

Studiul numelor de oameni poate constitui una din laturile cercetării istoriei unui popor, oferind interesante cunoştinţe despre evoluţia în timp sau spaţiu, dependent sau independent de fenomenul religios.

---

[96] CH. IONESCU - Antroponimie românească, Teză de doctorat, Universitatea Bucureşti, 1979, pag. 12.

[97] Ibidem 96, pag. 13.

CAPITOLUL IV

CLASIFICAREA NUMELOR

4.1. Noțiuni generale

Clasificările nu se referă numai la numele de botez, ci la toate numele existente în onomasticonul românesc; numele de botez nu au caracter stabil în comparație cu numele de familie.

Unele prenume nu se mai folosesc astăzi şi au rămas doar în documente, altele s-au transformat în nume de familie în forma inițială sau în forme derivate şi se transmit din generație în generație. Este firesc ca în încercarea de a clasifica numele de familie să se țină cont de numele de botez, dar nu şi invers.

De foarte mult timp, studiul numelor proprii, în linii mari, a numelor geografice sau a toponimiei şi al numelor de persoane este considerată o ramură laterală a lingvisticii.

Limba se compune din fraze, iar acestea exprimă ideile oamenilor. Fiecare frază şi fiecare element al unei fraze au un înțeles, iar între grupul de sunete şi înțelesul lui există o relație care se fixează şi se păstrează mai mult sau mai puțin neschimbată la transmiterea limbii din generație în generație. Omul nu are posibilitatea de a interveni arbitrar pentru a modifica această relație, despre care Pedersen spunea foarte frumos: „*Unui nume îi dai viață pomenindu-l. Numele cheamă imediat sufletul pe care îl desemnează; de aceea, pomenirea unui nume are o semnificație adâncă".*

Româna fiind o limbă naturală, populară, este, normal, cea mai bogată din Europa, fantezia a milioane de oameni fiind infinit mai bogată decît a unei mâini de cărturari. Nu cultura joacă rolul principal aici, ci legătura cu natura înconjurătoare şi spiritul de observație şi asociere, motiv pentru care apar multe nume preluate din mediul înconjurător.

4.2. Criterii de clasificare

Caracteristicile modei antroponimice actuale prezintă trei tendințe principale:

1) evitarea antroponimelor tradiționale, în special din mediul urban şi înlocuirea lor cu forme diminutivale şi hipocoristice;

2) interesul pentru nume străine;

3) înmulțirea cuvintelor care alcătuiesc numele individual este o manifestare a îndepărtării de ceea ce tradiția impusese în onomastica românească şi anume prenumele format dintr-un singur cuvânt.

După conținutul lor semantic, aceşti termeni se pot clasifica astfel:

- *etnonime* - sunt adeseori folosite în comunicare orală pentru a preciza la cine se referă interlocutorii*:* Cazacu, Grecu, Sârbu, Rațiu, Turcu, Tătaru etc. sau nume cu indicații de adresă, derivate care indică originea de unde acesta se trage sau unde îşi desfăşoară activitatea: Gheorghe Boghea este cunoscut ca Gică din Vale, Alexandru Grădinaru (făcându-se referire la priceperea pe care o are în cultivarea plantelor sau la grădinărit), Petre Sătmăreanul (pentru că s-a născut la Satu Mare, numele fiindu-i dat de către autoritățile locale);
- *nume referitoare la starea socială:* Fugaru, Mazilu, Robu, Şerb, Țăranu etc.;
- *nume de meserii, ocupații, funcții:* Cârciumaru, Cojocaru, Dogaru, Fieraru, Olaru, Popa, Zidaru etc.;
- *fitonime:* Arbore, Bujor, Busuioc, Floare, Mazăre, Trandafir, Usturoi etc.;
- *zoonime:* Ariciu, Berbec, Coțofană, Lupu, Păun, Şarpe, Ursu, Vulpe etc.;
- *metonime:* Brânză, Cercel, Nenica, Topor, Țucu, Zbenghea etc.;
- *fenomene ale naturii:* Brumă, Fulger, Iarnă, Soare, Vântu, Vijelie etc.;
- *adjective care denumesc particularități fizice:* Albu, Bălan, Buzatu, Chelu, Negru, Roşu, Sprâncenatu etc., *sau morale:* Blându, Bunu, Năvălici, Tâmpea, Zurbagiu etc.

Din perspectiva etimologică, numele persoanelor se împart în:

1. ***Nume devoționale*** - denominații de ordin mistic, legate de divinitate în sens larg; sunt antice şi îşi păstrează caracterul sacru. În cadrul numelor devoționale, se deosebesc următoarelor categorii:

a) - *nume teoforice* - conțin o expresie referitoare la divinități, ca dătătoare de viață şi destinatară a gratitudinii şi a dragostei oamenilor: Isabela, Lazăr, Minerva;
b) - *nume de sărbători religioase*: Natalia;
c) - *nume de sfinți sau nume calendaristice:* Ion, Maria;
d) - *nume biblice:* Adam, Eva.

2. ***Nume afective*** - au apărut ca simple supranume şi reflectă expresia cotidiană în contactul cu familia, cu ceilalți oameni şi cu mediul înconjurător. Numele afective sunt expresia sentimentului omului față de

habitatul său şi desemnează: ordinea naşterii; dorința părinților ca noul născut să aibă un destin fericit (nume augurale);

3. ***Nume admirative*** - formează o categorie mai puțin omogenă; sunt nume alese datorită admirației pentru:

- un om (patriarh sau profet biblic, un erou al unui poem epic, un personaj literar, un reformator, un sportiv etc.);
- un popor;
- o cultură;
- nume ideologice ;
- nume de superstaruri (din aristocrație, modă, cinema,TV);
- reminiscențe literare.[98]

4. ***Nume descriptive***

- *nume de locuri:* locul de origine al unei persoane a reprezentat o altă sursă de nume, majoritatea apărând în Evul Mediu timpuriu. Şi fiindcă, originar, oamenii aveau doar un nume, şi cu timpul populația comunităților s-a lărgit foarte mult, nu a mai fost suficient să se întrebuințeze doar un nume.

Ex.: - numele de familie Almăjan provine de la numele localității Almăj. În România, localități cu nume similar sunt în județul Dolj, lângă Craiova (Oltenia). Există şi alte toponime, ca Valea Almăjului. Localitatea Almăj, din Banatul istoric, care a fost consemnată în anul 1437, este cea de la care ar putea proveni numele respectiv;

- numele de familie Almăşan poate proveni de la una din cele 12 localități cu numele Almaşu din România, care se află în județele: Arad, Neamț, Alba, Hunedoara etc.;
- numele de familie Ancăițan provine de la Iancaid, localitate din Voivodina, cu numele actual Iancov Most. Aşadar numele de familie Ancăițan provine de la Ancait, varianta populară a numelui Iancaid;
- numele de familie Bălteanu(u) sau Bâltean(u) provine de la aşezarea Bâlta din județul Gorj;
- numele de familie Belințan provine de la numele localității Belinț din județul Timiş;
- numele de familie Beşeneanț provine de la localitatea Beşenova, căreia recent i s-a schimbat numele în Dudeşti (Vechi şi Noi), localități din apropierea oraşului Sânnicolau Mare, județul Timiş;
- numele de familie Birda, Birdean şi Birgean, provin de la numele localității Birda, sat care aparține oraşului Gătaia din județul Timiş;
- numele de familie Blăicean provine de la Bleici, vechea denumire a satului Blidari din județul Vâlcea;

[98] Clasificarea este preluată din Santi e Fantidizionario dei nomi di persona, de ENZO LA STELLAT Ed. Zanichelli, Bologna.

- numele de familie Brâncovan provine de la numele localității Brâncoveni; [99]

- numele de familie Pădurean provine de la toponimul Pădurea sau Pădureni; în România sunt peste treizeci de localități, denumite Pădureni, răspândite pe întreg teritoriul României, de aceea este greu, chiar imposibil, să determinăm din care provine originea străveche locală a acestei familii; [100]

- numele de familie Prodan poate proveni de la toponimul Prod (Ardeal), sau de la localități cu numele identic din județele Argeş, Vâlcea şi Vaslui. [101]

- *Nume de meserii:* o sursă bogată de nume o reprezintă cele provenite de la meseria avută de un membru al familiei, cândva în vechime, majoritatea totuşi avându-şi originea în Evul Mediu. Spre exemplu: Moraru, Zidaru, Croitoru etc. Alte meserii au produs nume ca Fieraru - Demirci în lb. turcă sau din limba ucraineană Conovalenco - ucr. Konovalenko (konoval „cel care tratează bolile de cai cu mijloace băbeşti; chirurg nepriceput, măcelar" şi suf. -enko); Cotlearenco - ucr. Kotljarenko (kotljar ,,cazangiu; căldărar" şi suf. ucr. -enko); Covaliuc - ucr. Kovaljuk (koval ,,fierar" şi suf. -juk); Covalschi - ucr. Kovalski (koval „fierar" şi suf. -ski); Resetar - bg. Rešetar care înseamnă „sitar, ciurar, chiţibusar", chiar dacă ele au fost preluate de la alte popoare.

- *Nume posesive:* mulți oameni şi-au moştenit numele, în special în perioada Evului Mediu, de la numele proprietății lor, în cazul nobililor, sau faptul că un străbun, în cazul oamenilor fără grad nobiliar, lucrase la acea moşie;

- *Nume de provincii, râuri, plante, arbori etc.:* provenite din denumiri de plante, de arbori şi de râuri;

Lexicul botanic slav cuprinde cuvinte al căror sens se referă, în general, la planta respectivă, ea fiind divizată în nume de plante moştenite şi nume de plante împrumutate. Spre exemplu: Cocerjenco - ucr. kocerženko (koceryžka ,,cocean de varză" şi suf. -enko), Cracu (sl. krak ,,ramură; creangă; tufiş" şi suf. –u, ul).

- *Nume de origine etnică:* derivă de la o origine etnică, sau ca urmare a faptului că un membru al familiei a avut originea dintr-o țară vecină, indiferent de etnie;

- *Nume de animale:* în unele societăți, în special primitive, există credința că adoptând numele unor animale care-i înfricoşau, lup, urs, animalele respective nu o să-i agreseze;

---

[99] M. SAMOILĂ - Viața numelui, Carte despre numele de familii ale românilor din Voivodina, Editura Comunității Cultural - Instructive Seleuş - Banat, 2002, pag. 17-23.

[100] Ibidem 99, pag. 40.

[101] Ibidem 99, pag. 43.

- *Nume eufemistice:* sau cum se mai numeau „nume bune" erau foarte răspândite la popoarele vechi, scopul fiind ca noul născut să-şi înceapă viața sub un bun augur, sub auspicii pozitive. De exemplu, unei fetițe i s-a pus numele de prințesă, în speranța ca fetița respectivă să trăiască ca o prințesă;

- *Nume provenite de la evenimente deosebite:* Unele nume, deşi nu în număr vizibil, îşi au originea de la întâmplări deosebite, cataclisme, tragedii familiale etc. În această categorie de nume putem oferi câteva exemple, cum ar fi: Furtuna, Fulger, Fântână, Arsu etc. Asemenea nume, ca şi multe altele, îşi au originea în Evul Mediu târziu, sugerând că un strămoş al familiei respective a fost implicat într-un eveniment atât de deosebit încât vecinii, la început, şi apoi toată comunitatea, l-au poreclit ca atare.

Semnificația inițială a numelor este criteriul de clasificare a acestora în două categorii: *nume laice* sau *de designare* (de inspirație profană) şi *nume calendaristice* sau *de invocare* (de inspirație religioasă).

După acest model, numele de botez româneşti se clasifică în:[102]
Nume creştine (biblice, hagiografice)

1. Străvechi populare, din epoca formării limbii române, având legătură cu sărbătorile oficiale: Bun,-a (Bunavestire) etc.

2. Cărturăreşti sau calendaristice

a) Nume din Vechiul Testament, trecute în calendar: Ieremia, Ilie, Moise, Rafail, David, Iacov, Saul, Samuel, Daniil, Sion, Azaria,Sofonia; altele netrecute în calendar: Adam, Asineta, Dan, Eva, Iudita, Macovei, Natan, Noe, Reveca, Serafim, Solomon.

b) Nume din Noul Testament şi din martirologii:

- *nume vechi:* de origine ebraică, greacă, romană, egipteană, persană etc;
- *nume elaborate în epoca creştină, precum:* Cristian, Cristofor, Emmanuel, Dositei, Timotei;
- *nume ce designă virtuți creştine:* Agapie, Climent, Evlavie, Inochentie, Irina, Irineu, Iust, Iustina etc.

3. Prenume şi porecle create de popor

a) unele provin de la anumite sărbători: Botez, Crăciun, Chiriac, Nedelea, Duhu, Pogor, Sfântu (Pogorârea Sf. Duh), Ispas (Înălțarea) etc;

b) s-au identificat derivate româneşti, bulgăreşti, sârbeşti, ruseşti, greceşti, ungureşti, germane, italiene, cu privire la numele calendaristice ale

[102] N. A. CONSTANTINESCU, DOR, XLIV-XLV.

sfinților care se repetă în numeroase forme derivate de creație populară, unele româneşti, altele străine, împrumutate de la vecini.

4. Nume privitoare la cult şi la diverse locuri sfinte: Iordan, Ierusalim, Galileea, Sinai etc.

Nume laice:

I. Vechi creații româneşti din cuvinte de origine tracă sau latină: Albu, Aurica, Bucur, Căruntu, Negru, Sora, Tatu etc.

II. Nume de origine cărturărească: Aladin, Alexandru, Cleopatra, Machedon, Medena, Ruxanda etc.

III. Nume de origine veche slavă, împrumutate în epoca migrațiunii acestora sau aduse direct: Bogdan, Radu, Stroe, Vlad etc.

IV. Nume împrumutate de la alte popoare: Basarab, Coman etc.

V. Creații româneşti recente: Luminița, Steluța, Mândruța etc.

Un alt model pentru clasificarea prenumelor actuale, care împarte din punct de vedere semantic numele de persoane, ar fi următorul[103]:

1. Nume devoționale:

a) nume teoforice: Isabela, Lazăr, Minerva;

b) nume de sărbători religioase: Natalia;

c) nume de sfinți sau nume calendaristice: Ion, Maria;

d) nume biblice: Adam, Eva.

2. Nume afective, care au apărut ca supranume, reflectând experiența cotidiană, putând desemna:

a) ordinea naşterii: Sextil, Septimiu, Octavian;

b) bucuria naşterii, semnele prevestitoare, dorința ca noul născut să aibă un destin fericit (nume augurale): Felicia, Gloria, Lucian;

c) trăsături fizice caracteristice, pozitive sau negative (nume descriptive): Constantin, Gențiana, Claudiu, Cicerone;

d) corespondența cu lumea: flori, plante, animale, pietre prețioase, aştri şi fenomene naturale, referiri la habitat, proprietate, țară, meserie: Dalia, Florica, Esmeralda, Viorela, Violeta, Narcisa.

3. Nume admirative care sunt alese datorită admirației pentru:

a) un om (erou al unui poem, personaj, sportiv, personalitate istorică): Adela, Iosif, Elisabeta, Decebal, Traian;

b) un popor (exemple aparținând categoriei numelor de familie): Machidon, Rusu, Rații, Sârbu,Tătaru, Vlah;

c) o cultură (nume ideologice, nume de vedete etc.): Madona, Nadia, Sabrina, Enrico etc.

[103] T. PETRACHE – Op. cit., Bucureşti, 1998

CAPITOLUL V

PORECLA

5.1. Definiții ale supranumelui sau poreclei

Dicționarul limbii române moderne, *Dicționarul limbii române literare moderne,* ca şi *Dicționarul limbii române literare contemporane* definesc porecla ca fiind un ***supranume dat în (bătaie de joc) unei persoane în legătură cu o trăsătură caracteristică a aspectului său exterior, a psihicului şi a activității sale***.

Dicționarul Explicativ al Limbii Române defineşte porecla ca fiind: „***supranume dat, de obicei în bătaie de joc, unei persoane, mai ales că o trăsătură caracteristică a aspectului său exterior, a psihicului său sau a activității sale***".

Supranumele este dat unei persoane de obicei, în bătaie de joc, mai ales în legătură cu o trăsătură fizică sau cu activitatea sa,[104] iar uneori în legătură cu anumite calități ale persoanei astfel „botezate".[105]

Porecla era folosită pentru a face deosebire între mai multe ramuri ale aceleiaşi familii, ceea ce echivala în fapt cu o schimbare sau completare de nume.[106]

Porecla nu trebuie confundată cu pseudonimul, deoarece porecla îi este pusă titularului de oamenii cu care acesta intră în contact, iar pseudonimul şi-l alege titularul.[107]

Porecla, ca şi pseudonimul, constă într-un cuvânt ori o grupare de cuvinte, care nu formează obiectul unui drept subiectiv şi, în consecință, nu se bucură de nici o protecție legală; aşadar, în dreptul civil ea nu are nici o valoare.[108]

---

[104] GH. BELEIU - Op. cit., p.401.

[105] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p.161.

[106] Ibidem 105, p. 228.

[107] I. TORJA - Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificație, Origine, Schimb", Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 121.

[108] C. STĂTESCU – Drept civil, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970, p. 146; GH. BELEIU - Op. cit., p. 415.

5.2. Clasificarea supranumelui sau poreclei

Din punct de vedere al conținutului poreclei, constatăm existența următoarelor categorii ce vizează:

I. Ocupația;

II. Defecte fizice;

III. Defecte morale;

IV. Întâmplări ciudate;

V. Felul de a vorbi, greşeli de pronunțare, folosirea frecventă a unor cuvinte;

VI. Locul de origine;

VII. Diferite mâncăruri;

VIII. Nume de obiecte, legate fie de o meserie, fie de o întâmplare;

IX. Asemănarea sau prietenia purtătorului poreclei cu o persoană oarecare.

Din punct de vedere formal, pot fi simple şi compuse. Poreclele şi supranumele provenite din prenume se bazează, de obicei, pe asemănările dintre persoane, realizând prin similitudinea însuşirilor un transfer denotativ.

Din punct de vedere semantic, clasificarea se poate detalia:

1) După aspectul fizic (*Albu,* Tunsu, Înaltul, Slabul, Musculosul);

2) După însuşirile morale:

a) caracter (Blândul, Bucurosul, Răul);

b) lacomi şi avari (Doi bani, Avarul);

c) leneşul (Tembel);

d) sprintenul (Grăbitul, Repezitul);

e) după alte împrejurări (Bou Negru, Cal alb, Cântă frumos);

3) După inovații privind superstițiile (Deocheatul);

4) Dupa relațiile de familie (Copilul, Bunicul);

5) După relațiile obşteşti (Buturugă, Soldatul), după ranguri sau titluri şi profesiuni (Comandantul);

6) După starea socială (Bogătaşul, Oierul, Ciobanul, Gunoierul, Patronul);

7) După animale (Ariciul, Cățelul, Pisica);

8) După plante (Copacul, Bradul, Stejarul, Urzică, Trandafir, Creangă);

9) După fenomene climaterice şi termeni geografici (Brumă, Soare, Trăznet);

10) După metale şi pietre prețioase (Aur, Fier, Argint).

Atât reglementările anterioare, cât şi cele actuale,[109] cu privire la cazierul judiciar în formularul prin care se poate solicita certificatul de cazier judiciar prevedeau o rubrică cu privire la *poreclă*, pe lângă alte date de identificare a persoanei, printre care enumerăm: numele şi prenumele persoanelor, numele avute anterior (inclusiv modificarea şi schimbarea numelor), *eventualele nume false* folosite de inculpat.

Aspectele susmenționate denotă faptul că porecla are un oarecare rol de identificare în domeniul procesului penal.

Pe lângă supranumele care se referă la o singură persoană, mai avem supranumele de grup, care se caracterizează prin faptul că au o denotare multiplă. Acestea desemnează mai mulți indivizi care fac parte din acelaşi grup, familie, sau colectiv (clasă, loc de muncă etc.), având forme de singular când desemnează un singur individ din grupul respectiv, sau forme de plural când referirea se face la întreg grupul.

Supranumele de grup cu forme de singular se realizează prin următoarele tipuri:

- *Supranumele patronimice* - sunt realizate de o formă de genitiv a numelui (prenume sau nume de familie), sau a supranumelui (individual ori de grup) tatălui:
  - (a) lu + nominativ este formula cea mai frecventă: Ion (a) lu Gică, Nică(a) lu Bălan, Nae (a) lu Dobre, Vasile (a) lu Marin etc.
  - (a(l)) + genitiv,folosită mai ales când urmează supranume sau poreclă: Nică a(l) Dogarului, Ana (a) Popii, Ghică a(l) Primarului, Nae a(l) Căpitanului, Draga Baciului, Mitică Ditului etc.

- *Supranumele matronimice* - sunt reprezentate de o formă de genitiv a numelui sau a supranumelui mamei: (a) + genitiv: Ghiță (a) Mărioarei, Uța Bucurei, Nică (a) Floarii, Nae (a) Anii, Ion (a) Preotesei etc.

- *Supranumele andronimice* - desemnează femeile căsătorite prin raportare la soț şi se realizează prin două tipuri de formule:
  - numele soțului la genitiv: (a) lu + nominativ: Maria (a) lu Gheorghe, Ana lu Păun, Paraschiva lu Simion, Jana (a) lu Turcu; nominativ + -lui: Maria Bulgarului, Ioana Olteanului, Frusina Simionului, etc.

[109] Legea nr. 7/1972 privind cazierul judiciar şi H.C.M. nr.455/1972 privind formularele în activitatea de cazier judiciar sunt abrogate. Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar publicată în M. Of. nr. 586/2004, cu modificările ulterioare; H.G. nr. 1373/26.08.2004 pentru formularele tip privind comunicările cu privire la datele ce urmează a fi înscrise în cazierul judiciar sau notate în evidențele unităților de poliție, precum şi a celor privind cererile pentru obținerea certificatelor şi copiilor de pe cazierul judiciar.

- numele soțului + sufix: -oaia (mai ales pentru femeile văduve): Marinoaia, Miloaia, Prăvălitoaia, Brănoaia etc.; -easa/easca: Drăguleasa, Răduleasca, Marineasca, Popeasca etc.; -ița: Dogărița, Marinița, Preotița (nevasta tânără a preotului) etc.

Supranumele de grup cu forme de plural se realizează fie cu ajutorul formei de plural, desemnând tot neamul: Lăzăroii, Mărineştii, Rădoii, Ioneştii etc., fie prin derivare cu sufixe specifice: -eşti: Grozeşti, Rădeşti, Popeşti etc.; -eni (mai ales de la nume de locuri, desemnând grupuri de indivizi pe baza raporturilor de vecinătate): Oltenii, Vălenii, Muntenii, Josenii etc.

CAPITOLUL VI

PSEUDONIMUL

6.1. Definiții ale pseudonimului

Pseudonimul (din fr. pseudonyme, gr. pseudos - mincinos, onoma - nume) este un nume fictiv, folosit de o persoană ca o alternativă la numele lui legal.

Pseudonimul poate fi definit, după cum urmează:

- nume creat sau adoptat sub care cineva îşi ascunde adevărata identitate, folosit mai ales de autorii operelor literare, artistice etc.;[110]
- nume de împrumut pe care îl adoptă un om de creație (scriitor, artist, pictor etc.) şi sub care este cunoscut publicului;[111]
- nume fictiv, fals, pe care îl adoptă mai ales scriitorii, artiştii etc. (fr. pseudonyme; gr. pseudos – mincinos, onoma – nume);[112]
- nume fictiv pe care îl adoptă mai ales scriitorii, artiştii etc., pentru a-şi ascunde identitatea;
- pseudonim – adj. pseudoepigraf. [113]

Pseudonimul este sinonim cu pseudonumele.[114]

Prin pseudonim se poate individualiza o persoana fizică în societate, în general, într-un anumit domeniu de activitate,[115] sau o altă denumire sub care o persoană îşi ascunde identitatea,[116] sau la

---

[110] Dicționarul explicativ al limbii române - DEX, 1998.

[111] Noul dicționar explicativ al limbii române - NODEX.

[112] Dicționar de neologisme; E. CRĂCEA – Dicționar de neologisme, ediția a IV-a, Editura Steaua Nordului, Constanța, 2010.

[113] Marele dicționar de neologisme; D. MOCANU – Dicționar de sinonime, ediția a IV-a, Editura Steaua Nordului, Constanța, 2010, p. 165.

[114] Dicționar de sinonime.

[115] D. LUPULESCU, A. M. LUPULESCU - Op. cit., 2003, p.76, „Pseudonimul constituie o denumire pe care o persoană fizică şi-o alege pentru a fi individualizată într-un anumit domeniu de activitate creatoare destinată a fi adusă la cunoştința publicului, atunci când această persoană nu doreşte să folosească pentru aceasta numele său".

[116] P. ANDREI - Drept civil. Partea generală, Centrul de multiplicare al Universității „Al. I. Cuza", Iaşi, 1978, p. 56, conform căruia: „denumirea liber aleasă, alta decât numele, sub

adăpostul căruia o persoană doreşte să desfăşoare o activitate legală.[117]

Trebuie să avem în vedere faptul că termenul de „pseudonim" este diferit de termenul „alonim" (care este numele unei alte persoane reale folosit de autorul unei opere de artă), cum ar fi cazul autorilor numiți „ghostwriters", al autorilor de parodii sau al scenariştilor care foloseau un nume-paravan, deoarece erau pe lista neagră a Hollywoodului în anii 1950-1970.[118]

La sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea, era o practică normală ca articolele politice să fie semnate cu pseudonime; cel mai faimos exemplu american este pseudonimul Publius, folosit de Alexander Hamilton, James Madison şi John Jay. Luptătorul pentru drepturile civile Malcolm X (născut Malcolm Little), a adoptat numele „X" pentru a reprezenta numele său necunoscut, original, african.

În unele cazuri, pseudonimele au devenit numele legale ale persoanelor care le-au utilizat.

6.2. Clasificări ale pseudonimului

Pseudonimul poate fi de mai multe feluri: [119]

a) pseudonim de scenă în show business;
b) pseudonim literar;
c) pseudonim folosit în domeniul artelor vizuale;
d) pseudonim de luptă;
e) pseudonim din sport;
f) pseudonim în viața de zi cu zi.

a) Pseudonimul de scenă în show business

Pseudonimul este desemnat nume de scenă când este folosit de un actor, interpret sau model. John Wayne a considerat că numele lui adevărat, Marion Morrison, nu se potrivea cu imaginea de dur, pe care şi-o asumase în rolurile jucate, iar Stan Laurel, născut Arthur

---

care o persoană îşi ascunde adevărata identitate, folosită în mod notoriu, în desfăşurarea unei anumite activități, de obicei artistice sau literare".

[117] E. CHELARU - Curs de drept civil. Drepturile reale principale, Ed. All Beck, Bucureşti, 2001, p. 12, consideră că pseudonimul este un nume voluntar ales de persoana fizică, la adăpostul căruia aceasta doreşte să desfăşoare o activitate legală.

[118] I. TORJA - Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificație, Origine, Schimb", Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 125.

[119] Ibidem 118, p. 126.

Stanley Jefferson, a avut probleme cu numele doar după ce şi-a dat seama că este format din treisprezece litere.

Cei mai mulți artişti hip-hop preferă să folosească pseudonime care sunt derivate ale propriului nume.

Când este utilizat de un actor sau regizor se numeşte nume de scenă.

*[A se vedea în acest sens **Anexa nr. 1** - Pseudonime utilizate de actori sau regizori (nume de scenă)].*

b) Pseudonimul literar

Pseudonimul literar există când este utilizat de un autor în exercitarea activității (în limba engleză pen name, în limba franceză nom de plume).

Pseudonimele sunt folosite de autori *(a se vedea în acest sens **Anexa nr. 2** - Pseudonime folosite de scriitori),* pentru o mulțime de motive, după cum urmează:

- în cazul în care publică opinii nepopulare, pseudonimul îl protejează pe cel care îl foloseşte de persecuții;

- în mod special, dacă noul gen abordat este într-o oarecare măsură riscant. În această situație, este cazul lui Pauline Réage, pseudonimul sub care o secretară de redacție, cu o reputație de pudică, a publicat Histoire d'O, un roman erotic despre sadomasochism şi sclavie sexuală;

- o persoană nu este obligată să aibă doar un singur pseudonim. Sunt unii autori care au mai multe pseudonime, în funcție de genul abordat. Folosirea unor astfel de pseudonime, cum este cazul lui Robert Heinlein (care a publicat de mai multe ori două sau trei schițe în acelaşi număr de revistă), a dat posibilitatea creării mai multor autori fictivi, fără ca autorii şi cititorii să îşi dea seama de asta.

c) Pseudonimul folosit în domeniul artelor vizuale

Asociațiile artiştilor au reguli clare pentru folosirea numelor deja înregistrate, refuzând să permită folosirea unui nume similar cu unul deja folosit.

*Pseudonimul folosit în domeniul artelor vizuale, există când este utilizat de un autor în exercitarea activității. (A se vedea în acest sens **Anexa nr. 3** - Pseudonime folosite în domeniul artelor vizuale).*

d) Pseudonimul de luptă

*Pseudonimele (în limba franceză **noms de guerre**) au fost adoptate de partizani, mercenari, luptătorii din rezistență, terorişti,*

pentru a îngreuna cercetările forțelor de ordine, pentru a proteja familiile de represaliile autorităților, pentru a crea o aură de mister, fiind adoptate deseori şi de recruții din Legiunea Străină Franceză ca un mijloc de a rupe legăturile cu trecutul, iar ulterior pseudonimele folosite de membrii Rezistenței franceze au fost integrate în numele de familie, după încheierea celui de-al doilea război mondial; spre exemplu Jacques Delmas, alias Chaban, a devenit Jacques Chaban-Delmas. (A se vedea în acest sens ***Anexa nr. 4*** - *Pseudonime de luptă folosite de militari).*

e) Pseudonimul din lumea sportului

Pseudonimul folosit în sport există atunci când este utilizat de un sportiv în cariera sa. (A se vedea în acest sens ***Anexa nr. 5*** *- Pseudonime din lumea sportului).*

f) Pseudonimul din viața de zi cu zi

Mulți prinți, la începutul domniei (în cazul încoronării monarhilor), îşi aleg un nume oficial, care poate să difere de numele de botez. Se poate alege dintre numele de botez (dacă are mai multe), sau orice alt nume, la care se poate adăuga un număr. În tradiția monahală, în cazul alegerii unui nou Papă, se alege un nou nume religios la călugărire. *(A se vedea în acest sens* ***Anexa nr. 6*** *- Pseudonime din domeniul religios).*

Nu trebuie uitat faptul că şi oamenii politici au folosit pe parcursul carierei lor pseudonime. (A se vedea în acest sens ***Anexa nr.7*** *- Pseudonime folosite de politicieni).*

CAPITOLUL VII

MODALITĂŢI DE DOBÂNDIRE ŞI MODIFICARE A NUMELUI DE FAMILIE ŞI A PRENUMELUI

7.1. Modalităţi de dobândire a numelui de familie şi a prenumelui

7.1.1. Introducere

Orice persoană are dreptul la numele stabilit sau dobândit, potrivit legii. Numele de familie şi prenumele se dobândesc diferit, prin mai multe moduri. [120]

Numele de familie se dobândeşte prin efectul filiaţiei şi se schimbă de drept prin modificarea intervenită în statutul civil al persoanei fizice, în condiţiile prevăzute de lege.[121] *El nu poate fi stabilit urmare a unei convenţii sau înţelegeri, între persoane fizice saşi schimbareau datorită faptului că a fost utilizat o anumită durată de timp.*

Există o singură situaţie în care, în mod obiectiv, stabilirea numelui de familie al copilului nu se întemeiează pe filiaţie, anume ipoteza la care se referă art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 41/2003 şi art. 24 din Legea nr. 119/1996 *(***copilul născut din părinţi necunoscuţi***)*.[122]

Prenumele se stabileşte la data înregistrării naşterii, pe baza declaraţiei de naştere făcute de persoana care declară naşterea.[123]

Este interzisă înregistrarea de către ofiţerul de stare civilă a prenumelor indecente, ridicole şi a altor asemenea, de natură a afecta ordinea publică şi bunele moravuri ori interesele copilului, după caz.

Numele de familie şi prenumele copilului găsit, născut din părinţi necunoscuţi, precum şi cele ale copilului care este părăsit de către mamă în spital, iar identitatea acesteia nu a fost stabilită în termenul prevăzut de lege, se stabilesc prin dispoziţia primarului comunei, oraşului, municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti în a cărui

---

[120] I. TORJA – Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificaţie, Origine, Schimb", Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 45.

[121] Art.2 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr.323/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

[122] P. PEŢU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 50.

[123] Art. 2 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003.

rază teritorială a fost găsit copilul ori, după caz, s-a constatat părăsirea lui, în condiţiile legii speciale.

Este de menţionat faptul că în situaţia în care un cetăţean român doreşte să îşi schimbe numele are la dispoziţie prevederile O.G. nr. 41/2003. Cetăţenii români pot obţine, în condiţiile legii, schimbarea pe cale administrativă a numelui de familie şi a prenumelui sau numai a unuia dintre acestea.

Respectul fiinţei umane este esenţial, orice persoană are dreptul la cel puţin un nume, putându-se aduce grave atingeri vieţii private a acesteia prin utilizarea, cu rea-credinţă, ***a numelui,*** imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană.

Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor strâns legate de fiinţa umană, cum sunt viaţa, sănătatea, integritatea fizică, demnitatea, intimitatea vieţii private, creaţia ştiinţifică, artistică, literară sau tehnică, precum şi a oricăror alte drepturi nepatrimoniale.

Trebuie precizat faptul că noţiunea de dobândire a numelui de familie şi a prenumelui este total diferită de noţiunile de ***modificare şi schimbare a numelui de familie sau a prenumelui.*** Dobândirea numelui de familie şi a prenumelui se realizează la naşterea persoanei fizice ca un drept al acesteia, iar modificarea şi schimbarea numelui de familie şi a prenumelui se poate face ulterior, datorită unor împrejurări care au dus la modificări în starea civilă a persoanei.

Numele de familie se poate dobândi de copil, indiferent dacă acesta este născut din căsătorie, este din afara căsătoriei, este găsit sau părăsit de mamă în maternitate.

7.1.2. Dobândirea numelui de familie de către copilul născut din căsătorie (art. 62 C. fam.)

Înregistrarea naşterii se face de structura de stare civilă din cadrul S.P.C.L.E.P. sau, după caz, de ofiţerul de stare civilă din cadrul primăriei unităţii administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a produs evenimentul. În registrul de naşteri se înregistrează **copilul născut viu** şi **copilul născut mort**. Înregistrarea gemenilor se face prin întocmirea actului de naştere, separat, pentru fiecare copil. În acelaşi mod se procedează şi în cazul gemenilor siamezi.[124]

Atunci când părinţii au nume de familie comun, numele de familie al copilului va fi cel al părinţilor săi.

[124] În conformitate cu prevederile art. 28 din Metodologie.

Dacă părinții nu au nume de familie comun, copilul va purta numele de familie al unuia dintre părinți, sau numele lor de familie reunite, stabilit prin învoiala acestora, declarată la ofițerul de stare civilă, odată cu declarația pentru înregistrarea naşterii copilului (**Anexa nr. 41** din Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011).

Vom reține şi prevederile înscrise în art.18 alin. (3) din Legea nr. 119/1996, conform cărora în cazul în care părinții poartă nume de familie diferite sau există neconcordanță între prenumele copilului trecut în certificatul medical constatator al naşterii şi cel declarat, înregistrarea naşterii se face în baza declarației scrise, semnată de ambii părinți, din care să rezulte numele de familie şi prenumele copilului. Dacă părinții nu se înțeleg cu privire la numele de familie şi prenumele copilului, primarul unității administrativ-teritoriale la care se înregistrează naşterea stabileşte, **prin dispoziție**, numele de familie şi prenumele copilului.

În cazul în care părinții poartă nume de familie diferite, iar unul dintre aceştia este în imposibilitate de a-şi manifesta voința cu privire la stabilirea numelui de familie al copilului, înregistrarea naşterii se face în baza declarației celuilalt părinte [art. 30 alin. (7), (8) şi (10) din Metodologia aprobată prin H.G. nr.64/2011].

În cazul în care copilul dobândeşte un nume de famile format din reunirea numelor de familie ale părinților săi, aceştia rămân fiecare cu numele său de familie. Deci, *numele de familie ale părinților se reunesc numai în ceea ce priveşte persoana copilului.*

Precizăm că, în cazul unor copii succesivi, din aceeaşi căsătorie, părinții neavând însă un nume de familie comun, nu este obligatoriu ca toți aceştia să aibă acelaşi nume de familie, deci *legea permite stabilirea unor nume de familie diferite.*[125]

7.1.3. Dobândirea numelui de familie de către copilul născut în afara căsătoriei (art. 64 C. fam.)

Conf. art. 64 alin. (1) C. Fam., ***copilul din afara căsătoriei dobândeşte numele de familie al aceluia dintre părinți față de care filiația a fost mai întâi stabilită.***

În cazul în care filiația a fost stabilită ulterior şi față de celălalt părinte, instanța judecătorească *va putea da încuviințarea* copilului să poarte numele acestuia din urmă [alin. (2)].

În cazul în care copilul a fost **recunoscut în acelaşi timp de ambii părinți,** numele de familie al copilului va fi stabilit de către

[125] G. BOROI - Op. cit., p. 425; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit. 2010, p. 51-52.

aceştia, ca şi în cazul părinților căsătoriți care au nume de familie diferite:

- prin învoiala părinților, **numele fiind declarat odată cu naşterea copilului,** la serviciul de stare civilă;

- în lipsa unei asemenea învoieli, autoritatea tutelară de la domiciliul copilului va hotărî ascultând pe părinți, dacă copilul va purta numele unuia dintre părinți sau numele lor reunite [art. 62 alin. (2) C. fam.].

Bunăoară, în cazul în care **părinții recunosc** amândoi, în aceeaşi zi, copilul, prin două recunoaşteri simultane, acest lucru face să se prezume **o aparență de căsnicie,** aparență de care legea face să beneficieze copilul.[126]

7.1.4. Dobândirea numelui de familie şi a prenumelui de către copilulul născut din părinți necunoscuți[127]

Este de menționat faptul că nu întotdeauna, la înregistrarea unei naşteri, ofițerul de stare civilă are cunoştință, din documentele care îi sunt prezentate, de numele părinților naturali ai nou-născutului. Ne aflăm în situația în care copilul este *găsit*, născut deci din părinți necunoscuți, sau părăsit de mamă în *maternitate/unități sanitare*,[128] dacă identitatea mamei nu poate fi stabilită în termenul de 30 de zile prevăzute de art. 22 alin. (2), respectiv de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 119/1996, republicată, astfel:

- de la data găsirii copilului;

- de la întocmirea procesului-verbal de constatare a părăsirii copilului.

Existând obligația ce incumbă oricărei persoane fizice de a avea un nume, rezultă că şi în astfel de situații trebuie să se stabilească, într-un anume fel, numele de famile şi prenumele copilului.

Art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 41/2003 dispune că numele de familie şi prenumele **copilului** găsit,[129] născut din părinți necunoscuți,

---

[126] G. BOROI - Op. cit., p. 427; E. CHELARU - Curs de drept civil. Drepturile reale principale, Ed. All Beck, Bucureşti, 2001, p. 18; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 54.

[127] P. PEȚU - Op. cit., 2009, p. 212-215; I. TORJA - Starea civilă în contextul actual, Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, pag. 81-83.

[128] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 60-61; I. TORJA - Starea civilă în contextul actual, Editura Someşul, Satu Mare, 2010, pag. 29, 72-73.

[129] 1) Art. 413 din Codul civil, republicat, prezentat a intra în vigoare la 01.10.2011, stipulează că „Dispozițiile prezentului capitol (II. Filiația) *referitoate la copil* sunt aplicabile şi *persoanei majore a cărei filiație este cercetată*". 2) De lege ferenda, se apreciază că, într-o viitoare reglementare, s-ar impune ca sintagma „copil găsit" să fie înlocuită cu

precum şi în situația în care copilul este părăsit de mamă în maternitate/unități sanitare (...) se stabilesc prin **dispoziția** primarului comunei, oraşului, municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti, în a cărui rază a fost găsit/părăsit copilul.

Aşadar, numele de familie al unui copil născut din părinți necunoscuți se stabileşte prin dispoziția primarului din localitatea unde se înregistrează naşterea (deci, pe cale administrativă), *fiind singura ipoteză în care stabilirea numelui de familie nu se întemeiază pe filiație.*[130]

7.1.4.1. Termenul de înregistrare a naşterii

Întocmirea actului de naştere pentru copilul găsit sau părăsit de mamă în maternitate/unități sanitare se face în termen de 30 de zile de la data găsirii acestuia, respectiv la împlinirea termenului de 30 de zile de la data întocmirii procesului-verbal de constatare a părăsirii copilului; înregistrarea se face în registrele de stare civilă ale S.P.C.L.E.P. sau, după caz, ale primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază a fost găsit/părăsit copilul (art. 33 din Metodologie).

7.1.4.2. Actele necesare înregistrării naşterii

Întocmirea actului de naştere pentru copilul găsit, conform prevederilor art. 34 alin. (1) şi (2) din Metodologie, se face în baza următoarelor documente:

a) declarația scrisă a persoanei care l-a găsit ori referatul reprezentantului S.P.A.S., din cadrul unității administrativ-teritoriale în raza căreia a fost găsit copilul;

b) procesul-verbal întocmit şi semnat de reprezentantul unității de poliție competente, de medic şi de reprezentantul S.P.A.S.;

c) dispoziția de stabilire a numelui şi prenumelui, emisă de primar, pentru situațiile în care nu se cunosc numele de familie şi prenumele copilului, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 22** din Metodologie;

d) expertiza medico-legală privind stabilirea sexului şi a vârstei aproximative ale copilului.

---

sintagma „persoană găsită", astfel încât să poată fi puse în legalitate, *prin dispoziția primarului* (de atribuire a numelui şi prenumelui) şi persoanele cu identitate necunoscută, găsite pe raza de competență a autorității administrației publice în cauză.

[130] G. BOROI - Op. cit., p. 428-429; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 61-62.

Procesul-verbal întocmit şi semnat de reprezentantul unității de poliție competente, de medic şi de reprezentantul S.P.A.S., se înregistrează la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria care urmează să înregistreze naşterea şi ***cuprinde următoarele date***:

a) anul, luna şi ziua când a fost găsit copilul;

b) sexul copilului;

c) locul şi împrejurările în care a fost găsit copilul;

d) numele de familie, prenumele şi domiciliul persoanei care l-a găsit, precum şi, după caz, ale martorilor;

e) denumirea şi adresa instituției sau numele persoanei căreia i-a fost încredințat copilul;

f) vârsta copilului găsit, stabilită de medic prin indicarea obligatorie a anului, lunii şi zilei de naştere, chiar dacă acestea sunt aproximative;

g) rezultatul primelor cercetări efectuate de poliție pentru identificarea mamei.

Conform prevederilor art. 34 alin. (3) din Metodologie, în acelaşi mod se înregistrează naşterea unei persoane găsite, cu vârsta mai mare de 18 ani, a cărei naştere nu a fost înregistrată în registrele cu acte de stare civilă.

Întocmirea actului de naştere pentru copilul părăsit de mamă în maternitate, conform prevederilor art. 35 din Metodologie, se face în baza următoarelor documente:

a) procesul-verbal de constatare a părăsirii copilului, semnat de reprezentantul D.G.P.C., de reprezentantul poliției şi de cel al maternității;

b) certificatul medical constatator al naşterii;

c) dispoziția de plasament în regim de urgență;

d) comunicarea poliției cu privire la rezultatul verificărilor privind identitatea mamei;

e) dispoziția de stabilire a numelui şi prenumelui, emisă de primar, pentru situațiile în care nu se cunosc numele de familie şi prenumele copilului;

f) declarația de înregistrare a naşterii.

În conformitate cu dispozițiile art. 36 alin. (1) din Metodologie, actul de naştere privind copilul găsit/părăsit de mamă în maternitate/unități sanitare se completează **numai la rubricile referitoare la copil,** respectiv cu cele care rezultă din certificatul constatator al naşterii ori cu cele stabilite de organele de poliție; rubricile referitoare la părinți nu se completează.

7.1.5. Dobândirea prenumelui de către nou-născut

Conf. art. 2 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, „prenumele se stabileşte la data înregistrării naşterii, pe baza declarației de naştere făcute de persoana care declară naşterea", iar în conf. cu art. 8 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind promovarea şi protecția drepturilor copilului „părinții aleg numele şi prenumele copilului, în condițiile legii".

Trebuie menționat faptul că între *prenume şi nume de botez* nu există nici o diferență, cu toate că în lucrările de specialitate se utilizează termenii, de foarte multe ori, în ambele variante. În formulele oficiale, unul dintre termenii propuşi pentru a exprima aceste noțiuni este acela de *nume individual*. [131]

Fără o lege care să le interzică părinților să-şi boteze odraslele după mărci de maşini, dictatori sau instituții publice, lupta de lămurire a acestora este dusă de angajații de la maternități şi de la serviciile de stare civilă. Însă nimeni nu-i poate opri pe cei care vor să pună copiilor nume inspirate din telenovele sau filme, care sunt vizionate la TV, motiv pentru care, în ultimii ani, România s-a umplut de prenume ca Jose Armando, Cassandra, Carlos sau Juan Alberto, Ronaldo etc.[132]

Legea nu limitează numărul cuvintelor care pot fi atribuite cu semnificația de prenume şi nici nu conține vreun criteriu de determinare a prenumelui, ceea ce înseamnă că, *în principiu, părinții au o libertate deplină în această privință.* **De lege ferenda**, s-a propus ca numărul cuvintelor (prenumelor) să fie limitat la două, datorită funcției social-juridice a prenumelui, ca şi dificultăților practice pe care le comportă un prenume prea lung.[133]

În această situație trebuie să delimităm foarte clar numele de familie de prenume, deoarece, spre exemplu, la înregistrarea unei naşteri în actele de stare civilă, dacă părinții au nume de familie care par

---

[131] Ch. IONESCU - Antroponimia românească, teză de doctorat, Bucureşti, 1979, p. 13.

[132] I. TORJA – Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificație, Origine, Schimb", Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 57.

[133] GH. BELEIU - Op. cit., p. 414; În noul Cod civil - art. 84 alin. (2) - se prevede că: „Prenumele se stabileşte la data înregistrării naşterii, pe baza declarației de naştere. Este interzisă înregistrarea de către ofițerul de stare civilă a prenumelor indecente, ridicole şi a altor asemenea, de natură a afecta ordinea publică şi bunele moravuri ori interesele copilului, după caz".

ridicole (un nume de animal sau de pasăre), *nu ne putem opune înregistrării naşterii copilului în acte, putându-le menționa că, în această situație, au posibilitatea schimbării numelui pe cale administrativă, în conformitate cu prevederile O.G. nr. 41/2003* privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice. Cu totul alta este situația în cazul în care părinții doresc să pună un prenume ridicol nou-născutului şi să îl şi înregistreze în acte cu acest prenume, deoarece, în acest caz, ofițerul de stare civilă poate refuza înregistrarea.

Conform prevederilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 119/1996, „Ofițerul de stare civilă poate refuza înscrierea unor prenume care sînt formate din cuvinte indecente ori ridicole, părinții putând opta pentru un nume corespunzător".

Metodologia nr. 1/1997,[134] pentru aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, nu a prevăzut când un nume poate fi considerat indecent sau ridicol.[135]

Pentru ipoteza în care există neconcordanță între prenumele copilului trecut în certificatul medical constatator al naşterii şi prenumele arătat în declarația verbală a declarantului, art. 18 alin. (3) din Legea nr. 119/1996 prevede că stabilirea prenumelui se face pe baza declarației scrise şi semnate de ambii părinți, iar în caz de neînțelegere între părinți va decide autoritatea administrației publice locale (primarul) de la locul înregistrării naşterii, prin **dispoziție scrisă.**

De aceeaşi manieră se va proceda şi în situația în care părinții nu vor să opteze pentru un prenume corespunzător.

Nu este deloc indicat ca să se atribuie mai multor copii ai aceleiaşi familii acelaşi prenume, în ideea că, prin tradiție, unul sau mai mulți dintre ei poartă acelaşi prenume ca şi tatăl/mama sau alți ascendenți.

7.2. Modificarea numelui de familie

Fiind strâns legat de raporturile de familie, numele de familie al unei persoane fizice poate suferi anumite modificări determinate de schimbările intervenite în starea civilă a acelei persoane.

În acest sens, art. 2 alin. (1) teza a II-a din O.G. nr. 41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor

[134] A fost abrogată, urmare a adoptării Metodologiei cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011.

[135] I. TORJA – Op. cit., 2010, pag. 80.

persoanelor fizice, prevede că ***„Numele de familie (...) se schimbă de drept*** *prin modificarea intervenită* ***în statutul civil al persoanei fizice, în condițiile prevăzute de lege".***

Modificarea numelui fiind determinată generic de schimbarea stării civile, se referă doar la numele de familie, iar schimbarea numelui se referă atât la numele de familie, cât şi la prenume.

Modificarea numelui de familie nu se face în toate situațiile în care se schimbă starea civilă a persoanei.

Prin modificarea numelui de familie se înțelege ***înlocuirea acestuia datorită unor schimbări intervenite în starea civilă a persoanei*** *respective, fiind necesare unele precizări: naşterea şi decesul sunt* ***fapte*** *de stare civilă; căsătoria, divorțul, adopția, tăgăduirea paternității, desfacerea adopției etc. reprezintă* ***acte*** *de stare civilă; aceste modificări nu presupun niciodată modificarea prenumelui, care poate fi* ***schimbat*** *numai pe cale administrativă.*[136]

Modificarea numelui de familie ***nu trebuie confundată*** cu **schimbarea** numelui de familie; cu toate că ambele au ca efect înlocuirea numelui de familie, **diferă cauzele** care determină această înlocuire, precum şi **regimul juridic.**

Aşadar, prin *modificarea* numelui de familie înțelegem ***înlocuirea acestuia*** datorită unor schimbări intervenite în starea civilă a persoanei respective şi anume:

- schimbări în filiația persoanei fizice;
- schimbări determinate de instituția adopției;
- schimbări determinate de instituția căsătoriei.

7.2.1. Modificarea numelui de familie determinată de schimbări în filiație

7.2.1.1. Noțiuni generale

Filiația este legătura biologică ce rezultă din procreare şi naştere.

În sens restrâns, **filiația** desemnează legătura directă dintre copil şi fiecare dintre părinții săi,[137] sau legătura de descendență dintre un copil şi părinții săi.[138]

---

[136] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 65.

[137] C. HAMANGIU, I. ROSETTI-BĂLĂNESCU, AL. BĂICOIANU -Tratat de drept civil român, vol. I (Restitutio), Ed. All Beck, Bucureşti, 1996, p. 283.

*În sens larg, **filiația** desemnează un şir neîntrerupt de naşteri care leagă o persoană de un strămoş al ei.*[139]

Legătura juridică dintre un copil şi mama sa poartă denumirea de maternitate sau filiație față de mamă. Filiația produce efecte juridice dacă este stabilită în condițiile prevăzute de lege. Modul în care se stabileşte filiația față de mamă prezintă ***deosebiri*** față de modul în care se stabileşte filiația față de tată.

Stabilirea filiației față de mamă cunoaşte aceeaşi reglementare juridică, fie că este din căsătorie, fie că este din afara căsătoriei. Desigur, căsătoria trebuie dovedită deosebit.

Filiația este reglementată în următoarele acte normative:

- *Codul familiei,* în titlul II, Capitolul II – „Filiația" (art. 47-65);
- *Legea nr.101/1992* (M. Of. nr. 243/30.09.1992) pentru aderarea României la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg la 15 octombrie 1975;
- *Legea nr.105/1992* cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat[140], cu modificările şi completările ulterioare;
- *Legea nr. 272/2004* privind protecția şi promovarea drepturilor copilului;[141]
- *Convenția O.N.U. cu privire la drepturile copilului,* ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată în M.Of. nr.314 din 13 iunie 2001;
- *Legea cetățeniei nr. 21/1991,* republicată, care cuprinde prevederi referitoare la dobândirea şi pierderea cetățeniei prin efectul filiației, Legea privind Noul Codul civil (Legea nr. 287/2009, publicată în M.Of. nr. 511/24.07.2009), care, în Titlul III, reglementează „Rudenia", şi care include, în Capitolul II, „Filiația";
- *Legea nr. 273/2004* privind regimul juridic al adopției;[142]
- *prevederile Convenției Europene a drepturilor omului;*
- *jurisprudența în materie a C.E.D.O. .*

---

[138] I. P. FILIPESCU, A .I. FILIPESCU - Op. cit., p. 298-299.

[139] T. R. POPESCU - Dreptul familiei,Tratat, vol.I, Bucureşti, E.D.P.,1965, p. 7.

[140] Textul inițial a fost publicat în M. Of. nr. 245 din 1 octombrie 1992.

[141] Textul inițial a fost publicat în M. Of. nr. 557 din 23 iunie 2004.

[142] Republicată în temeiul dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 5 septembrie 2008, aprobată cu completări prin Legea nr. 49/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 26 martie 2009, dându-se textelor o nouă numerotare.

Cu privire la schimbările în filiație care determină sau pot determina modificarea numelui de familie, pot apărea următoarele situații, la care vom face *vom câteva referiri la fiecare dintre situațiile prezentate generic, astfel:*

A) stabilirea, prin recunoaştere voluntară sau prin acțiune în justiție, a filiației copilului născut din părinți necunoscuți.

Deşi nu există un text de lege expres, care să prevadă modificarea numelui de familie al copilului născut din părinți necunoscuți, ca urmare a stabilirii filiației față de cel puțin unul din părinți, **trebuie să admitem că numele de familie ce i-a fost stabilit acelui copil prin decizie administrativă urmează a fi modificat,** pentru a căpăta numele de familie pe care îl indică *filiația*, nemaisubzistând nici o rațiune spre a se menține un nume de familie ce a fost stabilit în condițiile în care filiația nu era cunoscută.

Aşadar, dacă se stabileşte filiația numai față de unul din părinți, atunci se vor aplica, **prin analogie**, dispozițiile art. 64 alin. (1) C. fam., deci **copilul va lua numele de familie al părintelui respectiv.**

Vorbim despre aplicarea prin analogie, deoarece **textele de lege respective se referă în mod expres la STABILIREA numelui de familie,** însă acum avem în vedere MODIFICAREA numelui de familie[143].

Se ridică, totuşi, problema de a şti ce nume de familie va lua copilul în cazul în care, dacă ne-am raporta la momentul naşterii copilului, părintele față de care şi-a stabilit filiația avea un alt nume decât cel pe care îl are în momentul stabilirii filiației copilului respectiv.

Într-o primă soluție, art. 64 alin. (1) C. fam. ar putea fi interpretat în sensul că, într-un asemenea caz, copilul va lua **numele de familie al părintelui din momentul stabilirii filiației**, astfel încât ar exista avantajul că acel copil va avea un **nume de familie comun cu cel al părintelui** față de care şi-a stabilit filiația.

Într-o altă soluție, *pe care o considerăm preferabilă*,[144] copilul va lua numele de familie pe care părintele față de care şi-a stabilit filiația îl avea în momentul naşterii, întrucât filiația este stabilită cu efect retroactiv şi nu există vreun temei legal ca numele de familie al copilului să difere în raport cu data la care se stabileşte filiația;

B) stabilirea, prin recunoaştere voluntară sau prin acțiune în justiție, a filiației copilului născut în afara căsătoriei şi față de al doilea părinte.

La această ipoteză se referă art. 64 alin. (2) C. fam., potrivit căruia, „în cazul în care filiația a fost stabilită ulterior şi față de celălalt

[143] G. BOROI - Op. cit., p. 431.

[144] G. BOROI - Op. cit., p. 431; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 67-68.

părinte, instanța judecătorească **va putea da** încuviințarea copilului să poarte numele acestuia din urmă".

S-a decis că în cazul în care instanța judecătorească încuviințează cererea, numele de familie pe care urmează să îl poarte copilul este acela pe care părintele îl are **la data încuviințării instanței,** *iar nu numele de familie pe care acesta l-a purtat în trecut.*[145]

De lege ferenda, s-a propus să existe şi posibilitatea încuviințării purtării numelor de familie reunite ale părinților.[146]

Precizăm că în cazul în care a existat o recunoaştere voluntară, dar nu a fost sesizată instanța de judecată în timpul vieții părintelui*, pe cale administrativă* există posibilitatea schimbării numelui de familie al persoanei care face această dovadă.[147] Subliniem că această ipoteză a fost preluată în actuala reglementare în materia schimbării numelui pe cale administrativă, O.G. nr. 41/2003, în art. 4 alin. (2), lit. j, care prevede: „când persoana în cauză face dovada că a fost recunoscută de către părinte, ulterior înregistrării naşterii, însă, întrucât nu a sesizat instanța pentru încuviințarea purtării numelui acestuia în timpul vieții, nu există altă posibilitate de dobândire a numelui părintelui decât pe cale administrativă."

S-a decis că în cazul în care un copil din afara căsătoriei a luat numele de familie al tatălui, care l-a recunoscut, iar apoi tatăl, căsătorindu-se cu mama copilului respectiv, a luat numele de familie al acesteia, **nu se poate solicita pe calea unei acțiuni în instanță judecătorească încuviințarea ca acel copil să poarte numele de familie luat de tatăl său la încheierea căsătoriei** şi care este altul decât cel avut de tată atunci când l-a recunoscut, întrucât **nu este vorba despre modificarea** numelui de familie al copilului [deci nu sunt aplicabile dispozițiile art. 64 alin. (2) C. fam.], **ci de schimbarea numelui pe cale administrativă**.[148]

Aceeaşi ar fi situația şi atunci când părinții copilului, la încheierea căsătoriei, ar lua, ca nume de familie comun, numele lor de familie reunite, deci, înlocuirea **numelui** de familie **al copilului cu numele** de familie **comun al părinților săi implică o schimbare a numelui de familie,** iar **nu o modificare** a acestuia.[149]

---

[145] Trib. supr., col. civ., dec. nr. 362/1964, în Repertoriu 1952-1965, p. 66, nr. 232.

[146] GH. BELEIU - Op. cit., p. 406.

[147] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 138.

[148] Trib. supr., S. civ., dec. nr. 1296/1975, în vol. Legislația familiei şi practica judiciară în materie, M. Justiției, 1987, p. 437, nr. 544; în acelaşi sens, Trib. reg. Crişana, dec. civ. nr. 935/1962, în revista „Justiția Nouă" nr. 5/1963, p. 127.

[149] G. BOROI - Op. cit., p. 433.

C) admiterea acțiunii în tăgăduirea paternității.

Se cuvine să precizăm, în prealabil, că, potrivit art. 53 alin. (1) C. fam., „copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei," iar, conform celui de-al doilea alineat al art. 53, „copilul născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei are ca tată pe *fostul soț al mamei*, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei şi naşterea sa a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie".

Prin aceste prevederi, legiuitorul a instituit **prezumția de paternitate,** care însă **nu este o prezumție absolută**, ci, dimpotrivă, poate fi răsturnată, art. 54 alin. (1) C. fam. stabilind că „paternitatea poate fi tăgăduită dacă este cu neputință ca soțul mamei să fie tatăl copilului".

Legea nu stabileşte, expres, cazurile în care soțul mamei poate tăgădui paternitatea, ci enunță, doar o regulă generală, urmând ca instanța să decidă de la caz la caz.[150]

Menționăm, ca **element de noutate**, faptul că, prin Legea nr. 288/2007, a fost modificat şi completat Codul familiei, în art. 54, alin. (2) dispunându-se: „Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de **oricare dintre soți**, precum şi **de către copil**; ea poate fi **continuată de moştenitori**."

Dacă acțiunea în tăgăduirea paternității **este admisă**, **starea civilă a copilului se schimbă,** în sensul că, din **copil din căsătorie**, devine **copil din afara căsătoriei**, cu filiația stabilită față de mamă. **În mod excepțional**, copilul **poate să rămână tot copil din căsătorie**, dar nu din căsătoria mamei sale cu cel care a introdus acțiunea în tăgăduirea paternității, ci **din căsătoria anterioară a mamei sale** (prin ipoteză, copilul a fost conceput în timpul unei căsătorii, dar născut după ce mama sa a încheiat o altă căsătorie, fie după ce prima căsătorie a fost desfăcută, anulată sau a încetat, fie cu încălcarea dispozițiilor legale ce prevăd *principiul monogamiei*).[151] *Această situație este denumită în doctrină* **conflict de paternitate** (dubla paternitate), *care se rezolvă în sensul că tatăl copilului este soțul mamei din cea de-a doua căsătorie*. *Însă, dacă se înlătură paternitatea* ce reiese din cea de-a doua căsătorie a mamei, pe calea acțiunii în tăgăduirea paternității, se admite că **renaşte de drept prezumția de paternitate din prima căsătorie a mamei, deci copilul este considerat tot copil din căsătorie,** *anume din căsătoria în care a fost conceput.*[152]

---

[150] I. IMBRESCU - Tratat de dreptul familiei, Familia. Protecția copilului. Elemente de stare civilă, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2006, p. 256.

[151] Situația particulară care se creează, atunci când mama intră într-o nouă căsătorie înainte de naşterea copilului şi înainte de a se fi împlinit 300 de zile de la încetarea, desființarea sau desfacerea căsătoriei precedente, în doctrină, se numeşte *perioadă de validitate* (O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 139).

[152] G. BOROI - Op. cit., p. 433.

De asemenea, mai poate fi întâlnit şi cazul când, **în urma admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității,** deşi copilul devine din afara căsătoriei, el va avea stabilită filiația nu numai față de mamă, ci şi față de tată (ipoteza presupune **fie că un copil născut din părinți necunoscuți şi-a stabilit mai întâi paternitatea prin recunoaştere voluntară,** iar apoi şi-a stabilit maternitatea față de o femeie căsătorită cu un alt bărbat decât cel care l-a recunoscut, iar apoi **soțul mamei** tăgăduieşte paternitatea**, fie că,** deşi lovită de nulitate, **s-a făcut o recunoaştere voluntară de paternitate a unui copil care îşi are stabilită maternitatea față de o femeie căsătorită cu un alt bărbat,** care ulterior tăgăduieşte paternitatea, **fie că soțul este declarat mort prin hotărâre judecătorească** şi, la peste 300 de zile de la data stabilită prin hotărâre ca fiind data morții, se naşte copilul care este recunoscut de un bărbat, iar după aceea soțul declarat mort reapare şi anulează hotărârea judecătorească declarativă de moarte, iar apoi tăgăduieşte paternitatea). *Aceste situații* alcătuiesc ceea ce se denumeşte în doctrină prin expresia **conflict aparent de paternitate** *(dubla paternitate aparentă) şi care se rezolvă în sensul că* **soțul mamei este prezumat a fi tatăl copilului**.[153]

Pentru toate aceste trei cazuri, dacă respectivul copil are **numele de familie** al *soțului* sau *fostului soț* ce a exercitat acțiunea în tăgăduirea paternității, ori dacă are un nume de familie alcătuit din reunirea numelor de familie ale mamei sale şi reclamantului, **se va pune problema de a stabili influența admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității asupra numelui de familie al copilului**.[154]

Este totuşi **posibil să nu intervină o modificare a numelui de familie al copilului,** *anume atunci când*, **la data tăgăduirii paternității, copilul are numele de familie pe care îl avea mama în momentul naşterii acestuia.**

De lege ferenda, *se sugerează că*, **în cazul admiterii acțiunii în tăgăduirea paternității, copilul să poarte numele mamei dobândit de acesta prin filiație** (*numele de fată, atunci când soții au un nume comun*). [155] *Aceasta, pentru că*, **deşi paradoxal**, *prin admiterea acțiunii în tăgăduirea paternității, copilul devine din afara căsătoriei* (**şi acest lucru este de necontestat**), *totuşi, această împrejurare importantă atât în viața soțului mamei, cât şi a copilului, nu este evidențiată prin numele său*; **purtarea în continuare a aceluiaşi nume este pur şi simplu împotriva realității.**

---

[153] G. BOROI - Op. cit., p. 433.

[154] Pentru detalii, a se vedea: G. BOROI - Op. cit., p. 434; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 73-76.

[155] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 140.

Pentru ipoteza tăgăduirii paternității copilului din căsătorie, până în prezent s-a apreciat **că nu există, practic, un text expres,** ceea ce a condus la soluții diferite în doctrină şi practică.[156]

În ce ne priveşte, având în vedere, pe de o parte, că nu este totuşi vorba despre stabilirea numelui de familie, ci de **modificarea** acestuia, iar, pe de altă parte, eventualele incoveniente de ordin procesual, **apreciem că însăşi instanța care admite acțiunea în tăgăduirea paternității se va putea pronunța şi asupra modificării numelui copilului.** *Împrejurarea că art. 60 alin. (2) din Legea nr. 119/1996, republicată, prevede că soluționarea cererii de* **modificare** *a actelor de stare civilă şi a mențiunilor înscrise pe acestea este de* **competența judecătoriei în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul celui ce formulează cererea** *nu este de natură să ducă la concluzia că în toate cazurile (spre exemplu, în privința modificării numelui de familie,* **modificare ce ar conduce la modificarea mențiunii referitoare la nume din actul de stare civilă)** *competența aparține numai acestei instanțe judecătoreşti, deoarece textul de lege menționat presupune că a intervenit deja schimbarea în starea civilă a persoanei şi, odată cu aceasta, în ceea ce ne interesează acum,* **modificarea numelui de familie**. *În alte cuvinte,* **art. 60 alin. (2) din Legea nr. 119/1996, republicată, nu vizează decât modificarea actelor de stare civilă, şi a mențiunilor înscrise pe acestea**, *iar ca orice normă specială*, **este de strictă interpretare şi aplicare;** de altfel, **din punct de vedere procesual, modificarea numelui de familie reprezintă un aspect accesoriu tăgăduirii paternității,** aşa încât, în vederea stabilirii competenței, urmează a se recurge la art. 17 C. proc. civ., potrivit căruia „cererile accesorii şi incidentale sunt în căderea instanței competente să judece cererea principală.[157]

Mai este de reținut că, **deşi** hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în tăgăduirea paternității produce, în principiu, **efecte retroactive** (*ex tunc*), totuşi, **în privința numelui de familie al copilului, modificarea se va produce numai pentru viitor** (*ex nunc*), deoarece purtarea **numelui de familie în trecut este un fapt ireversibil**.[158]

D) admiterea acțiunii în contestarea recunoaşterii voluntare de filiație, precum şi admiterea acțiunii în contestarea filiației față de mamă atunci când filiația rezultă din certificatul de naştere, fără însă a exista o folosință a stării civile conformă cu acest certificat

---

[156] GH. BELEIU - Op. cit., p. 407. Pentru amănunte, a se vedea I.P. FILIPESCU - Tratat de dreptul familiei, 1993, p. 341-344.

[157] G. BOROI - Op. cit., p. 437.

[158] Ibidem 157.

ori a acțiunii în contestarea existenței împrejurărilor care să facă aplicabilă prezumția de paternitate.[159]

Dacă recunoaşterea voluntară de filiație nu corespunde adevărului, **orice persoană interesată** poate să o conteste [**art. 49 C. fam.** pentru contestarea **recunoaşterii de maternitate** şi **art. 58 alin. (1) C. fam.** pentru contestarea **recunoaşterii de paternitate**].

Acțiunea în contestarea recunoaşterii de maternitate sau, după caz, de paternitate **nu trebuie confundată cu acțiunea în declararea nulității recunoaşterii de filiație** (de maternitate sau, după caz, de paternitate), ***aceasta din urmă putându-se exercita atunci când recunoaşterea voluntară de filiație nu s-a făcut cu respectarea condițiilor de fond sau de formă prevăzute de lege***. Deşi este vorba despre **acțiuni în justiție diferite**, totuşi, **în caz de admitere**, **ambele** acțiuni produc **aceleaşi efecte** în ceea ce priveşte **numele de familie al copilului**.

*S-a arătat că, atunci când un copil şi-a stabilit paternitatea prin recunoaştere, iar, ulterior, îşi stabileşte paternitatea prin hotărâre judecătorească față de un alt bărbat, această hotărâre judecătorească îndeplineşte **şi funcția de contestare a recunoaşterii voluntare de paternitate**.*[160]

Atunci când copilul a avut numele de familie al celui ce îl recunoscuse **va interveni o modificare a numelui de familie al copilului**, aplicându-se, în mod corespunzător, **una din regulile** pe care le-am analizat **la stabilirea numelui de familie**.

Asupra modificării numelui de familie **se va pronunța, în principiu, instanța** care a admis acțiunea în contestarea recunoaşterii de filiație. Totuşi, apreciem că, în cazul în care recunoaşterea contestată sau anulată a fost făcută **înainte** de stabilirea numelui de familie al copilului în condițiile art. 2 alin. (3) din O.G. nr. 41/2003 şi art.24 din Legea nr. 119/1996, republicată, iar, **după admiterea acțiunii**, copilul **devine născut din părinți necunoscuți**, numele lui va fi determinat prin **dispoziția scrisă a primarului**, iar **numai modificarea mențiunii corespunzătoare din actul de stare civilă** se va face **în baza unei hotărâri judecătoreşti** definitive şi irevocabile.

Şi în ipoteza admiterii acțiunii în contestarea recunoaşterii de filiație sau în declararea nulității recunoaşterii de filiație, **deşi schimbarea stării civile a copilului se produce cu efect retroactiv**, **modificarea** numelui de familie al copilului **se va produce numai pentru viitor, dată fiind imposibilitatea obiectivă a retroactivității sub acest aspect**.[161]

---

[159] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN – Op. cit., p.66

[160] I. P. FILIPESCU - Op. cit., p. 338.

[161] G. BOROI - Op. cit., p. 438-439.

Lucrurile se prezintă **asemănător şi în cazul admiterii acțiunii în contestarea filiației față de mamă** atunci când filiația rezultă din certificatul de naştere, **fără însă a exista o folosință a stării civile** conformă cu acest certificat, **precum şi în cazul admiterii acțiunii în contestarea existenței împrejurărilor care să facă aplicabilă prezumția de paternitate.** *Ca efect al admiterii acțiunii în contestarea paternității, copilul va păstra ori, după caz, va lua numele de familie pe care mama l-a avut în momentul naşterii lui*.[162]

Problema stabilirii filiației poate fi ridicată în următoarele cazuri:[163]

a) când nu există concordanță între posesia de stat (folosirea stării civile) şi certificatul de naştere. Într-o atare situație, copilul poate introduce acțiune în justiție pentru stabilirea adevăratei filiații, iar orice persoană interesată poate contesta filiația;

b) când copilul nu are nici certificat de naştere, nici folosirea stării civile. În această situație, copilul poate introduce acțiune în stabilirea maternității, iar mama sa îl poate recunoaşte;

c) când are certificat, dar lipseşte posesia de stat. În această variantă, copilul poate intenta acțiune pentru stabilirea adevăratei filiații față de mamă, şi orice persoană interesată poate contesta starea civilă arătată în certificatul de naştere.

Filiația copilului față de părinții săi poate să fie firească, adică să rezulte din legătura de sânge dintre părinți şi copilul lor, iar atunci când este cazul, ea poate să rezulte din adopție. La rândul ei, filiația firească, poate să fie din căsătorie ori din afara căsătoriei, iar aceasta din urmă poate fi stabilită față de ambii părinți sau numai față de unul dintre ei.

7.2.1.1.1. Cazul copilului din căsătorie şi a celui adoptat de soți

În cazul copilului din căsătorie ai cărui părinți trăiesc împreună, cât şi în cazul în care copilul a fost adoptat de către două persoane, soț şi soție - deoarece *prin adopție se stabileşte filiația între cel/cei care adoptă şi copil - măsurile privitoare la persoana şi bunurile copilului se iau de către părinți, de comun acord* [art. 98 alin. (1) C. fam.].

În caz de neînțelegere între părinți cu privire la exercițiul drepturilor sau îndeplinirea îndatoririlor părinteşti, autoritatea tutelară, după ce îi va asculta pe părinți, va hotărî potrivit cu interesul copilului (art. 99 C. fam.).

---

[162] Trib. Jud. Bacău, dec. civ. nr. 849/1978, în R.R.D. nr. 2/1979, p. 61; G. BOROI - Op. cit., p. 439.

[163] I. P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU - Op. cit., p. 301-302; P. PEȚU - Op. cit., 2009, p. 185.

De aceea, prin art. 98 alin. (2) C. fam., s-a prevăzut că „Dacă unul dintre părinți este mort, decăzut din drepturile părinteşti, pus sub interdicție sau, din orice împrejurare, se află în neputință de a-şi manifesta voința, celălalt părinte exercită singur drepturile părinteşti".

7.2.1.1.2. Cazul copilului din afara căsătoriei cu filiația stabilită față de ambii părinți

Cât priveşte copilul din afara căsătoriei cu filiația stabilită față de ambii părinți, este de observat că, pe de o parte, legea asimilează statutul legal al acestui copil cu acela al copilului din căsătorie. Astfel, potrivit art. 63 C. fam., „Copilul dinafara căsătoriei a cărui filiație a fost stabilită prin recunoaştere sau hotărâre judecătorească are față de părinte şi rudele acestuia aceeaşi situație ca şi situația legală a unui copilul din căsătorie"; iar potrivit art. 97 alin. (1) C. fam. „Ambii părinți au aceleaşi drepturi şi îndatoriri fata de copiii lor minori, fără a deosebi după cum aceştia sunt din căsătorie, din afară căsătoriei ori înfiați".

Pe de altă parte însă, legea ține seama de faptul că, de multe ori, părinții copilului din afara căsătoriei - după ce copilul s-a născut - nu numai că nu se căsătoresc împreună, dar nici măcar nu locuiesc împreună.

Conform art. 64 C.fam., „Copilul din afara căsătoriei dobândeşte numele de familie al aceluia dintre părinți față de care filiația a fost mai întâi stabilită.

În cazul în care filiația a fost stabilită ulterior şi față de celălalt părinte, instanța judecătorească va putea da încuviințarea copilului să poarte numele acestuia din urmă".

În cazul în care copilul a fost recunoscut în acelaşi timp de ambii părinți, în conformitate cu art. 62 alin. (2) C. fam., dacă părinții nu au un nume de familie comun, copilul va lua numele de familie al unuia dintre ei ori numele lor reunite. *În acest caz, numele copilului se va stabili prin învoiala părinților şi se va declara, odată cu naşterea copilului, la serviciul de stare civilă. În lipsa unei asemenea învoieli, autoritatea tutelară de la domiciliul copilului va hotărî, ascultând pe părinți, dacă copilul va purta numele unuia dintre ei sau numele lor reunite.*

7.2.1.1.3. Cazul copilului din afara căsătoriei cu filiația stabilită față de unul dintre părinți

În cazul în care filiația copilului din afara căsătoriei a fost stabilită numai față de unul dintre părinți, acesta va exercita singur drepturile şi îndatoririle părinteşti. Tot astfel, în cazul în care copilul a

fost adoptat de o singură persoană, numai aceasta - deci nu şi părinții fireşti - va exercita drepturile şi îndatoririle părinteşti, deoarece, în momentul stabilirii filiației prin adopție, filiația dintre copil şi părinții săi naturali încetează.

7.2.1.1.3.1. Filiația față de mamă

Pentru valabilitatea recunoaşterii de maternitate este necesar ca mama să aibă discernământ în momentul recunoaşterii. Potrivit art. 48 alin. (1) din Codul Familiei se prevede ca recunoaşterea filiației față de mamă poate interveni în următoarele cazuri:

- când naşterea nu a fost înregistrată în registrul de stare civilă;
- când copilul a fost trecut în registrul stării civile ca născut din părinți necunoscuți (art. 22 din Legea nr. 119/1996 cu privire actele de stare civilă, republicată).

Recunoaşterea se înscrie prin mențiune pe marginea actului de naştere al persoanei a cărei maternitate a fost recunoscută [art. 46 alin. (1) lit. a), *din Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată*].

Înscrierea mențiunii de stabilire a filiației pe actul de naştere şi, după caz, de căsătorie şi de deces se face din oficiu sau la cererea celui interesat, în baza actului de recunoaştere sau a hotărârii judecătoreşti definitive şi irevocabile (art. 95 din Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011).

Conf. art. 96 alin.(1) din Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011, *recunoaşterea făcută la înregistrarea naşterii sau ulterior de tatăl copilului născut în afara căsătoriei se face după cum urmează:*

a) prin declarația scrisă, întocmită potrivit modelului prevăzut în ***anexa nr. 41****, dată în fața ofițerului de stare civilă;*

b) prin înscris autentic, în fața notarului public sau a instanței judecătoreşti;

c) prin testament.

Conform art. 50 din Codul Familiei, în cazul în care, din orice împrejurări, dovada filiației față de mamă nu se poate face prin certificatul constatator al naşterii, ori în cazul în care se contestă realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al naşterii, dovada filiației față de mamă se poate face în fața instanței judecătoreşti prin orice mijloc de probă.

Pornind de la acest text legal, putem concluziona că acțiunea în justiție pentru stabilirea filiației față de mamă poate fi introdusă în următoarele cazuri:

- când, din orice împrejurare, dovada filiației față de mamă nu se poate face prin certificatul constatator al naşterii;
- când se contestă realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al naşterii.

Filiația față de mamă reiese din faptul naşterii. Ea se dovedeşte prin certificatul constatator al naşterii.

Stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la starea civilă sunt supuse dispozițiunilor Codului Familiei şi produc efectele prevăzute de acest Cod şi în cazul copiilor născuți înainte de intrarea lui în vigoare, chiar dacă cererea se află în curs de judecată.

Dacă naşterea nu a fost înregistrată în registrul de stare civilă ori dacă copilul a fost trecut în registrul de stare civilă ca născut din părinți necunoscuți, mama poate recunoaşte pe copil.

Recunoaşterea se poate face fie prin declarație la serviciul de stare civilă, fie printr-un înscris autentic, fie prin testament.

Conform art. 25 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept international privat, filiația copilului din căsătorie se stabileşte potrivit legii care, la data când s-a născut, cârmuieşte, potrivit art. 20,[164] efectele căsătoriei părinților săi, lege care se aplică de asemenea:

a) tăgăduirii paternității copilului născut din căsătorie;

b) dobândirii numelui de către copil;

c) raporturilor dintre părinți şi copil, inclusiv obligației părinților de a întreține copilul, de a-l educa şi de a-i administra bunurile.

În cazul în care părinții sunt în drept să procedeze la legitimarea prin căsătorie subsecventă a copilului născut anterior, condițiile cerute în acest scop sunt cele prevăzute de legea care, potrivit art. 20, se aplică efectelor căsătoriei.

---

[164] Art. 20 din Legea nr. 105/1992 prevede:

„Relațiile personale şi patrimoniale dintre soți sunt supuse legii naționale comune, iar în cazul în care au cetățenii deosebite, sunt supuse legii domiciliului lor comun.

Legea națională comună sau legea domiciliului comun al soților continuă să reglementeze efectele căsătoriei în cazul în care unul dintre ei îşi schimbă, după caz, cetățenia sau domiciliul.

În lipsă de cetățenie comună sau de domiciliu comun, relațiile personale sau patrimoniale dintre soți sunt supuse legii statului pe teritoriul căruia au ori au avut reşedința comună sau cu care întrețin în comun cele mai strânse legături".

Filiația copilului din afara căsătoriei se stabileşte potrivit legii naționale a copilului de la data naşterii. În cazul în care copilul, cetățean străin, are şi o altă cetățenie străină, se aplică legea care îi este mai favorabilă, care se aplică îndeosebi:

a) recunoaşterii filiației şi efectelor ei;

b) contestării recunoaşterii filiației;

c) raporturilor dintre părinți şi copil, inclusiv obligației părinților de a întreține copilul, de a-l educa şi de a-i administra bunurile.

Copilul nu poate reclama o stare civilă contrară aceleia care reiese din certificatul de naştere şi folosirea stării civile conforme cu acest certificat.

De asemenea, nimeni nu poate contesta starea civilă a copilului care are folosirea unei stări civile conforme cu certificatul său de naştere.

Acțiunea pentru stabilirea filiației față de mamă aparține *numai copilului*; ea poate fi pornită de reprezentantul legal, în cazul în care copilul este minor sau pus sub interdicție.

Dreptul de a porni acțiunea pentru a stabili filiația față de mamă *nu trece asupra moştenitorilor* copilului; *ei pot continua* acțiunea pornită de acesta.

Acțiunea pentru stabilirea filiației față de mamă poate fi pornită şi împotriva moştenitorilor pretinsei mame.

Acțiunea nu se prescrie în timpul vieții copilului.

7.2.1.1.3.2. Filiația față de tată

Paternitatea sau filiația față de tată desemnează legătura juridică dintre un copil şi tatăl său.

Paternitatea poate fi din căsătorie sau din afara căsătoriei.

În mod corelativ, copilul poate fi:

- ✓ ***din căsătorie*** - potrivit art. 53 din Codul familiei, copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei. Copilul născut în timpul căsătoriei lovite de nulitate absolută sau relativă este considerat din căsătorie. Tot astfel, copilul născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei are ca tată pe fostul soț al mamei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei şi naşterea a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie;

- ✓ ***din afara căsătoriei*** - conceput şi născut în afara căsătoriei.

Copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei.

Copilul născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei are ca tată pe fostul soț al mamei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei şi naşterea sa a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie.

Instrumentul juridic cu ajutorul căruia se stabileste paternitatea din căsătorie îl reprezintă ***prezumția de paternitate****.* Pentru a functiona aceasta prezumție trebuie să se stabilească filiația față de mamă şi căsătoria acesteia la data naşterii sau concepției copilului. Prin urmare, la temelia prezumției de paternitate stă faptul naşterii sau al conceperii copilului în timpul căsătoriei. Prezumția de paternitate operează în favoarea copilului din căsătorie.

Mențiunile din certificatul de naştere al copilului nu influențează în vreun fel prezumția de paternitate, aceasta acționând independent. Una din prezumțiile de paternitate instituite de art. 53 C.fam., se aplică în situația în care cel puțin o zi din această perioadă de 121 de zile se situează în timpul căsătoriei; înseamnă că acel copil este conceput în timpul căsătoriei, cu toate efectele juridice care decurg din aceasta.[165]

Prezumția de paternitate este o prezumtie relativă, ceea ce înseamnă că poate fi combătută prin proba contrară. Prezumția de paternitate îşi produce efectele indiferent de actul de naştere al copilului, care ar putea să arate, de exemplu, ca tată al copilului pe altcineva decât soțul mamei sau că tatăl copilului este necunoscut, deoarece beneficiază de prezumția de paternitate copilul născut în timpul căsătoriei, chiar dacă tatăl nu a fost trecut în actul de naştere şi nu a introdus acțiunea în tăgada paternității. Aceste prezumții se aplică ope legis (prin puterea legii, de plin drept).

Din articolul 61 din Codul familiei reiese că timpul cuprins între a treisuta şi a o sutaoptzecea zi dinaintea naşterii copilului este timpul legal al concepției, care se socoteşte de la zi la zi.

El se calculează pe zile, şi nu pe ore, având o durată de 121 zile,[166] calculându-se de la data naşterii copilului, înapoi până la 180 de zile, iar de la a 180-a zi până la a 300-a zi se întinde **perioada concepției.** Nu se socoteşte ziua de începere a termenului, dar este inclusă ziua când se împlineşte termenul.

[165] I.P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU - Op.cit, p. 326.

[166] I.P. FILIPESCU, A.I. FILIPESCU - Op.cit, p. 326.

Legea face vorbire de cea de-a 300-a zi şi a 180-a zi „dinaintea naşterii" copilului, ceea ce înseamnă că ziua naşterii, care este ziua de plecare a termenului (dies a quo), nu se socoteşte, dar se socoteşte ziua de împlinire. În următoarea reprezentare grafică, este redat schematic modul de calcul.[167]

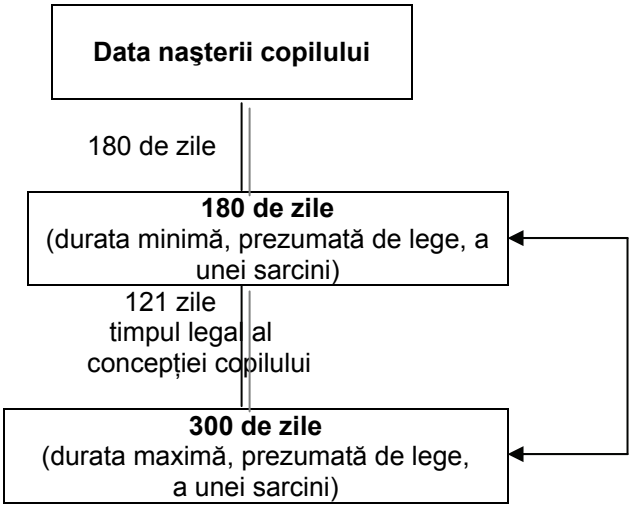
Data naşterii copilului
180 de zile
180 de zile
(durata minimă, prezumată de lege, a unei sarcini)
121 zile
timpul legal al concepției copilului
300 de zile
(durata maximă, prezumată de lege, a unei sarcini)

7.2.2. Modificarea numelui de familie şi a prenumelui ca urmare a adopției

7.2.2.1. Noțiuni generale

În cazul adopției, ***copilul dobândeşte numele celui care-l adoptă.***

Adopția este *operațiunea juridică* prin care se creează legătura de filiație între adoptator şi adoptat, precum şi legături de rudenie între adoptat şi rudele adoptatorului.[168]

În cursul procedurii adopției trebuie respectate în mod obligatoriu următoarele principii:

a) principiul interesului superior al copilului;

b) principiul creşterii şi educării copilului într-un mediu familial;

[167] I. IMBRESCU – Op. cit., p.231.

[168] Art. 1, din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată.

c) principiul continuității în educarea copilului, ținându-se seama de originea sa etnică, culturală şi lingvistică;

d) principiul informării copilului şi luării în considerare a opiniei acestuia în raport cu vârsta şi gradul său de maturitate;

e) principiul celerității în îndeplinirea oricăror acte referitoare la procedura adopției;

f) principiul garantării confidențialității în ceea ce priveşte datele de identificare ale adoptatorului sau, după caz, ale familiei adoptatoare, precum şi în ceea ce priveşte identitatea părinților fireşti.

Pe tot parcursul procedurii de adopție, direcția în a cărei rază teritorială domiciliază copilul este obligată să ofere copilului informații şi explicații clare şi complete, potrivit vârstei şi gradului său de maturitate, referitoare la etapele şi durata procesului de adopție, la efectele acesteia, precum şi la adoptator sau familia adoptatoare şi rudele acestora.

7.2.2.2. Numele adoptatului urmare a încuviințării adopției

Ca şi reglementarea anterioară (O.U.G. nr. 25/1997), noua lege, nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, reglementează un singur fel de adopție, **respectiv adopția cu efecte depline** (art. 1 şi 50), adică adopția ce efectele unei filiații fireşti.[169]

Schimbarea stării civile determinată de încuviințarea adopției are incidență şi asupra numelui de familie al celui adoptat. Astfel, potrivit art. 53 alin. (1) din Legea nr. 273/2004, „*adoptatul dobândeşte prin adopție numele adoptatorului".*[170]

Dacă adopția se face de către soți ori de către soțul care adoptă copilul celuilalt soț, iar soții au nume comun, adoptatul va purta acest nume. În cazul în care soții nu au nume de familie comun, ei sunt obligați să declare instanței judecătoreşti care încuviințează adopția numele pe care adoptatul urmează să-l poarte.

În caz de neînțelegere, va decide instanța [art. 62 alin. (2) C. fam., aplicabil prin analogie]. În toate cazurile, hotărârea de încuviințare a adopției va trebui să arate numele de familie pe care adoptatul urmează să îl poarte la adopție.[171]

---

[169] GH. BELEIU – Op. cit., pag. 407-408. Cu privire la noua reglementare, vezi MARIETA AVRAM – Noul regim juridic al adopției în cadrul Legii nr. 273/2004, în „Curierul judiciar", nr. 2/2005, p. 63-93.

[170] I. TORJA - 2011, Op. cit., pag. 98.

[171] GH. BELEIU – Op. cit., pag. 408.

Deşi textul nu menționează în mod expres, apreciem că, în cazul soților adoptatori care au un nume de familie comun, adoptatul va lua **fie** numele de familie **al unuia dintre adoptatori, fie** numele lor **reunite** (în ambele situații, este vorba despre *numele de familie al adoptatorilor din momentul încuviințării adopției,* iar nu de un alt nume de familie, străin de cel al adoptatorilor sau alcătuit din numele unuia dintre adaptatori şi un alt nume. *În reglementarea anterioară* (Legea nr. 11/1990), în cazul **adopției cu efecte restrânse** (care însă nu a mai fost menținută nici în reglementarea care i-a urmat – O.U.G. nr. 25/1997- şi nici în cea actuală), exista posibilitatea încuviințării ca adoptatul să continue a purta vechiul său nume de familie, adăugându-l la cel dobândit.[172]

Pentru motive temeinice, instanța, încuviințând adopția, **la cererea adoptatorului sau familiei adoptatoare** şi **cu consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani,** poate dispune schimbarea prenumelui copilului adoptat. Acesta este un **element de noutate** adus de actuala reglementare în materie de adopție - Legea nr. 273/2004, în art. 53 alin. (3).

În cazul adopției unei persoane căsătorite care poartă *un nume comun* în timpul căsătoriei, soțul adoptat *poate primi* în timpul căsătoriei *numele adoptatorului*, *cu consimțământul celuilalt soț,* acordat *în fața instanței* care încuviințează adopția [Alt element de noutate adus de art. 53 alin. (4) al Legii nr. 273/2004].

Din interpretarea acestei dispoziții, rezultă faptul că adoptatul dispune de libertatea de a alege între a păstra numele de familie comun sau a primi numele adoptatorului, această din urmă posibilitate fiind însă condiționată de acordarea consimțământului celuilalt soț, act ce trebuie realizat în fața aceleiaşi instanțe care încuviințează adopția, găsindu-şi astfel aplicare şi prevederile art. 17 C. proc. civ.[173]

În literatura de specialitate, până la reglementarea actuală, s-a arătat că soțul adoptat **rămâne** cu numele de familie comun, nedobândind numele de familie al adoptatorului, însă, în cazul în care celălalt soț consimte, soțul adoptat, **poate** dobândi numele de familie al adoptatorului.[174] Aceasta şi ca urmare a faptului că art. 28 alin. (1) C. fam. prevede că „soții sunt obligați să poarte în timpul căsătoriei numele comun declarat".

---

[172] G. BOROI - Op. cit., p. 439; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op.cit., p. 81.

[173] G. BOROI - Op. cit., p. 440.

[174] I. P. FILIPESCU, A. I. FILIPESCU - Op. cit., p. 44 şi p. 441. A se vedea şi I. DELEANU – Notă la sent. civ. nr. 515 din 16 iunioe 1966 a Trib. rai. Gherla, în R.R.D. nr. 43/1967, p. 144; D. LUPULESCU – Op. cit., 1982, p. 36.

Apreciem că în situația în care, cu prilejul adopției, persoana căsătorită nu a optat să primească numele de familie al adoptatorului, cu consimțământul celuilalt soț – **adopția persoanei căsătorite neimplicând şi modificarea numelui de familie al soției/soțului sau al copiilor celui adoptat** – *aceasta/acesta poate/pot solicita schimbarea numelui pe cale administrativă.* Art. 28 alin. (2) C. fam., deşi se referă la schimbarea numelui de familie pe cale administrativă**,** îşi va gasi aplicare, pentru **identitate de rațiune,** şi în cazul modificării numelui de familie.[175]

Pe baza hotărârii judecătoreşti irevocabile de încuviințare a adopției, **serviciul de stare civilă competent** întocmeşte, în condițiile legii, un *nou act de naştere* al copilului, în care *adoptatorii* vor fi trecuți ca fiind *părinții săi fireşti.* **Vechiul act** de naştere **se va păstra**, menționându-se pe marginea acestuia despre întocmirea noului act.

Prin **serviciul de stare civilă competent**, potrivit prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 119/1996, înțelegem *serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor* sau, după caz, *ofițerul* de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în raza *căreia se află domiciliul adoptatului ori sediul instituției de ocrotire în îngrijirea căreia se găseşte adoptatul.*

În situația în care adaptorii sunt cetățeni străini ori cetățeni români cu domiciliul sau reşedința în străinătate, noul act de naştere se va întocmi de S.P.C.L.E.P. sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în raza căreia se află **domiciliul celui adoptat** ori **sediul instituției de ocrotire,** în cazul copiilor aflați în îngrijirea acesteia [art. 26 alin. (2) din Legea nr. 119/1996].

7.2.2.3. Numele adoptatului urmare a încetării adopției

Conform prevederilor art. 54 din Legea nr. 273/2004 adopția încetează prin *desfacere* sau ca urmare a *declarării nulității acesteia*.

Adopția se desface *în cazul în care adoptatorul sau soții adoptatori au decedat*. În cazul încuviințării unei noi adopții, pentru această situație, adopția anterioară se consideră desfăcută pe data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătoreşti de încuviințare a noii adopții. Prin urmare, în caz de desfacere a adopției urmată de încuviințarea uneia noi sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, dispozițiile privitoare la încuviințarea adopției, inclusiv cele referitoare la numele pe care urmează să îl primească adoptatul ca efect al noii adopții (art. 53 din Legea nr. 274/2003).

[175] G. BOROI - Op.cit., p. 440.

În actuala reglementare, **instanța** judecătorească **nu mai are posibilitatea de a încuviința,** pentru motive temeinice, **păstrarea de către cel adoptat a numelui de familie dobândit prin adopție**. *Totuşi, nu este exclusă o eventuală schimbare a numelui de familie pe cale administrativă.* [176]

Conform reglementării în vigoare a schimbării numelui pe cale administrativă, dacă s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care are copii minori şi revine la numele anterior, aceasta poate cere să poarte numele pe care l-a avut la data adopției; din nou ***interesul copiilor minori primează.***

Per a contrario*, adică în situația în care s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care însă nu mai are copii minori, ea nu va mai putea să ceară să revină la numele de familie dobândit prin adopție.*[177]

Se observă însă că, în această privință, **soluția legislativă actuală nu este cea mai practică.**[178]

Adopția este nulă, *dacă a fost încheiată în alt scop decât cel al ocrotirii interesului superior al copilului sau* cu încălcarea oricăror condiții de fond sau de formă prevăzute de lege.

Cu toate acestea, instanța va putea respinge cererea de declarare a nulității adopției, dacă va constata că menținerea adopției este în interesul celui adoptat.

Conform art. 59 alin. (1) din Legea nr. 273/2004, în situația încetării adopției ca urmare a declarării nulității acesteia, adoptatul **redobândeşte** numele de familie avut înainte de încuviințarea adopției. **Deşi,** în principiu, **nulitatea retroactivează,** în privință numelui de familie **efectele se vor produce numai pentru viitor,** dat fiind **caracterul ireversibil** al purtării numelui de familie luat ca urmare a încuviințării adopției lovite de nulitate.[179]

Acțiunea în declararea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate. După dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia.

Părinții fireşti ai copilului redobândesc drepturile şi îndatoririle părinteşti dacă instanța nu decide instituirea tutelei sau a altor măsuri de protecție specială a copilului, în condițiile legii.

Hotărârile judecătoreşti privitoare la nulitatea adopției, rămase irevocabile, se comunică Oficiului de către direcție, în vederea efectuării mențiunilor necesare în Registrul național pentru adopții.

---

[176] G. BOROI - Op. cit., 2002, p. 331-332.

[177] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 142.

[178] G. BOROI - Op.cit., p. 440.

[179] G. BOROI - Op.cit., p. 440.

7.2.3. Modificarea numelui de familie având ca bază instituția căsătoriei

Modificarea numelui de familie poate să intervină sau, după caz, intervine ca efect al *încheierii căsătoriei, al divorțului, precum şi al declarării nulității căsătoriei.*

În schimb, încetarea căsătoriei prin decesul unuia dintre soți nu atrage niciodată modificarea numelui de familie al soțului ce a rămas în viață.[180]

7.2.3.1. În cazul încheierii căsătoriei

În cazul căsătoriei*, odată cu depunerea declarației sau ulterior, până la încheierea căsătoriei, viitorii soți declară, în fața ofițerului de stare civilă, numele de familie pe care s-au învoit să îl poarte în căsătorie, potrivit dispozițiilor Codului familiei, conform prevederilor art. 48 alin. (1) din Metodologia cu privire la aploarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011.*

Art. 27 C. fam. prevede faptul că, la încheierea căsătoriei, viitorii soți vor declara, în fata ofițerului de stare civilă, numele pe care s-au învoit să îl poarte în căsătorie, cu mențiunea că soții *pot să îşi păstreze numele lor dinaintea căsătoriei, să ia numele unuia sau altuia dintre ei sau numele lor reunite*.

Aşa cum se subliniază constant în doctrină, posibilitățile enumerate de art. 27 C. fam. sunt limitative. *Deci, nu ar fi posibil ca unul dintre soți să îşi mențină numele de familie avut anterior căsătoriei, iar celălalt soț să ia numele de familie reunite;* [181] de asemenea, soții nu pot lua ca nume de familie comun un nume pe care nici unul dintre ei nu îl avea în momentul efectuării declarației cu privire la numele de familie ce va fi purtat în căsătorie (chiar dacă ar fi vorba despre un nume de familie pe care unul dintre viitorii soți l-a avut anterior, dar pe care nu îl are în momentul respectiv.[182]

În noul Cod civil[183] în art. 282, se prevede că, pe lîngă situațiile enumerate anterior*,* un soț poate să îşi păstreze numele de dinaintea căsătoriei, iar celălalt să poarte numele lor reunite*.*

---

[180] G. BOROI - Op. cit., p. 440-441.

[181] Trib. supr., col. civ., dec. nr. 1254/1956, în Repertoriu 1952-1965, p. 13, nr. 5.

[182] G. BOROI - Op. cit., p. 441; GH. BELEIU - Op. cit., p. 409.

[183] Noul Cod civil, adoptat prin Legea nr. 287/2009, va intra în vigoare la data de 01.10.2011, aşa cum s-a stabilit prin Legea nr. 71/2011 (M.Of. nr. 409/10.06.2011).

Conform prevederilor art. 48 alin. (2) din Metodologie, dacă înțelegerea referitoare la numele de familie a intervenit *după depunerea declarației, dar înainte de a se încheia căsătoria*, această înțelegere se consemnează într-o declarație scrisă care se anexează la declarația inițială.

După luarea consimțământului viitorilor soți, liber şi deplin exprimat, în fața a 2 martori, ofițerul de stare civilă îi declară căsătoriți, le citeşte dispozițiile Codului familiei privind drepturile şi obligațiile soților şi întocmeşte, de îndată, actul de căsătorie [art.51 alin. (1) din Metodologie].

Actul de căsătorie se semnează de către soți, *cu numele de familie pe care s-au învoit să-l poarte în timpul căsătoriei*, de către ofițerul de stare civilă şi de către martori [art.51 alin. (2) din Metodologie].

Ofițerul de stare civilă face **mențiune pe actul de căsătorie** despre *regimul matrimonial ales*. El are obligația ca, *din oficiu şi de îndată*, să comunice la Registrul național notarial al regimurilor matrimoniale, precum şi, după caz, notarului public care a autentificat convenția matrimonială o copie de pe actul de căsătorie.[184]

Căsătoria este încheiată în momentul în care, după ce ia consimțământul fiecăruia dintre viitorii soți, ofițerul de stare civilă îi declară căsătoriți.

După încheierea căsătoriei,[185] **alegerea numelui de familie** care va fi purtat în timpul căsătoriei **devine irevocabilă,** în sensul că **soții sunt obligați** să poarte în timpul căsătoriei numele de familie pe care l-au declarat. *Această obligativitate nu se opune posibilității de a solicita schimbarea numelui de familie pe cale administrativă, dar, dacă soții au luat un nume de familie comun, unul dintre ei va putea cere schimbarea pe cale administrativă* **numai cu consimțământul celuilalt soț**.[186]

7.2.3.2. Numele de familie după desfacerea căsătoriei[187]

Dacă la încheierea căsătoriei soții şi-au păstrat numele de familie, desfacerea respectivei căsătorii prin divorț **nu va avea vreun efect asupra numelui de familie al foştilor soți.** În cealaltă ipoteză

[184] Art. 291 din Legea nr. 287 din 17 iulie 2009 privind Codul civil, publicată în M. Of. nr. 511 din 24 iulie 2009, care va intra în vigoare la data de 01.10.2011.

[185] În acest sens, a se vedea dec. civ. 885/1985 a Trib. jud. Hunedoara, în R.R.D. nr. 6/1986, p. 70.

[186] G. BOROI - Op. cit., p. 441.

[187] Conf. art. 40 din Codul familiei.

(când, la încheierea căsătoriei, soții au luat un nume de familie comun), se va pune însă problema modificării numelui de familie ca efect al divorțului.

Art. 40 alin. (1) C. fam. prevede că „la desfacerea căsătoriei prin divorț, soții se pot învoi ca soțul care a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț, să poarte acest nume şi după desfacerea căsătoriei", respectiv soții dacă au avut nume reunite pot conveni să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei.[188]

Instanta de judecată va lua act de această învoială prin hotărârea de divorț. Instanta, pentru motive temeinice, **poate** să încuviințeze acest drept **chiar în lipsa unei învoieli între soți** [art.40 alin. (2)].

Dacă nu a intervenit o învoială sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foştii soți va purta numele ce avea înainte de căsătorie [A***rt. 40 alin. (3)***]. [189]

Conform art. 383 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil (care va intra în vigoare la data de 01.10.2011), la desfacerea căsătoriei prin divorț, soții **pot conveni** să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei. Instanța ia act de această înțelegere prin hotărârea de divorț.

Pentru motive temeinice, justificate de *interesul unuia dintre soți* sau de *interesul superior al copilului*, instanța *poate* să încuviințeze ca soții *să păstreze* numele purtat în timpul căsătoriei*, chiar în lipsa unei înțelegeri între ei* [*Art. 383 alin. (2)*].

Dacă nu a intervenit o înțelegere sau dacă *instanța nu a dat încuviințarea,* fiecare dintre foştii soți *poartă numele dinaintea căsătoriei* [Art. 383 alin. (3)].

În cazul desfacerii căsătoriei pe cale administrativă, dacă soții nu se înțeleg asupra numelui de familie pe care să îl poarte după divorț, ofițerul de stare civilă sau, după caz, notarul public emite o *dispoziție de respingere a cererii de divorț* şi îndrumă soții să se adreseze instanței de judecată, astfel încât divorțul să fie pronunțat de către aceasta. Soluționarea cererilor privind alte efecte ale divorțului asupra cărora soții nu se înțeleg este de competența instanței judecătoreşti (subl. ns.).

Odată cu intrarea în vigoare a noului Cod civil (la 01.10.2011), conform modificărilor aduse formei inițiale a acestuia (Legea nr. 287/2009) prin Legea nr. 71/2011,[190] „Divorțul prin acordul soților poate fi constatat de

---

[188] I. TORJA – Starea civilă în contextul actual, Ed. Gutenberg Univers, Arad, 2011 p. 259.

[189] Pentru detalii privind unele considerații referitoare la aplicarea prevederilor art. 40 alin. (3) C. fam., a se vedea lucrarea autorilor P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 89-90.

[190] V. art. 375 alin. (2), nou introdus.

notarul public **şi în cazul în care există copii minori** născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați**, dacă soții convin** asupra tuturor aspectelor referitoare la **numele de familie** pe care să îl poarte după divorț, **exercitarea autorității părinteşti** de către ambii părinți, **stabilirea locuinței copiilor** după divorț, **modalitatea de păstrare a legăturilor personale** dintre părintele separat şi fiecare dintre copii, precum şi **stabilirea contribuției părinților** la cheltuielile de creştere, educare, învățătură şi pregătire profesională a copiilor.

Dacă din raportul de anchetă socială rezultă că acordul soților privind exercitarea în comun a autorității părinteşti sau cel privind stabilirea locuinței copiilor **nu este în interesul copilului,** sunt aplicabile prevederile referitoare la *emiterea dispoziției de respingere a cererii de divorț* şi la îndrumarea soților să se adreseze instanței de judecată *(subl. ns.).*

Pentru persoanele căsătorite/divorțate care şi-au păstrat, în urma căsătoriei/divorțului, numele de familie dobândit la naştere, decizia/dispoziția emisă ca urmare a schimbării numelui pe cale administrativă **se înscrie** pe marginea actului de naştere şi **nu are efect** asupra numelui de familie aparținând titularului actului, dobândit la naştere [Art. 113 alin. (2) din Metodologie].

Pentru soțul supraviețuitor sau, în caz de divorț, pentru motive întemeiate, *se pot elibera certificate de căsătorie, cu mențiunile corespunzătoare.*

7.2.3.3. Numele de familie în cazul nulității căsătoriei

În cazul nulității căsătoriei, fiecare dintre soți *va reveni* ***la numele de familie purtat anterior încheierii căsătoriei desființate, deoarece nu se*** aplică situațiile prevăzute în cazul divorțului, la art.40 alin. (1) şi (2) C. fam..

Desființarea căsătoriei atrage modificarea numelui de familie (desigur, atunci când, la încheierea acelei căsătorii, unul dintre soți a luat numele de familie al celuilalt soț ori soții au luat numele lor reunite) chiar şi pentru soțul de bună-credință, soț care, potrivit art. 23 alin. (1) C.fam., **păstrează situația unui soț dintr-o căsătorie valabilă pe perioada cuprinsă între data încheierii căsătoriei şi data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de anulare a căsătoriei respective.** De altfel, sub aspectul numelui de familie, **nu există deosebiri de efecte între „căsătoria putativă"** (care presupune buna credință a unuia dintre soți sau a ambilor soți la încheierea căsătoriei lovite de nulitate) şi **„nulitatea căsătoriei",** deoarece **şi pentru soțul de rea-credință,** la încheierea căsătoriei **nulitatea nu retroactivează în**

privința numelui de familie, faptul purtării numelui de familie pe durata căsătoriei ce afost desființată fiind **ireversibil.**[191]

Declararea nulității ori anularea căsătoriei se înscrie prin mențiune pe actul de căsătorie şi pe cele de naştere ale foştilor soți, exemplarul I şi II, pe baza hotărârii judecătoreşti definitive şi irevocabile.

Comunicarea de modificare pe actul de căsătorie în care s-a înscris mențiunea de divorț, de declarare a nulității sau de anulare a căsătoriei se transmite, în termen de 10 zile la S.P.C.L.E.P. de la locul de domiciliu, în vederea actualizării componentei locale a R.N.E.P..

În adresa de înaintare se menționează, pe lângă datele de identificare a soților, domiciliul avut - atât la data încheierii căsătoriei, cât şi la data pronunțării divorțului sau a anulării căsătoriei -, precum şi numărul hotărârii judecătoreşti, data şi instanța care a pronunțat-o. (Art.104 din Metodologie).

7.2.3.4. Numele de familie în cazul încetării căsătoriei prin decesul unuia din soți

S-a pus problema de a şti dacă încetarea căsătoriei prin moartea unuia dintre soți produce sau nu efecte asupra numelui de familie al celuilalt soț, în cazul în care acesta din urmă îşi modificase numele de familie la încheierea respectivei căsătorii.

În considerarea unui argument de ordin istoric (o îndelungată tradiție a dreptului nostru este în sensul că **decesul unuia dintre soți nu are nici un efect asupra numelui de familie al soțului rămas în viață),** precum şi a unui argument *a fortiori* (dacă, în caz de divorț există posibilitatea păstrării numelui de familie luat la încheierea căsătoriei, ca urmare a învoielii soților sau a încuviințării instanței, indiferent din vina cui s-a pronunțat divorțul, *cu atât mai mult* **trebuie să se ajungă la aceeaşi concluzie atunci când căsătoria a durat până la moartea unuia dintre soți**.[192]

Mai mult, s-a subliniat că **purtarea numelui de familie luat la încheierea căsătoriei şi după încetarea acesteia prin decesul celuilalt soț** constituie **nu numai un drept**, ci şi o **obligație,** această soluție fiind impusă de două caractere juridice ale numelui (**legalitatea** numelui, în special, *consecința* sa, anume **obligativitatea** numelui; prin urmare, **soțul supraviețuitor** *nu are un drept de opțiune* **între a purta în continuare numele de familie avut în timpul căsătoriei ce a încetat şi a reveni la numele de familie pe care l-a avut anterior**

[191] G. BOROI - Op.cit., p. 444-445.

[192] G. BOROI - Op.cit., p. 445.

acestei căsătorii. [Soluția se sprijină pe împrejurarea că *nu există nici un text de lege* care să limiteze dreptul soțului supraviețuitor de a purta numele de familie pe care acesta l-a dobândit prin căsătoria ce a încetat ca urmare a decesului celuilalt soț - *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus* -, precum şi pe un argument de interpretare istorico-teleologică (**legalitatea** numelui şi **intagibilitatea** numelui sunt caracterele juridice ale numelui care justifică această soluție].[193]

Aşadar, schimbarea intervenită în starea civilă ca efect al încetării căsătoriei prin deces **nu conduce**, *în nici o situație,* la modificarea numelui de familie al soțului supraviețuitor.[194]

Art.16 şi urm. din Decretul nr. 31/1954 şi art. 36 şi urm. din Decretul nr. 32/1954 stabilesc norme cu privire **la declararea morții**, iar art. 18 din Decretul nr. 31/1954 prevede ca dată a morții data stabilită prin hotărârea judecătorească declarativă de moarte, rămasă definitivă şi irevocabilă.

Dacă prin hotărâre judecătorească, după recăsătorirea soțului celui declarat mort, se rectifică data morții şi aceasta este stabilită ca fiind ulterioară căsătoriei, se consideră că prima căsătorie va fi desfăcută la data încheierii noii căsătorii, aplicându-se, prin asemănare, dispozițiile art. 22 din Codul familiei, iar atunci când căsătoria încheiată este considerată ca fiind încetată prin deces, în baza unei hotărâri judecătoreşti de declarare a morții unuia dintre soți, celălalt soț se va putea recăsători.

În cazul în care soțul declarat mort reapare şi anulează hotărârea declarativă de moarte, tot printr-o hotărâre judecătorească, atunci când soțul recăsătorit este de bună-credință (nu a cunoscut faptul că cel declarat mort este în viață), căsătoria cea nouă rămâne singura valabilă, urmând să poarte numele pe care l-a dobândit urmare a încheierii noii căsătorii.

7.3. Apărarea drepturilor nepatrimoniale

Ca **noutate absolută** pentru un Cod civil român,[195] Cartea I (Despre persoane) cuprinde şi un titlu special **(Titlul al V-lea)** referitor la

[193] G. BOROI - Op.cit., p. 446; A se vedea Trib. Suprem, Col. civ., dec. nr. 755/1968, în Culegere de decizii 1968, p. 61; C. STĂTESCU - Drept civil, E.D.P., Bucureşti, 1970, p. 127-128; GH. BELEIU - Op. cit.,1982, p. 239-240.

[194] P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op.cit., p.92.

[195] În conformitate cu prevederile Legii nr. 71/2011, noul Cod civil român urmează să intre în vigoare la data de 01.10.2011.

protecția drepturilor personal-nepatrimoniale prin mijloace juridice specifice.

Conform art. 252 C. civ., orice persoană fizică are dreptul la **ocrotirea personalității umane**, respectiv la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică şi psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conştiință, creația ştiințifică, artistică, literară sau tehnică.

În considerarea **apărării dreptului la nume**, conform prevederilor art. 254 C. civ., cel al cărui nume este contestat poate să ceară instanței judecătoreşti *recunoaşterea dreptului* său la acel nume.

De asemenea, cel care este lezat prin uzurparea, în tot sau în parte, a numelui său poate să ceară oricând instanței judecătoreşti să dispună *încetarea acestei atingeri nelegitime*. Dispozițiile astfel enunțate se aplică, în mod corespunzător, şi **apărării dreptului la pseudonim**, ales în condițiile legii.

Dacă persoana care se consideră lezată face dovada credibilă că drepturile sale nepatrimoniale fac obiectul unei acțiuni *ilicite*, *actuale* sau *iminente* şi că această acțiune riscă să îi cauzeze un prejudiciu greu de reparat, **poate să ceară** instanței judecătoreşti **luarea unor măsuri provizorii**, astfel cum sunt reglementate de dispozițiile art. 255 C. civ..

Instanța judecătorească poate să dispună în special: interzicerea încălcării sau încetarea ei provizorie şi *luarea măsurilor necesare pentru a asigura conservarea probelor.*

În cazul prejudiciilor aduse prin mijloacele presei scrise sau audiovizuale, instanța judecătorească nu poate să dispună încetarea, cu titlu provizoriu, a acțiunii prejudiciabile decât dacă prejudiciile cauzate reclamantului sunt grave, dacă acțiunea nu este în mod evident justificată şi dacă măsura luată de instanță nu apare ca fiind disproporționată în raport cu prejudiciile cauzate.

Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost lezate ori amenințate poate cere oricând instanței, conf. art. 253 alin. (1) C. civ.:

a) interzicerea săvârşirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă;

b) încetarea încălcării şi interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă;

c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârşite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă.

Prin excepție de la prevederile enunțate mai sus, în cazul lezării prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune

numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) şi c). Instanța soluționează cererea potrivit dispozițiilor privitoare la **ordonanța preşedințială**, care se aplică în mod corespunzător. În cazul în care cererea este formulată înainte de introducerea acțiunii de fond, prin hotărârea prin care s-a dispus măsura provizorie se va fixa şi termenul în care acțiunea în fond trebuie să fie introdusă, sub sancțiunea încetării de drept a acelei măsuri.[196]

[196] Art. 255 alin. (5)-(8) C. civ.:
(5) Dacă măsurile luate sunt de natură să producă un prejudiciu părții adverse, instanța îl poate obliga pe reclamant să dea o cauțiune în cuantumul fixat de aceasta, sub sancțiunea încetării de drept a măsurii dispuse.
(6) Măsurile luate potrivit celor de mai sus, anterior introducerii acțiunii în justiție pentru apărarea dreptului nepatrimonial încălcat încetează de drept, dacă reclamantul nu a sesizat instanța în termenul fixat de aceasta, dar nu mai târziu de 30 de zile de la luarea acestora.
(7) Reclamantul este ținut să repare, la cererea părții interesate, prejudiciul cauzat prin măsurile provizorii luate, dacă acțiunea de fond este respinsă ca neîntemeiată. Cu toate acestea, dacă reclamantul nu a fost în culpă ori a avut o culpă uşoară, instanța, în raport cu circumstanțele concrete, poate fie să refuze obligarea sa la despăgubirile cerute de partea adversă, fie să dispună reducerea acestora.
(8) Dacă partea adversă nu solicită daune-interese, instanța va dispune eliberarea cauțiunii, la cererea reclamantului, prin hotărâre dată cu citarea părților. Cererea se judecă potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța preşedințială, care se aplică în mod corespunzător. În cazul în care pârâtul se opune la eliberarea cauțiunii, instanța va fixa un termen în vederea introducerii acțiunii de fond, care nu poate fi mai lung de 30 de zile de la data pronunțării hotărârii, sub sancțiunea încetării de drept a măsurii de indisponibilizare a sumei depuse cu titlu de cauțiune.
Art. 256 C. civ.:
(1) Acțiunea pentru restabilirea dreptului nepatrimonial încălcat poate fi continuată sau pornită, după moartea persoanei vătămate, de către soțul supraviețuitor, de oricare dintre rudele în linie dreaptă ale persoanei decedate, precum şi de oricare dintre rudele sale colaterale până la gradul al patrulea inclusiv.
(2) Acțiunea pentru restabilirea integrității memoriei unei persoane decedate poate fi pornită de cei prevăzuți la alin. (1).

CAPITOLUL VIII

NUMELE DE FAMILIE ŞI PRENUMELE DIN PUNCT DE VEDERE RELIGIOS

8.1. Schimbarea numelui de familie şi a prenumelui din punct de vedere religios

În timp au existat opinii diferite cu privire la schimbarea de nume, care din punct de vedere religios ridica anumite semne de întrebare.

În cazul schimbării numelui unei persoane, Biserica Ortodoxă are două direcții pe care le practică.

Nu există o rugăciune specială în acest sens, anumiți preoți schimbă numele citind „Rugăciunea de dare a numelui", pe care în a 8-a zi de la naştere o citeşte preotul.

În această situație părerile cu privire la schimbul de nume sunt împărțite, deoarece majoritatea preoților consideră că această rugăciune este suficientă, iar alți preoți consideră că această rugăciune este doar pentru darea numelui şi nu de schimbare, respectiv dacă spre exemplu persoana până în acest moment a deținut numele de Maya, de acum înainte ea va fi Maria, situație în care, prin această rugăciune, persoana nu şi-a schimbat numele, dar a mai primit un nume.

O altă tradiție afirmă că, la Taina Sfintei Spovedanii, creştinul cere binecuvântare de la duhovnic de a lua un alt nume şi, de acum înainte, persoana dată se va mărturisi, împărtăşi şi pomeni la slujbe cu noul nume, după ce în prealabil mărturiseşte preotului faptul că nu deține un nume creştin-ortodox, motivat de faptul că numele primit la Sfântul Botez va fi numele cu care ne va striga Mântuitorul la Judecata de Apoi, motiv pentru care consideră că numele primit la Botez nu poate fi schimbat, decât la rânduiala tunderii în monahism.

Din punct de vedere religios se pun două întrebări foarte simple. De ce, în mod obligatoriu, trebuie să ne luăm un nume creştin? *Această întrebare poate primi, un răspuns foarte simplu şi anume faptul că, atunci* când ne luăm un nume creştin, omul mai primeşte de la Dumnezeu şi „un sfânt", care urmează ca pe parcursul vieții pământeşti să-i fie rugător, mijlocitor, apărător şi păzitor înaintea Tronului Ceresc, pe lângă îngerul păzitor pe care îl deține fiecare persoană - după cum

afirmă Sfânta Scriptură, iar dacă omul încă nu are un nume creştinesc, nu are cum să mai primească ocrotitorul ceresc.

A doua întrebare care se pune este următoarea: Cum rămâne de procedat cu acei creştini care au primit deja botezul, luând un nume necreştin? Spre exemplu, numele de botez este Jasmina, nume care nu există în calendarul creştin ortodox, dar dacă aceea persoană are un respect deosebit, o dragoste şi o pietate nemăsurabilă față de Sfânta Elena, ea se poate ruga la această sfântă ca şi cum s-ar ruga sfântului ei ocrotitor, deoarece va mijloci înaintea Bunului Dumnezeu pentru sufletul persoanei care se roagă.

Fiecare dintre noi are dragoste deosebită față de un anume sfânt. Deci omul nu are decât să cinstească în mod deosebit pe acel sfânt, considerându-l anume pe el ocrotitorul său ceresc, fără a-şi schimba însă numele în cinstea lui. Sigur că sfinții, care nu au răutate în ei, fiind plini de dragostea Dumnezeiască, neapărat vor mijloci.

Numele nostru a avut totdeauna o valoare inestimabilă, fapt relatat şi în Sfânta Scriptură. În urma cercetării efectuate asupra paginilor Sfintei Scripturi, preotul Pufulete Silviu-Petre concluzionează următoarele: există în Noul Testament credința că numele comunică ceva esențial, caracteristic şi fundamental din ceea ce aparține ființei celui care poartă acel nume. Cel mai bun exemplu este numele Mântuitorului: „Ea (Fecioara) va naşte Fiu şi se va chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor" (Matei 1, 21). Pruncul născut în ieslea din Betleem este numit Iisus din cauza că este Mântuitor, Iisus este Mântuitor, Iisus iartă păcatele. Numele Iisus este dat de Dumnezeu care în mod excepțional dă nume celor care se nasc în creația Sa, de aceea şi Cel care poartă acest nume, Iisus, are o relație cu totul specială cu Dumnezeu.

Tot astfel, şi Ioan Botezătorul: numele lui şi Persoana lui nu mai sunt determinate numai de legăturile de sânge şi familie, ci şi de puterea lui Dumnezeu care se arată prin misiunea şi lucrarea Botezătorului: „va fi mare înaintea Domnului ... va merge înaintea Lui ... ca să gătească Domnului un popor pregătit" (Luca 1, 15-17).

Citirea de către preot a pomelnicelor nu este o pierdere de timp sau un moment de relaxare, deoarece pomenirea numelui cuiva înseamnă prezența acelei persoane. Prin pomenirile pe care le face, mărturiseşte existența veşnică a persoanei în unicitatea nealterată, se roagă pentru ea, „îi trimite puterea de viață", dragostea şi atenția ei.

Pomenirile sau, după expresia lui Olivier Clement, „pârguri euharistice", semnifică o „legătură tainică, afectivă şi de nedesfăcut".

Mitropolitul Antonie de Suroj, în cartea „Şcoala rugăciunii", dă mărturie evidentă despre importanța pomenirii cuiva în rugăciune: „Dacă rostim insensibili numele oamenilor înaintea lui Dumnezeu, folosim

aceste nume ca pe nişte etichete, golite de substanță, relația noastră este de slabă calitate; dar dacă pronunțăm aceste nume având conştiința importanței gestului, atunci rugăciunea noastră devine nu doar aducerea unei persoane pe brațele noastre întinse, ci ne leagă de această persoană cu o profunzime nu de compasiune, nu de dragoste, ci de identificare, de împărtăşire, de solidaritate, întemeind o relație de cu totul altă calitate". Aşadar, se pune din nou întrebarea: Este bine să ne schimbăm numele primit la naştere?

Alegerea unui nume creştin pentru copii îşi are originea într-un obicei foarte vechi, conform căruia, la botez, persoana îşi alegea încă un nume, creştin. O dovadă o avem în lucrarea „Faptele Sf. Balsamus", care a murit în anul 331 şi care se prezenta astfel: „După părinți, numele meu este Balsamus, dar numele spiritual primit la botez îmi este Petru". De fapt, acest obicei nu face decât să reflecte o idee prezentă atât în Vechiul cât şi în Noul Testament: schimbarea numelui în anumite momente foarte importante din viața omului.

Toate numele în calendarul ortodox au apărut datorită celor care au sfințit aceste nume prin viața şi prin faptele lor, acestea înălțându-i la cer.

Cele mai folosite nume creştine, în primele trei secole proveneau din Vechiul Testament, iar spre sfârşitul secolului al IV-lea numele Fecioarei Maria sau ale Apostolilor încep să se răspândească din punct de vedere al folosirii.

În continuare, prezentăm doar câteva exemple clasice care surprind schimbarea numelui:

- lui Avram, Dumnezeu *îi schimbă numele în Avraam,* în momentul în care încheie legământul cu el (Facerea 17,5);

- lui Simon, Isus Cristos *îi schimbă numele în Petru* (Ioan 1,42);

- fiii lui Iuda, Daniel, Anania, Misael si Azaria, atunci când au fost în slujba lui Nabucodonosor, au adoptat nume paralele: au păstrat numele care arată originea lor etnică, şi mai ales religioasă, şi au luat un nume nou pentru a putea trăi şi lucra în lumea persană, greacă şi romană (Daniel 1, 7);

- Saul, prigonitorul creştinilor, după convertire *se va numi Paul* (Fapte 13,9). Sfântul Paul a fost un lider important al bisericii creştine timpurii, povestea sa apărând în Noul Testament. Se numea la început Saul, dar *şi-a schimbat numele după convertirea la creştinism*. Majoritatea epistolelor din Noul Testament (14 din toate cele 21) i se datorează lui. Trebuie menționat faptul că în cazul apostolului Paul nu este vorba de o schimbare reală a numelui, pentru că Pavel sau Paul este echivalentul elenic al numelui său original ebraic Saul. Este vorba

de acelaşi nume, dar tradus pentru noile realităţi lingvistice şi culturale unde apostolul avea să facă misiune;

- numele Anton a devenit utilizat în mod regulat în lumea creştină, datorită faimei Sfântului Anton de Padova, patronul spiritual al Portugaliei. La 15 august 1195, într-o familie de nobili bogată, s-a născut la Lisabona Ferdinand, care mai târziu *şi-a schimbat numele în Anton,* dovedind de mic copil un interes pentru biserică, uimind preoţii cu inteligenţa şi înţelepciunea lui. Din dragoste pentru Cristos el a renunţat la viaţa bogată de acasă şi a urmat calea Domnului;

- Athenais, devenind soţia împăratului Teodosie cel Tânăr, s-a botezat şi a primit numele de Eudoxia, conform lui Socrate;

- după venirea regelui Caedwalla la Roma, a fost botezat de Papa Sergiu şi a primit numele de Petru, conform celor relatate de Sf. Beda Venerabilul;

- *Benjamin,* în Vechiul Testament, a fost cel de-al 12-lea şi cel mai tânăr dintre fiii lui Iacob. El a fost iniţial numit בֶּן-אוֹנִי, (Ben-'oniy), adică „fiul este durerea mea", de către mama sa, Rachel, care a murit la scurt timp după naştere, *dar a fost schimbat mai târziu de către tatăl său*;

- punerea numelui Botezătorului a fost controversată: iniţial rudele au vrut să îi pună numele Zaharia, după tatăl său, dar mama lui s-a opus şi a sugerat numele Ioan, deoarece rudele au reacţionat şi au spus că „Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta" (Luca 1,61), deoarece se considera că numele este caracteristic persoanei trebuind să se aibă în vedere rudenia de sânge;

- Flavia Iulia Helena, cunoscută sub numele de Helena Augusta sau Sfânta Elena (c. 248 - 329 în Nicomedia, Turcia), s-a născut în oraşul Drepanon (azi Karamürsel), în provincia Bythinia (în nord-vestul Asiei Mici), fiind o femeie deosebit de credincioasă. A fost căsătorită cu generalul roman Constantinius Chlorus, *care i-a schimbat numele în Helenopolis,* în onoarea mamei sale.

Generalul roman Constantiu Chlorus, la îndemnul împăratului Diocleţian, divorţează, în anul 293, de împărăteasa Elena, pentru a se putea căsători cu Teodora, fiica vitregă a lui Maximian. Constantinius Chlorus nu se recăsătoreşte, ci trăieşte departe de atenţia publică, dar aproape de fiul său, la fel ca şi *Elena,* care nu s-a mai recăsătorit, găsindu-şi alinare în dreapta credinţă şi fiindu-i aproape fiului său Constantin, care a devenit mai apoi împărat al Imperiului Roman;

- Papa Benedict al XV-lea spunea despre Sfântul Francisc de Assisi că: „Este imaginea lui Cristos cea mai desăvârşită din toate timpurile". S-a născut în anul 1182, dintr-o familie modestă, fiind primul copil al soţilor Petru (care era un mare negustor de stofe şi deseori lipsea de acasă, obligat de interesele comerţului său la călătorii îndelungate prin diferite ţări) şi Pica Bernardone. Din simpatie faţă de

Franța a hotărât *să-i schimbe numele din Ioan în Francesco,* cu înțelesul de „francez", conform unui obicei mai vechi de a se da copilului născut în lipsa tatălui numele țării în care acesta se afla, având în vedere că la momentul în care acesta s-a născut el se afla în Franța.

În Evul Mediu, în Ritualul Roman, preoții aveau obligația să vegheze ca la botez copiii să nu primească nume obscene sau ridicole, ori nume ale unor zeități păgâne, ci pe cât posibil să fie doar nume de sfinți prin al căror exemplu şi sub a căror protecție aceştia să fie inspirați în a duce o viață sfântă, iar în Dieceza de Bourges din Franța s-a sugerat să nu se accepte folosirea unor nume de sărbători, precum Pâques (Paşti), Noël (Crăciun) sau Toussaint (Sărbătoarea Tuturor Sfinților), fapt care nu a putut fi respectat deoarece Toussaint a devenit un nume destul de răspândit în Franța, iar Noël a ajuns să fie folosit chiar şi în Anglia.

Cultul adus Fecioarei Maria s-a reflectat în numele date în Spania şi în Italia, mai ales după sărbători mariane: Concepción, Inmaculada, Asunción, Encarnación, Mercedes, Dolores, respectiv Assunta, Annunziata, Concetta.

În lumea hispanică, băieții erau preponderent botezați fie cu însuşi numele de Jesús, Salvador (cu varianta italiană Salvatore), Cruz (Isus, Mântuitor, Cruce), fie cu un nume compus prin adăugarea celui al sfintei Fecioare: Jesús Maria, José Maria, Juan Maria (Isus Maria, Iosif Maria, Ioan Maria); ceea ce pentru celelalte culturi poate părea o lipsă de respect pentru această nație reprezintă un semn de prețuire deosebită.

Mai mult, în literatura religioasă, avem foarte multe nume biblice de femei, dintre care enumerăm: **Agar -** Geneza 16:1; **Ana -** Samuel 1:2; **Abigail -** Samuel 25:2b; **Atalia -** Împărați 8:26; **Bat – Şeba** Samuel 11:3; **Debora -** Judecători 5:1; **Estera -** Estera 2:7; **Eva -** Geneza 3:20; **Elisaveta -** Exod 6:23; **Ea -** Geneza 29:16; **Eunice -** Timotei 1:5; **Hulda -** Împărați 22:14; **Iunia -** Romani 16:7; ***Izabela*** **-** Împărați 16:31; **Lois -** Timotei 1:5; **Lidia -** Fapte 16:14; **Maria -** Luca 2:6; **Marta -** Luca 10:3; **Naomi -** Rut 1:2; **Persida -** Romani 16:12; **Prişcila -** Fapte 18:2; **Penina -** Samuel 1:2; **Rebeca -** Geneza 22:23; **Rahela -** Geneza 29:16; **Rut -** Rut 1:4; **Sara -** Geneza 11:29; **Tamar -** Geneza 38:6.[197]

[197] www.soția credincioasă.ro

8.2. Atribuirea prenumelor de sfinți la români

În țara noastră, în schimb, numele de sfinți se poartă şi în prezent, ca prenume atribuite nou-născuților, astfel:

- ***aproape jumătate de milion de femei şi-au serbat onomastica, la data de 9.09.2009,*** de sărbătoarea Sfinților Ioachim şi Ana, părinții Fecioarei Maria. Din datele statistice existente la nivel național, 399.715 de persoane poartă prenumele ***Ana***, 44.927 ***Anica,*** 2.519 sunt alintate ***Anicuța***, 2.009 persoane poartă prenumele ***Ani***, 415 persoane poartă prenumele ***Any***, 16 persoane poartă prenumele ***An*** şi 67 persoane poartă prenumele ***Ann***;

- ***aproape 645.000 de români şi-au aniversat onomastica la data de 30.11.2010, de Sfântul Andrei,*** dintre care 322.667 sunt bărbați, iar 322.327 sunt femei.

Majoritatea româncelor care îl au ca patron spiritual pe „Sfântul Andrei" poartă numele de ***Andreea*** (271.875 de persoane), 23.381 sunt ***Andra***, iar 20.090 - ***Andrea***. Totodată, 6.892 poartă numele ***Andreia***, iar alte 89 ***Andruța***, ***Andruşa***. Numele Sfântului Andrei, cunoscut şi ca „Apostolul Românilor", este purtat de 302.556 de bărbați. În acelaşi timp, 12.016 poartă numele ***Andras***, 3265 - ***Endre***, iar numărul celor cu numele ***Andreeas sau Andreas*** este de 3.460.

De asemenea, potrivit statisticilor existente la nivel național, 781 de bărbați poartă numele de ***Andreiu***, 8 ***Andruşa şi Andruța***, iar alți 22 ***Andries***;

- ***în anul 2010, din cele 337.471 de persoane care poartă nume sau derivate ale numelui Sfântului Dumitru, majoritatea sunt bărbați (292.271).*** Dintre aceştia, majoritatea poartă numele ***Dumitru*** (275.292), ***Mitică*** (8.409), ***Dimitrie*** (5.395). Motiv de sărbătoare este însă şi pentru cei care poartă numele ***Dumitrache*** (1.168), ***Mitu*** (533), ***Mitruț/Mitruş*** (495), ***Mitru*** (244) şi ***Mitache*** (103). De asemenea, cele mai frecvente prenume ale femeilor sărbătorite azi sunt ***Dumitra*** (32.736), ***Dumitrița*** (6.590), ***Mita*** (4.092), ***Dumitrana*** (354), ***Demetra*** (331) şi ***Dimitrița*** (44);

- ***la data de 21.05.2010, aproximativ 1,8 milioane de români şi-au serbat onomastica.*** Astfel, din cei 1.824.424 de români care şi-au serbat onomastica, 1.173.982 sunt femei, din care 890.138 poartă prenumele de ***Elena***, 129.598 poartă prenumele de ***Ileana***, 65.343 poartă prenumele de ***Lenuța***, 54.791 de ***Constanța***, 28.054 poartă prenumele de ***Constantina***, 4.628 poartă prenumele de ***Leana***, iar 1.439 se numesc ***Nuți***.

Tot la data de 21.05.2010, au fost sărbătoriți şi 650.442 de bărbați, din care 505.022 poartă prenumele de ***Constantin***, 80.162

poartă prenumele de ***Costel***, 34.681 poartă prenumele de ***Costică***, 19.362 poartă prenumele de ***Costin***, iar 302 poartă numele de ***Costelus***;

- ***aproape 1 milion de români şi-au aniversat onomastica la data de 23.04.2010,*** de sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

Din cei 950.715 de români care şi-au sărbătorit onomastica, 759.886 sunt bărbaţi, din care: 589.215 poartă prenumele de ***Gheorghe/Ghiorghe***, 141.472 poartă prenumele ***George*** şi 24.109 poartă prenumele de ***Gheorghiță/ Ghiorghiță.***

Dintre femeile sărbătorite la data de 23.04.2010, 137.430 poartă prenumele de ***Georgeta***, 37.911 poartă prenumele de ***Gheorghița/Ghiorghița*** şi 14.941 poartă prenumele de ***Geta***.

Cei mai puțini dintre sărbătoriți poartă numele de ***Ghiță*** (5.090) la bărbaţi si ***Ghita*** (547) la femei;

- ***din totalul de 1.974.231 de români, care şi-au sărbătorit onomastica în data de 7.01.2011, de Sfântul Ioan,*** 1.452.203 sunt bărbaţi şi 522.028 sunt femei.

Dintre bărbaţi, 537.230 poartă prenumele ***Ioan,*** 435.358 poartă prenumele ***Ion*** şi 305.368 poartă prenumele ***Ionuț,*** 147.454 poartă prenumele ***Ionel,*** 22.016 poartă prenumele ***Nelu*** şi 4.777 poartă prenumele ***Ionică.***

Numele Sfântului Ioan este purtat şi de 522.028 de femei. Dintre acestea, 366.588 poartă prenumele ***Ioana***, 137.388 poartă prenumele ***Ionela,*** 11.399 poartă prenumele ***Nela*** şi 6.653 poartă prenumele ***Ionelia***;

- ***de Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavril, la data de 8.11.2010, peste 1.300.000 de români şi-au serbat onomastica.*** Majoritatea celor care şi-au serbat onomastica sunt bărbaţi - peste 720.000. Doar 350.000 de femei au fost sărbătorite de Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavril.

Cele mai întâlnite nume sunt ***Mihai*** (360.872), ***Gabriel*** (237.458), ***Gabriela*** (218.815), ***Mihail*** (54.158), ***Mihăiță*** (27.197) şi ***Gavril*** (22.058). Motiv de sărbătoare este şi pentru cei care poartă numele ***Gavrilă*** (8.131), ***Mihnea*** (6.786), ***Mihaiela*** (6.595), ***Gabi*** (4.047 de bărbaţi şi 3.500 de femei), ***Mihalache*** (2.544), ***Mişu*** (1.632) şi ***Găbița*** (159);

- ***din cei 811.243 de români aniversați la data de 6.12.2010, de sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae,*** 523.312 sunt bărbaţi, iar 287.931 sunt femei.

332.609 de persoane poartă prenumele ***Nicolae,*** 64.762 de persoane poartă prenumele ***Niculai sau Neculai,*** 44.068 de persoane poartă prenumele ***Nicuşor,*** 32.894 de persoane poartă prenumele de ***Niculae,*** 26.137 de persoane poartă prenumele ***Nicu,*** 13.394 de persoane poartă prenumele ***Nicolaie*** şi alte 192 de persoane poartă prenumele ***Nikolaos, Nick, Nikos şi Nik***.

Numele Sfântului Nicolae, este purtat şi de 287.931 de femei, dintre acestea 199.744 poartă prenumele ***Nicoleta***, 56.611 poartă prenumele ***Niculina sau Nicolina*** şi alte 9.650 de persoane poartă prenumele ***Niculița sau Necolița.***

Potrivit statisticilor existente, 8.209 de femei poartă prenumele ***Neculina sau Necolina,*** iar alte peste 13.520 poartă prenumele ***Nikole, Nicola, Nikolett, Nica, Nikoletta, Niko, Niki, Nicoll, Niculai, Nichi sau Niculeana;***

- ***din cei 54.263 de români care şi-au sărbătorit onomastica în 14 octombrie 2010***, 50.152 sunt femei, din care 48.312 poartă prenumele de ***Paraschiva***, 629 poartă prenumele de ***Parascheva***, 627 poartă prenumele de ***Chiva***, 584 poartă prenumele de ***Chivuța***, 3810 poartă prenumele de ***Paraschiv***, 294 poartă prenumele de ***Chivu*** şi 7 poartă prenumele de ***Paraschev***;

- ***din cei 503.995 de români care şi-au sărbătorit onomastica la data de 29.06.2010,*** de ziua Sfinților Petru şi Pavel, 382.960 sunt bărbați, majoritatea acestora purtând numele de ***Petru/Petre*** (208.829), şi 121.035 femei.

Alături de cei de mai sus, şi-au sărbătorit onomastica şi cei care poartă numele de **Pavel** (33.048), **Paul** (76.285), **Petrică** (36.645), **Petrişor** (17.114) şi **Petronel** (2).

Dintre femeile care au fost sărbătorite în aceeaşi zi, cele mai multe poartă numele de **Paula** (45.838), alături de care au sărbătorit şi persoanele care răspund la numele **Petronela** (34.064), **Petruța** (23.403), **Paulina** (16361).

Motiv de sărbătoare a fost şi pentru cei care poartă numele de ***Petruț*** (5982), ***Petruş*** (3.082) şi ***Paulica*** (711) ori ***Petrița*** (342);

- ***peste 600.000 de români şi-au aniversat onomastica la data de 1.01.2011, cu ocazia sărbătoririi Sfântului Vasile cel Mare.***

Din cei 608.701 de români aniversați la sărbătoarea Sfântului Vasile cel Mare, 518.861 sunt bărbați, iar 89.840 sunt femei, după cum urmează: 497.552 de persoane poartă numele ***Vasile***, 20.138 de persoane poartă numele ***Vasilică***, 433 de persoane poartă numele ***Sile***, 409 de persoane poartă numele ***Sică***, 232 de persoane poartă numele ***Silică*** şi 97 de persoane poartă numele ***Vasi şi Vasilache***.

Numele Sfântului Vasile este purtat şi de 89.840 de femei, dintre acestea 86.180 purtând numele ***Vasilica***, 2082 poartă numele ***Vasilca***, 970 poartă numele ***Sica*** şi 608 de persoane poartă numele ***Vasila***.

Sfinții Părinți, chiar şi canoanele unor Concilii locale, i-au îndemnat pe credincioşi să dea copiilor lor nume după Sfinți recunoscuți oficial de Biserică. Niciodată însă în istorie această recomandare nu a fost urmată foarte strict.

În concluzie, încheiem prin a preciza faptul că, în România, şi în prezent, le dăm copiilor noştri nume după Sfinți, recunoscuți oficial de Biserică.[198]

Astfel, un simplu calcul arată faptul că 9.088.767 de persoane, poartă un astfel de prenume, conform următoarelor date: 399.715 poartă prenumele ***Ana***, 44.927 ***Anica,*** 2.519 ***Anicuța***, 2.009 ***Ani***, 415 ***Any***, 16 ***An*** şi 67 ***Ann***, 271.875 ***Andreea***, 23.381 ***Andra***, 20.090 ***Andrea***, 6.892 ***Andreia***, 89 ***Andruța***, ***Andruşa***, 302.556 Andrei, 12.016 ***Andras***, 3265 ***Endre***, 3.460 ***Andreeas sau Andreas***, 781 ***Andreiu***, 8 ***Andruşa şi Andruța***, 22 ***Andries,*** 275.292 ***Dumitru***, 8.409 ***Mitică***, 5.395 ***Dimitrie***, 1.168 ***Dumitrache***, 533 ***Mitu***, 495 ***Mitruț/Mitruş***, 244 ***Mitru,*** 103 ***Mitache,*** 32.736 ***Dumitra***, 6.590 ***Dumitrița***, 4.092 ***Mita***, 354 ***Dumitrana***, 331 ***Demetra*** şi 44 ***Dimitrița***, 890.138 ***Elena***, 129.598 ***Ileana***, 65.343 ***Lenuța***, 54.791 ***Constanța***, 28.054 ***Constantina***, 4.628 ***Leana***, 1.439 ***Nuți,*** 505.022 ***Constantin***, 80.162 ***Costel***, 34.681 ***Costică***, 19.362 ***Costin***, 302 ***Costeluş,*** 589.215 ***Gheorghe/Ghiorghe***, 141.472 ***George,*** 24.109 ***Gheorghiță/ Ghiorghiță,*** 137.430 ***Georgeta***, 37.911 ***Gheorghița/Ghiorghița,*** 14.941 ***Geta,*** 5.090 ***Ghiță şi 547 Ghita,*** 537.230 ***Ioan,*** 435.358 ***Ion,*** 305.368 ***Ionuț,*** 147.454 ***Ionel,*** 22.016 ***Nelu,*** 4.777 ***Ionică,*** 366.588 ***Ioana***, 137.388 ***Ionela,*** 11.399 ***Nela,*** 6.653 ***Ionelia,*** 360.872 ***Mihai***, 237.458 ***Gabriel***, 218.815 ***Gabriela***, 54.158 ***Mihail***, 27.197 ***Mihăiță,*** 22.058 ***Gavril,*** 8.131 ***Gavrilă***, 6.786 ***Mihnea***, 6.595 ***Mihaiela***, 4.047 de bărbați şi 3.500 de femei ***Gabi***, 2.544 ***Mihalache***, 1.632 ***Mişu,*** 159 ***Găbița,*** 332.609 ***Nicolae,*** 64.762 ***Niculai sau Neculai,*** 44.068 ***Nicuşor,*** 32.894 ***Niculae,*** 26.137 ***Nicu,*** 13.394 ***Nicolaie,*** 192 ***Nikolaos, Nick, Nikos şi Nik,*** 199.744 ***Nicoleta***, 56.611 ***Niculina sau Nicolina,*** 9.650 ***Niculița sau Necolița,*** 8.209 ***Neculina sau Necolina,*** 13.520 ***Nikole, Nicola, Nikolett, Nica, Nikoletta, Niko, Niki, Nicoll, Niculai, Nichi sau Niculeana,*** 48.312 Paraschiva, 629 Parascheva, 627 ***Chiva,*** 584 ***Chivuța,*** 3810 ***Paraschiv,*** 294 ***Chivu,*** 7 ***Paraschev,*** 208.829 ***Petru/Petre,*** 33.048 **Pavel**, 76.285 **Paul**, 36.645 **Petrică**, 17.114 **Petrişor**, 2 **Petronel,** 45.838 **Paula,** 34.064 **Petronela**, 23.403 **Petruța**, 16361 **Paulina,** 5982 ***Petruț***, 3.082 ***Petruş,*** 711 ***Paulica,*** 342 ***Petrița***, 497.552 ***Vasile***, 20.138 ***Vasilică***, 433 ***Sile***, 409 ***Sică***, 232 ***Silică,*** 97 ***Vasi şi Vasilache,*** 86.180 ***Vasilica***, 2082 ***Vasilca***, 970 ***Sica*** şi 608 ***Vasila***.

[198] I. TORJA - Numele şi prenumele persoanei fizice, „Semnificație, Origine, Schimb”, Editura Gutenberg Univers, Arad, 2011, p. 141-142.

CAPITOLUL IX

NUME ŞI PRENUME MAI RAR FOLOSITE

9.1. Noțiuni generale

Astăzi avem impresia că putem să dăm copiilor noştri orice nume dorim, *numai că alegerea noastră va fi limitată de un număr mare de criterii, unele implicite, de care nu suntem întotdeauna conştienți, cum ar fi apartenența la o etnie, la un cult religios, ataşamentul față de anumite regiuni geografice etc. În toate țările lumii, numele are o rezonanță culturală şi socială, reflectând foarte multe date despre persona care îl poartă.*

În orice cultură, registrul antroponimic reflectă gândirea şi gradul de civilizație ale acelei culturi, prin raportarea omului la universul imediat, reflectând structura grupului.

Numele şi prenumele trebuie să individualizeze o persoană, deoarece au o natură paradoxală.

Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, la art. 18 prevede următoarele:

„(1) Numele de familie şi prenumele copilului se stabilesc potrivit legii.

(2) Ofițerul de stare civilă poate refuza înscrierea unor prenume care sunt formate din cuvinte indecente ori ridicole, părinții putând opta pentru un nume corespunzător".

Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011, nu prevede când un nume poate fi considerat indecent sau ridicol.

Prin ridicol *(it. ridicolo, fr. ridicule, lat. ridiculus),* ***se înțelege:***

- care stârneşte râsul sau batjocura; caraghios, ceea ce este vrednic de râs, de batjocură; aspect caraghios, absurd;[199]

- ridiculitate, comic cu privire la o situație, rizibil cu privire la o înfățişare, caraghios, derizoriu, minor, neînsemnat;[200]

[199] Dicționarul explicativ al limbii române - DEX 1998.

[200] Dicționar de sinonime; D. MOCANU – Op. cit., p. 356.

- care provoacă râsul, în stare să stârnească râsul, aspect caraghios;[201]

- care stârneşte râsul, batjocura; (demn) de râs; caraghios, sau (despre cifre, sume etc.), foarte mic, derizoriu; ceea ce stârneşte râsul, ceea ce este demn de batjocură, de râs.[202]

Ridicol este opusul pentru frumos.[203]

Prin indecent** (din fr. indécent, it. indecente, lat. indecens, -ntis), **se înțelege:

- care calcă sau contrazice legile decenței; lipsit de pudoare; necuviincios, neruşinat, impudic, licențios;[204]

- lipsit de decență; necuviincios, neruşinat, impudic;

- obscen;[205]

- care nu este decent; lipsit de decență; impudic; neruşinat;[206]

- lipsit de decență; necuviincios, neruşinat.[207]

Indecent este opusul pentru cuviincios, decent, politicos.[208]

Trebuie menționat faptul că legislația în vigoare foloseşte noțiunea de nume, după cum urmează:

- art.27 C. fam. foloseşte cuvântul *nume* în sens restrâns, acest articol referindu-se la numele de familie pe care soții se învoiesc să îl poarte în timpul căsătoriei;

- art. 28 C.fam. desemnează prin acelaşi cuvânt numele de familie comun declarat la încheierea căsătoriei;

- în art. 62 alin. (2)[209] şi art.64 alin.(1) şi (2) C.fam.,[210] se foloseşte atât noțiunea de „nume de familie", cât şi noțiunea de „nume" pentru a desemna acea componentă a numelui care este numele de familie;

---

[201] Noul dicționar explicativ al limbii române - NODEX.

[202] Dicționar de neologisme.

[203] Dicționar de antonime.

[204] Dicționarul explicativ al limbii române - DEX 1998.

[205] Dicționar de sinonime.

[206] Noul dicționar explicativ al limbii române - NODEX.

[207] Dicționar de neologisme.

[208] Dicționar de antonime.

[209] Art. 62 C.fam. prevede: „(1) Copilul din căsătorie ia numele de familie comun al părinților. (2) Dacă părinții nu au un nume de familie comun, copilul va lua numele de familie al unuia dintre ei ori numele lor reunite. În acest caz, numele copilului se va stabili prin învoiala părinților şi se va declara, odată cu naşterea copilului, la serviciul de stare civilă. În lipsa unei asemenea învoieli, autoritatea tutelară de la domiciliul copilului va hotărî, ascultând pe părinți, dacă copilul va purta numele unuia dintre ei sau numele lor reunite."

- în art.18 alin. (2) din Legea nr.119/1996, republicată, observăm că se utilizează termenul „nume" pentru a desemna, de fapt, „prenumele".[211]

- în art. 8 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind promovarea şi protecţia drepturilor copilului se menţionează: „părinţii aleg numele şi prenumele copilului, în condiţiile legii".

Legea nu limitează numărul cuvintelor care pot fi atribuite cu semnificaţia de prenume şi nici nu conţine vreun criteriu de determinare a prenumelui, ceea ce înseamnă că, *în principiu, părinţii au o libertate deplină în această privinţă.* De lege ferenda, s-a propus ca numărul cuvintelor (prenumelor) să fie limitat la două, datorită funcţiei social-juridice a prenumelui, ca şi dificultăţilor practice pe care le comportă un prenume prea lung.[212]

Cu totul alta este situaţia în cazul în care, părinţii doresc să pună un prenume ridicol nou-născutui şi să îl şi înregistreze în acte cu acest prenume, deoarece în acest caz ofiţerul de stare civilă poate refuza înregistrea.

În Legea nr. 119/1996, republicată, cu privire la actele de stare civilă şi Metodologia nr. 1/1997, pentru aplicarea unitară a dispoziţiilor Legii nr. 119/1996 (care a fost abrogată prin Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispoziţiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/26 ianuarie 2011), nu se prevede modul în care se face refuzul (scris sau verbal). Pentru a nu exista abuzuri din partea ofiţerului de stare civilă, prin refuzarea în mod nejustificat a cetăţenilor doar pentru simplul fapt că prenumele i se pare ridicol, deoarece îi stârneşte râsul la momentul pronunţării acestuia, considerăm că refuzul trebuie să fie făcut în **scris** şi **motivat**.

În argumentarea celor de mai sus, învederăm următoarele dispoziţii legale:

- art. 30 din Legea nr. 119/1996, republicată, conform căruia „Ofiţerul de stare civilă nu încheie căsătoria dacă constată că nu sînt îndeplinite cerinţele legii, **consemnând refuzul într-un proces-verbal.** Dispoziţiile art. 10 sînt aplicabile în mod corespunzător".

---

[210] Art. 64 C. fam. stipulează: „(1) Copilul din afara căsătoriei dobândeşte numele de familie al aceluia dintre părinţi faţă de care filiaţia a fost mai întâi stabilită.

(2) În cazul în care filiaţia a fost stabilită ulterior şi faţă de celălalt părinte, instanţa judecătorească va putea da încuviinţarea copilului să poarte numele acestuia din urmă.

(3) În cazul în care copilul a fost recunoscut în acelaşi timp de ambii părinţi, se aplică dispoziţiile art.62 alin.(2)."

[211] G. BOROI - Op. cit., p. 419.

[212] GH. BELEIU - Op. cit., 2005, p. 414.

- art. 43 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 119/1996, republicată, conform căruia:

„(1) Întocmirea actelor de stare civilă privind pe cetățenii români aflați în străinătate se face la misiunile diplomatice, la oficiile consulare de carieră ale României sau la autoritățile locale competente.

(2) Cetățenii români aflați în străinătate pot solicita **înscrierea** în registrele de stare civilă române, de la misiunile diplomatice sau oficiile consulare de carieră ale României, a certificatelor de stare civilă eliberate de autoritățile străine, **care îi priveşte**, în cazul în care înregistrarea actului sau faptului de stare civilă a fost făcută în prealabil la autoritatea din statul în care aceştia de află; înscrierea se face cu aprobarea şefilor misiunilor diplomatice sau ai oficiilor consulare, **iar refuzul acestora de motivează**".

În acest sens, dacă ofițerul de stare civilă a refuzat înscrierea prenumelui, în baza art. 18 alin. (2) din Legea nr. 119/1996, iar părinții nu vor să opteze pentru un alt prenume, va decide primarul localității unde se înregistrează naşterea, prin dispoziție.[213]

Situațiile arătate mai sus trebuie delimitate foarte clar de cele prevăzute la art. 9 din Legea nr. 119/1996, conform căruia „orice modificare intervenită în statutul civil al unei persoane ca urmare a întocmirii unui act de stare civilă sau, după caz, dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă ori printr-un act administrativ se comunică din oficiu, în termen de 10 zile, serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, ofițerului de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale care a întocmit actul de naştere, de căsătorie sau de deces al persoanei la care această modificare se referă, în vederea înscrierii mențiunilor corespunzătoare".[214]

În cazul în care există situații în care ofițerul de stare civilă refuză să întocmească un act sau să înscrie o mențiune ce intră în

---

[213] Art. 30 alin. (8) şi (9) din Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011, prevede:

„(8) Dacă părinții nu se înțeleg cu privire la numele de familie şi prenumele copilului, primarul unității administrativ-teritoriale la care se înregistrează naşterea stabileşte, prin dispoziție, numele de familie şi prenumele copilului.

(9) Prevederile alin. (8) se aplică şi în cazul în care ofițerul de stare civilă a refuzat înscrierea prenumelui, în conformitate cu art. 18 alin. (2) din Legea nr. 119/1996, republicată, cu modificările ulterioare, iar părinții nu vor să opteze pentru un alt prenume."

[214] Art. 9 a fost modificat de pct. 6 al art. I din Legea nr. 201 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial nr. 391/10.06.2009.

atribuțiile sale, în conformitate cu art. 10 din Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, persoana nemulțumită poate sesiza judecătoria în raza căreia domiciliază.

Copiii au dreptul la protecție şi asistență în realizarea şi exercitarea deplină a drepturilor lor.

Principiul interesului superior al copilului are prioritate în toate acțiunile şi deciziile care privesc copiii, desfăşurate de autoritățile publice, instituțiile publice, organismele private autorizate, precum şi de instanțele judecătoreşti, în cauzele pe care le soluționează, care au obligația ca în deciziile pe care le emit să implice familia, iar prin măsurile şi acțiunile pe care le fac privitoare la copil să sprijine formarea, îngrijirea, educarea şi creşterea acestuia în cadrul familiei.

Intervenția statului este complementară, statul asigură protecția copilului şi garantează respectarea tuturor drepturilor sale prin activitatea specifică realizată de instituțiile statului şi de autoritățile publice cu atribuții în acest domeniu.

*Având în vedere cele de mai sus, putem afirma faptul că: „copilul are dreptul la stabilirea şi păstrarea identității sale". Astfel, c*opilul este înregistrat imediat după naştere şi are de la această dată dreptul la un nume, dreptul de a dobândi o cetățenie şi, dacă este posibil, de a-şi cunoaşte părinții şi de a fi îngrijit, crescut şi educat de aceştia.

Părinții aleg numele şi prenumele copilului, în condițiile legii. Pentru motive întemeiate, numele copilului se poate modifica pe cale administrativă, în conformitate cu prevederile O.G. nr. 41/2003, dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice.

Copilul are dreptul de a-şi păstra cetățenia, numele şi relațiile de familie, în condițiile prevăzute de lege, fără nici o ingerință.

Dacă se constată că un copil este lipsit, în mod ilegal, de elementele constitutive ale identității sale sau de unele dintre acestea, instituțiile şi autoritățile publice sunt obligate să ia de urgență toate măsurile necesare în vederea restabilirii identității copilului.

În scopul realizării drepturilor prevăzute la acest punct, unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți şi/sau de pediatrie au obligația de a angaja un asistent social sau, după caz, de a desemna o persoană cu atribuții de asistență socială.

9.2. Nume şi prenume mai rar folosite în România

Fără o lege care să le interzică părinților să-şi boteze odraslele după mărci de maşini, dictatori sau instituții publice lupta de lămurire a acestora este dusă de angajații de la maternități şi de

la serviciile de stare civilă. Însă nimeni nu-i poate opri pe cei care vor să pună copiilor nume inspirate din telenovele sau filme, care sunt vizionate la TV, motiv pentru care în ultimii ani România s-a umplut de Jose Armando, Cassandra, Carlos sau Juan Alberto ori Ronaldo.

Se cunoaşte faptul că românilor le place să fie în centrul atenției, prin acțiuni, gesturi, dar şi prin numele pe care îl pun copiilor cărora le-au dat naştere, crezând că prin aceasta au posibilitatea să mai atragă privirile celor din jur.

Anuarul statistic al României prezintă câteva din numele cele mai interesante şi mai originale pe care le au anumiți oameni, fiind vorba de denumiri de animale, obiecte, continente, păsări, țări, unelte, fructe. S-au dat nume de: arme, specii de animale, de fenomene ale naturii, de instrumente muzicale, organe umane, culori, de flori, de copaci etc.

Cele mai frecvente nume care pot face parte din categoria celor despre care discutăm sunt: ***Curcă***, fiind întâlnit la aproximativ 4.600 de persoane, ***Păsărică*** fiind întâlnit la aproximativ 1.600 de persoane, ***Curu*** este purtat de 6 persoane, ***Bucă*** este purtat de 2996 persoane, iar ***Bucilă*** de 228 persoane, ***Coi*** fiind întâlnit la 3 persoane, ***Bounegru*** este purtat de 611 persoane, ***Boubătrân*** fiind întâlnit la 119 persoane, ***Botderață*** este purtat de 48 de persoane, ***Mortu*** este purtat de 581 de persoane, ***Găleată*** este purtat de 276 de cetățeni, ***Pipi*** este purtat de 226 persoane, ***Puțică*** este purtat de 244 persoane, ***Jegu*** fiind întâlnit la 90 de persoane, ***Regulatu*** este purtat de 27 persoane, ***Sfârc*** fiind întâlnit la 16 persoane, ***Bulan*** este purtat de 7 persoane, ***Castron***, fiind întâlnit la 25 de persoane, ***Belibou*** este purtat de 507 persoane, ***Gunoi*** fiind întâlnit la 50 de persoane, ***Găinaț*** este purtat de 61 persoane, ***Nespălatu*** este purtat de 70 persoane, ***Ministru*** este purtat de 22 de persoane, ***Preşedinte*** este purtat de 10 persoane.

La alegerile din 2008, au fost înscrişi pe listele listele de vot următoarele nume: Gheorghe Brotac, Emil Bostan, Mugurel Butuc, Neculai Rățoi, Ioan Bolovan, Petru Carcalete, William Brânză şi Gigel Ştirbu.[215]

Alte nume mai puțin obişnuite pentru noi, care sunt purtate de români, sunt: Bețivu este purtat de 219 persoane, ***Blegu*** este purtat de 515 persoane, ***Nebunu*** fiind întâlnit la 850 persoane, ***Expertiza*** este purtat de 1 persoană, ***Justiția*** este purtat de 2 persoane, ***Poliția*** este purtat de 3 persoane, ***Faculatea*** este purtat de 2 persoane, ***Farmacia*** este purtat de 1 persoană, ***Flocea*** fiind întâlnit la 1728 persoane, ***Hitler*** fiind întâlnit la 1 persoană, ***Sulică*** fiind întâlnit la 540 persoane, ***Labă*** fiind întâlnit la 880 persoane, ***Muia*** fiind întâlnit la

[215] Sursa: Adevărul.ro, din data de 10 aug. 2010.

233 persoane, ***Oasenegre*** fiind întâlnit la 109 persoane, ***Prostu*** este purtat de 1 persoană, ***Semafor*** este purtat de 1 persoană, ***Strugurel*** fiind întâlnit la 192 persoane, ***Portocala*** fiind întâlnit la 65 de persoane, ***Lămâia*** fiind întâlnit la 18 persoane.

9.3. Nume şi prenume mai rar folosite în Republica Moldova [216]

Şi în Republica Moldova, ca şi în România, când este vorba de a da copiilor anumite nume care să îi reprezinte şi să îi scoată în evidență, părinții nu duc lipsă de ingeniozitate.

Astfel, în Registrul de Stat al Populației găsim:

- nume inspirate de la animale, plante sau insecte: „Ploșniță (99), Puiu (1155), Baran (1233), Cucoş (peste 2000), Țânțar (49), Muscă (64), Pupăză (49), Bounegru (450), Boubătrân (137), Bouroş (243), Purcel (929), Vrabie (2982), Bou (295), Măgar (27); Frunz/ă/e (3805), Pădure/Păduraru (1225), Porcescu (674), V(a)ăcaru (310), Popuşoi (2599), Găinaru (15), Purice (706), Puric (1), M(î)âță (632/29), Pisică (48), Capră (35), Țap (131), Țapu (852), Potârniche (80), Vulpe (1827), Mânzu (65), Creangă (509), Berbec (381), Lobodă (14), Mohor (15), Bradu (971), Leu (1405), Berbec (381), Şarpe (259), Cepoi (949), Curca (357), Curcă (175), Liliac (18), Trandafir (251), Busuioc (2378), Păsărică (1), Graur (2729), Găină (974), Puică (117), Gâscă (10), Cloşca (28), Buruiană (1494), Pătrunjel (53), Morcov (393), Cioară (292), Ceapă (153), Usturoi (249), Curcan (116), Cucu (2714), Pițigoi (16), Stejar/u (94/14), Bujor (2428), Marar/u (18/4), Struț (241), Balaur (614), Fasolă (18), Broască (76)...

- nume inspirate din culori: Negru (4631), Suru (187), Roşu (887), Galben/u (790/9)...

- nume inspirate de corpul uman: Curu (299) sau Curlat (195), Mititelu (1228), Curoş (385), Mutu (618), Chioru (113), Şchiopu (2286), Feteleu (35), Surdu (1742), Moşneguțu (155), Moşneaga (782), Frumusachi (396), Frumosu (176), Urâtu (300), Lungu (14118), Scurtu (1639), Mortu (96), Amorțitu (45), Bețivu (557), Blându (3), Slabu (96), Grasu (28), Pletosu (271), Pleşu (334), Friptu (143), Ochişor (783), Picior (11), Spălatu (5), Pălitu (49), Bucă/a (73/152), Laba (263), Botu (1), Buric (47), Nasu (84), Crețu (7768), Pălitu (49), Chişcă (242), Mațu (5), Cuciuetu (184), Nebunu (166), Buzatu (211), Barbă (413), Stângaciu (5), Păcătos (11), Flocosu (74), Pleşu (334), Ticălos (4), Rău (606), Bunu (205), Burduhosu (4), Păgânu (128), Spânu (4770)...

[216] Sursa: hotnews.md. Autor: *Eugen Urban.*

- nume provenite de la denumiri de obiecte şi instrumente muzicale: Vioară (174), Potlog (600), Cărămidă (2), Fluier (54), Fluieraru (60), Nai (2), Cobzar/i (52/ 568), Strună (85), Bas (81), Cuşcă (30), Cheptene (807), Scripca (47), Dobă (57), Baraban (7), Lulea (1), Toporaş (133), Topor (592), Bardă (21), Fusu (300), S/traistă (circa 90), Scripcaru (400), Mucu (16), Sula/ă (circa o mie), Poloboc (233), Gologan (259), Banu (608), Ciocan/u (874/253), Borcan (136), C(î)ârlig (6/1179), Găleată (67), Cumpănă (125), Fîntînă (121), Lopată (34), Căldare (260), Verigă (5), Toacă (202)...

- nume cu tematică militară: Puşcă (186), Puşcaş (1713), Arcaş (2), Calaşnicov (151), Kalaşnikov (3), Chistol (1679), Pistol (294), Sabie (15), Teacă (366), Sergentu (67), Militaru (44), Buzdugan (1310), Patron (88)...

- oameni care au nume de politicieni şi personalităţi: Pulbere (581), Gagarin (11), Voronin (147), Snegur (489), Lucinschi (130), Ghimpu (523), Lupu (4871), Putin/ă (peste 400), Brejnev (8), Medvedev (336), Ulianov (68), Filat (150), Stalin (18), Dodon (2039), Puşkin/Puşchin (10/21), Stati(1072), Sulac (102), Plahotniuc (50), Sturza (979), Sturdza (1), Rasputin (3)...

- nume inspirate de naţionalitate şi etnie: Românu (39), Romînu (21), Rusu (23084), Russu (7347), Neamţu (1293), Rus (85), Turcu (993 persoane), Maghiar (1), Ungureanu (5849), Moldovanu/Moldoveanu (peste 1500), Ţiganu (49), Ţigan (1), Mocan/u (2208//5478)...

- nume inspirate de natură şi fenomene ale naturii: Pârău (900), Bulbuc (247), Luna (2), Stîncă (148), Furtună (1177), Fulger (118), Soare (3), Brumă (200), Cărare (112), Nour (627), B(î)âlhac (80), Baltă (297)...

- Nume ciudate şi haioase: Crăcan (365), Haiduc (57), Subţire (1), Gros/u (circa 10.000), Cărbune (176), Păcală (8), Tutun (29), Bogatu (319), Sărăcuţă (26), B(î)ârzoi (300), Ci(u)botaru (1101/2807), Carne (1), Z(e)amă (15/195), Găluşcă (260), Chiperi (1648), Pojar (233), Foca (315), Berlin (5), Postu (786), Creştin (62), Zeru (104), Br(î)ânză (1066/40), Zero (21), Duşmăneanu (4), Plugaru (800), Chiş (1), Oţel (555), Rugină (42), Chiabur/u (64/336), Rai (1), Talpă (996), Salam (3), Braga/ă (1473/144), Buşilă (102), Gram (142), Butoi (21), Dragu (120), Mereacre (1062), Bulgăre (25), Petic/ă (362/300), Câ(î)rpă (4/58), Noroc (599), Sulică (9), Slănină (242), Smâ(î)ntână (3/190), Lapteacru (336), Lapte/i (8/13), Belibou (63), Popenco (191), Tulbure (723), Amin (3), Jora (275), Brat/u (1/497), Durac/k (8/1), Heine (1), Ţandără (2), Static (1), Miaun (95), Butuc (1415), Copilu (2), Copiimulţi (68), Brîncă (71), Dacu (21), Bortă (737), Belici (14), Stânga (circa 300), Popa (circa 13,000), Bleandur/ă (circa 150), Frecăţel (42), Dragoste (74), Puţuntică (44)...

- prenume la moldoveni: Tarzan (două persoane în Moldova poartă acest nume), Stalina (50), Lenina (17), Draga (4); Ion (107756);

Vanea (4), Vasile (59183), Vasea (1), Gheorghe (46587), Florin (417), Volodea (6), Elena (104203), Viorica (peste 15.000), Marusea (3), Maria (133320), Octeabrina (59), Octombrina (2), Marfa (circa 500), Vera (36253), Crizantema (2), Bujor (9), Niva (1), Camila (11), Mişa (1), Micu (1), Eva (885), Adam (150), Spartac/k (76/3), Lenin (1), Romanița (56), Pobeda (1), Victoria (25396), Soare (1), Adolf (29), Iosif (905), Păsărica (1), Amin (10), Jora (10), Izea (12), Ițhac (2), Basil (3), Jana (1109), Janet (1), Roza (465), Ştefan (10176), Mir/a (2/85), Vladimir (49853), Vlad (4273) şi Vova (3)..."

9.4. Nume ciudate la copiii de actori

Numele ciudate pe care celebrităţile le pun copiilor lor sunt câteodată de domeniul penibilului. De câţiva ani, celebrităţile pun nume cel puţin ciudate bebeluşilor lor.

- Angelina Jolie şi Brad Pitt, au împreună şase copii, din care trei adoptaţi, după cum urmează: ***Maddox,*** născut în august 2001 în Cambodgia, ***Zahara*** născută în ianuarie 2005 în Etiopia şi ***Pax*** născut în noiembrie 2003 în Vietnam şi trei biologici, ***Shiloh*** născută în mai 2006 şi gemenii ***Knox şi Vivienne***, născuţi în iulie 2008. Singurul copil care a scăpat cu un nume normal a fost micuța Vivienne, numită astfel după mama Angelinei;

- David şi Victoria Beckham au ales nume ciudate pentru băieţii lor: **Brooklyn, Romeo, Cruz***;*

- Halle Berry a numit-o pe fetița ei **Nahla Ariela Aubry**, un nume cu o semnificaţie destul de interesantă, deoarece Nahla înseamnă „albină" în arabă şi Ariela înseamnă „leu pentru Dumnezeu" în iudaică;

- Tom si Katie Cruise şi-au numit fetița **Suri**, care înseamnă „prinţesa", iar modelul Jordan şi-a numit fetița **Princess Tiaamii**.

- Forest Whitaker a ales pentru copiii săi următoarele nume: **Ocean, Sonnet, True** (ce înseamnă „adevărat");

- Bob Geldof şi Paula Yates care şi-au numite fetiţele: **Fifi Trixibelle, Peaches Honeyblossom, Little Pixie;**

- Paula Yates mai are o fetiță cu Michael Hutchence pe care o cheamă **Heavenly Hiraani Tiger Lily**;

- Frank Zappa şi-a numit copiii: **Moon Unit, Dweezil, Diva Muffin;**

- Nicholas Cage şi-a numit fiul **Kal-El**;

- David Duchovny şi Tea Leoni au ales pentru fiul lor numele **Kyd**;

- Gwyneth Paltrow şi Chris Martin şi-au numit fiica ***Apple*** (înseamnă „măr"), iar Nicole Kidman a botezat-o pe fiica ei **Sunday Rose** (trandafirul de duminică).

CAPITOLUL X

SCHIMBAREA NUMELUI DE FAMILIE ŞI/SAU A PRENUMELUI PE CALE ADMINISTRATIVĂ.[217]

10.1. Definiție

Schimbarea *numelui de familie sau a prenumelui este acea operațiune de înlocuire a lor sau numai a unuia dintre ele, la cererea celui interesat, cu un alt nume sau prenume printr-o dispoziție administrativă*[218] *sau după ce a fost parcursă procedura administrativă.*[219]

Cât priveşte partea finală a definiției de mai sus (care, de regulă, nu este reținută în literatura de specialitate), subliniem că, în actuala reglementare, **nu este exclusă posibilitatea** ca schimbarea numelui de familie (sau a prenumelui) **să fie dispusă printr-o hotărâre judecătorească**, însă o asemenea hotărâre intervine **numai după ce a fost declanşată şi parcursă procedura administrativă,**[220] iar **dispoziția**[221] pronunțată în sistemul organelor administrative şi prin care a fost respinsă cererea de schimbare a numelui (sau a prenumelui) ***poate fi contestată*** în condițiile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

În **dreptul roman**, schimbarea numelui era posibilă, cu excepția cazului în care această schimbare ar fi fost ***frauduloasă***. Această posibilitate s-a păstrat şi în Evul Mediu, cu unele restricții: **meşteşugarii** nu puteau să-şi schimbe numele atunci când acesta servea ca marcă de fabrică, **notarii** nu-şi puteau schimba numele fără autorizație, şi nici semnătura lor normală. Treptat, monarhia şi-a sporit controlul în această materie, tinzând să transforme o instituție socială într-o instituție de poliție. Astfel, în vechea Franță, s-au edictat legi de felul: „Nici un

---

[217] Noul Cod civil o consacră în art. 85, dar, **surprinzător**, ca şi art. 54 din Proiectul adoptat în 2004, *se refere doar la cetățenii români* (subl.ns.). Pentru detalii, a se vedea: P. PEȚU, E. VELICU, V. MARDARE - Starea civilă – mijloc de identificare a persoanei fizice, Ediția a IV-a, Editura Detectiv, Bucureşti, 2007, p. 129-143; P. PEȚU, MARIUS-SORIN BOZGAN, Op. cit., pag. 93-122.

[218] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op.cit., p. 149.

[219] G. BOROI - Op.cit., p. 446.

[220] Ibidem 219.

[221] Dispoziția preşedintelui consiliului județean (primarului general al mun. Bucureşti), conform art. 13 din O.G. nr. 41/2003.

cetățean nu va purta alt nume sau prenume decât cel înscris în actul său de naştere", iar „Cei care le vor părăsi vor fi ținuți să le reia". [222]

10.2. Sediul materiei

Schimbarea numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă îşi are sediul în **Ordonanța Guvernului nr. 41/2003** privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice,[223] aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr.323/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

Prin acest act normativ a fost abrogat expres Decretul nr.975/1968 cu privire la nume.

Această ordonanță, în art. 4, stabileşte că: „Cetățenii români pot obține, pentru **motive temeinice**, schimbarea pe cale administrativă a numelui de familie şi a prenumelui sau numai a unuia dintre acestea."
Considerăm că spiritul acestei noi reglementări rezidă, în principal, în trei **idei**: (1) o mai mare flexibilitate în schimbarea numelui; prin aceasta, principiul **imutabilității** numelui a suferit o restrângere; (2) protejarea intereselor copiilor minori; (3) protejarea noului nume în raport cu cel vechi. Apreciem că lărgirea posibilității schimbării numelui rezultă din faptul că legiuitorul precizează regulile în care o asemenea cerere este întemeiată, spre deosebire de vechea reglementare care conținea numai o formulare juridică - „motive temeinice" (art. 4 din Decretul nr.975/1968). [224]

Având în vedere faptul că este ***obligatorie parcurgerea procedurii în fața organelor administrative*** prevăzute de lege, precum şi împrejurarea că, de regulă, schimbarea numelui este dispusă de către organul administrativ, se poate folosi şi în actuala reglementare expresia „schimbarea numelui pe cale administrativă".

Tot în legătură cu definiția de mai sus, a fost reținută şi precizarea potrivit căreia **înlocuirea numelui are loc la cerere**, întrucât

---

[222] H. CAPITANT, F. TERRE, Y. LEQUETTE - *Les grandes arrets de la jurisprudence civil*, tome I: *Introduction – Personnes . Famille–Biens–Régimex matrimoniaux–Succesions,* 1e édition, Dalloz, 2000, p.106.

[223] E. CHELARU - Op. cit., 2003, p.139-140. A se vedea *critica denumirii actului normativ* care apare ca *neinspirată,* ea neglijând complet conținutul reglementării; pe de altă parte, această denumire se referă la numele „persoanelor fizice", mențiune inutilă de vreme ce numai aceste subiecte de drept au un asemenea element de identificare. Elementul de identificare corespunzător persoanelor juridice este *denumirea* sau *firma* (în cazul societăților comerciale).

[224] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op.cit., p. 149.

este vorba despre un element de natură să contribuie în multe situații la delimitarea **schimbării** numelui de familie de **modificarea** numelui de familie, având în vedere că, *în cazul acesteia din urmă*, de regulă, *înlocuirea numelui de familie nu este condiționată de exprimarea voinței persoanei respective într-un atare sens*.[225]

Spre deosebire de numele de familie, care este supus „modificării", ca urmare a schimbărilor în starea civilă, **prenumele nu este supus unor asemenea modificări**.[226]

Începând cu 01.01.2005, odată cu intrarea în vigoare a noii legi privitoare la regimul adopției, Legea nr.273/2004, **prenumele poate fi supus modificării** intervenite în starea civilă a copilului adoptat. Art.53 alin. (3) din lege prevede: „Pentru motive temeinice, **instanța**, încuviințând adopția, la cererea adoptatorului sau a familiei adoptatoare şi **cu consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani**, **poate dispune schimbarea prenumelui copilului adoptat**."

Între **modificarea** numelui de familie şi **schimbarea** acestuia există o **deosebire esențială**:

- ✓ Modificarea numelui de familie nu se poate produce decât *ca efect al modificării raporturilor de familie* ale persoanelor fizice, astfel cum acestea au fost tratate în § 7.2. din prezenta lucrare. Această modificare a numelui de familie, ca urmare a modificărilor intervenite în starea civilă a persoanelor *nu se realizează „de drept"*.[227] Asfel, spre exemplu, încetarea căsătoriei nu are nici un efect asupra numelui.

De altfel, E. Chelaru se referă la „*redactarea defectuoasă"* a art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003, ea fiind rodul unei „*transcrieri defectuoase" a* dispoziției corespunzătoare din Decretul nr. 975/1968, care avea următorul conținut: „Numele de familie se dobândeşte prin efectul filiației, ori se modifică **drept urmare** a schimbării stării civile, în condițiile prevăzute de Codul familiei".

Sintagma *„drept urmare",* prevedere care ne arată că modificarea numelui de familie este **consecința** unei schimbări de stare civilă, a fost transcrisă eronat **„de drept"**, ceea ce înseamnă cu totul altceva. S-a apreciat, pe bună dreptate, că prin prevederile art. 2 alin. (1) teza a II-a se creează *premisele unei confuzii* între instituțiile juridice consacrate

---

[225] G. BOROI - Op. cit, 2002, p. 336-337; 2008, p. 447.

[226] A se vedea, în acelaşi sens: I. IMBRESCU, ANA VASILE - *Inadmisibilitatea schimbării prenumelui adoptatului printr-o hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției*, în *Dreptul* nr.6/2000, p.82-85; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p.159, au menționat: „Totuşi, unele instanțe, cu ocazia încuviințării adopției, au purces, evident greşit, şi la modificarea prenumelui" (acest lucru - până la intrarea în vigoare a Legii nr. 273/2004 - subl.ns.).

[227] E. CHELARU - Privire critică..., în Dreptul nr. 7/2003, p. 9 -11.

care sunt *schimbarea* numelui de familie şi *modificarea* acestuia, textul incriminat având următorul conținut: „Numele de familie *se schimbă de drept* prin *modificarea intervenită în statutul civil* al persoanei fizice, în condițiile prevăzute de lege."

Modificările intervenite în starea civilă a persoanei *atrag* însă *modificarea* numelui, *iar nu schimbarea sa*.

✓ De asemenea, spre deosebire de modificare, *pe cale administrativă poate fi schimbat nu numai numele, ci şi prenumele*.

10.3. Competența de soluționare a cererilor

Competența de soluționare a cererilor de schimbare a numelui pe cale administrativă este a *preşedintelui consiliului județean*, respectiv a *primarului general al municipiului Bucureşti*, care se pronunță prin emiterea **dispoziției** de **admitere** sau de **respingere** a cererii de schimbare a numelui, **în termen de 60 de zile de la primirea cererii**, conform prevederilor art. 13, care au devenit aplicabile **începând cu data de 01.04.2005,**[228] odată cu **operaționalizarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor** (s.p.c.e.p.), cărora le revine sarcina efectuării verificărilor ce se impun pentru a stabili dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de ordonanță.

Sub aspect procedural, noua reglementare stabileşte competențele care revin autorităților publice pentru schimbarea numelui pe cale administrativă, în acord cu prevederile **O.G. nr.84/2001** privind înființarea, organizarea şi funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, aprobată prin **Legea nr.372/2002**, cu modificările şi completările ulterioare.

10.4. Cazuri de schimbare a numelui şi a prenumelui[229]

Sunt necesare **motive temeinice** care să îndreptățească solicitantul să ceară schimbarea numelui sau prenumelui pe cale administrativă.

---

[228] *Până la data de 31 martie 2005*, soluționarea cererilor urma vechea procedură (Circulara nr. 20/2004 a I.N.E.P.), iar de la data de 01.04.2005 s-a trecut la aplicarea procedurii prevăzute de O.G. nr. 41/2003 (Instrucțiuni comune ale M.A.I.-I.N.E.P. şi Direcția Comunități Locale, nr. 214.831/228.494/2005). A se vedea şi I. IMBRESCU - Op. cit., p. 377.

[229] Pentru un amplu şi documentat studiu, a se vedea E. CHELARU - *Privire critică*..., în „Dreptul" nr. 7/2003, p. 6-14. Se apreciază că reglementarea expresă a principalelor cazuri... constituie *noutatea absolută* adusă de noul act normativ.

În sensul prevederilor art.4 alin.(2) din O.G.R. nr. 41/2003, ***sunt considerate ca întemeiate cererile de schimbare a numelui în următoarele cazuri:***

a) când numele este format din expresii indecente, ridicole ori transformat prin traducere sau în alt mod;

b) când persoana în cauză a folosit, în exercitarea profesiei, numele pe care doreşte să îl obțină, făcând dovada cu privire la aceasta, precum şi asupra faptului că este cunoscută în societate sub acest nume (posedă diferite acte personale, de studii, de serviciu, militare etc. care nu concordă cu numele prevăzut în actele de stare civilă). Această prevedere legală aduce în discuție, ***după opinia noastră***, caracterul **imprescriptibil** al numelui. Se pare, aşadar, că o posesie prelungită, în anumite condiții, poate da dreptul posesorului să-l dobândească. Aceste condiții sunt: o folosință **permanentă** a numelui; această folosință să fie **în exercitarea** profesiei şi sub acest nume persoana să fie cunoscută **în societate**. Considerăm că **folosirea permanentă** a numelui în profesie presupune o ***perioadă mai îndelungată***, mai exact folosința în timp a numelui trebuie să coincidă cu exercitarea în timp a profesiei. În plus, această folosință trebuie să fie **continuă**. Apoi, pentru ca cererea să fie întemeiată, persoana respectivă trebuie să fi fost **cunoscută în societate sub acest nume**. Această condiție nu credem că este îndeplinită dacă durata de timp este scurtă şi, deci, persoana nu putea, în mod rezonabil, să se facă cunoscută în societate sub acest nume. Într-o atare situație, evident, chiar dacă condiția permanenței ar fi îndeplinită, cererea de schimbare a numelui urmează a fi respinsă. Aşadar, dacă numele nu se poate pierde prin nefolosință îndelungată, el poate fi dobândit, *în anumite condiții restrictive* (pe cale achizitivă); interesul individual şi social conduce la această soluție;[230]

c) când, din neatenția ofițerilor de stare civilă ori ca urmare a necunoaşterii reglementărilor legale în materie, au fost efectuate mențiuni greşite în registrele de stare civilă ori au fost eliberate certificatele de stare civilă cu nume eronate, în baza cărora au fost eliberate alte acte (de studii, livret militar, carte de muncă etc.);

d) când persoana în cauză are nume de familie sau prenume format din mai multe cuvinte, de regulă reunite, şi doreşte schimbarea acestuia;

e) când persoana în cauză poartă un nume de familie de proveniență străină şi solicită să poarte un nume românesc. Prin această reglementare, legiuitorul român a venit în întâmpinarea dezideratului unei integrări cât mai rapide în societatea românească a străinilor care au dobândit cetățenia română,[231] *dar nu numai (subl.ns.);*

---

[230] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op. cit., p. 150.

[231] E. CHELARU - Drept civil. Persoanele, Editura All Beck, Bucureşti, 2003, p. 34.

f) când persoana şi-a schimbat numele de origine străină într-un nume românesc, pe cale administrativă, şi doreşte să revină la numele dobândit la naştere;

g) când părinții şi-au schimbat numele pe cale administrativă, iar copiii solicită să poarte un nume de familie comun cu al părinților lor;

h) când persoana în cauză solicită să poarte un nume comun cu al celorlalți membri ai familiei, nume care a fost dobândit ca urmare a adopției, a menținerii numelui la căsătorie, a stabilirii filiației ori a unor schimbări de nume aprobate anterior pe cale administrativă.

Ordonanța nu oferă o definiție proprie a noțiunii de „familie", astfel că va trebui să ne raportăm la noțiunea juridică a familiei de drept comun, aşa cum este conturată de prevederile Codului familiei.

Potrivit acestor prevederi, „familia" desemnează, fie pe soți, fie pe aceştia şi copiii lor, fie pe toți cei care se găsesc în relații de familie care izvorăsc din căsătorie, rudenie, adopție şi relații asimilate, din unele puncte de vedere, cu cele de familie.[232]

Interpretarea teleologică a dispozițiilor art. 4 alin. (2) lit. h), ne duce la concluzia că legiuitorul a înțeles să includă în categoria „membri ai familiei" numai pe cei care se găsesc în relații de familie care izvorăsc din căsătorie, rudenie sau adopție, cu excepția celor care se găsesc în relații asimilate, din unele puncte de vedere, cu cele de familie (cum ar fi, spre exemplu, situația foştilor soți între care există obligația de întreținere);[233]

i) când soții au convenit cu ocazia încheierii căsătoriei să poarte numele de familie reunite şi ambii solicită schimbarea acestuia pe cale administrativă, optând pentru numele de familie dobândit la naştere de către unul dintre ei ori să revină fiecare la numele avut anterior căsătoriei;

j) când persoana în cauză face dovada că a fost recunoscută de către părinte ulterior înregistrării naşterii, însă, întrucât nu a sesizat instanța pentru încuviințarea purtării numelui de familie al acestuia în timpul vieții, nu există altă posibilitate de dobândire a numelui părintelui decât pe cale administrativă;

k) când prenumele purtat este specific sexului opus;

l) când persoanei i s-a încuviințat schimbarea sexului prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă şi irevocabilă şi solicită să poarte un prenume corespunzător, prezentând un act medicolegal din care să rezulte sexul acesteia;

---

[232] I. P. FILIPESCU, A. I. FILIPESCU - Tratat de dreptul familiei, ediția a VI-a, Editura All Beck, Bucureşti, 2001, p. 3.

[233] E. CHELARU - Privire critică..., în Dreptul nr. 7/2003, p. 7.

m) alte asemenea cazuri temeinic justificate. În opinia noastră, acestea vor fi analizate şi stabilite de autoritățile de la art. 13 din O.G. nr. 41/2003.[234]

Sunt de asemenea considerate justificate, în sensul prevederilor art. 4 alin. (3) din O.G. nr. 41/2003, şi cererile de schimbare a numelui în următoarele cazuri:

a) când persoana în cauză a adoptat minori şi doreşte ca aceştia să poarte un alt prenume. Se cuvine să menționăm că **elementul de noutate adus de Legea nr.273/2004** privind regimul juridic al adopției, conform căruia: „Pentru motive temeinice, instanța, încuviințând adopția, la cererea adoptatorului sau a familiei adoptatoare şi cu consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani, **poate dispune** schimbarea prenumelui copilului adoptat" – art.53 alin.(3) – **va fi de natură să conducă la reducerea numărului solicitărilor având drept motiv acest caz**;

b) când căsătoria a încetat prin moartea sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți, iar soțul supraviețuitor solicită să revină la numele de familie purtat anterior căsătoriei ori la numele de familie dobândit la naştere;

c) când în urma divorțului un fost soț revine la numele de familie purtat anterior şi care provine dintr-o altă căsătorie, de asemenea desfăcută prin divorț, şi doreşte să poarte numele dobândit la naştere;

d) când în urma încetării căsătoriei prin moartea sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți celălalt soț se recăsătoreşte şi, ca urmare a desfacerii acestei căsătorii, acesta doreşte să poarte numele de familie dobândit la naştere;

e) când fostul soț doreşte să poarte numele de familie pe care l-a avut în căsătorie, pentru a avea un nume comun cu copiii încredințați spre creştere şi educare, **cu consimțământul fostului soț, dat în formă autentică**;

f) când părinții au divorțat, iar copiii încredințați spre creştere şi educare unuia dintre părinți, care a revenit la numele de familie avut anterior căsătoriei, solicită să poarte numele de familie al acestuia;

g) când s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care are copii minori şi în urma desfacerii adopției persoana în cauză revine la numele de familie avut înainte de adopție;

h) când unul dintre soți, la încheierea căsătoriei, a luat numele de familie al celuilalt soț, nume pe care acesta l-a dobândit prin adopție, iar ulterior încheierii căsătoriei are loc desfacerea adopției.

[234] I. IMBRESCU - Op.cit., p. 377.

NOTĂ: Unii autori[235] consideră că „majoritatea cazurilor de schimbare a numelui, prevăzute în art. 4, *fie nu ridicau probleme în practică*, *fiind de nivelul bunului simț juridic* recunoaşterea lor ca motive temeinice pentru schimbarea numelui [alin.(2) lit. a), d), k) şi l); alin. (3) lit. a), f) şi g)], *astfel că nu era necesară reglementarea lor expresă,*fie *vin în contradicție cu reglementarea modificării numelui sau cu alte dispoziții legale"* [alin. (2) lit. b), c), i) şi j); alin. (3) lit. c) şi e)].

10.5. Sfera persoanelor îndreptățite a cere schimbarea numelui şi/sau a prenumelui

Trebuie menționat foarte clar faptul că schimbarea numelui şi/sau a prenumelui poate fi făcută doar în cazul persoanelor care sunt în viață!

Persoanele îndreptățite să ceară schimbarea numelui sunt **cetățenii români cu domiciliul în țară sau în străinătate** [conform prevederilor art. 4 alin. (1) al Ordonanței], precum şi **orice persoană fără cetățenie** (apatrid) **domiciliată în România** (art. 5),[236] **care au capacitate de exercițiu deplină**. Persoanele care nu au o asemenea capacitate ori au capacitate de exercițiu restrânsă pot cere schimbarea numelui **prin reprezentantul legal** sau, respectiv, **prin asistarea lor de către ocrotitorul legal**.

Cu alte cuvinte, aşa cum stabileşte art.7 alin.(1), pentru **minori** cererea se face, după caz, de **părinți** sau, cu încuviințarea autorității tutelare, de **tutore**. *Interpretând gramatical* art. 7 alin. (1) din O.U.G. nr. 41/2003, se desprinde concluzia că *încredințarea autorității tutelare* este necesară *numai* în situația în care *cererea* de schimbare a numelui minorului *se face de către tutore*, nu şi atunci când cererea este formulată de părinți.[237] Dacă părinții nu se înțeleg cu privire la schimbarea numelui copilului, va hotărî **autoritatea tutelară**. Dacă cererea de schimbare a numelui este făcută de către unul dintre părinți, este necesar **acordul** celuilalt părinte, **dat în formă autentică, din care să rezulte că este de acord cu schimbarea numelui copilului**.[238] În cazul **minorului care a împlinit vârsta de 14 ani, cererea va fi semnată şi de acesta** [art. 7 alin. (3)]. **Legea nu cere acordul celuilalt**

---

[235] E. CHELARU – Privire critică..., în Dreptul nr. 7/2003, p. 11-16.

[236] Încă odată ne exprimăm **surprinderea** cu privire la faptul că Noul Cod civil se referă **doar la cetățenii români** (subl.ns.).

[237] G. BOROI - Op. cit., 2008, p. 449.

[238] Art. 106 alin. (2) din Metodologia cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/ 2011.

părinte în cazul în care **el este pus sub interdicție**, ori **este declarat judecătoreşte dispărut** sau **decăzut din drepturile părinteşti** [art. 7 alin. (2)].

În situația în care **părinții copilului** sunt **decedați**, **necunoscuți**, **puşi sub interdicție**, **declarați judecătoreşte morți ori dispăruți**, sau **decăzuți din drepturile părinteşti** şi nu a fost instituită tutela [în cazul în care **copilul a fost declarat abandonat (!)** prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă],[239] precum şi în cazul în care instanța judecătorească **nu a hotărât încredințarea copilului** unei familii sau unei persoane, în condițiile legii, **cererea de schimbare a numelui minorului se face de către serviciul public specializat pentru protecția copilului** din subordinea consiliului județean ori, după caz, a consiliului local al sectorului municipiului Bucureşti [art. 7 alin. (5)]. *Per a contrario,* cererea se face de persoanele la care copilul a fost dat în plasament. [240]

Pentru **persoana pusă sub interdicție**, cererea de schimbare a numelui se face de către **tutore**, **cu încuviințarea autorității tutelare** [art. 7 alin. (4)]. Potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța nr. 41/2003, schimbarea numelui de familie al minorului se poate cere fie *odată cu schimbarea numelui de familie al părinților,* fie, dacă există motive temeinice, *separat*. Motivele temeinice la care se referă art. 8 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003 privesc posibilitatea de a formula cererea de schimbare a numelui de familie al minorului separat de cererea de schimbare a numelui de familie al părinților, însă ele nu se confundă cu motivele temeinice care justifică, potrivit art. 4 din acelaşi act normativ, însăşi schimbarea numelui de familie.[241] Din această dispoziție legală mai rezultă că **schimbarea numelui de familie al părinților nu implică şi schimbarea numelui de familie al copilului.**

Pe de altă parte, conform prevederilor art. 8 alin. (2), **schimbarea prenumelui minorului** *se poate cere oricând* [*cu excepția* situației când schimbarea prenumelui a fost dispusă de către instanță cu prilejul încuviințării adopției, iar dacă minorul avea vârsta de 10 ani i se

[239] Noul Cod civil consacră, în art. 84 alin. (3), stabilirea numelui de familie şi a prenumelui pentru „copilul găsit, născut din părinți necunoscuți, precum şi... ale copilului care este părăsit de către mamă în spital, iar identificarea acesteia nu a fost stabilită în termenul prevăzut de lege", *renunțând la situația copilului abandonat.* Această prevedere o considerăm corectă, deoarece **Legea nr. 47/1993** privind abandonul de copii a fost abrogată prin Legea nr. 273/2004, sens în care trebuie să se modifice şi O.G. nr. 41/2003 (A se vedea şi I. IMBRESCU - Op.cit., p. 373).

[240] I. IMBRESCU – Op. cit., p. 376.

[241] G. BOROI – Op. cit., 2008, p. 450.

va fi luat consimțământul prevăzut de art. 53 alin. (3) din Legea nr. 273/2004 *(subl.ns.)].*

Dacă soții s-au învoit să poarte în timpul căsătoriei **un nume de familie comun**, pentru schimbarea acestuia **este necesar consimțământul celuilalt soț** [art. 28 alin. (2) C. fam. şi art 9 alin.(1) din O.G. nr. 41/2003]. *Per a contrario*, dacă soții, la încheierea căsătoriei, s-au învoit **să-şi păstreze fiecare numele anterior**, oricare dintre ei va putea să-şi schimbe numele **fără a avea nevoie** de consimțământul celuilalt. *Schimbarea numelui de familie al unuia dintre ei nu are efect asupra numelui de familie al celuilalt soț* [art. 9 alin. (1) şi (2)]. Aceasta înseamnă că, în nici un caz, **schimbarea numelui unuia dintre soți nu duce şi la schimbarea numelui celuilalt soț şi nici la schimbarea numelui de familie al copilului**. [242]

10.6. Procedura schimbării numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă

Conf. art. 106 alin. (1) din Metodologie, cererea de schimbare a numelui (**Anexa nr. 1** la prezentul paragraf, corespunzătoare **Anexei nr. 42** din Metodologie) se depune la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor (s.p.c.l.e.p.) sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale de la domiciliul solicitantului, *în nume propriu* ori *prin împuternicit cu procură specială,* autentificată conform prevederilor art. 72 alin. (6) *sau prin împuternicire avocațială*; în cazul ***cetățeanului român cu domiciliul în străinătate,*** cererea se depune la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale de la **ultimul domiciliu avut în România,** iar dacă nu a avut vreodată domiciliul în România, ***la D.S.C. - Sector 1.***

Cererea de schimbare a numelui trebuie să fie **motivată** prin unul sau mai multe dintre cazurile prevăzute la art. 4 alin. (2) şi (3) din O.G. nr. 41/2003 (considerate de legiuitor **motive temeinice**). Ele ***nu sunt limitativ prevăzute de lege***, pentru că art. 4 alin. (2) lit. m) spune că intră în această categorie şi „alte asemenea cazuri temeinic justificate".

Se observă însă că legiuitorul, pentru a explica noțiunea de *motive temeinice*, împarte cazurile care se circumscriu acesteia în **două grupe**, şi anume:

1) cazurile enumerate în art.4 alin. (2) lit.a)-m);

2) cazurile prevăzute în acelaşi articol în alin. (3) lit.a)-h).

[242] A se vedea şi O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 153.

Aceasta înseamnă, în opinia unor autori,[243] că dispoziția stabilită în art. 4 alin. (2) lit.m) *poate fi interpretată prin analogie numai la prima grupă de situații*, nu şi la cele statuate în alin. (3), **care sunt limitative**, această concluzie rezultând şi din **natura diferită** a celor două ***grupe de cazuri***. Alți autori[244] consideră că **nu există nici o diferență de regim juridic** între cele două categorii de motive*, opinie la care ne raliem*, considerând că justificarea enumerării separate a motivelor conținute de art. 4 alin. (3) rezidă în **cerințe de ordin metodologic**, ele fiind în legătură cu diverse *situații de modificare a stării civile* şi având ca scop, cel mai adesea, înlăturarea modificării numelui care intervine în asemenea situații.

Solicitantul va trebui să indice numele pe care doreşte să-l poarte în viitor.

Conform art. 6 din O.G. nr. 41/2003, la cerere trebuie anexate:

- copii legalizate de pe certificatele de stare civilă ale persoanei care solicită schimbarea numelui;

- un exemplar al Monitorului Oficial al României, Partea a III-a, în care a fost publicat, potrivit art. 10,din O.G. nr. 41/2003, *extrasul* din cererea de schimbare a numelui, **exemplar de la publicarea căruia să nu fi trecut mai mult de un an**;

- consimțământul, dat ***în formă autentică***, al celuilalt soț, în cazul schimbării numelui de familie ***comun*** purtat în timpul căsătoriei;

- copie de pe decizia de **aprobare** a autorității tutelare, în situația în care părinții nu se înțeleg cu privire la schimbarea numelui copiilor lor minori, precum şi atunci când cererea de schimbare a numelui este făcută, pentru minorii şi persoanele puse sub interdicție judecătorească, de către tutore (unii autori consideră că mai corect este cuvântul **încuviințare,** [245] părere *la care subscriem*);

- certificatele de cazier judiciar şi cazier fiscal ale solicitantului;

- **orice alte acte** pe care solicitantul le consideră necesare ***pentru motivarea cererii*** sale.

Aşa cum s-a putut observa, ***cererea*** de schimbare a numelui ***se publică*** în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, ***prin grija şi pe cheltuiala petiționarului***. Cererile de schimbare a numelui **format din expresii indecente, ridicole ori pentru numele transformat prin**

[243] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op.cit., p.153.

[244] E. CHELARU - Privire critică asupra...; în „Dreptul" nr. 7/2003, p. 6.

[245] Ibidem[244]

traducere sau în alt mod, cu **aprobarea conducătorilor S.P.C.J.E.P.*/D.G.E.P.M.B.,* pot fi exceptate de la publicare** [art.10 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003].

În termen de **30 de zile *de la publicarea extrasului* în Monitorul Oficial**, **orice persoană interesată poate face opoziție** la aceste cereri, **mai puțin** în situația în care solicitantul cere schimbarea numelui pentru expresii indecente, ridicole ori transformat prin traducere sau în alt mod.

Opoziția se face în **scris, motivat** şi se depune la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz la primăria unității administrativ-teritoriale **de la domiciliul solicitantului.** Este de observat că această formalitate trebuie îndeplinită **înainte** de depunerea cererii de schimbare a numelui la primăria de domiciliu! *(subl. ns.).*

La primirea cererii de schimbare a numelui pe cale administrativă, ofițerul de stare civilă competent ***verifică*** dacă au fost depuse toate actele prevăzute de legea specială şi, după caz, **dovada** privind scutirea de publicare a cererii în Monitorul Oficial al României ***(Anexa nr. 43** la* Metodologie, respectiv **Anexa nr. 2** la prezentul paragraf).

Când se constată că dosarul de schimbare a numelui este ***incomplet*** ori soluționarea acestuia **necesită aplicarea altei proceduri,** acesta se restituie cu indicațiile corespunzătoare.

Dacă cererea se încadrează în prevederile legale, **în termen de 5 zile de la data primirii acesteia**, ofițerul de stare civilă o înaintează, împreună cu **toate actele** prevăzute de art. 6 din O.G. nr. 41/2003, precum şi cu **orice alte documente** depuse în susținere, structurii de stare civilă din cadrul **s.p.c.l.e.p. competent** (la care este arondată localitatea) pentru efectuarea verificărilor, care va efectua următoarele **verificări specifice**:

- în Registrul local sau național de evidență a persoanelor;
- în evidențele s.p.c. județean pentru evidența şi eliberarea paşapoartelor (dacă au rezultat date cu privire la eventuala returnare sau expulzare a solicitantului din țările cu care România are acorduri în acest sens);
- în evidențele B.N. Interpol, în cazul persoanelor fără cetățenie (apatride) cu domiciliul în România sau al persoanelor care au dobândit cetățenia română;
- cu privire la cetățenia şi naționalitatea petiționarului;
- solicită *extrase pentru uz oficial* de pe actele de stare civilă aflate în păstrare, dacă este cazul;
- dacă există vreun *motiv ascuns* pentru care se solicită schimbarea de nume.

Rezultatul verificărilor, **care se efectuează în termen de 30 de zile**, se consemnează într-un **referat** semnat de şeful s.p.c.l.e.p.; referatul va cuprinde date referitoare la *statutul civil* al persoanei, *proveniența numelui* **actual** şi a celui **solicitat,** *motivele reale* reieşite din verificări, precum şi *propuneri* asupra **oportunității** *aprobării* **sau** *respingerii* **cererii (Anexa nr. 3** la prezentul paragraf).

Cererea de schimbare a numelui, împreună cu referatul susmenționat, cu actele prevăzute de O.G. nr. 41/2003 şi, dacă este cazul, cu **opozițiile**, se înaintează de către s.p.c.l.e.p. către s.p.c.j.e.p./D.G.E.P.M. Bucureşti – D.S.C..

La toate aceste piese se adaugă o **NOTĂ** (model **Anexa nr. 4** la prezentul paragraf) referitoare la *circuitul cererii de schimbare a numelui*. Toate documentele care constituie **dosarul de schimbare a numelui** se pun într-o mapă specială astfel denumită (model **Anexa nr. 5** la prezentul paragraf).

Conform prevederilor **art. 106 alin. (8)** din Metodologie, s.p.c.j.e.p./D.G.EP.M.- Bucureşti, *prin structura de stare civilă/Direcția de stare civilă,* **verifică** dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege şi, **după analizarea temeiniciei cererii**, precum şi **a opozițiilor făcute,** printr-un **referat** semnat de **şeful serviciului/directorul executiv, propune, motivat,** preşedintelui consiliului județean, respectiv primarului general al municipiului Bucureşti **emiterea dispoziției** de *admitere sau de respingere* a cererii de schimbare a numelui, **în termen de 60 de zile de la primirea dosarului.**

Dosarele incomplete **se restituie** s.p.c.l.e.p. *pentru completare*, iar cele care *nu fac obiectul schimbării numelui* pe cale administrativă **se restitie** *cu precizarea procedurii de urmat* [art. 106 alin. (9) din Metodologie].

Dacă cererea de schimbare a numelui a fost **respinsă**, dispoziția de respingere se comunică, *în termen de 10 zile de la emitere,* **direct solicitantului**, aceasta *putând fi contestată* **în termen de 30 de zile de la data comunicării,** în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

Persoana căreia i s-a respins cererea poate face o **nouă cerere**, **dacă în susținerea ei** au intervenit **motive noi.** Dacă cererea de schimbare a numelui a fost respinsă ca urmare a **admiterii unei opoziții**, se poate face **o nouă cerere**, în cazul în care **se solicită acelaşi nume**, numai după *încetarea cauzelor care au determinat admiterea opoziției.*

Toate aspectele rezultate din activitatea de soluționare a cererilor de schimbare a numelui se înregistrează într-un **registru-opis** (model **Anexa nr. 6** la prezentul paragraf).

Conform art. 107 din Metodologie, **copiile dispoziției de schimbare a numelui** de familie sau prenumelui, întocmită potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 44 (Anexa nr. 7** din prezentul paragraf), primite de la autoritatea care **a încuviințat** schimbarea numelui de familie şi/sau prenumelui, **se păstrează** de s.p.c.l.e.p., respectiv de primăria unității administrativ-teritoriale a locului de domiciliu al solicitantului, **timp de 60 de zile,** *socotite de la data aducerii la cunoştința acestuia,* urmând ca, în caz de **neprezentare,** să fie **restituite organului emitent.**

După înştiințarea persoanei care a solicitat schimbarea numelui şi/sau prenumelui **privind emiterea dispoziției de aprobare** a cererii, **acesteia i se solicită**:

– **certificatele de naştere, de căsătorie,** precum şi **cele ale copiilor minori**, *în original*;

– **dovada achitării taxei de schimbare a numelui**;

– **cererile individuale** prin care se solicită certificatele de stare civilă, potrivit schimbării de nume obținute prin dispoziție.

După înscrierea mențiunii corespunzătoare în actul de naştere, s.p.c.l.e.p. sau ofițerul de stare civilă delegat din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale care are în păstrare actul de naştere al solicitantului **transmite o comunicare** *cu privire la schimbarea numelui* Direcției Generale de Paşapoarte din cadrul M.A.I., Direcției Cazier Judiciar, Statistică şi Evidențe Operative din cadrul I.G.P.R. şi Direcției Finanțelor Publice județene sau, după caz, Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului Bucureşti din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală **de la locul de domiciliu al solicitantului** [vezi art. 16 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003, astfel cum a fost modificat şi completat prin Legea 243/2009]. Prin comunicarea respectivă, instituțiile menționate vor fi informate cu privire la schimbarea numelui de familie şi/sau prenumelui persoanei în cauză, *menționându-se în ce anume constă schimbarea*.

Anexa nr. 1

ANEXA 42
ROMÂNIA la metodologie - **model**

SERVICUL PUBLIC COMUNITAR LOCAL DE EVIDENȚĂ A PERSOANELOR
AL PRIMĂRIEI MUNICIPIULUI/SECTORULUI/ORAŞULUI/COMUNEI
Starea Civilă
Nr. ..... din .....

C E R E R E D E S C H I M B A R E D E N U M E

Subsemnatul(a), ..., născut(ă) la data de ....., în ....., județul ....., cetățenia ....., de profesie ....., titular(ă) al/a actului de identitate seria ..... nr. ....., domiciliat(ă) în ....., str. ..... nr. ....., județul ....., telefon (acasă) .....

C.N.P. |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|
S AALLZZ NNNNNC

Vă rog să îmi aprobați schimbarea numelui de familie din ..... în ..... şi a prenumelui din ..... în ..... .

De asemenea, cer schimbarea numelui de familie din ..... în ....., pentru următorii copii minori:

1. .....
(numele, prenumele, locul şi data naşterii)
2. .....

În susținerea cererii, menționez următoarele:
— numele anterioare pe care le-am purtat, porecla şi proveniența lor:
.....
Motivele pentru care solicit schimbarea numelui sunt:
.....
Date despre solicitant şi rudele acestuia:
— Starea civilă .....
[necăsătorit(ă), căsătorit(ă), divorțat(ă), văduv(ă)]
— Părinții solicitantului:
Tatăl .....
(numele de familie şi prenumele)
Mama .....
(numele de familie şi prenumele)
Dacă părinții şi-au schimbat numele sau prenumele prin decizie administrativă
Da |_| Nu |_|
— Soțul (sau soția) .....
(numele şi prenumele)
Tatăl .....
Mama .....
— Locul şi data căsătoriei solicitantului(ei) .....
— Locul şi data divorțului sau locul şi data decesului soțului (soției) .....
Ocupația şi locul de muncă ale petiționarului(ei) la data depunerii cererii ....., telefon …….
Declar pe propria răspundere că motivele şi datele arătate corespund realității.
Anexez următoarele documente:
1. .....
2 .....
Data ..... Semnătura solicitantului(ei) .....

Anexa nr. 2

MODEL

ANEXA 43
la metodologie

Serviciul Public Comunitar de Evidență a Persoanelor
al Județului .....
Nr. ..... din .....

DOVADA

În conformitate cu prevederile art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 323/2003, cu modificările şi completările ulterioare, se aprobă scutirea de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, a cererii de schimbare a numelui, depusă de dl. (d-na) ..... din ……....., str. ……..... nr. ……. .

Prezenta serveşte şi ca dovadă a scutirii de plata taxei de timbru.

Şeful Serviciului public comunitar de evidență
a persoanelor al județului,
.....
L.S.

Anexa nr. 3

MODEL

RAPORTUL DE INVESTIGAȚII
(în cazul cererilor de schimbare a numelui pe cale administrativă)

DATE ŞI ELEMENTE PE CARE TREBUIE SĂ LE CONȚINĂ:

1. **Datele de stare civilă ale solicitantului** (solicitanților) sau ale persoanelor pentru care se solicită schimbarea numelui pe cale administrativă (copiii minori), respectiv: numele, prenumele părinților, data naşterii, domiciliul, profesia, ocupația, locul de muncă, starea civilă, actul de identitate şi codul numeric personal (CNP).

2. **Motivul pentru care se solicită schimbarea numelui**, axat – atunci când este cazul - pe documente care justifică necesitatea schimbării acestuia, cum ar fi:
- certificate de stare civilă;
- dovezi care atestă că persoana este cunoscută cu numele solicitat în activitatea socio-profesională, în familie, societate etc.;
- articole din presă;
- diplome de studii;
- publicații literare sau în domeniul cercetării;
- decizii/dispoziții de schimbare a numelui părinților, fraților etc.;
- declarații luate de la vecini, colegi de muncă etc.;
- corespondență.

3. **Rezultatul verificărilor şi investigațiilor**.
Atunci când este cazul, se va face referire la documentele care atestă o situație, constatată în timpul verificărilor.
Pe cererea de verificare în evidența populației (în componența locală a Registrului național de evidență a persoanelor – R.N.E.P.), se vor consemna datele care rezultă pe plan local, anexându-se la dosar.

4. Concluzii privind temeinicia cererii, în funcție de care se vor face propuneri asupra oportunității aprobării sau respingerii acesteia.

ŞEFUL SERVICIULUI PUBLIC COMUNITAR
DE EVIDENȚĂ A PERSOANELOR,

_____

Anexa nr. 4

MODEL

NOTĂ

referitoare la circuitul cererii de schimbare a numelui privind pe_____

- Data depunerii cererii la primărie _____
- Data primirii lucrării la s.p.c.l.e.p. _____
- Data înaintării lucrării la s.p.c.j.e.p. _____
- Data primirii lucrării la s.p.c.j.e.p. _____
- Data aprobării dosarului _____
- Data emiterii dispoziției _____

Anexa nr. 5

MODEL

CONSILIUL JUDEȚEAN_____
SERVICIUL PUBLIC COMUNITAR DE EVIDENȚĂ A PERSOANELOR

DOSAR
de schimbare a numelui

_____
_____
_____
_____

şi ___copii minori

Anexa nr. 6

MODEL

REGISTRU OPIS

Numărul și data înregistrării	Numărul de ordine al dosarului	Numele și prenumele actual ale solicitantului	Numele și/sau prenumele solicitat	Copii	Soluția dată în dosar și data comunicării acesteia		Observații
					Admitere	Respingere	

Anexa nr. 7

MODEL

ANEXA 44
la metodologie

ROMÂNIA
CONSILIUL JUDEȚEAN .....
CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREŞTI

DISPOZIȚIA
Nr. ..... din .....

În conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 323/2003, cu modificările şi completările ulterioare, se admite cererea de schimbare a (numelui şi/sau prenumelui) ..... dnei/dlui ....., domiciliat(ă) în ....., fiul/fiica lui ..... şi al(a) ....., născut(ă) în localitatea ....., județul ....., la ....., care urmează să poarte în viitor numele de familie ..... şi prenumele ..... .

Preşedintele Consiliului județean,
.....

Primar general,
.....

10.7. Procedura legală urmată după obținerea aprobării schimbării numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă

La depunerea actelor prevăzute la art. 107 alin. (2) din Metodologie, se procedează astfel:

- ✓ **Se retrag** certificatele de stare civilă, completate cu numele sau prenumele care au fost schimbate.
- ✓ **Se înmânează** solicitantului **copia dispoziției** de schimbare a numelui de familie şi/sau prenumelui, iar **dovada de primire**, întocmită potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 45** din Metodologie, *împreună* cu dovada achitării taxei de schimbare a numelui, se înaintează la S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M. Bucureşti – D.S.C..
- ✓ Se **trimite** *câte o copie a dispoziției* de schimbare a numelui de familie şi/sau a prenumelui S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei unității-administrative **a locului de naştere, de căsătorie** şi, după caz, **de naştere a copiilor minori**, *pentru înscrierea mențiunilor în actele de stare civilă respective.*
- ✓ *Un exemplar al dispoziției de aprobare se înaintează la Direcția pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date* (D.E.P.A.B.D.), în vederea **actualizării** evidenței schimbărilor de nume pe cale administrativă, **în sistem informatizat.** Pentru cazurile de **respingere** a cererilor **nu se transmit copiile** dispozițiilor la D.E.P.A.B.D.! [art.107 alin. (3) din Metodologie].
- ✓ **Concomitent,** *pe baza cererii lor*, **se solicită** *certificate de naştere* sau de *căsătorie*, după caz, iar **cele retrase se anulează**.
- ✓ **La primirea certificatului** de stare civilă, acesta **se înmânează solicitantului.**
- ✓ Cartea de identitate informatizată **se anulează** *prin tăierea colțului în care este înscris termenul de valabilitate,* titularul fiind informat cu privire la *obligația prezentării* la S.P.C.L.E.P. de la locul de domiciliu, **în termen de 15 zile,** pentru a solicita eliberarea unui nou *act de identitate*, cu numele şi/sau prenumele schimbat *(subl. ns.)*.
- ✓ Dacă actul de identitate retras este *o carte de identitate provizorie* sau un *buletin de identitate,* aceasta/acesta se anulează *prin aplicarea ştampilei cu următorul conținut:* „Schimbat numele de familie/prenumele din _____ în _____. Actul de identitate va fi schimbat până la data de _____.”

10.8. Înscrierea schimbării numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă în registrele de stare civilă

S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăria unității administrativ-teritoriale a locului de naştere sau de căsătorie **care primeşte dispoziția** de aprobare a schimbării numelui şi/sau prenumelui **şi adresa** *prin care se solicită certificatul de stare civilă* **efectuează**, pe marginea actului respectiv, ***mențiunea*** de schimbare a numelui şi/sau prenumelui, după care **completează un nou certificat,** pe care **îl trimite**, *în termen de 3 zile,* S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei unității administrativ-teritoriale a locului de domiciliu al solicitantului (art. 109 din Metodologie).

Conform art. 110 alin. (1) din Metodologie, **înscrierea schimbării** numelui de familie şi/sau a prenumelui se face **pe actul de naştere** şi, după caz, **de căsătorie al persoanei** căreia i s-a admis schimbarea numelui, **la cererea acesteia.**

Pentru înscrierea mențiunii de schimbare a numelui de familie şi/sau a prenumelui, *la cererea persoanei în cauză* **se pot înmâna acesteia** documentele prevăzute *la art. 108 lit. c)* din Metodologie (câte o copie a dispoziției de schimbare a numelui de familie sau prenumelui, care trebuie trimise S.P.C.L.E.P. sau, după caz, primăriei unității administrativ-teritoriale a locului de naştere, de căsătorie şi, după caz, de naştere a copiilor minori; concomitent, pe baza cererii lor, se solicită certificate de naştere sau de căsătorie, după caz, iar certificatele de stare civilă retrase se anulează), după ce *în prealabil* se îndeplinesc procedurile prevăzute la art. 108 lit. a) şi b) din Metodologie (**se retrag** certificatele de stare civilă completate cu numele sau prenumele care au fost schimbate; **se înmânează** solicitantului copia dispoziției de schimbare a numelui de familie şi/sau prenumelui, iar dovada de primire întocmită potrivit modelului prevăzut în **Anexa nr. 45** din Metodologie, împreună cu dovada achitării taxei de schimbare a numelui, **se înaintează** la S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M.Bucureşti–D.S.C.); **la prezentarea adresei,** ofițerul de stare civilă operează, pe actul respectiv, **mențiunea de schimbare** a numelui şi/sau prenumelui, după care eliberează certificatul de stare civilă (art. 111 din Metodologie).

Dovada schimbării numelui/prenumelui pe cale administrativă se face atât cu **decizia/dispoziția**, cât şi cu **certificatul de naştere eliberat cu mențiuni** [art. 113 alin. (3) din Metodologie].

10.9. Schimbarea numelui de familie al unei persoane căsătorite

Schimbarea numelui de familie al unuia dintre soți nu are efect asupra numelui de familie al celuilalt soț [art. 9 alin. (2) din O.G. nr. 41/2003].

Schimbarea numelui de familie al persoanei căsătorite nu implică şi schimbarea numelui de familie al soțului său, chiar dacă soții au nume de familie comun.

În cazul în care unul dintre soți nu a cerut ori nu a obținut schimbarea numelui de familie, el *va purta în continuare numele* de familie pe care îl are. Acesta *îşi va putea schimba şi el numele* de familie, ulterior, tot pe cale administrativă, în baza solicitării sale. **De regulă, însă, soții cer împreună schimbarea numelui de familie** *(subl. ns.).*

Atunci când, la încheierea căsătoriei, fiecare dintre soți şi-a păstrat numele dinaintea căsătoriei, însă, ulterior, unul dintre ei doreşte să ia numele de familie al celuilalt soț, *va putea fi urmată* **numai** *calea administrativă*. În acest caz, orice persoană căsătorită poate solicita schimbarea numelui său de familie, *fără a fi necesară încuviințarea soțului său.*

Dacă însă numele de familie este comun cu soțul său, schimbarea pe cale administrtivă se va putea cere numai dacă există consimțământul acestuia [art. 9 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003].

Conform prevederilor **art. 113 alin. (1)** din Metodologie, schimbarea numelui de familie *dobândit prin căsătorie,* ca urmare a unei decizii/dispoziții administrative, **nu are efect asupra numelui de familie dobândit la naştere.**

Pentru persoanele căsătorite/divorțate *care şi-au păstrat,* în urma căsătoriei/divorțului, *numele de familie dobândit la naştere,* decizia/dispoziția emisă ca urmare a schimbării numelui pe cale administrativă **se înscrie** *pe marginra actului de naştere* şi **nu are efect asupra numelui de familie aparținând titularului actului, dobândit la naştere** [**art.113 alin (2)** din Metodologie].

Aşa cum am mai menționat, conform prevederilor art.113 alin.(3) din Metodologie, **dovada schimbării** numelui/prenumelui pe cale administrativă se face *atât cu* **decizia/dispoziția,** cât şi cu **certificatul de naştere eliberat cu mențiuni.**

10.10. Schimbarea numelui de familie al copiilor

Conform **art. 110 alin. (2)** din Metodologie, în cazul în care persoana care şi-a schimbat nemele de familie şi/sau prenumele **are copii minori***, dar nu a solicitat şi schimbarea numelui de familie al acestora,* **se va opera menţiunea** despre schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui **părintelui** *pe actele de naştere ale acestora,* întocmindu-se şi **comunicările de modificări** pentru menţiuni în evidenţa persoanelor; dacă persoana care şi-a schimbat numele de familie şi/sau prenumele **are copii cu vârsta de peste 18 ani,** *operarea* menţiunii se face *numai la cererea acestora,* **cu aprobarea S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M. Bucureşti - D.S.C.;** pentru deciziile emise **până la data de 31 martie 2005, operarea menţiunii se face cu aprobarea D.E.P.A.B.D..**[246]

10.11. Căi de atac

Persoana căreia i s-a respins cererea de schimbare a numelui *poate contesta* această măsura pe calea conteciosului administrativ, în condiţiile Legii nr. 554/2004, cu modificările şi comptetările ulterioare.
Această cale de atac era posibilă şi sub vechea reglementare, dar numai după ce **doctrina** şi **jurisprudenţa** s-au fixat în acest sens. Anterior Legii nr. 29/1990, sub imperiul Legii nr. 1/1967, răspunsul a fost negativ. [247]

În ceea ce priveşte **reclamaţia prealabilă** [art. 18 alin. (3) din O.G. nr. 41/2003], până la adoptarea O.U.G. nr. 50/2004, aprobată prin Legea nr. 520/2004, *care a abrogat-o,* ea **se adresa** fostului Inspectorat Naţional pentru Evidenţa Persoanelor (I.N.E.P.).

Începând cu data de 01.04.2005, au devenit aplicabile - *în literă şi spirit* - prevederile art. 13 din O.G. nr. 41/2003, în sensul că aprobarea/respingerea, prin **dispoziţie,** a cererii de schimbare a numelui pe cale administrativă este de **competenţa preşedintelui consiliului judeţean,** respectiv a **primarului general al municipiului Bucureşti** *(subl. ns.).*

---

[246] De la data de 01.04.2005, au devenit operaţionale S.P.C.J.E.P./D.G.E.P.M., iar competenţa soluţionării cererilor de schimbare a numelui pe cale administrativă a revenit preşedintelui consiliului judeţean, respectiv primarului general al municipiului Bucureşti, prin emiterea dispoziţiei de admitere sau de respingere a acestora.

[247] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU – Op. cit., p. 155.

Până la data susmenționată, *lipsa dovezii soluționării reclamației prealabile,* de către fostul I.N.E.P., conducea la respingerea cererii contestate în condițiile legii conteciosului administrativ, ca fiind **prematur introdusă.**

Aşa cum am mai arătat, în cazul în care, **după respingerea cererii** de schimbare anumelui, au apărut **motive noi,** persoana în cauză va putea formula **o nouă cerere.** Tot astfel, în cazul respingerii cererii ca urmare a **admiterii unei opoziții,** dacă motivele care au determinat această admitere au încetat, **se va putea face o nouă cerere** (art. 19 din O.G. nr. 41/2003).

Se ridică întrebarea dacă persoana care a făcut *opoziție* la cererea de schimbare a numelui, iar opoziția i-a fost respinsă şi cererea de schimbare a numelui a fost admisă, **are sau nu o cale de atac.** Credem că - aşa cum au înclinat doctrina şi jurisprudența anterioară noii reglementări - **o contestație nu era posibilă,** *dar persoana interesată poate recurge la procedura conteciosului administrativ de drept comun*.[248]

Pentru a proteja mai eficient interesele persoanei căreia, prin admiterea unei cereri de schimbare a numelui, i-a fost vătămat un interes legitim, legiuitorul a reglementat o **situație de excepție.** Astfel, conform prevederilor art. 21 din O.G. nr. 41/2003, o asemenea persoană **va putea cere anularea dispoziției,** în condițiile Legii conteciosului administrativ, cu condiția de a face dovada că, **din motive obiective, neimputabile ei, nu a putut formula opoziția prevăzută,** această acțiune având un caracter subsidiar. Termenul în care trebuie introdusă o astfel de acțiune este de **6 luni de la data la care persoana a luat cunoştință de schimbarea numelui** şi *numai dacă persoana care o depune face dovada* că, **din motive obiective, neimputabile ei,** nu a putut formula opoziția prevăzută la art. 11 din O.G. nr. 41/2003 (În reglementarea inițială, modificată prin Legea nr.323/2003, această acțiune putea fi introdusă în termen de *6 luni de la data admiterii cererii de schimbarea a numelui - subl.ns.).*

10.12. Unele precizări

În conformitate cu prevederile art. 112 alin. (1), (2) şi (3) din Metodologie:

- ✓ Deciziile de schimbare a numelui de familie şi/sau a prenumelui emise de Ministrul Justiției până la 31 decembrie 1950, precum şi

[248] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 221.

sentințele judecătoreşti prin care s-a încuviințat redobândirea numelui **ce nu au fost înregistrate şi pentru care se solicită înscrierea,** se trimit D.E.P.A.B.D., pentru **încuviințarea înscrierii mențiunii.**

- ✓ În cazul în care se solicită copii ale deciziilor de schimbare a numelui şi/sau prenumelui emise până la data de 31 martie 2005, cererile se trimit D.E.P.A.B.D., însoțite de timbrul fiscal corespunzător.
- ✓ În cazul în care se solicită copii de pe dispoziția de schimbare a numelui şi/sau prenumelui, emisă începând cu data de 1 aprilie 2005, cererile respective se depun la serviciul de stare civilă din cadrul S.P.C.J.E.P. emitent.

10.13. Inscrierea mențiunilor de schimbare a numelui şi/sau prenumelui intervenite în străinătate[249]

Metodologia cu privirea la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, aprobată prin H.G. nr. 64/2011, în Capitolul III. **Înscrierea mențiunilor în registrele de stare civilă,** are o secțiune, a 7-a, cu *numele prezentului paragraf.*

Conform **art. 117** din Metodologie, **schimbarea numelui şi/sau prenumelui intervenită în străinătate,** privind persoanele ale căror acte de naştere şi de căsătorie sunt înregistrate în România, se înscrie **prin mențiune** pe marginea actelor de stare civilă, cu respectarea prevederilor **art. 93** din acelaşi act normativ şi a *îndrumărilor transmise de D.E.P.A.B.D* [250] astfel:

- ✓ Atunci când se primesc, *direct* din străinătate, *comunicările de mențiuni* ori în cazul în care una din modificările referitoare la *divorț,* schimbarea de nume şi/sau prenume s-au făcut în baza unei hotărâri judecătoreşti pronunțată într-unul din statele membre ale U.E. sau într-unul din statele cu care România a încheiat tratate/ convenții/acorduri de asistență juridică în materie de stare civilă, aceste modificări se vor înscrie **prin mențiuni,** *pe baza aprobării date de către D.E.P.A.B.D.*
- ✓ În cazul în care divorțul s-au schimbarea de nume şi/sau prenume s-a/s-au făcut în baza unei hotărâri judecătoreşti pronunțate într-un stat care *nu este membru U.E.* şi care *nu a încheiat tratat* cu România, recunoaşterea hotărârilor în România se

[249] A se vedea **art. 47 din Legea nr. 119/1996,** republicată, care se coroborează, după caz, cu cele ale **art. 46 lit. f)** din acelaşi act normativ şi cu cele ale art. **15 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003.**

[250] Circulara D.A.P.A.B.D. nr.1.883.482/23.06.2011.

va face de către tribunalul competent să soluționeze cererea, respectiv tribunalul de pe raza județului unde își are sau a avut domiciliul persoana interesată.

* *Fac obiectul recunoaşterii* de către tribunalul competent *şi deciziile de divorț* emise de autoritățile *administrative şi religioase* din statele care nu sunt membre U.E. sau cu care România nu a încheiat tratate.

După recunoaşterea de către tribunalul competent din România, **mențiunea** se va încrie **direct,** *fară a mai fi necesar avizul D.E.P.A.B.D..*

Documentele administrative sau judecătoreşti în baza cărora s-a dispus în străinătate schimbarea numelui de familie sau a prenumelui sunt supuse condițiilor de *legalizare/supralegalizare* prevăzute la **art. 72 alin. (6)** din Metodologie, respectiv trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) documentele eliberate de instituții ale statelor semnatare ale Convenției de la Haga din 5 octombrie 1961 *se apostilează;*

b) documentele eliberate de statele cu care România a încheiat tratate/convenții/acorduri de asistență juridică sunt *scutite de supralegalizare, apostilare sau orice altă formalitate;*

c) documentele care nu se regăsesc în una dintre situațiile prevăzute la *lit. a)* sau *b) se supralegalizează,* în conformitate cu prevederile art.162 din Legea nr. 105/1992, cu completările ulterioare.

Cererea de înscriere a mențiunii, conform art.117 alin. (3) din Metodologie, se depune la S.P.C.L.E.P. sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale *care are în păstrare actul pe marginea căruia urmează să se opereze mențiunea* de schimbare a numelui şi/sau prenumelui:

- **în nume propriu,**

- prin împuternicit cu procură specială, autentificată conform prevederilor art. 72 alin. (6) din Metodologie sau

- prin împuternicire avocațială, şi *este însoțită de următoarele documente:*

- documentul de schimbare a numelui şi/sau prenumelui, emis de autoritățile străine*, în original şi în fotocopie;*

- **traducerea legalizată** a documentului, *în original şi în fotocopie;*

- **fotocopia certificatului de naştere şi/sau de căsătorie** al persoanei pentru care se solicită înscrierea mențiunii;

- **fotocopia paşaportului** *emis de autoritățile române sau* după caz, *străine,* al persoanei reprezentate.

✓ **NOTĂ**: **Procura** va putea fi dată la un **notar public din țară**, la **oficiul consular de carieră** al României din țara de reședință sau la un **notar din străinătate**, în acest din urmă caz (*şi în cel al traducerilor*, aflate în aceeaşi situație) trebuind să aibă aplicată **Apostila** conform Convenției cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, la care România a aderat prin O.G. nr. 66/1999, aprobată prin Legea nr. 52/2000, cu modificările şi completările ulterioare.

✓ În cazul în care **solicitantul deține numai paşaportul emis de autoritățile străine, pe noul nume,** *fără a fi în posesia actului (*administrativ, notarial, judecătoresc) *de schimbare a numelui/pre-numelui în străinătate,* **sunt aplicabile prevederile art. 4 alin. (2) lit. b) şi c) din O.G. nr. 41/2003** privind dobândirea şi schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, *soluționarea cererilor făcându-se în conformitate cu prevederile acestui act normativ.*

În conformitate cu prevederile **art. 118** din Metodologie, **cetățenii români aflați în străinătate,** *în al căror statut civil a intervenit una dintre modificările referitoare la divorț, adopție, schimbare de nume şi/sau prenume (*în cazul când schimbarea s-a făcut în baza unei hotărâri judecătoreşti pronunțate în unul dintre statele membre U.E. sau în unul dintre statele cu care România are încheiate tratate/convenții/acorduri de asistență juridică ori hotărâri judecătoreşti care sunt recunoscute în prealabil de către tribunalul competent din țară), **pot depune***, la misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră al României din statul de reşedință,* **cerere** *însoțită de documentele justificative,* **în vederea înscrierii în registrele de stare civilă române a schimbărilor intervenite în statutul lor civil.**

✓ Când schimbarea numelui şi/sau prenumelui se face în baza unui **document administrativ,** acesta, alături de *celelalte documente* prevăzute la **art. 117 alin. (3)** din Metodologie, *susmenționate, se anexează* **în fotocopie legalizată de către misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră al României** din statul de reşedință, *în vederea înscrierii mențiunii.*

✓ *La însrierea mențiunilor de schimbare a numelui de familie intervenite în străinătate,* precum şi *la eliberarea certificatelor de stare civilă titularilor actelor* **se aplică** prevederile **art. 113 alin. (1) şi (2)** din Metodologie, respectiv **aceasta nu are efect asupra numelui de familie dobândit la naştere.**

M.A.E.- Departamentul Consular **trimite** *D.E.P.A.B.D.* **cererea,** *însoțită de întreaga documentație,* cu privire la înscrierea mențiunilor pe marginea actelor de stare civilă.

D.E.P.A.B.D. ***avizează*** *înscrierea menţiunilor,* procedează la **procurarea** *certificatelor sau extraselor de stare civilă,* după caz, **şi le transmite**, prin M.A.E. - D.C., *care solicită titularului achitarea taxelor consulare aferente.*

10.14. Înscrierea menţiunilor privind înregistrarea numelui/prenumelui cu ortografierea limbii materne[251]

Art. 20 alin. (1) din O.G. nr. 41/2003 stabileşte că „Persoana al cărei nume sau prenume a fost înregistrat în actele de stare civilă **tradus în altă limbă decât cea maternă** ori **cu ortografia altei limbi** *poate cere înscrierea,* **prin menţiune** pe aceste acte, a numelui de familie ori a prenumelui, **retradus** sau cu **ortografia limbii matern**e, atât la rubricile care îl privesc pe titular, cât şi la cele privind părinţii".

Textul art. 19 din Decretul nr. 975/1968 era **aproape identic,** mai puţin menţiunea *prenumelui*, deşi, în practică acesta se supunea aceluiaşi regim (*subl. ns.).* **Actuala Metodologie** cu privire la aplicarea unitară a dispoziţiilor în materie de stare civilă, *aprobată prin H.G. nr. 64/2011,* reia, practic**, în art. 115 alin. (1)** aceste reglementări din lege.

✓ **Trebuie menţionat foarte clar faptul că ortografierea poate fi făcută doar în cazul persoanelor în viaţă.**

După cum se poate observa, nu este vorba de o schimbare sau modificare a numelui de familie, ci numai de o **retraducere sau scriere cu ortografia limbii materne (retranscriere).**[252] Textul de lege nu foloseşte expresia de retranscriere, însă aceasta este utilizată constant în *literatura de specialitate.*[253]

Conform prevederilor **art. 115 alin. (2)** din Metodologie, *cererea se depune* **la S.P.C.L.E.P.** sau, după caz, **la primăria** unităţii administrativ-teritoriale **de domiciliu** ori direct **la S.P.C.L.E.P.,** ori, după caz, **la sediul primăriei care are în păstrare actul de stare civilă.**
Cererea pentru înscrierea menţiunii **se aprobă**, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 69** din Metodologie, **de către primarul unităţii administrativ-teritoriale care are în păstrare registrele.**

---

[251] A se vedea Cap. V. Înscrierea numelui sau a prenumelui din altă limbă în limba maternă ori cu ortografia altei limbi (retranscrierea) din lucrarea autorilor P. PEŢU, MARIUS-SORIN BOZGAN - Op. cit., p. 123-126.

[252] O. UNGUREANU,C. JUGASTRU - Op. cit., p. 156.

[253] A se vedea C. STĂTESCU - Op. cit. p. 143, GH. BELEIU - Op. cit. 1982, p. 243; E. LUPAN, D. POPESCU - op. cit., p. 115, T. POP - op. cit., p. 100; O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op. cit., p. 156, G. BOROI - Op. cit., p. 452.

Se poate observa că reglementarea legală [*art. 20 alin. (2) şi (4) din O.G. nr. 41/2003*] este mai detaliată, în sensul că este explicitat circuitul lucrării, Metodologia actuală doar lăsând să se înțeleagă faptul că petiționarul are *posibilitatea de a depune* cererea **şi la primăria locului de domiciliu,** care are îndatorirea de a o trimite spre soluționare **S.P.C.L.E.P.** ori, după caz, primăriei unității administrativ-teritoriale competente **(care are în păstrare actul de stare civilă)** şi de a comunica petiționarului modul de soluționare.

Efectele aprobării se extind asupra copiilor minori şi asupra celuilalt soț, *dacă au nume de familie comun,* **numai dacă acesta din urmă îşi dă consimțământul** [*art. 115 alin. (4)* din Metodologie].

Dacă soții nu se înțeleg cu privire la *extinderea efectelor* aprobării asupra copiilor minori, **primarul** unității administrativ-teritoriale competente (*care are în păstrare actele de stare civilă ale acestora)* va stabili, **prin dispoziție** [*art. 115 alin. (5) din Metodologie*].

Conform **art. 116 alin. (1)** din Metodologie, **pe baza aprobării** *se efectuează mențiune* pe marginea actului de stare civilă şi *se eliberează un nou certificat,* iar **cel eliberat anterior** *se reține şi se anulează.*

Totodată, în alin. (2) al aceleiaşi articol se stipulează faptul că „**Dacă ofițerul de stare civilă nu poate stabilii cu certitudine traducerea sau ortografierea în limba maternă,** acesta cere solicitantului să prezinte o **traducere** sau o **ortografiere oficială,** *autentificată la notarul public" (subl.ns.).*

La eliberarea unui certificat de stare civilă în aceste condiții, **pe actul de stare civilă**, exemplarul I, se efectuează **mențiunea:** „Numele de familie corect este _____, iar prenumele este _____ (se va trece numele de familie şi prenumele titularului şi ale părinților săi), **în baza aprobării primarului nr. ____ din _____,** dată în conformitate cu prevederile art. 20 din O.G. nr. 41/2003", **comunicându-se** despre aceasta **şi la exemplarul II al registrului de stare civilă.**

NOTĂ:

- ✓ Considerăm că, chiar dacă Metodologia, în forma actuală, nu mai cuprinde şi această mențiune, ea trebuie să se consemneze într-o asemenea redactare.

- ✓ În cazul în care se solicită certificate de stare civilă şi de pe acte pe care există mențiuni în sensul că s-au eliberat certificate scrise cu ortografia limbii materne sau cu prenumele tradus, ori solicitanții au mai primit astfel de certificate, **chiar dacă nu s-a**

operat mențiunea respectivă, *noile certificate se eliberează conform celor menționate în prezentul paragraf.*

Apreciem că în cazul persoanelor deținătoare de cărți de identitate informatizate, ofițerul de stare civilă, odată cu eliberarea certificatului de stare civilă, trebuie să o anuleze, prin tăierea colțului în care este înscris termenul de valabilitate, titularul fiind informat cu privire la obligația prezentării la S.P.C.L.E.P. de la locul de domiciliu, în termen de 15 zile, pentru a solicita eliberarea unui nou act de identitate; dacă persoana este posesoare a unei cărți de identitate, aceasta/acesta se anulează prin aplicarea ştampilei cu următorul conținut: „Eliberat certificatul de stare civilă, în baza art. 20 din O.G. nr. 41/2003, cu numele de familie _____ şi prenumele _____. Buletinul de identitate/cartea de identitate va fi preschimbat(ă) până la _____," *după care ofițerul de stare civilă semnează, pune data şi aplică ştampila.*

Efectele aprobării date în condițiile menționate la **art. 20 alin. (1) şi (2)** *se extind asupra copiilor minori ai persoanelor în cauză,* iar când **soții au un nume de familie comun,** *efectele se extind şi asupra celuilalt soț,* în ambele situații, **dacă acesta din urmă îşi dă consimțământul.**

Aşadar, pentru ca efectele admiterii cererii să se producă *şi asupra copiilor* **este necesar şi consimțământul celuilalt părinte** (nu trebuie neapărat să fie soț). Prin acest text, **legiuitorul inovează,** deoarece nu se mai referă numai la copiii rezultați din căsătorie, ci şi la cei din afara ei (eventual concubinaj); de aceea **această modificare este socotită binevenită.** Pe de altă parte, cum este iarăşi normal, între soții care au un nume de familie comun, **efectele admiterii cererii se vor extinde şi asupra numelui celuilalt soț numai dacă acesta îşi dă acordul.**[254]

- ✓ Se consideră că, *de lege ferenda,* **textul va trebui completat** aşa încât **să acopere şi situația copilului din afara căsătoriei;** în acest fel el ar fi în corcondanță cu prima frază a art. 7 din noua reglementare - O.G. nr. 41/2003**.** [255]

După cum am mai arătat, *pe baza aprobării cererii se vor înscrie mențiunile corespunzătoare pe marginea actelor de stare civilă respective.*

Alin. (5) al art. 20 din O.G. nr. 41/2003 reglementează **extinderea efectelor retranscrierii** numelui de familie, stabilind că

[254] O. UNGUREANU, C. JUGASTRU - Op.cit., p.156-157.

[255] Ibidem 254.

efectele aprobării *se extind asupra copiilor minori, iar* **când soții au nume de familie comun,** *şi asupra celuilalt soț,* în ambele situații **dacă acesta din urmă îşi dă consimțământul.** Dacă soții nu se înțeleg în ceea ce priveşte extinderea efectelor retranscrierii numelor asupra copiilor minori, **va decide autoritatea tutelară** [spre deosebire de reglementarea din art. 115 alin. (5) din Metodologia aprobată prin H.G. nr. 64/2011, care atribuie această competență **primarului** - *subl. ns.].* Pentru extinderea efectelor admiterii cererii de retranscriere asupra numelui de familie al celuilalt soț (desigur, dacă soții au nume de familie comun), **este întotdeauna nevoie de consimțământul acestuia din urmă,** deci, numai în privința extinderii retranscrierii asupra numelui de familie al copiilor minori **nedarea consimțământului** unuia dintre părinți poate fi **suplinită de decizia autorității tutelare/***dispoziția primarului (sic!).* **Extinderea efectelor retranscrierii** numelui de familie al unuia dintre părinți asupra numelui de familie al copilului minor presupune că *părinții au nume de familie comun,* iar în cazul în care *părinții nu au nume de familie comun,* fie că minorul a luat *numele de familie ale părinților reunite,* fie că minorul a luat *numele de familie al părintelui ce a cerut şi obținut retranscrierea;* **întrucât textul de lege nu face nici o distincție, ar rezulta că în toate aceste trei cazuri urmează a se cere ori suplini consimțământul celuilalt părinte.**[256]

Înscrierile făcute în temeiul art. 20 din O.G. nr. 41/2003 se comunică S.P.C.L.E.P. în raza cărora domiciliază persoanele în cauză [alin. (6)].

În caz de **respingere** a cererii, petiționarul poate face *plângere,* în condițiile Legii conteciosului administrativ nr. 554/2004, **la judecătoria locului său de domiciliu,** în termen de *30 de zile de la comunicarea dispoziției.*[257] S-a decis că norma juridică ce stabileşte competența instanței în raport cu domiciliul persoanei care face cererea nu are caracter absolut, ci **constituie o dispoziție legală de favoare,** în sprijinul titularului dreptului, la care acesta poate renunța, ori de câte ori apreciază, în funcție de condițiile concrete, că îşi poate promova interesele în modalitatea personală obişnuită.[258] Însă, din art. 159 C. proc. civ. şi art. 19 C. proc. civ., ultimul interpretat *per a cotrario,* rezultă că nefiind vorba despre o pricină privitoare la bunuri, **competența teritorială în această materie este de ordine publică.**

*

* *

[256] G. BOROI - Op.cit., p. 453.

[257] G. BOROI - Op. cit., p. 453.

[258] Trib. supr., s. civ., dec. nr. 557/1989, în revista „Dreptul" nr. 1-2/1990, p. 133.

ÎN LOC DE CONCLUZII

În final, adresăm cititorului o întrebare, la care după parcurgerea în detaliu a capitolelor din prezenta lucrare, poate răspunde foarte uşor, deoarece în cuprinsul acestora se găseşte şi răspunsul:

Schimbarea numelui de familie sau a prenumelui poate influența destinul unei persoane?

Anexa nr. 1

Pseudonime folosite de actori sau regizori (nume de scenă)

PSEUDONIM	NUME LA NAŞTERE	DATE DESPRE VIAŢĂ	OBSERVAŢII
Don Adams	***Donald James Yarmy***	N: 1927	Actor.
Edie Adams	***Elizabeth Edith Enke***	N: 1929	Actor.
Maude Adams	***Maude Kiskadden***	1872-1953	Actor.
Anouk Aimee	***Francoise Sorya***	1932	Actriță de film.
Eddie Albert	***Eddie Albert Heimberger***	1908	Actor de film şi TV.
Alan Alda	***Alphonso d'Abruzzo***	28.01.1936 New York, S.U.A.	A jucat în serialul TV-M.A.S.H şi „The aviator”.
Jason Alexander	***Jay Scott Greenspan***	23.09.1959 Newark, New Jersey	A interpretat rolul lui George din Seinfeld.
Dave Allen	***David Tynan O'Mahoney***	N: 1936 Dublin, Irlanda D: 10.03.2003	Actor de comedie şi star TV.
Gracie Allen	***Grace Ethel Cecile Rosalie***	N: 26.07.1902 D: 28.08.1964	Soția lui George Burns.
Tim Allen	***Tim Allen Dick***	N: 13.06.1953 Denver, S.U.A. Colorado	Star din serialul TV de top-evaluat „Home Improvement”.
Woody Allen	***Allan Stewart Konigsberg***	N: 1.12.1935 New York City	Actor, regizor, actor de comedie, muzician, scenarist, scriitor.
Kirstie Alley	***Gladys Leeman***	N: 12.01.1955 Kansas, S.U.A.	Star din „Uite cine vorbeşte”, şi emisiunile TV „Veronica's Closet”, „Cheers” (pentru care a câştigat un Emmy şi un Glob de Aur).
Iunie Allyson	***Ella Geisman***	N: 7.10.1917 Bronx, New York	Votată femeia anului în 1955. A jucat în filmele în numeroase filme printre care: „două fete şi un marinar”, „Cei trei muşchetari” şi „Little Women”.
Julie Andrews	***Julia Elizabeth Wells***	N: 1.10.1935 Walton-on-Thames, Anglia	Este cunoscută pentru rolurile ei din „The Sound of Music” şi „Mary Poppins”.

Jennifer Aniston	***Anastassakis Jennifer*** (sau Anistopolous)	N: 11.02.1969 Sherman Oaks, California	Cunoscută ca soția lui Brad Pitt şi ca Rachel din filmul „Friends”, a mai jucat în „She's the One” şi „Til”.
Jean Arthur	***Gladys Georgianna Greene***	N:17.10.1900,la Platsburg, New York, S.U.A. D: 19.06.1991 Caramel, California, S.U.A.	Primul ei film a fost filmul mut „Cameo Kirby” (1923) iar ultimul „Shane” (1953).
Fred Astaire	***Frederick Austerlitz***	N: 10.05.1899, Omaha, Nebraska, S.U.A. D: 22.06.1987 Los Angeles, California, S.U.A.	Actor şi cântăreț.
Mary Astor	***Lucille Langehanke***	N: 3.05.1906 Quincy, Illinois, S.U.A.	A jucat 40 de ani, în filme printre care „Şoimul maltez” (1941) alături de Humphrey Bogart.
Lauren Bacall	***Betty Joan Perske***	N: 16.09.1924 New York	Actriță.
Alec Baldwin	***Alexander Baldwin III***	N: 3.04.1958 New York	Soția lui a fost Kim Basinger.
Anne Bancroft	***Anna Maria Louisa Italiano***	N: 17.09.1931 New York D: 6.06.2005 New York	Cel mai bine cunoscută pentru rolul „Doamna Robinson” din „The Graduate” (1967), în care joacă alături de Dustin Hoffman. A câştigat un Oscar pentru rolul ei în „The Miracle Worker” (1962) şi 2 premii Tony pentru munca ei pe Broadway.
Brigitte Bardot	***Camille Javal***	N: 28.09.1934 Paris, Franța	Cunoscută ca luptătoare pentru drepturile animalelor.
Steven Bauer	***Rocky Echaveria***	N: 2.12.1956 Havana, Cuba	A apărut în filmele „Scar Face”, cu Al Pacino, şi „Thief of Hearts”.
Warren Beatty	***Henry Warren Beaty***	N: 30.03.1937 Richmond	A jucat cu Diane Keaton şi Goldie Hawn, în „Town and Country” şi „Dick Tracy”.
Jack Benny	***Benjamin Kubelsky***	N: 14.02.1894 Chicago, S.U.A. D: 26.12.1974	Actor de comedie la radio şi televiziune, apariție în „Benny Jack Show” în perioada 1950-1965 şi oaspete obişnuit la „Duş de Stele” în perioada 1995 - 1958.
Polly Bergen	***Nellie Pauline Burgin***	N: 14.07.1930	A jucat cu Dean Martin şi Jerry Lewis în filmele „În război cu armata” din 1950 şi „Ăsta-i băiatul meu” din 1951.

Milton Berle	***Mendel Berlinger***	N: 12.07.1908 New York, S.U.A. D: 27.03.2002	A fost protagonistul în „Milton Berle Show”, care s-a desfăşurat în perioada 1948-1956.
Dirk Bogarde	***Derek Gaspart Gentron Ulric van den Bogaerde***	N: 28.03.1921 Hampstead, Anglia D: 8.05.1999 Londra, Anglia	Actor britanic.
Ernest Borgnine	***Ermes Effron Borgnino***	N: 24.01.1917 Hamden, Connecticut, S.U.A.	A apărut în showul TV „McHale's Navy” în perioada 1962-1966, în „The Dirty Dozen” din 1967 şi „The Wild Bunch” (1969).
James Brolin	***James Bruderlin***	N: 18.07.1940	Cel mai bun actor în rolul secundar în „Marcus Welby, MD”
Albert Brooks	***Albert Einstein***	N: 22.07.1947 Los Angeles, S.U.A.	A jucat în „Private Benjamin”, nominalizat la Oscar în „Broadcast News”.
Charles Bronson	***Charles Buchinski***	N: 3.11.1921 Ehrenfeld, Pennslyvania S.U.A.	În 1960, când a jucat în „The Magnificent Seven”.
Richard Burton	***Walter Richard Jenkins***	N: 1925	A fost unul dintre soții lui Elizabeth Taylor. A jucat în „Asasinarea lui Troțki”, „Cleopatra” şi multe altele.
Yul Brynner	***Youl Bryner***	N: 7.07.1915 Vladivostok, Rusia D: 10.10.1985	De asemenea, a jucat în „The Ten Commandments” şi „The Magnificent Seven”, a luat Oscar pentru „The King and I”.
Nicolas Cage	***Nicolas Coppola***	N: 7.01.1964 Long Beach, California	A jucat în „Birdy”, „Moonstruck”, alături de Cher, în „City of Angels”, „Wings of Desire” alături de Meg Ryan şi Dennis Franz. Căsătorit cu Lisa-Marie Presley, fiica lui Elvis Presley.
Michael Caine	***Maurice Micklewhite***	N: 14.03.1933 Londra, Anglia	A jucat în „The Cider House Rules”, „Hannah şi surorile ei”, pentru care a şi câştigat un Oscar în anul 1980.
Dyan Cannon	***Samille Diane Friesen***	N: 1938	A jucat în serialul „Ally McBeal”.
Kate Capshaw	***Kathy Sue Nail***	N: 3.11.1953	Actriță de film şi TV, căsătorită cu regizorul Steven Speilberg în 1991.
David Carradine	***John Arthur Carradine***	N: 8.12.1936 Hollywood, California	A jucat în serialul TV „Kung Fu” din 1972-1975.

Chevy Chase	***Cornelius Crane Chase***	N: 8.10.1943	A jucat în „Național Lampoon's" şi „Caddy Shack".
Cher	***Cherilyn Sarkisian La Piere***	N: 20.05.1946 El Centro, California	Cântăreață şi actriță.
Lee Cobb	***Leo Jacoby***	N: 8.12.1911 New York	A jucat în „Golden Boy", „On The Waterfront" (1954) şi „Twelve Angry Men" (1957).
(Sir) Sean Connery	***Thomas Connery***	N: 25.08.1930 Edinburgh, Scoția	Cel mai bine cunoscut sub numele de James Bond. A câştigat un Oscar în 1987 pentru rolul său în „The Untouchables". În 1989 Connery a fost ales de revista People Magazine ca fiind cel mai sexy bărbat în viață.
Robert Conrad	***Robert Conrad Falk***	N: 1935 Chicago, Illinois	A apărut în „Wild, Wild West" (1965-1970).
Gary Cooper	***Frank James Cooper***	N: 7.05.1901 Montana, S.U.A. D: 14.05.1961	A jucat în „Meet Joe Doe","High Noon" cu Grace Kelly şi „Maroc" cu Marlene Dietrich în 1930.
Tom Cruise	***Thomas Cruise Mapother IV***	N: 3.07.1962 Syracuse, New York	A jucat în „Top Gun", „Misiune imposibilă 1 şi 2". A fost căsătorit cu Nicole Kidman. A înființat biserica Scientologică.
Tony Curtis	***Bernard Schwartz***	N: 3.06.1925 Bronx, New York	A jucat în „Some Like It Hot", cu Marilyn Monroe.
Willem Dafoe	***William Dafoe Jr***	N: 22.07.1955 S.U.A.	A jucat în „Mississippi Burning", „Body of Evidence" cu Madonna, „The English Patient" şi „Wild at Heart".
Bette Davis	***Ruth Elizabeth Davis***	N: 5.04.1908 Lowell, Massachusets	A jucat în aproape 100 de filme, câştigând 2 premii Oscar.
Tony Danza	***Anthony Iadanza***	N: 21.04.1951 Brooklyn, New York	Cunoscut din filmul „Cine e Bossul?" (1984-1992).
Angie Dickinson	***Angeline Brown***	N: 30.09.1931 Kulm, Dakota de Nord, S.U.A.	A jucat în „Pepper" şi în „Rio Bravo", alături de John Wayne şi Dean Martin.
Marlene Dietrich	***Marie Dietrich von Magdelene Losch***	N: 27.12.1901 Berlin, Germania D: 6.05.1992, la Paris	Actriță
Phyllis Diller	***Phylliss Ada Driver***	N: 17.07.1917	Scriitor şi pianist.

Snoop Dog	**Cordozar Calvin Broadus**	Long Beach, California	Cântăreț.
Diana Dors	***Diana Maria Fluck***	N: 23.10.1931 Swindon, Anglia D: 4.05.1984	Actriță.
Kirk Douglas	***Isidor Demsky***	N: 9.12.1916 Amsterdam, New York	A jucat în „Spartacus”.
Melvyn Douglas	***Melvyn Edouard Hesselberg***	N: 5.04.1901 Georgia, S.U.A. D: 4.08.1981	A jucat alături de Greta Garbo în „Ninotchka” (1939).
Joanne Dru	***Joanne La Cock***	N: 31.01.1923 Virginia de Vest	A jucat în „Red River” (1949).
David Duchovny	***David William Ducovny***	N: 7.08.1960 New York, S.U.A.	Cel mai bine cunoscut sub numele Fox Mulder agentul special FBI din „X-Files”.
Buddy Ebsen	***Rudolf Christian Ebsen Jr***	N: 2.04.1908 Belleville, Illinois, S.U.A.	A jucat în „Vrăjitorul din Oz” şi serialele de televiziune „Beverly Hillbillies” şi „Barnaby Jones”.
Barbara Eden	***Barbara Jean Huffman***	N: 23.08.1934 Tucson, Arizona, S.U.A.	A jucat cu Larry Hagman în showul TV de lungă durată „I Dream of Jeannie”.
Dale Evans	***Frances Octavia Smith***	N: 31.10.1912 Texas, S.U.A. D: 7.02.2001	A jucat în „Cowboy and Senorita”.
Mia Farrow	***Maria de Lourdes Villiers Farrow***	N: 9.02.1945 Los Angeles, California	Fiica actriței Maureen O'Sullivan şi fosta soție a lui Frank Sinatra. A jucat în rolul Rosemary din filmul „Rosemary's Baby”.
Sally Field	***Sally Mahoney***	N: 6.11.1946 Pasadena, California, S.U.A.	Câştigătoare a două premii Oscar. A jucat în „Norma Rae” (1979). Cel mai bine cunoscută ca vedetă a emisiunilor TV „Gidget” (1965-1966) şi „The Flying Nun” (1967-1970).
Peter Finch	***Frederick Ingle George-Peter Finch***	N: 28.09.1916 Londra, Anglia	Actor australian.
Jodie Foster	***Alicia Foster***	N: 19.11.1962 Los Angeles, California	A fost nominalizată la Oscar la vârsta de 14 ani. A jucat în „Silence of the Lambs”, „Nell”, „Maverick” cu James Garner.
Jamie Foxx	***Eric Bishop***	N: 13.12.1967 Terrell, Texas, S.U.A.	Comediant, actor, muzician.
Dennis Franz	***Dennis Schlachta***	N: 28.10.1944 Illinois, S.U.A.	A jucat în „Wings of Desire”, cu Nicolas Cage şi Meg Ryan.

Zsa Zsa Gabor	***Sari Gabor***	N: 6.02.1918 Budapesta, Ungaria	A jucat în Beverly Hills.
Lady Gaga	**Stefani Joanne Angelina Germanotta**	New York City	Cântăreață.
Greta Garbo	***Greta Lovisa Gustafson***	N: 18.09.1905 Stockholm, Suedia D: 15.04.1990	Actriță.
Andy Garcia	***Andres Arturo Garcia-Menendez***	N: 12.04.1956 Havana, Cuba	Cel mai bine cunoscut pentru rolurile sale din „The Untouchables” şi „Când un bărbat iubeşte o femeie”, cu Meg Ryan.
Ava Gardner	***Lucy Johnson***	N: 24.12.1922 Grabton, Carolina de Nord D: 25.01.1990	A primit o nominalizare la Oscar în anul 1953 pentru filmul „Mogambo”.
James Garner	***James Bumgarner***	N: 7.04.1928 Norman Oklahoma	A jucat în „Rockford Files” şi „Maverick”.
Paul Michael Glaser	***Paul Manfred Glaser***	N: 25.03.1943 Cambridge, Massachusetts	Cel mai bine cunoscut pentru rolul lui Dave Starsky în „Starsky şi Hutch”, în care joacă cu David Soul.
Jackie Gleason	***Herbert John Gleason***	N: 26.02.1916 Brooklyn, New York D: 1987	A jucat în „Life of Riley” şi „Jackie Gleason Show”.
Elliot Gould	***Elliot Goldstein***	N: 29.08.1938 Brooklyn, New York	Actor, fostul soț al Barbarei Streisand.
Stewart Granger	***James Stewart Lablanche***	N: 6.05.1913 D: 16.08.1993	Şi-a schimbat numele în mod obligatoriu pentru a nu fi confundat cu James Stewart.
Cary Grant	***Archibald Alexander Leach***	N: 18.01.1904 Bristol, Anglia D: 29.11.1986	A jucat în „North by Northwest”, „Notorious”.
Oliver Hardy	***Norvell Hardy***	N: 18.01.1892 Harlem, Georgia D: 7.08.1957	Partenerul lui Stan Laurel.
Woody Harrelson	***Woodrow Tracy Harrelson***	N: 23.07.1961 Midland, Texas	A jucat în filme precum „White Men Can't Jump”, „The People vs Larry Flynt” cu Courtney Love, „Indecent Proposal”, cu Demi Moore, „Wildcats”, cu Goldie Hawn şi filmul „Natural Born Killers”.

Rex Harrison	***Reginald Gary Harrison***	N: 1908 Huyton, Cheshire	A câştigat un Oscar pentru „My Fair Lady” (1964).
Tippi Hedren	***Nathalie Hedren***	N: 19.01.1935 Minnesota	Cel mai bine cunoscută ca actriță din filmul „Păsări”, de Alfred Hitchcock.
Audrey Hepburn	***Edda Van Heemstra Hepburn-Rusten***	N: 4.05.1928 Bruxelles, Belgia D: 20.01.1993	A jucat în „My Fair Lady”, cu Rex Harrison. A fost nominalizată la Oscar pentru „Mic dejun la Tiffany's”, „Nun's Story”, „Wait Until Dark” (1967) şi „Sabrina” cu William Holden în (1954).
Judy Holliday	***Judith Tuvim***	N:21.06.1921	Actriță.
Bob Hope	***Leslie Hope Towne***	N: 1903 Eltham, Anglia	Comedian american şi actor de film, a apărut în aproximativ 60 de filme, cum ar fi: „The Cat and Canare” (1939), „Road to Singapore” (1940), „Road to Zanzibar” (1941), „Road Utopia” (1946), „Road to Rio” (1947) şi „Road to Bali” (1953), toate cu Dorothy Lamour şi Bing Crosby.
Rock Hudson	***Roy Harold Scherer Jr***	N: 17.11.1925 Winnetka, Illinois	A jucat în „Pillow Talk” cu Doris Day.
Angelina Jolie	***Angelina Jolie Voight***	N: 4.06.1975 Los Angeles	Actriță, fiica lui Jon Voight.
Jennifer Jones	***Phyllis Isley***	N: 1919 Tulsa, Oklahoma	A jucat în „Adio arme” (1958), „Infernul din zgârie nori” (1974).
Tom Jones	**Thomas Jones Woodward**	Țara Galilor	Actor.
Boris Karloff	***William Henry Pratt***	1887-1969 Londra	A jucat în „Frankenstein” (1931), „The Mask of Fu Manchu” (1931), „The Lost Patrol”, „The Raven” (1935) şi „Bodysnat-chers” (1945). A jucat rolul căpitanului Hook în „Peter Pan”.
Michael Keaton	***Michael John Douglas***	N: 9.09.1951 Pennsylvania, S.U.A.	A jucat în „Batman”. A schimbat numele pentru a evita confuziile cu Michael Douglas.
Ben Kingsley	***Krishna Bhanji***	N: 31.12.1943 Anglia	A interpretat rolul Mhatma Gandhi în filmul „Gandhi”, care a câştigat un Oscar în 1982. A mai jucat şi în „Lista lui Schindler”, „Bugsy” cu Warren Beatty , şi „A douăsprezecea noapte”.

Natassja Kinski	***Natassja Nakskzynski***	N: 1960 Berlin, Germania	A jucat în „Tess” (1975), „Cat People” (1982), „Paris, Texas” (1984).
Dilip Kumar	***Yusuf Khan***	N: 1922 India	Actor indian.
Cheryl Ladd	***Cheryl Jean Stoppelmoor***	N: 12.07.1951 Huron, South Dakota, S.U.A.	A jucat în ingerii lui Charlie - „Charlie's Angels” (1976-1981).
Hedy Lamarr	***Hedwig Keisler***	N: 1913 Viena, Austria	A jucat în „Alger” (1938), „White Cargo” (1942), „Samson şi Dalila” (1949).
Burt Lancaster	***Burton Stephen Lancaster***	N: 1913 D: 1994 New York City	A fost un acrobat de circ înainte de a-şi face debutul în cinematografie. A jucat în „The Killers” (1946), primind nominalizări la Oscar pentru „From Here to Eternity” (1953), „Elmer Gantry” (1960) şi „Atlantic City” (1980).
Michael Landon	***Eugene Maurice Orowitz***	N: 31.10.1936 New York D: 1991	A jucat în serialul TV „Bonanza”, „Little House On The Prairie”, a scris şi regizat „Highway to Heaven”.
Stan Laurel	***Arthur Stanley Jefferson***	N: 16.06.1890 Ulverston, Anglia D: 23.02.1965	A jucat împreună cu Oliver Hardy în comedia „Laurel şi Hardy”.
Piper Laurie	***Rosetta Jacobs***	N: 1932 Detroit, Michigan	A jucat în „The Hustler” (1961), „The Thorn Birds” (1983).
Bruce Lee	***Sai Fon*** la naştere iar după ce şi-a schimbat numele ***Jun Fan***	N:27.11.1940 San Francisco, California D: 20.07.1973	A jucat în „Big Boss”, „Fists of Fury” showul TV „The Green Hornet”.
Janet Leigh	***Jeannete Helen Morrison***	N: 1927 California, S.U.A.	A jucat în „Little Women” (1949), „Houdini” (1953), „My Sister Eileen” (1955), „Vikingii” (1958), „Psycho” (1960), „The Manchurian Candidate” (1962).
Jack Lemmon	***John Uhler Lemmon III***	N: 1925 Boston, Massachusets	A jucat în „Fortune Cookie” (1969), „The Odd Couple” (1968) şi multe alte filme, regizând filmul „Kotch” (1971).
Jerry Lewis	***Jerome Levitch***	N: 16.03.1926 Newark, New Jersey	Comedian şi producător de film.
Jet Li	***Li Lian Jie***	N: 26.04.1963 Beijing, China	A jucat în filmele cu arte marțiale.

Gina Lollobrigida	***Luigina Lollobrigida***	N: 4.07.1927 Subiaco, Italia	Actriță.
Herbert Lom	*Herbert Charles Angelo ze Kuchacevich Schluderpacher u*	N: 1917 Praga, Cehoslovacia	A jucat în „The Ladykillers” (1950), „El Cid” (1961), „Fantoma de la Operă” (1962) şi „Whoops Apocalypse” (1986).
Sophia Loren	***Sofia Scicolone***	N: 20.09.1934 Pozzouli, Italia	În 1991 a câştigat un Oscar pentru cariera ei actoricească.
Peter Lorre	***Lazlo Lowenstein***	1904-1964 Rosenberg, Ungaria	A jucat în „Casablanca” (1942), „Bestia cu cinci degete” (1946), „Şoimul maltez” (1941), „The Mask of Dimitrios” (1944), „20.000 de leghe sub mări” (1954) şi „The Raven” (1963).
Bela Lugosi	***Bela Lugosi BLASKO***	N:1882 Ungaria D:1956	Actor american de film.
Madonna	**Madonna Louise Veronica Ciccone**	Bay City, Michigan	Cântăreață.
Walter Matthau	***Walter Matuschansk ayasky***	N: 1.10.1920 New York D: 1.07.2000	A jucat „Dennis pericol public”.
Helen Mirren	***Ilynea Lydia Mironoff***	N: 26.07.1946 Chiswick, Anglia	A jucat în „Calligula” şi „Excalibur”.
Marilyn Monroe	***Norma Jean Mortensen Baker***	N: 1926 Los Angeles D: 4.08.1962	A jucat în „Cum să te măriți cu un milionar” (1953) şi „Bus Stop” (1956).
Demi Moore	***Demetria Gene Guynes***	N: 11.11.1962 Roswell	A jucat în filmul „Ghost” şi „A Few Good Men”, „Indecent Proposal” cu Woody Harrelson. A fost căsătorită cu actorul Bruce Willis.
Mr T	***Laurence Turead***	N: 21.05.1952 Chicago, Illinois	Bodyguard şi ulterior actor.
Dna G	***Mitzi Marlene deCzanyl vonGerber***	N: 4.09.1931 Chicago, Illinois, S.U.A.	A jucat în „My Blue Heaven”, „South Pacific”, „Les Girls” şi „Golden Girl”.
Sam Neill	***Nigel Neill***	N: 14.09.1947 Irlanda de Nord, Marea Britanie	A jucat în „Jurassic Park”, „The Hunt for Red October”, cu Sean Connery , „Sirens”, cu Elle MacPherson şi Portia De Rossi , „The Horse Whisperer” şi serialul de televiziune „Merlin”.

Chuck Norris	***Carlos Ray Norris***	N: 10.03.1940 Okla, S.U.A.	Cel mai bine cunoscut ca star de acțiune în filmele cu arte marțiale, cum ar fi „Return of the Dragon” şi „Game of Death”, cu Bruce Lee.
Lou Diamond Phillips	***Lou Upchurch***	N: 17.02.1962 Filipine	A jucat în „La Bamba” (1987), „Stand and Deliver” (1988) şi „The King and I” din 1996.
Brad Pitt	***William Bradley Pitt***	N: 18.12.1963 Shawnee, Okla-homa, S.U.A.	Artist.
Natalie Portman	***Natalie Hershlag***	N: 9.06.1981 Ierusalim, Israel	A jucat în „Heat” (1995) şi „Beautiful Girls” (1996).
Anthony Quinn	***Anthony Quinones***	N: 21.04.1915 Chihuahaha, Mexic D: 3.06.2001	Cel mai bine cunoscut sub numele de „Zorba Grecul”. A câştigat Oscar pentru „Viva Zapata” (1952) şi „Lust for Life” (1956).
George Raft	***George Ranft***	N: 1895 D: 1980	A jucat în „Some Like It Hot”, cu Marilyn Monroe si Tony Curtis.
Tony Randall	***Leonard Rosenberg***	N: 26.02.1924 Tulsa, Oklahoma, S.U.A.	A făcut peste 25 de filme, protagonist în „Tony Randall Show", care a difuzat 1976 - 1978.
George Reeves	***George Keefer Brewer***	N: 5.01.1914 Woolstock, Iowa	A jucat în „Gone With the Wind”.
Ginger Rogers	***Virginia Katherine McMath***	N: 16.07.1911 Missouri, S.U.A.	A jucat în mai multe filme alături de Fred Astaire.
Roy Rogers	***Leonard Franklin Slye***	N: 5.11.1911 Cincinnati, Ohio D: 6.07.1998	A jucat în filme western.
Meg Ryan	***Margaret Mary Emily Anne Hyra***	N: 19.11.1961 în Fairfield, Connecticut	A jucat în „When Harry Met Sally”, „Top Gun”, cu Tom Cruise , „Nopți albe în Seatte”, „Când un bărbat iubeşte o femeie”, „City of Angels” şi „Wings of Desire”, cu Nicolas Cage şi Dennis Franz.
Winona Ryder	***Winona Laura Horowitz***	N: 29.10.1971 Winona, Minnesota	Nominalizată la Premiul Oscar pentru rolul ei din anul 1993 „The Age of Innocence” şi 1994 pentru „Little Women”, a jucat alături de Angelina Jolie în „Girl Interrupted”, Johnny Depp în „Edward Scissorhands”, Sigourney Weaver în „Alien Resurrection” şi Cher în „Mermaids”.

Susan Sarandon	**Susan Abigail Tomalin**	N: 4.10.1946 New York, S.U.A.	A jucat în „Atlantic City” (1980), „Bull Durham” (1988), „Thelma & Louise” (1991).
Jane Seymour	**Joyce Penelope Wilhelmina Frankenberg**	N: 15.02.1951 Hillingdon, Anglia	Cel mai bine cunoscută sub numele de Dr. Quinn.
Omar Sharif	**Michael Shalhoub**	N: 10.04.1932 Alexandria, Egipt	A jucat în „Dr. Jivago” şi „Funny Lady” cu Barbra Streisand.
Kevin Spacey	**Kevin Matthew Fowler**	N: 6.07.1959, New Jersey	A câştigat un Oscar pentru rolul său în „American Beauty” şi a jucat în „L.A. Confidential”, „The Usual Suspects” şi „Seven”.
Meryl Streep	**Mary Louise Streep**	N: 22.06.1949 Summit, New Jersey	A câştigat un Oscar pentru cea mai bună actriţă în „Kramer vs Kramer” (1979).
Barbara Streisand	**Barbara Joan Streisand**	N: 24.04.1942 Brooklyn, New York	A jucat cu Kris Kristofferson în „A Star Is Born”.
Mark Twain	**Samuel Clemens Longhorne**	Florida, Mo	Scriitor.
Lana Turrner	***Julia Jean Mildred Frances Turner***	N: 8.02.1920 Wallace, Idaho D: 29.06.1995	Cele mai bune filme cunoscute sunt: Poştaşul sună întotdeauna de două ori (1946) şi Peyton Place(1957).
John Wayne	***Marion Michael Morrison***	N: 26.05.1907 Winterset, Iowa D: 11.06.1979	A câsştigat un Oscar pentru rolul său din Cogburn pentru filmul 1969 „True Grit”.
Tiger Woods	**Elridge Tiger Woods**	Cypress, California	Cântăreţ.
Sigourney Weaver	***Susan Alexandra Weaver***	N: 8.10.1949 New York City	A jucat în „Alien”, „Ghost Busters”, „Half Moon Street”.
Bruce Willis	***Walter Willison***	N: 19.03.1955 Idar-Oberstein, Germania	A fost căsătorit timp de 12 ani cu Demi Moore.
Oprah Winfrey	***Orpa Winfrey***	N: 29.01.1954 Kosciusko, Mississippi	Oprah Winfrey Show este unul dintre cele mai populare programe de televiziune, iar în 1995, a câştigat şapte premii Emmy pentru cel mai bun talk show, iar Winfrey a câştigat un premiu Emmy ca cea mai bun gazdă TV pe parcursul zilei.
Natalie Wood	***Natasha Nikolaevna Gurdin***	N: 20.07.1938 San Francisco D: 29.11.1981	A jucat în „Rebel Without a Cause” (1955 cu James Dean) şi „The Searchers” (1956, cu John Wayne).

Anexa nr. 2

Pseudonime folosite de scriitori

Pseudonim	*Nume real*	*Date biografice*
Alberto Moravia	***Alberto Pincherle***	S-a născut la data de 28.11.1907 şi a decedat la data de 26.09.1990, a fost unul din cei mai de seamă romancieri italieni ai secolului XX-lea. A publicat:1927 - La cortigiana stanca; 1929 - Gli indifferenti; 1935 - Le ambizioni sbagliate; 1935 - La bella vita; 1937 - L'imbroglio (nuvele); 1940 - I sogni del pigro; 1941 - La mascherata; 1943 - La cetonia; 1943 - L'amante infelice; 1944 – Agostino; 1944 - L'epidemia (povestiri); 1947 - La romana - Femeia din Roma; 1947 - La disubbidienza; 1947, 1949 - L'amore coniugale - Dragoste conjugală; 1947 - Il conformista; 1954 - Racconti romani - Povestiri din Roma; 1954 - Il disprezzo – Dispreţul; 1957 - La ciociara – Ciociara; 1960 - La noia; 1962 - L'automa; 1963 - L'uomo come fine (eseu); 1965 - L'attenzione; 1969 - La vita è gioco; 1970 - Il paradiso; 1971 - Io e lui; 1972 - A quale tribù appartieni; 1973 - Un'altra vita; 1975 - Al cinema (eseuri); 1976 – Boh; 1978 - Una vita interiore; 1980 - Impegno controvoglia; 1983 - La cosa e altri racconti (colecţie de povestiri).
Alcofribas Nasier	***François Rabelais***	S-a născut în anul 1494 şi a decedat la data de 9.04.1553. A fost un scriitor şi medic francez. Spirit umanist, poliglot, cu largă deschidere culturală, a fost una dintre cele mai reprezentative personalităţi ale Renaşterii. Opera care i-a asigurat nemurirea o constituie romanele Gargantua şi Pantagruel, o satiră acidă la adresa moravurilor acelei epoci, prin care critică bigotismul, superstiţiile şi abuzurile clerului.
Anatole France	***Jacques Anatole François Thibault***	S-a născut la data de 16.04.1844, la Paris şi a decedat la data de 12.10.1924, la Tours. Este laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1921.
Anne Rice	***Howard Allen O'Brien***	S-a născut la data de 4.10.1941, la New Orleans. Scrie romane, nuvele gotice şi religioase. Este cunoscută în principal pentru seria Cronicile vampirilor, care are ca teme dragostea, moartea, nemurirea, existenţialismul şi condiţia umană. A fost căsătorită cu poetul Stan Rice până la moartea acestuia în 2002. Cărţile sale s-au vândut în aproape 100 de milioane de exemplare, făcând-o una dintre cele mai citite autoare din istorie.
Blaise Cendrars	***Frédéric Louis Sauser***	S-a născut la data de 1.09.1887 şi a decedat la data de 21.01.1961. A fost un poet şi prozator francez, de origine elveţiană. Scrierile sale, de un colorit exotic, promovează libertatea inspiraţiei. A publicat: 1912 - Les Pâques à New York („Paştele la New York”); 1913 - La prose du Transsibérien („Proza Transsiberianului”); 1925 - L'or („Aurul”); 1926 -

		Moravagine („Moravagine”); 1929 - Les confessions de Dan Yack („Confesiunile lui Dan Yack”); 1945 - L'Homme foudroyé („Omul trăznit”); 1946 - La Main coupée („Mâna tăiată”).
Bob Hart or Clem Watts	***Branislav Nušić Sârbă: Бранислав Нушић)***	S-a născut la data de 8.10.1864 şi a decedat la data de 19.01.1938. A fost romancier, dramaturg, satiric, eseist şi fondatorul retoricii moderne în Serbia.
Cherry Wilder	***Cherry Barbara Grimm***	S-a născut la data de 3.09.1930 şi a decedat la data de 14.03.2002.
Curzio Malaparte	***Kurt Erich Suckert***	S-a născut în Prato, la data de 9.06.1898 şi a decedat la Roma, la data de 19.07.1957. A fost scriitor, jurnalist şi diplomat italian. A luptat în primul război mondial, apoi a urmat o carieră în diplomație, pe care a abandonat-o în favoarea jurnalismului şi a literaturii. În anul 1920 a aderat la Partidul Fascist şi a devenit pentru un timp teoretician al fascismului. În 1924 a înființat publicația La Conquista dello stato, apoi, în 1926, împreună cu Massimo Bontempelli, revista 900, publicație de avangardă, la care au colaborat Pablo Picasso, James Joyce sau dadaişti, ca Soupault.
Daniel Defoe	***Daniel Foe***	S-a născut la data de 1661şi a decedat în anul 1731, a fost un jurnalist şi scriitor englez. Este celebru prin romanul „Robinson Crusoe” (1719), o poveste despre un om naufragiat care a rămas singur pe o insulă. Samuel Richardson este considerat, primul mare romancier realist englez şi fondatorul romanului englez. Este un observator minuțios, preocupat de morala individuală şi socială. Mircea Mâciu dr., Nicolae C. Nicolescu, Valeriu Șuteu dr., Mic dicționar enciclopedic, Ed. Stiințifică și enciclopedică, Bucuresti, 1986, pagina 502
Douglas Spaulding	***Ray Douglas Bradbury***	S-a născut la data de 22.08.1920, este un scriitor american de romane SF, fantasy, horror şi mister. Este cunoscut pentru romanele Fahrenheit 451 şi The Martian Chronicles. perele sale au fost adaptate în peste 20 de filme şi show-uri.
Doctor A	***Dr. Isaac Asimov Rusă: Исаак Азимов***	S-a născut în Rusia la data de 2.01.1920 şi a decedat la data de 6.04.1992. Este cunoscut mai ales pentru lucrările sale ştiințifico-fantastice şi pentru cărțile de popularizare a ştiinței. Cea mai faimoasă lucrare este seria Fundația, pe care a combinat-o mai târziu cu două alte serii ale sale, seria Imperiului Galactic şi seria Roboților. A scris şi romane polițiste. Asimov a scris şi editat peste 500 volume şi estimativ 90.000 scrisori sau cărți poştale şi are lucrări în toate categoriile majore ale Sistemului Decimal Dewey cu excepția filozofiei.
Dr. Seuss	***Theodor Seuss Geisel***	S-a născut în oraşul Springfield din Massachusetts, la data de 2.03.1904 şi a decedat la San Diego, California, la data de 24.09.1991), A scris cărți pentru copii.

Edogawa Rampo	***Hirai Tarō***	S-a născut în Nabari, la data de 2.10.1894 şi a decedat la data de 28.07.1965). A fost un critic literar şi scriitor japonez. Pseudonimul este o aproximaţie, ca omagiu (dar şi în sens umoristic), a numelui lui Edgar Allan Poe. A scris: „Omorul de pe panta D" , „Testeul psihologic", „Sindicatul mâinilor negre", „Stafia", „Plimbătorul din pod", „Piticul", „Cine", „Omul-păianjen", „Fructele vânătorii de curiozitate", „Vrăjitorul", „Vampirul", „Masca de aur", „Şopârla neagră", „Omul-leopard", „Arma periculoasă", „Omul-umbră".
Erich Maria Remarque	***Erich Paul Remark***	S-a născut în Osnabrück, Germania, la data de 22.06.1898 şi a decedat în Locarno, Elveţia, la data de 25.09.1970. Este unul dintre cei mai cunoscuţi şi populari autori de literatură germană din secolul al XX-lea. Printre cele mai importante romane se numără: 1929 - Nimic nou pe frontul de vest; 1931 – Întoarcerea; 1936 - Trei camarazi; 1945 - Arcul de triumf, 1954 - Vreme de trăit şi vreme de murit; 1956 - Obeliscul negru; 1962 - Noapte în Lisabona şi 1971 - Umbre în paradis.
Flann O'Brien	***Brian O'Nolan*** ***Irlandeză: Brian Ó Nualláin***	S-a născut la data de 5.10.1911 şi a decedat la data de 1.04.1966, a fost un scriitor irlandez.
George Orwell	***Eric Arthur Blair***	S-a născut la data de 25.06.1903, în India şi a decedat la data de 21 ianuarie 1950, la Londra. A fost şi comentator al radio BBC, editorialist şi reporter. A scris „Ferma Animalelor" (1945).
George Sand	***Amandine Aurore Lucile Dupin***	S-a născut la data de 1.07.1804 şi a decedat la data de 8.06.1876. A fost scriitoare şi feministă franceză.
Joseph Conrad	***Józef Teodor Konrad Korzeniowski***	S-a născut la Berdîciv, acum Ucraina, la data de 3.12.1857 şi a decedat la Bishopsbourne, Anglia, la data de 3.08.1924, a fost un romancier englez, la origine polonez, din Ucraina.
Lewis Carroll	***Charles Lutwidge Dodgson***	S-a născut la data de 27.01.1832 şi a decedat la data de 14.01.1898, a fost un prozator, matematician, logician, cleric şi fotograf englez. A scris: Alice`s Adventures in Wonderland - 1865 („Alice în ţara minunilor") şi Through the Looking Glass - 1872 („Prin oglindă").
Louis-Ferdinand Céline	***Louis-Ferdinand Destouches***	S-a născut la data de 27.05.1894 şi a decedat la data de 1.07.1961. A fost un medic francez, care în timpul ocupaţiei naziste a fost colaboraţionist, fiind condamnat în 1944. Exilat în Germania şi Danemarca, este amnistiat în 1944. A scris: 1924 - La Vie et l'œuvre de Philippe Ignace Semmelweis („Viaţa şi opera lui Philipp Ignaz Semmelweis"); 1932 - Voyage au bout de la nuit („Călătorie la capătul nopţii"); 1936 - Mort à crédit

		(„Moarte pe credit”); 1936 - Mea culpa („Mea culpa”); 1938 - L'École des cadavres („Şcoala cadavrelor”); 1957 - D'un château l'autre („De la un castel la altul”); 1960 - Nord („Nord”); 1969 - Rigodon („Rigodon”).
Mark Twain	***Samuel Langhorne Clemens***	S-a născut la data de 30.11.1835 şi a decedat la data de 21.04.1910). A scris printre altele: „Aventurile lui Tom Sawyer”, „Prinț şi cerşetor” şi „Aventurile lui Huckleberry Finn”.
Molière	***Jean-Baptiste Poquelin***	S-a născut la data de 15.01.1622 şi a decedat la data de 17.02.1673, a fost un scriitor francez de teatru, director şi actor, unul dintre maeştrii satirei comice.
Multatuli	***Eduard Douwes Dekker***	Scriitorul olandez, s-a născut la data de 2.03.1820 şi a decedat la data de 19.02.1887.
Murray Leinster	***William Fitzgerald Jenkins***	S-a născut la data de 16.06.1896 şi a decedat la data de 8.06.1975, a fost un scriitor premiat american, de literatură SF şi istorie alternativă, scriind şi publicând peste 1.500 povestiri şi articole, 14 scenarii de film şi sute de scenarii pentru emisiuni de radio şi televiziune sau piese de teatru.
Woody Allen	***Allen Stewart Konigsberg, numele legal Heywood Allen***	S-a născut la data de 1.12.1935 la New York. Este unul dintre cei mai importanți regizori de film şi comedieni americani.

Alte pseudonime folosite de scriitori

Pseudonim	***Nume real***
Abigail Van Buren	Pauline Esther Friedman Phillips
Abram Tertz	Andrei Sinyavsky
Acton Bell	Anne Brontë
Æ	George William Russell
Alan Gould	Victor Canning
Alexander Kent	Richard Bolitho prozator
Amanda Quick	Jayne Ann Krentz
Andrej Zivor	Andrej Tisma
Ann Landers	Pauline Friedman Lederer
Alexander Barks	Charlie Christensen
Andrew MacDonald	William Luther Pierce
Anne Knish	Arthur Davison Ficke
Arkon Daraul	Idries Shah
Ashida Kim	Radford William Davis
Ayn Rand	Alisa Zinovievna Rosenbaum
Azorín	José Martínez Ruiz

Banaphool	Balāi Chānd Mukhopādhyāy
Barbara Michaels	Barbara Mertz
Boris Akunin	Grigori Şalvovici Şhartişvili
Boz	Charles Dickens
Boz	Raymond Burrell)
Branislav Nušić	Ben Akiba
Brynjolf Bjarme	Henrik Ibsen
Carter Dickson	John Dickson Carr)
Chad von Tyler	Angelito H. Legaspi Jr.
Cherubina de Gabriak	Elisaveta Ivanovna Dmitrieva
Christopher Hunter	Radford William Davis
Clem Watts	Albert J. Trace
Cordwainer Smith	Paul Myron Anthony Linebarger
Currer Bell	Charlotte Brontë
Dan Crow	Ernest Aris
Daniil Kharms,	Daniil Ivanovici Iuvaciov
Danuta de Rhodes	Dan Rhodes
David Axton	Dean Koontz
David Michaels	Raymond Benson
Dazai Osamu	Shuji Tsushima
Dear Abby	Pauline Esther Friedman Phillips
Diedrich Knickerbocker	Washington Irving
Ed McBain	Salvatore A. Lombino
Edith Van Dyne	L. Frank Baum
Edward Pygge	Ian Hamilton
Edwin Caskoden	Charles Major
Elizabeth Peters	Barbara Mertz
Ellis Bell	Emily Brontë
Ellis Peters	Edith Pargeter
Elsa Triolet	Elsa Kagan
Elsie J. Oxenham	Elsie Jeanette Dunkerley
Emanuel Morgan	Witter Bynner
Erin Hunter	Kate Cary
Francis Bennett	Edwin Keppel Bennett
Françoise Sagan	Françoise Quoirez
Gerald Wiley	Ronnie Barker
Geoffrey Crayon	Washington Irving
George Eliot	Mary Ann Evans
Georges Courteline	Georges Victor Marcel Moinaux
Grace Greenwood	Sara Jane Lippincott
Guillaume Apollinaire	Wilhelm Albert Vladimir Apollinaris de Kostrowitzky

Guillaume Maguire	John Spencer
Guy d'Obonner	Marion D. Farell
H.N. Turtletaub	Harry Turtledove
Hard Pan	Geraldine Bonner
Harold Robbins	Harold Rubin
Havank	Hans van der Kallen
Hergé	Georges Remi
Hugh Conway	Frederick John Fargus
Ilya Ilf	Ilia Arnoldovici Fainzilber
Irwin Shaw	Irwin Shamforoff
Isak Dinesen	Karen Blixen
Italo Svevo	Ettore Schmitz
J.D. Robb	Nora Roberts
James Dillinger	James Robert Baker
James Tiptree, Jr	Alice Sheldon
Jay Livingston	Jacob Harold Levison
Jean Paul	Johann Paul Friedrich Richter
Jean Plaidy	Eleanor Hibbert
Johann Joachim Sautscheck	Roman Turovsky-Savchuk
John Beynon	John Wyndham Parkes Lucas Beynon Harris
John Christopher	Samuel Youd
John le Carré	David John Moore Cornwell
John Wyndham	John Wyndham Parkes Lucas Beynon Harris
Jonathan Oldstyle	Washington Irving
Julia Quinn	Julia Pottinger
Korney Chukovsky	Nikolai Vasilievici Korneiciukov
Keno	Eric Killinger
Lemony Snicket	Daniel Handler
Lewis Allan	Abel Meeropol
Lorenzo da Ponte	Emmanuele Conegliano
Lu Lung	Alicia Garcia
M. Barnard Eldershaw	Marjorie Barnard
Maarten Maartens	Jozua Marius Willem van der Poorten Schwartz
Maironis	Jonas Mačiulis
Man Without a Spleen	Anton Chekhov
Manuel Garcia-Carpintero	Cameron Schwartz
Mark Brandis	Nikolai von Michalewsky
Martin Roberts	Ralph de Vore
Mary Westmacott	Agatha Christie
Michael Arlen	Dikran Kuyumjian
Michael Serafian	Malachi Martin

Michael Innes	J. I. M. Stewart
Nancy Boyd	Edna St. Vincent Millay
Natsume Sōseki	Natsume Kinnosuke
Nicci French	Nicci Gerrard and Sean French
Nisa	Nicola Salerno
Novalis	Friedrich Leopold
O. Henry	William Sydney Porter
Ogdred Weary	Edward Gorey
Onceler Lorax	Zachary Bass
Onoto Watanna	Winnifred Eaton
Pablo Neruda	Neftali Ricardo Reyes Basoalto
Paul Annixter	Howard Allison Sturtzel
Paul Celan	Paul Antschel
Paul French	Isaac Asimov
Jean Ray	Jean Raymond Marie de Kremer
Pauline Réage	Anne Desclos
Peter Gast	Heinrich Köselitz
Pierre Loti	Louis Marie Julien Viaud
Piers Anthony	Piers Anthony Dillingham Jacob
Phillip Guston	Phillip Goldstein
Publius	Alexander Hamilton
Q	Arthur Quiller-Couch
Rafael Lefort	Idries Shah
Richard Bachman	Stephen King
Richard Leander	Richard von Volkmann
Richard Stark	Donald E. Westlake
Robert Jordan	James Oliver Rigney, Jr
Robert Markham	Kingsley Amis
Robin A Hood	Ernest Aris
Roger Fairbairn	John Dickson Carr
Romain Gary	Romain Kacew
Saint-John Perse	Alexis Saint-Léger Léger
Saki	Hector Hugh Munro
Salomėja Nėris	Salomėja Bučinskaitė-Bučienė
Sannois	Camille Saint-Saëns
Sapper	H. C. McNeile
Silence Dogood	Benjamin Franklin
Sister Nivedita	Margaret Elizabeth Noble
Stash Cairo	Craig Hamilton
Stan Lee	Stanley Martin Lieber
Stefan Brockhoff	Dieter Cunz,
Steele Rudd	Arthur Hoey Davis

Stein Riverton	Kristoffer Elvestad Svendsen
Sui Sin Far	Edith Maude Eaton
The Fredman	Karl Mikael Bellman
Thoinot Arbeau	Jehan Tabourot
Tite Kubo	Noriaki Kubo
TM Maple	Jim Burke
Toni Morrison	Chloe Anthony Wofford
Trevanian	Rodney William Whitaker
Tristan Tzara	Sami Rosenstock
Uanhenga Xitu	Agostinho André Mendes de Carvalho
Umberto Saba	Umberto Poli
Vazha-Pshavela	Luka Razikaşvili
Vera Haij	Tove Jansson
Vercors	Jean Bruller
Vernon Sullivan	Boris Vian
Voltaire	François-Marie Arouet
Walter	Henry Spencer Ashbee
Willibald Alexis	Georg Wilhelm Heinrich Haring
Evgheni Petrov (scriitor)	Evgheni Petrovici Kataiev
Yukio Mishima	Kimitake Hiraoka

Anexa nr. 3

Pseudonime folosite în domeniul artelor vizuale

Pseudonim	***Nume real***	***Date biografice***
Canaletto	***Giovanni Antonio Canale***	N. 28.10.1697 în Veneția - d. 19.04.1768 tot în Veneția, a fost un pictor peisagist italian.
Caravaggio	***Michelangelo Merisi da Caravaggio***	N. 29.09.1571 - d. 18.07.1610, a fost un pictor italian considerat precursor al stilului baroc. Scenele biblice le înfățișează ca imagini de viață cotidiană, dând astfel tablourilor religioase o dimensiune umană deosebită. Pseudonimul şi l-a luat după oraşul său natal Caravaggio, de lângă Milano.
Le Corbusier	***Charles-Édouard Jeanneret-Gris***	N. 6.10.1887– d. 27.08.1965, a fost un arhitect, urbanist, decorator, pictor, sculptor, realizator de mobilier, teoretician şi scriitor elvețian, naturalizat cetățean francez. Este teoretician şi promotor al Purism-ului şi pentru contribuțiile sale importante la curentele arhitecturale cum sunt: modernism, brutalism sau stilul internațional în arhitectură.

El Greco nume în spaniolă influenţat de italienescul- „Il Greco" - Grecul	***Dominikos Theotokópulos Δομήνικος Θεοτοκόπουλος Domênikos Theotokópoulos***	N. 1541, Candia azi Iraklion/Creta – d. 1614, Toledo/Spania), a fost un pictor spaniol manierist de origine greacă, este cunoscut mai ales datorită picturilor sale pe teme religioase şi ca portretist.
Giorgione	***Giorgio Barbarelli Zorzo da Castelfranco***	N. 1477 Castelfranco - d. 1510, Veneția) a fost un pictor italian venețian, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai Renaşterii venețiene.
Masaccio	***Tommaso di Ser Giovanni di Simone Cassai***	N. 1401, San Giovanni Valdarno, în apropiere de Florența – d. 1428, Roma) a fost un pictor italian, precursorul Renaşterii în pictură. Cu privire la pseudonimul lui avem următoarle citate: „Deoarece anticii nu au lăsat în urma lor nimic în privința clarobscurului, culorilor şi perspectivei, Masaccio este mai mult creatorul decât inovatorul picturii" (Stendhal, 1817). „Toată lumea îl chema Masaccio, nu pentru că ar fi fost plin de defecte, fiind de o bunătate naturală...dar era deosebit de distrat şi de stângaci, o persoană a cărei minte şi voință se îndreptau către artă, fiind prea puțin preocupat de sine." (Giorgio Vasari, 1568).
Picasso	***Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Martyr Patricio Clito Ruíz y Picasso Lopez***	N. 25.10.1881, Malaga - d. 8.04.1973, Mougins/Cannes), artist plastic spaniol.
Tintoretto	***Jacopo Comin***	N. 29.09.1518, Veneția, d. 31.05.1594 Veneția, a fost unul dintre cei mai mari reprezentanți ai şcolii venețiene de pictură, marcând trecerea spre curentul manierist apărut în perioada de maturitate a Renaşterii. Porecla „Tintoretto", se datorează tatălui său care se ocupa cu vopsitul de mătăsuri aduse din Orientul Îndepărtat („boiangiu" = tintore). Pentru energia sa transpusă în picturi a fost supranumit şi „Il Furioso".

Alte pseudonime folosite în domeniul artelor vizuale

Pseudonim	*Nume real*
Bramantino	Bartolomeo Suardi
W. Andresen	Christian Wilhelm Allers
Balthus	Balthazar Klossowski de Rola
Cigoli	Lodovico Cardi
Erté	Romain de Tirtoff
Dosso Dossi	Giovanni di Niccolò de Luteri
Giottino	Maso di Stefano
Giovanni Barbbaro	Arthur Dudley
Il Sodoma	Giovanni Antonio Bazzi
Lo Spagna	Giovanni di Pietro
A. M. Cassandre	Adolphe Jean-Marie Mouron
Man Ray	Emmanuel Radnitzky
Parmigianino	Girolamo Francesco Maria Mazzola
Pisanello	Antonio di Puccio Pisano / Antonio di Puccio da Cereto
Il Pordenone	Giovanni Antonio de' Sacchis
Tom of Finland	Touko Laaksonen
Vecchietta	Francesco di Giorgio e di Lorenzo

Anexa nr. 4

Pseudonime de luptă folosite de militari

Pseudonim	*Nume real*	*Date biografice*
Maréchal Leclerc	***Philippe François Marie,***	A fost un general francez din timpul celui de-al doilea război mondial, care a fost avansat postum la gradul de Mareşal al Franței în 1952. A decedat la data de 28.11.1947, sub numele de Philippe François Marie, conte de Hauteclocque, dar în anul 1945şi-a schimbat numele pentru a încorpora pseudonimul din timpul când a luptat în rezistența franceză Jacques-Philippe Leclerc.
Baronul roşu	***Manfred von Richthofen***	Manfred von Richthofen (Freiherr Manfred Albrecht von Richthofen), a fost un pilot de elită german în primul război mondial, doborând în timpul războiului cele mai multe avioane de vânătoare inamice. S-a născut în „Breslau" azi Wrocław, la data de 2.05.1892 şi a decedat în la Vaux-sur-Somme, Franța, la data de 21.04.1918. Manfred von Richthofen a fost supranumit „Der Rote Baron" (Baronul roşu), de englezi

		„Baronul roşu”, iar de francezi „Le Diable Rouge“ (Demonul roşu), deoarece zbura frecvent cu un avion de culoare roşie.
Iosip Broz Tito	***Josip Broz Josип Броз Тито***	Născut Josip Broz, s-a născut la data de 25.05.1892 şi a decedat la data de 4.05.1980. Pe timpul vieții a fost: secretarul general (ulterior preşedinte) al Ligii Comuniştilor din Iugoslavia (1939-1980), a condus partizanii iugoslavi, mişcarea de gherilă iugoslavă în Al Doilea Război Mondial (1941-1945), prim-ministru (1943-1963), preşedinte al Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, iar din anul 1943 până la moartea sa în 1980, a avut gradul de Mareşal al Iugoslaviei, având funcția de comandant suprem al Armatei Populare Iugoslave (JNA).

Alte pseudonime de luptă folosite de militari

Pseudonim	***Nume real***
Borelowski	***Michał Grażyński***
Bór	***Tadeusz Komorowski***
Carcassonne	***Marc Bloch***
Dassault	***Darius Paul Bloch***
Grabica	***Stefan Rowecki***
Grot	***Stefan Rowecki***
Grzegorz	***Tadeusz Pełczyński***
Hubal	***Henryk Dobrzański***
Jean Jérome	***Michel Feintuch***
Kalina	***Stefan Rowecki***
Korczak	***Tadeusz Komorowski***
M'zée Fula-Ngenge	***André A. Jackson***
Niedźwiadek	***Leopold Okulicki***
Nil	***August Emil Fieldorf***
Taras Chuprynka	***Roman Shukhevych***

Anexa nr. 5

Pseudonime din lumea sportului

Pseudonim	*Nume real*	*Observaţii*
Abédi Pelé	***Abédi Ayew***	Abédi Ayew, născut la data de 5.11.1964, cunoscut sub numele de „Pelé" este un fost jucător de fotbal ghanez. A fost numit Jucătorul african al anului în 1991, 1992 şi 1993.
Cafu	***Marcos Evangelista de Moraes***	S-a născut la data de 7.06.1970, la São Paulo, este un fotbalist brazilian, dublu câştigător al Cupei Mondiale. A evoluat la clubul italian A.C. Milan.
Cristiano Ronaldo	***Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro***	Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro, s-a născut la data de 5.02.1985 în Funchal, Madeira, este un fotbalist portughez, care în prezent joacă pentru clubul spaniol Real Madrid şi pentru echipa naţională de fotbal a Portugaliei.
Deco	***Anderson Luís de Souza***	S-a născut la data de 27.08.1977, la São Bernardo do Campo, Brazilia), este un fotbalist profesionist care joacă pentru clubul brazilian Fluminense.
Garry Kasparov	***Gari Weinstein***	Gari Kimovici Kasparov, de origine armeană-evreiască, s-a născut Weinstein (în limba rusă: Га́рри Ки́мович Каспа́ров, s-a născut la data de 13.04.1963, în oraşul Baku, U.R.S.S., azi Azerbaidjan). Este un mare maestru şi fost campion mondial la şah.
Muhammad Ali	***Cassius Marcellus Clay Jr.***	Muhammad Ali, născut sub numele Cassius Marcellus Clay, Jr., în oraşul Louisville, statul Kentucky, SUA, la data de 17.01.1942. Fostul campion mondial la box la categoria grea, a fost ales în anul 1974 sportivul anului din SUA, iar în 1999 a fost desemnat „Sportivul secolului" de revista americană „Sports Illustrated".
Pelé	***Edson Arantes do Nascimento***	Edison (Edson) Arantes do Nascimento, mai cunoscut sub pseudonimul de Pelé, s-a născut la data de 23.10.1940. A fost considerat ca fiind cel mai mare fotbalist din toate timpurile, nu doar în Brazilia. În anul 1999, a primit titlul de Atlet al Secolului din partea Comitetului Internaţional Olimpic, fiind cel care a alcătuit FIFA 100.
Rivaldo	***Vitor Borba Ferreira***	Rivaldo Vítor Borba Ferreira, s-a născut în Paulista, Pernambuco, la data de 19.04.1972, este un fotbalist brazilian, care a jucat la echipa FC Bunyodkor din Uzbekistan.
Rocky Marciano	***Rocco Francis Marchegiano***	Pe numele adevărat Rocco Francis Marchegiano, fost boxer italo-american, s-a născut în Brockton, Massachusetts, USA, la data de 1.09.1923 şi a decedat la data 31.08.1969, în Newton, Iowa). El este considerat ca unul dintre cei mai străluciţi campioni mondiali la box.

Ronaldo	***Ronaldo Luís Nazário de Lima***	Ronaldo Luis Nazário de Lima, fotbalist brazilian, supranumit Il fenomeno, s-a născut la data de 22.09.1976.
Ronaldinho	***Ronaldo de Assis Moreira***	Ronaldo de Assis Moreira, fotbalist brazilian, s-a născut la data de 21 martie 1980, în Porto Alegre.
Tiger Woods	***Eldrick Tont Woods***	Este un jucător profesionist american de golf, fiind considerat cel mai bun jucător de golf din lume şi unul dintre sportivii cu cel mare venit provenit din sport. S-a născut în Cypress, California, la data 30 decembrie 1975). Venitul său anual este apreciat la 100 milioane de dolari, după revista „Forbes Magazine”.

Alte pseudonime din sport

Pseudonim	***Nume real***
Akebono Taro	***Chad Haaheo Rowan***
Bebeto	***José Roberto Gama de Oliveira***
Careca	***Antonio de Oliveira Filho***
Dick Tiger	***Richard Ihetu***
Drift Samurai	***Takahiro Imamura***
Eduardo Golding	***David Edward Michael Gordon Copleston***
Raymond Kopa	***Raymond Kopaszewski***
John Winter	***Louis Krages***
Johnny Dumfries	***John Crichton-Stuart***
Kareem Abdul-Jabbar	***Ferdinand Lewis Alcindor, Jr***
Karim Abdul-Jabbar	***Sharmon Shah***
Khaosai Galaxy	***Sura Saenkham***
Kid McCoy	***Norman Selby***
Kline	***Roland Lam***
Leon Duray	***George Stewart***
Lucien Petit-Breton	***Lucien Mazan***
Míchel	***José Miguel González Martín***
Messi	***Lionel Andrés Messi***
Stanley Ketchel	***Stanislaus Kiecal***
Sugar Ray Robinson	***Walker Smith Jr.***
Takanohana Koji	***Koji Hanada***
Tony Zale	***Anthony Florian Zaleski***
Wakanohana Masaru	***Masaru Hanada***

Anexa nr. 6

Pseudonime din domeniul religios

Pseudonim	*Nume real*	*Date biografice*
Buddha	***Siddhartha Gautama***	Buddha este un titlu folosit în budism pentru toți cei care şi-au împlinit potențialul de dezvoltare personală, descoperindu-şi luminarea, deşi este adesea folosit pentru a se referi la Siddhartha Gautama, fondatorul budismului.
Mother Teresa	***Agnes Gonxha Bojaxhiu***	Cunoscută pentru sprijinul acordat persoanelor suferinde.

Alte pseudonime din domeniul religios

Pseudonim	*Nume real*
Moses David	***David Berg***
Osho	***Rajneesh Chandra Mohan***
Sathya Sai Baba	***Sathya Narayana Raju***
Swami Vivekananda	***Narendranath Dutta***
Yusuf Islam	***Stephen Demetre Georgiou***

Anexa nr. 7

Pseudonime folosite de politicieni

Pseudonim	*Nume real*	*Date biografice*
Gheorghe Gheorghiu-Dej	***Gheorghe Gheorghiu***	S-a născut la data de 8.11.1901, la Bârlad şi a decedat la data de 19.03.1965, Bucureşti. A fost unul dintre cei mai mari comunişti din România, fiind şi Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Române în perioada 21.03.1961 – 18.03.1965.
Che Guevara sau el Che	***Ernesto Rafael Guevara de la Serna***	S-a născut la data de 14.06.1928 şi a decedat la data de 9.10.1967. A fost un revoluționar de stânga, lider al regimului comunist cubanez şi insurgent sud-american. În Mexic, la 26.06.1955, îl întâlneşte pe Fidel Castro. În această perioadă e supranumit Che. Devine membru al administrației de stânga a preşedintelui Jacobo Arbenz. În noiembrie 1966, Che ajunge în capitala boliviană unde pune bazele unei şcoli de gherilă în regiunea forestieră Nancahuazu. Lipsit de sprijinul localnicilor, la 8.10.1967, grupul lui Che este capturat, acesta fiind executat la data de 9.10.1967.

Mata Hari	***Margaretha Geertruida Zelle***	S-a născut la data de 7.08.1876 în Leeuwarden, a decedat la data de 15.10.1917. S-a căsătorit la vârsta de 18 ani cu Campbell MacLeord, un ofiţer olandez de origine engleză, iar după divorţ s-a făcut cunoscută ca dansatoare, curtezană şi spioană. A fost condamnată şi executată de către un pluton de execuţie francez la data de 15.10.1917, pentru spionaj.
Iosif Vissario-novici Stalin	***Ioseb Djugaşvili*** ***Rusă: Иосиф Виссарионович Сталин*** ***Georgiană: ოსებ ჯუღაშვილი***	S-a născut la data de 21.12.1878 şi a decedat la data de 5.03.1953, din tată georgian şi mamă osetină. Fiind un revoluţionar bolşevic şi conducător politic sovietic, în urma morţii lui Vladimir Ilici Lenin, a devenit Secretar General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în 1922. Regimul său de ideologie marxist-leninistă este adeseori numit stalinism.
Ho Chi Minh sau Ho şi Min	***Nguyễn Sinh Cung***	S-a născut la data de 19.05.1890 şi a decedat la data de 2.09.1969. A fost un om de stat şi revoluţionar vietnamez, care a devenit ulterior prim-ministru (1946 - 1955) şi preşedinte (1955 - 1969) al Vietnamului de Nord.
Grigori Evseevici Zinoviev Rusă: Григо́рий Евсе́евич Зино́вьев,	***Ovsel Gerşon Aronov Radomâlski Rusă: Радомысльский***	Este cunoscut şi ca Hirsch Apfelbaum, s-a născut la data de 23.09.1883 şi a decedat la data de 25.08.1936, a fost un revoluţionar bolşevic şi un politician comunist sovietic.
János Kádár	***János Jozsef Csermanek***	De origine mixtă - maghiară, slovacă şi germană, s-a născut la data de 26.05.1912 şi a decedat la data de 6.07.1989. A fost un politician maghiar, conducătorul comunist al Ungariei din 1956 până în 1988, şi prim-ministru al Ungariei între anii 1956 şi 1958 si între 1961-1965.
Kim Ir-sen	***Kim Song Ju***	Kim Ir-sen fost comunist coreean şi politician care a condus Coreea de Nord, de la fondarea sa în 1948 până la moartea sa, s-a născut la data de 15.04.1912 şi a decedat la data de 8.07.1994.
Lev Davidovici Troţki Rusă: Лев Давидович Троцкий	***Lev Davidovici Bronstein Rusă: Лев Давидович Бронштейн***	Lev Davidovici Troţki, s-a născut într-o familie de evrei din Ucraina, la data de 26.10.1879 şi a decedat la data de 21.08.1940, a fost un revoluţionar bolşevic şi intelectual marxist rus.
Lev Borisovici Kamenev Rusă: Лев Борисович Каменев	***Lev Borisovici Rosenfeld Rusă: Лев Борисович Розенфельд***	S-a născut la data de 6.07.1883 şi a decedat la data de 25.08.1936, a fost un revoluţionar bolşevic şi un politician sovietic proeminent, unul dintre primii membrii Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.
Mobutu Sese	***Joseph-Désiré***	S-a născut la data de 14.10.1930 şi a decedat

Seko Koko Ngbendu Wa Za Banga	***Mobutu***	la data de 7.09.1997, a fost preşedintele Zairului din 1965 până în 1997.
Pol Pot	***Saloth Sar***	S-a născut la data de 19.05.1928 şi a decedat la data de 15.04.1998. A fost un om politic cambodgian, care a deținut funcția de prim-ministru al Cambodgiei între 1976-1979. Membru al organizației Khmerii roşii, Pol Pot este considerat responsabilul principal pentru asasinarea, de către khmerii roşii, a două milioane de cambodgieni.

Alte pseudonime folosite de politicieni

Pseudonim	***Nume real***
An Craoibhín Aoibhinn	***Douglas Hyde***
Anthony Garotinho	***Anthony William Matheus de Oliveira***
Bob Denard	***Gilbert Bourgeaud***
Houari Boumedienne	***Mohamed Ben Brahim Boukharouba***

Anexa nr. 8

Semnificația şi originea prenumelui

ABEL (m)

Pronunție: AY-bul (engleză), ah-BEL (spaniolă), u-BEL (portugheză).

Origine ebraică. Derivat de la Hevel sau Havel care înseamnă „respirație".

În Vechiul Testament, era cel de-al doilea fiu al lui Adam şi Eva.

ADA (f)

Pronunție: AY-da (engleză), AH-dah (poloneză).

Origine germană. Forma prescurtata pentru ADELAIDE (Adelaida), formată din adal „nobil" şi heid „tip, şort".

Augusta Ada King, contesă de Lovelace (cunoscută ca Ada Lovelace), fiica lordului Byron a purtat acest nume.

ADAM (m)

Scriere originală: Адам (rusă, ucraineană, macedoneană), אָדָם (ebraică), آدم (arabă), Ἀδαμ (Ancient Greek).

Pronunție: A-dam (engleză), AH-dahm (germană, poloneză), ah-DAHM (rusă).

Este numele primului bărbat. Provine de la cuvântul ebraic pentru „om" şi înseamnă „a fi roşu", referindu-se la culoarea arămie a pielii umane şi la faptul

că a fost creat din pământul roşiatic. O altă sursă de proveniență este cuvântul asirian „adamu” care semnifică „a fabrica”. Potrivit Genezei în Vechiul Testament, Adam a fost creat din pământ de către Dumnezeu - este un joc de cuvinte în ebraică אֲדָמָה (adamah) „pământ”. Adam şi Eva se presupune că au fost primii oameni, care au trăit fericiți în Grădina Edenului, până când Adam a mâncat un fruct interzis, dat lui de către Eva. Adam este de asemenea şi numele generic al rasei umane.

Ca un nume de creştin, Adam a fost un nume comun încă din Evul Mediu şi a primit un impuls după Reforma protestantă.

Utilizare: engleză, franceză, germană, poloneză, cehă, slovacă, rusă, ucraineană, croată, macedoneană, română, ebraică, arabă.

Purtători ai acestui nume sunt:

- ***economistul scoțian Adam Smith*** (1723-1790);
- ***Ádám Abet*** (n. 26.12.1867, Oradea - d. 17.09.1947, Phoenix, Arizona), a fost un scriitor, poet, jurnalist şi traducător maghiar;
- ***Adam Noah Levine*** (n. 18.03.1979) este un cântăreț de origine americană. În prezent este solistul vocal şi chitaristul formației Maroon 5;
- ***Adam Bielan*** este un om politic polonez, membru al Parlamentului European în perioada 2004-2009 din partea Poloniei;
- ***Adam Smith*** (16.06.1723 - d. 17.07.1790), a fost un om politic, economist şi filozof scoțian. A scris o lucrare foarte valoroasă intitulată „Avuția națiunilor”, care studiază dezvoltarea istorică a industriei şi comerțului în Europa, ajutând la crearea economiei ca disciplină academică modernă;
- ***Adam Curtis*** (n. 1955) este un producător de filme documentare britanic care a lucrat în cursul carierei sale în televiziune ca scriitor, producător, director şi narator;
- ***Adam Ries*** (n. 1492 - d. 30 martie 1559) a fost un Rechenmeister („maistru socotitor”) matematician german, din secolul XVI, născut în Bad Staffelstein, Oberfranken care a scris o serie de cărți şi manuale în care sunt descrise diferite metode de calcul.

ADELA (f)

Necunoscută, nobilă, cochetă, veselă, schimbătoare.

Pronunție: ə-DEL-ə (în engleză), ah-DE-lah (poloneză).

Inițial a fost o formă scurtă pentru numele care încep cu ADAL sensul de „nobil”.

Utilizare: engleză, spaniolă, poloneză, română, germană.

Sfânta Adela (?-735)

Sfânta Irmina şi Sfânta Adela o prințesă merovingiană, au trăit în Germania, oferind ajutor spiritual şi material marilor apostoli Vilibrord şi Bonifaciu. Sunt sărbătorite împreună la 24 decembrie.

Au întemeiat mănăstiri, care ulterior au devenit celebre, iar conform cronicarului Teofredo, din secolul al XI-lea, ele au fost surori dar ulterior s-a dovedit că Carta Regelui Dagobert din 646, documentul pe care se bazase Teofredo, nu era autentic.

Sfânta Adela, a intrat în mănăstirea din Pfalzel după moartea soţului său Alberic, a îmbrăcat haina călugărească şi nu după mult timp a fost aleasă stareță.

A murit în jurul anului 735.

Sfântul Grigore scoate din uitare viața Sfintei Adela, care deşi nu este soră de sânge cu Sfânta Irmina, este soră cu ea prin sfințenia vieții.

Acest nume a fost, de asemenea, purtat de către o fiică lui William Cuceritorul.

ADELAIDA (f)

Forma spaniolă *pentru ADELAIDE* (Adelaida).

Numele personal Adelaida este de *origine germanică* şi cuprinde două elemente: cuvântul vechi „adal" care înseamnă nobil, astăzi în germană Adel înseamnă nobilime şi un sufix „haid", devenit „heit" în germana actuală (Schönheit = frumusețe, se compune din schön = frumos şi sufixul heit). Prin urmare, Adelaida are înțelesul de noblețe, distincție, sau de persoană nobilă, distinsă.

Acelaşi înțeles îl au şi formele: Adela, Ada, Alida, Alice, Alis, Alix, Alisa.

Sfânta Adelaida (931-990).

Conform celor menționate de Sfântul Odilon, stareț al mănăstiri din Cluny: „Această femeie a fost o minune de har şi de frumusețe. Ea a cunoscut mărirea şi umilirea, bucuria şi durerea, dar nu a cunoscut orgoliul şi răzbunarea". Printre faptele mari săvârşite de ea se aminteşte reconstruirea mănăstirii Sfântului Martin din Tours, distrusă în urma unui incendiu.

Adelaida, fiica lui Rudolf al II-lea, regele Burgundiei, la vârsta de cincisprezece ani s-a căsătorit cu regele Italiei, Lotar al II-lea şi au avut o fiică, Ema, care va ajunge regina Franței. Soțul ei a fost asasinat de către Beramger, un pretendent la tron, când Adelaida avea douăzeci de ani. Acesta a pus stăpânire pe regat şi a oferit tinerei văduve mâna fiului său. Deoarece ea a refuzat categoric această propunere, asasinul soțului său a închis-o în castelul de pe malul lacului Garda, unde a supus-o celor mai umilitoare chinuri, poruncind să fie lovită de către paznici cu pumnii şi cu picioarele.

A reuşit cu greu să scape refugiindu-se în castelul de la Canossa, proprietate a Bisericii. În ziua de Crăciun a anului 951, Adelaida s-a recăsătorit cu Otto I regele Germaniei; el a devenit primul împărat al Sfântului Imperiu roman-german, primind coroana imperială din mâinile Papei Ioan al XII-lea în ziua de 2 februarie 962.

În anul 973 Otto I a murit şi a urmat la tron fiul său Otto II. Simțindu-şi viața în primejdie, s-a refugiat în locurile natale, în Burgundia, deoarece o parte dintre sfetnici nu vedeau cu ochi buni prezența Adelaidei la curtea imperială determinându-l pe tânărul împărat să ia măsuri aspre împotriva mamei sale.

Între timp, fiul său Otto al II-lea, şi-a schimbat atitudinea şi înainte de sfârşitul vieții (983) a cerut iertare mamei sale şi i-a oferit sprijinul său generos.

După moartea lui, Adelaida a trimis mănăstirii din Tours mai multe daruri prețioase.

Când a simţit că se apropie de sfârşitul vieţii, Adelaida a cerut să fie dusă, pentru a muri şi a fost aşezată aproape de mormântul lui Otto cel Mare, cel de al doilea soţ al ei. A murit în anul 999 şi a fost îngropată, la mănăstirea din Seltz-pe-Rin, după dorinţa ei.

ADELAIDE (f)

Pronunție: AD-e-layd. De la Adalheidis, compus din elementele germanice adal „nobil" şi heid „tip, şort". A fost numele soției lui Otto cel Mare şi a regelui William al IV-lea al Marii Britanii. Este şi numele unui oraş din Australia.

ADELINA (f)

Originea numelui este „Adal" („nobil" în germana veche).
Pronunție: ah-de-Lee-nah (italiană), ah-DHE-Lee-nah (spaniolă).
Utilizare: italiană, portugheză, spaniolă, română, germană, finlandeză.
Adelina este diminutivul de la ADELA.

ADI (f & m)

Scriere originală: עֲדִי (ebraică). Înseamnă „bijuterie" sau „ornament" în ebraică.
Este diminutivul pentru ADRIAN.

ADRIAN (m)

Scriere originală: Адриан (rusă).
Pronunție: AY-dree-ən (în engleză), Ahd-ryahn. (poloneză), AH-dree-Ahn (în germană), ah-dree-AHN (rusă).
De la Hadrianus, care înseamnă „din Hadria". Hadria este un oraş în nordul Italiei, care a dat şi numele Mării Adriatice. Şase Papi şi mai mulți sfinți au purtat acest nume.Ca un nume englez, acesta a fost utilizat încă din Evul Mediu, deşi nu a fost popular până în timpurile moderne.

Utilizare: engleză, română, poloneză, germană, rusă.

Mai mulți Papi au purtat numele de Adrian, după cum urmează: Adrian I (772 - 795), ***Adrian al II-lea*** (867 - 872), ***Adrian al III-lea*** (884 - 885); ***Adrian al IV-lea*** (1154 - 1159); ***Adrian al V-lea*** (1276); ***Adrian al VI-lea*** (1522 - 1523).

Localități din România care au numele Adrian, sunt :
- Adrian, o localitate în județul Mureş;
- Adrian, o localitate în județul Satu Mare;
- Adrianu Mare şi Adrianu Mic localități din județul Mureş.

ADRIANA (f)

Pronunție: ahd-RYAH-nah (italiană, spaniolă), ahd-RYAHN-ah (poloneză), ayd-ree-AN-ə (în engleză). Forma feminină pentru ADRIAN.
Utilizare: italiană, spaniolă, portugheză, română, poloneză, cehă, slovacă, engleză.

AGATA (f)

Scriere originală: Агата (rusă).

Pronunție: ah-GAH-tah (italiană, spaniolă, poloneză).

Forma rusească pentru AGATHA.

Se pare că derivă din grecescul agathos care semnifică: bună, prețioasă, pură, strălucitoare. Femei vioaie, frumoase, muziciene, iubind plăcerile şi arta, destul de inteligente pentru a parveni, dar temându-se de emoțiile puternice.

În mod obişnuit numele Agata este pus în legătură cu piatra semiprețioasă, dură şi diferit colorată, care poartă acelaşi nume.

Această piatră semiprețioasă şi-a primit numele de la râul Agate, pe malul căruia se găsea din abundență. Prenumele Agata vine de fapt din limba greacă, din forma feminină a adjectivului agathos = bun; agathé = bună; probabil că în depărtare este o rădăcină mai veche indo-europeană ce s-a păstrat în cuvântul german gut şi cuvântul englez good, amândouă însemnând: bun.

Este interesant de reținut că pentru popoarele germanice şi divinitatea este exprimată printr-un nume legat de aceeaşi rădăcină: Gott=Dumnezeu. În timp ce cultura greacă şi latină au considerat că divinitatea poate fi exprimată mai apropiat prin noțiunea de lumină: Deus=Dumnezeu, are rădăcină comună cu dies = ziuă, lumină, limpezime, adevăr curat, popoarele germanice şi slave s-au oprit de preferință asupra bunătății, ca însuşire mai de înțeles pentru noi. Este de fapt şi însuşirea pe care Cristos Mântuitorul nostru a propus-o de model atunci când ne-a poruncit: „Fiți desăvârşiți precum şi Tatăl vostru ceresc desăvârşit este".

Numele Agata=ființă bună, cu forma pentru bărbați: Agathon=om bun, au fost îndrăgite de creştini pentru că amintesc de bunătatea nesfârşită a lui Dumnezeu şi ne îndeamnă la o permanentă străduință de a ne oferi sufletele să se împărtăşească din această bunătate. Sfânta Agata a simțit şi a dovedit adevărul rostit de psalmist: „Gustați şi vedeți cât de bun este Domnul".

Sfânta Agata (sec. III).

Este sărbătorită pe data de 5 februarie a fiecărui an conform calendarului latin şi calendarului bizantin. Sfânta Agata (sau Agatia) era din cetatea Panormos din insula Sicilia. S-a născut la Catania şi strălucea prin nevinovăție şi prin podoabă sufletească, prin frumusețe trupească fiind foarte bogată, fapt ce au atras atenția consulului Quintian, care a cerut-o de soție, fără să ştie că Agata îşi dăruise viața lui Cristos.

În secolul al V-lea Papa Simacus i-a dedicat o bazilică în Roma, pe calea Aurelia; un veac mai târziu, numele ei apare în Canonul Roman al liturghiei, introdus, se pare, de Papa Grigorie cel Mare.

Consulul, a apelat la serviciile unei renumite femei uşuratice, cu numele semnificativ de Afrodisia, fiind hotărât să-şi ducă planul la îndeplinire, folosindu-se şi de băuturile fermecate pe care mentalitatea populară le considera sigure în aranjarea cununiilor.

Cu toate acestea Afrodisia a trebuit să se declare învinsă de credința şi puritatea Agatei, dar Quintian nu s-a resemnat în urma acestei noi înfrângeri, trecând de la iubire la ură încercând să o înspăimânte pe tânăra fată cu amenințări, care însă nu i-au schimbat gândurile. Dată pe mâna călăilor, Agata a fost supusă unor groaznice torturi, fiindu-i torturați şi sânii fragedei copile, care a

răspuns cu celebra afirmație: „Tiran nemilos, nu te ruşinezi să torturezi la o femeie acel sân de la care ai supt viața, atunci când erai copil?”...

În cele din urmă, deoarece nu a răspuns dorințelor pretendentului, a fost aruncată pe cărbuni aprinşi. Se spune că în acel moment a început un cutremur; Quintian, înspăimântat, a dat ordin ca Agata să fie aruncată în închisoare, unde şi-a sfârşit viața în jurul anului 250. Sfânta Agata este invocată de către oraşul care i-a dat naştere, ca apărătoare împotriva lavei incandescente a vulcanului Etna, a cărui erupție ar fi încetat la invocarea numelui Agatei, chiar în anul următor morții sale sfinte.

AGATHA (f)

Forma latinizată pentru Αγαθη (Agathe), derivat de la grecescul αγαθος (agathos), care înseamnă „bun”.

Pronunție: AG-a-tha (engleză).

A se vedea AGATA.

AGNES (f)

Pură, blândă, fragilitate, tandrețe. Agnesele sunt (sau ar trebui să fie) femei fragile, drăguțe, timide şi care se sacrifică.

AIMEE (f)

Dragă, grațioasă, blândă, plăcută, bună, ştiind să păstreze iubirea, simplă, înțeleaptă, modestă, consacrată unei lungi fericiri şi unei bătrâneți liniştite.

ALBA (f)

Albă, nevinovăție, puritate.

ALBERT (m)

Scriere originală: Альберт (rusă).

Pronunție: AL-bərt (în engleză), Al-BER (franceză), AHL-Bert (germană, poloneză).

Origine germană. Derivă de la Adalbrecht, care înseamnă „nobilime minunată”, compus din adal „nobil” şi beraht „strălucitor, minunat”. A fost introdus în Anglia de către normanzi şi a înlocuit vechiul Æðelbeorht.

Utilizare: engleză, franceză, germană, slovenă, poloneză, rusă, țările scandinave.

Variante a prenumelui Albert sunt: Albertus, Alberto, Al, Adalbaert sau Albrecht.

Monarhi: Albert al II-lea de Habsburg (1397-1439), ***Albert, rege saxon*** (1828 - 1902), ***regele belgian Albert I.*** (1875 - 1934), ***regele belgian Albert al II-lea al Belgiei*** (n. 1934).

Acest nume cu multiplele lui variante l-au purtat doi regi din sec. al XX-lea din Belgia şi mai multe persoane regale din Europa, printre care Prințul Albert, soțul Reginei Victoria.

Alte personalități:

- Albert Apponyi, conte de Nagyappony, (n. 29 mai 1846, Viena - d. 7 februarie 1933 Geneva), a fost un politician maghiar, scriitor, memorialist, ministru al învățământului în Regatul Ungariei;

- Albert Camus (n. 7 noiembrie 1913, Mondovi, Algeria - d. 4 ianuarie 1960, Villeblevin, departamentul Yonne, Franța) a fost un romancier, dramaturg şi filozof francez, reprezentant al existențialismului;

- Albert Einstein (n. 14 martie 1879, Ulm - d. 18 aprilie 1955, Princeton) a fost un fizician evreu german, naturalizat american în 1940, profesor universitar la Berlin şi Princeton. Autorul teoriei relativității. În 1921 i s-a decernat Premiul Nobel pentru Fizică[1]. Una din formulele sale celebre este $E=mc^2$, care cuantifică energia disponibilă a materiei. Pe această formulă se bazează atomistica, secția din fizică care studiază energia nucleară

- Albert Kahn (n. 3 martie, 1860 în Marmoutier, Franța - d. 14 martie, 1940 în Boulogne-Billancourt) a fost unul dintre cei mai bogați bancheri din Europa pacifist şi mare adept al fotografiei color ca modalitate documentară. De la Kahn ne-a rămas peste 72.000 fotografii colorate făcute în toată lumea;

- Eddie Albert (născut ***Edward Albert Heimberger*** la 22 aprilie 1906 – d. 26 mai 2005) a fost un actor de film american;

- Heinrich Albert*, sau* ***Heinrich Alberti*** (n. 28 iunie 1604, Lobenstein - d. 6 octombrie 1651, Königsberg (Kaliningrad)) a fost un compozitor şi poet german;

- Albert Schweitzer (n. 14 ianuarie 1875, Kaysersberg, Alsacia - d. 4 septembrie 1965, Lambaréné, Gabon) a fost un medic misionar, teolog protestant, muzician şi filozof german. A fost una dintre cele mai complexe şi impresionante personalități ale secolului al XX-lea. În 1952 a primit Premiul Nobel pentru Pace.

ALBERTA (f)

Pronunție: al-BUR-ta (engleză), ahl-BER-tah (italiană, poloneză).

Forma feminină pentru ALBERT. Este numele unei provincii canadiene, numită în onoarea fiicei Reginei Victoria.

ALEX (m & f)

Pronunție: AL-əks (în engleză).

Forma prescurtată pentru ALEXANDRU, ALEXANDRA şi alte nume care încep cu Alex.

ALEXA (f)

Pronunție: a-LEK-sa.

Varianta feminină pentru ALEXIUS, sau forma prescurtată pentru ALEXANDRA.

ALEXANDER (m)

Protector al bărbaților şi al oamenilor.

Origine greacă. Derivat de la Αλεξανδρος (Alexandros), „apărător”, format din αλεξω (alexo) „a apăra, a ajuta” şi ανηρ (aner) „om” (la genitiv ανδρος).

Personalităţi care au purtat acest prenume (sub diferite forme), sunt:

- ***Alexander Alexandrovici Friedman*** (sau Friedmann, rus: Александр Александрович Фридман, n. 16 iunie 1888, Sankt-Petersburg - d. 16 septembrie 1925, Leningrad) a fost un astronom, cosmolog şi matematician rus. Friedman a descoperit o soluţie a ecuaţiilor teoriei relativităţii generalizate care respectă modelul universului în expansiune. Confirmarea astronomică a soluţiei a venit odată cu observaţiile lui Edwin Hubble;

- ***Sir Alexander Korda***, pe numele real Sándor László Kellner (n. la 16 septembrie 1893, Pusztatúrpásztó, Ungaria; d. la 23 ianuarie 1956, Londra) a fost un regizor şi producător de film britanic de origine maghiară;

- ***Alexander Hamilton*** (n. 11 ianuarie 1755 ori 1757 – d. 12 iulie 1804) a fost un politician, om de stat, finanţist şi intelectual american, fondator al Partidului Federalist din Statele Unite. Hamilton a fost unul dintre cei mai buni specialişti în drept constituţional ai timpului său, fiind un delegat influent la Convenţia Constituţională de redactare a Constituţiei Statelor Unite, unul din cei doi creatori majori ai Federalist Papers, Actelor Federaliste, prima constituţie a ţării. Hamilton a explicat Constituţia Statelor Unite cetăţenilor sceptici ai New York-ului, rămânând o sursă standard a semnificaţiei documentului;

- ***Alexander Abusch*** (n. 14 februarie, 1902, Cracovia atunci Austro-Ungaria azi Polonia – 27 ianuarie, 1982, Berlin (Est)) a fost publicist, critic şi istoric literar german, una dintre personalitălile culturale de seamă din Republica Democrată Germană. Intre anii 1933 şi 1946 a trăit în exil. A fost membru al Academiei germane socialiste de arte. Distins în 1955 cu Premiul naţional german;

- ***Alexander Zickler*** (n. 28 februarie 1974, Bad Salzungen, Turingia) este un fotbalist german care evoluează la clubul Red Bull Salzburg din prima ligă austriacă;

- ***Alexander Dubček*** (27 noiembrie, 1921 – 7 noiembrie, 1992) a fost un politician slovac şi lider, pentru scurtă vreme, al Cehoslovaciei (1968-1969), cunoscut pentru încercarea sa de a reforma regimul comunist (primăvara de la Praga);

- ***Alexander Brailowsky*** (n.16 februarie 1896, Kiev - m.25 aprilie 1976, New York) a fost un pianist ruso-francez (polonez de origine după unii), mare interpret al muzicii lui Frédéric Chopin, câştigându-şi renumele între cele două războaie mondiale. Brailowsky a fost primul pianist din istorie care a cântat integral muzica pentru pian de Frédéric Chopin într-un ciclu de recitale;

- ***Friedrich Wilhelm Heinrich Alexander von Humboldt*** (n. 14.09.1769 - d. 6.05.1859) a fost un geograf şi naturalist german, care a contribuit la formarea geografiei ca disciplină ştiinţifică.

ALEXANDRA (f)

Forma feminină pentru ALEXANDRU.

Scriere originală: Αλεξανδρα (greacă).

Pronunţie: ah-lek-Sahn-drah (în germană), Al-əg-ZAN-drə (în engleză).

În limba greacă acesta a fost un epitet a zeiţei Hera şi un nume alternativ pentru Cassandra.

Utilizare: germană, ţările scandinave, franceză, engleză, greacă, portugheză, română, cehă, slovacă, maghiară, greaca veche.

A fost numele mai multor sfinţi, precum şi a următoarelor personalităţi:

- ***Marea Ducesă Alexandra Pavlovna a Rusiei,*** (rusă Александра Павловна; 9.08.1783-16.03.1801),a fost fiica Ţarului Pavel I al Rusiei şi sora împăraţilor Alexandru I şi Nicolae I;
- ***Marea Ducesă Alexandra Nicolaevna a Rusiei*** (n. 24.06.1825 - d. 10.08.1844), a fost al patrulea copil şi fiica cea mică din şapte copii ai Ţarului Nicolae I al Rusiei şi a soţiei lui, Prinţesa Charlotte a Prusiei. A fost numită după mătuşa sa paternă, Marea Ducesă Alexandra Pavlovna;
- ***Marea Ducesă Alexandra Iosifovna a Rusiei*** (8.07.1830 - 6.07.1911), născută Prinţesa Alexandra Friederike Henriette de Saxa-Altenburg a fost a cincea fiică a Ducelui de Saxa-Altenburg, Joseph Georg Friedrich Ernst Karl şi a Ameliei de Württemberg;
- ***Marea Ducesă Alexandra Alexandrovna a Rusiei*** (30.08.1842 – 10.07.1849). Era numită în familie Lina sau Saşenka, a fost cel mai mare copil al Ţarului Alexandru al II-lea al Rusiei şi a Mariei de Hessa. Tatălui ei îi plăcea să fie în compania ei atunci când lucra. A murit de meningită infantilă la vârsta de şase ani şi jumătate;
- ***Alexandra a Danemarcei*** (1.12.1844 – 20.11.1925) a fost soţia regelui Eduard al VII-lea al Regatului Unit şi, astfel, împărătească a Indiei în timpul domniei soţului ei. Anterior, ea a fost prinţesă de Wales din 1863 în 1901 (cea mai lungă durată în care cineva a deţinut acest titlu). Din 1910 până la moartea ei, a fost regina mamă, fiind regină şi mamă a monarhului George al V-lea al Regatului Unit, deşi ea a fost în general mai mult numită Maiestatea Sa Regina Alexandra;
- ***Marea Ducesă Alexandra Georgievna a Rusiei*** (rusă Александра Георгиевна, greacă Πριγκίπισσα Αλεξάνδρα της Ελλάδας και Δανίας), s-a născut în Corfu, Grecia, la data de 30.08.1870, a decedat la data de 24.09.1891, fost al treilea copil şi prima fiică a regelui George I al Greciei şi a reginei Olga, născută Prinţesa Alexandra a Greciei şi Danemarcei;
- ***Prinţesa Alexandra de Saxa-Coburg şi Gotha,*** s-a născut la 1.09.1878 – 16.04.1942. Alexandra Louise Olga Victoria, a fost membru al familiei regale britanice;
- ***Prinţesa Alexandra, a 2-a Ducesă de Fife*** (Alexandra Victoria Alberta Edwina Louise; 17 mai 1891 – 26 februarie 1959) a fost membră a familiei regale britanice, nepoată a regelui Eduard al VII-lea. Alexandra şi sora ei mai mică, Maud au fost singurele nepoate pe linie feminină ale unui suveran britanic care au primit titlul de „prinţesă a Marii Britanii şi a Irlandei de Nord";
- ***Alexandra a Greciei*** (1921-1993), ultima regină a Iugoslaviei.

<u>ALEXANDRINA (f)</u>

Pronunţie: al-eg-zan-DREE-na.

Varianta de la ALEXANDRA. A fost primul nume al Reginei Victoria.

ALEXANDRU (m)

Protector al bărbaților şi al oamenilor.

Origine greacă.

Derivat de la Αλεξανδρος (Alexandros), „apărător", format din αλεξω (alexo) „a apăra, a ajuta" şi ανηρ (aner) „om" (la genitiv ανδρος). Regele Macedoniei Alexandru cel Mare a construit vastul imperiu al Greciei, Egiptului şi Persiei.

„Alexandros" a urcat pe tron la vârsta de douăzeci de ani seducându-i imediat pe greci care au văzut în el reîncarnarea lui Ariile din Mada. Alexandru îl ştia pe Homer pe de rost şi intona imnurile lui Pindar. Se pricepea atât la geometrie, cât şi la astronomie sau filosofie. Iubea artele la fel de mult ca ştiințele naturii sau matematica. Îndemanarea şi forța fizică, alături de legendara sa frumusețe fizică, i-au adus numeroase succese feminine, în fine, cruzimea lui pe timp de război nu ridica nici un dubiu asupra hotărârii sale.

Numele a fost ulterior purtat de împărați ruşi, regi ai Scoției şi Iugoslaviei şi de 6 Papi.

Persoanlități care au purtat acest prenume:

- ***Alexandru cel Mare sau Alexandru Macedon*** (356-323 Î.C.);
- ***Alexandru Sever,*** împărat roman***;***
- ***Alexandru*** (împărat) bizantin;
- ***Alexandru cel Bun,*** voievod al Moldovei (1400–1432);
- ***Alexandru Aldea,*** domnitor al Țării Româneşti (1431-1436);
- ***Alexandru Lăpuşneanu,*** voievod al Moldovei (1552–1561 şi 1564–1568);
- ***Alexandru I al Iugoslaviei*** (1888 – 1934), rege al Iugoslaviei;
- ***Alexandru I al Rusiei*** (1777–1825), împărat al Rusiei;
- ***Alexandru al II-lea al Rusiei*** (1818–1881), împărat al Rusiei;
- ***Alexandru al III-lea al Rusiei*** (1845–1894), împărat al Rusiei;
- ***Alexandru Ioan Cuza***, prinț al României, Domn Regent (1859–1866);
- ***Alexandru I al Greciei*** (1893-1920), rege al Greciei;
- ***Alexandru Ghica*** (Alexandru Scarlat Ghica), a fost un domnitor al Țării Româneşti între 12 decembrie 1766 - 28 octombrie 1768. Era fiul lui Scarlat Ghica;
- ***Alexandru Davila*** (n. 12 februarie 1862, d. 19 octombrie 1929) a fost dramaturg şi om de teatru român, fiul doctorului Carol Davila. A debutat cu poezii. Capodopera lui este drama istorică în versuri „Vlaicu Vodă" (1902) capitol dintr-o proiectată trilogie, „Mirciada", una dintre operele de bază ale repertoriului dramatic românesc. În ea se evocă, în versuri de amploare romantică, unul dintre momentele de luptă pentru menținerea şi întărirea independenței Țării Româneşti. Alexandru Davila a fost, ca director al Teatrului Național din Bucureşti (între 1905 şi 1908, apoi între 1912 şi 1914) şi în calitate de regizor al companiei de teatru (1909), un militant pentru afirmarea dramaturgiei naționale, precum şi a celei universale;
- ***Alexandru Lăpuşneanul***, a fost domnitor al Moldovei: septembrie 1552 - 18 noiembrie 1561 şi octombrie 1564 - 9 martie 1568;
- ***Alexandru M. Macedonski*** (n. 14 martie 1854 - d. 24.11.1920) a fost un poet şi prozator, dramaturg, şef de cenaclu literar, publicist român;

- ***Alexandru Suțu*** (n. 1758, Constantinopol - d. 18/19.01.1821, Bucureşti), a fost un domnitor al Moldovei, caimacam şi domnitor al Țării Româneşti;

- ***Alexandru Vlahuță*** (n. 5.09.1858, Pleşeşti, azi Alexandru Vlahuță - d. 19.11.1919, Bucureşti) a fost un scriitor român, una dintre cele mai cunoscute cărți ale sale fiind România Pitorească, despre care Dumitru Micu spune că este un „atlas geografic comentat, traversat de o caldă iubire de țară".

Lideri religioşi:

- Papa Alexandru I a fost Papă în anii cca. 109 - 119 sau 107 - 116. A fost roman, ucenic al lui Plutarh. Conform tradiției, îi este atribuită instituirea apei binecuvântate (agheasmă) care este de folosit în biserici şi în casele creştinilor precum şi prescrierea că, la Dumnezeiasca Liturghie, ostia pentru consacrare să fie exclusiv pâine azimă. Papa Alexandru I a fost sanctificat şi eventual martirizat;

- Papa Alexandru al II-lea (născut ca Anselmo da Baggio între 1010 şi 1015 la Baggio lângă Milano; d. pe data de 21 aprilie 1073 la Roma) a fost un papă al Romei. Încă din anii tinereții făcea parte din Curia Romană. Episcop al oraşului Lucca din 1056, pe 30 septembrie 1061 a ajuns papă numindu-se Alexandru al II-lea;

- Papa Alexandru al III-lea a fost papă al Romei între 7 septembrie 1159 şi 30 august 1181. A fost membru al grupului de cardinali care nu dorea o putere crescândă a Sfântului Imperiu Roman în Italia. A fost un consecvent potrivnic al puterii imperiale, aliindu-se şi cu Liga Lombardică a oraşelo nord-italice, care nu doreau să fie dominate de Sfântul Imperiu condus în vremea lui Alexandru al III-lea de Frederic I, poreclit „Barbarossa". A contribuit la redactarea unei alianțe cu normanzii (1156);

- Papa Alexandru al IV-lea a fost al 181-lea papă al Bisericii Catolice. Pe linie maternă descendent al nobilei familii a Conților de Segni (Conti di Segni), din care mai fuseseră deja doi papi iluştri: Inocențiu al III-lea şi Grigore al IX-lea şi care peste alțe câteva secole va da Bisericii un nou papă: Inocențiu al XIII-lea;

- Papa Alexandru al V-lea;

- ***Papa Alexandru al VI-lea*** (n. 1 ianuarie 1431, Xativa, lângă Valencia, Spania; d. 18 august 1503, Roma) este numele sub care a devenit Papă al Bisericii Catolice Roderic Borja, descendent al unei familii nobiliare catalane atestată din secolul al XIII-lea, fiu al lui Jofre Lançol şi Isabella Borja, şi nepot de soră al Papei Calixt al III-lea (fostul cardinal Alfonso Borja, la vremea naşterii nepotului său);

- Papa Alexandru al VII-lea.

ALEXIA (f)

Forma feminină pentru ALEXIUS.

ALEXIS (m şi f)

Alte limbi: Αλεξης (greacă), Αλεξις (greaca veche).

Pronunție: al-ek-SEE (franceză), a-LEK-sis (engleză). Varianta pentru ALEXIUS.

Utilizare: germană, franceză, engleză, greacă.

De la numele grecesc Αλεξις (Alexis), ceea ce însemna „ajutor” sau „apărător”, derivat din grecescul αλεξω (alexo) „pentru a apăra, pentru a ajuta”. Acesta a fost numele mai multor sfinți. Este folosit oarecum alternativ cu numele legate de Αλεξιος sau Alexius, care a fost purtat de cinci împărați bizantini. În lumea vorbitoare de limbă engleză este mai frecvent folosit ca un nume feminin.

ALICE (f)

Pronunție: AL-is (engleză), a-LEES (franceză).

Forma prescurtată pentru Adalheidis (vezi ADELAIDE). Este numele eroinei lui Lewis Carroll din „Alice în Țara Minunilor”.

ALICIA (f)

Pronunție: a-LEE-sya (spaniolă), a-LEE-thya (spaniolă), a-LIS-a (engleză), a-LIS-ya (engleză), a-LISH-a (engleză), a-LEE-sha (engleză).

Forma latinizată pentru ALICE.

ALIN (m)

Forma masculină pentru ALINA. Poate deriva de la verbul din limba română „a alina”.

ALINA (f)

Pronunție: ah-LEE-nah (germană, italiană, poloneză).

Forma de alint pentru ADELINA şi numele care se termină în Alina.

ALISIA (f)

Varianta pentru ALICIA.

ALMA (f)

Utilizare: Engleză, Spaniolă.

Pronunție: AL-mə (în engleză).

Acest nume a devenit popular după Bătălia de la Alma (1854), care a avut loc în apropierea râului Alma din Crimeea şi sa încheiat cu o victorie pentru Marea Britanie şi Franța. Cu toate acestea, numele a fost foarte puțin utilizat, înainte de data arătată mai sus, fiind probabil inspirat de la cuvântul almus latină „hrănitoare”. De asemenea, coincide cu cuvântul spaniol, însemnând „suflet”.

AMALIA (f)

Utilizare: olandeză, germană, finlandeză, spaniolă, italiană.

Pronunție: ah-MAH-lee-ah (olandeză, germană).

Forma latinizată a numelui Amala, o formă scurtă a cuvântului amal care înseamnă „muncă”.

AMANDA (f)

De la „amanda/amandus”, o frază latinească însemnând „îndrăgit sau una care trebuie iubită”. Acest nume a fost un adjectiv latinesc, corespunzând termenului masculin, angelicus. Acest termen este originar de la numele grecesc „angelos”, însemnând „mesager”. Experții nu sunt siguri dacă acest

termen vechi este sursa modernului nume feminin Amanda. Poate fi o simplă extindere a familiarului Angela, probabil influențat de franțuzescul Angelique, însemnând „angelic, diafan”.

AMELIA (f)

Pronunție: ə-MEE-lee-ə (English), ə-MEEL-yə (English), ah-ME-lee-ah (German).

Utilizare: engleză, spaniolă, italiană, germană, română.

Variantă de AMALIA, deşi este uneori confundat cu EMILIA, care are o origine diferită.

Amelia Earhart (1897-1937), a fost prima femeie care a zburat peste Oceanul Atlantic.

ANA (f)

Numele Ana (Hannah), provine din limba ebraică semnificând „favoare, milă, grație favorită”, acesta fiind rudă cu masculinul Anania (Hananyah) şi având semnificația „Iahve a avut milă”, sau „Iahve s-a îndurat”. De la el s-au format si nume derivate, ca Aneta si Anca (Ancuta), sau compuse, ca Mariana, Ana-Maria etc

Scriere originală: Ана (bulgară, sârbă, macedoneană).

Pronunție: AH-nah (spaniolă).

Diminutivele sunt destul de numeroase: Anişoara, Anica, Anita, Anuța, Ani sau Anita.

În Noul Testament, era o femeie profet, care îl recunoaste pe Isus ca fiind Mesia. Este, de asemenea, personajul principal din „Anna Karenina” scrisă de Tolstoi, o femeie care a fost forțată să aleagă între fiul şi iubitul ei.

Sărbătorirea onomasticii:

Aproape jumătate de milion de femei şi-au serbat onomastica, la data de 9.09.2009, de sărbătoarea Sfinților Ioachim şi Ana, părinții Fecioarei Maria, conform Ministerul Administrației şi Internelor (MAI). Potrivit MAI din datele statistice existente la nivel național, 399.715 de persoane poartă prenumele ***Ana***, 44.927 ***Anica,*** 2.519 sunt alintate ***Anicuța***, 2.009 persoane poartă prenumele ***Ani***, 415 persoane poartă prenumele ***Any***, 16 persoane poartă prenumele ***An*** şi 67 persoane poartă prenumele ***Ann***.

ANCA (f)

Probabil forma de alint pentru ANA.

Nume românesc, se foloseşte în limba română.

ANĐA (f)

Utilizare: croată, sârbă, română.

Scriere originală: Анђа (sârbă).

Diminutiv a numelui ANĐELA.

ANĐELA (f)

Utilizare: croată, sârbă.

Scriere originală: Анђела (sârbă).
Varianta în limba sârbă şi croată pentru numele de ANGELA.

ANDREEA (f)
Forma feminină pentru ANDREI.

ANDREI (m)
Nume masculin grecesc care înseamnă „războinic". Scriere originală: Андрей (rusă, bulgară).
Pronunție: ahn-DRYAY (rusă).
Varianta românească pentru ANDREW şi varianta de scriere rusească şi bulgară pentru ANDREY.
Utilizare: română, rusă, bulgară.

Sfântul Andrei, decedat la 30 noiembrie 60, Patras, Grecia *„cel întâi chemat" la apostolie era frate al lui Simon Petru*. Amândoi, s-au numărat, printre cei 12 apostoli ai Domnului, de la care Andrei a auzit cuvintele „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan 1,29). Erau fiii pescarului Iona, meserie pe care au şi continuat-o. Erau originari din Betsaida, localitate situată pe țărmul Lacului Ghenizaret (Marea Galileii), din provincia Galileea.

A fost martor, alături de alți ucenici, la botezul Domnului şi la cunoscuta convorbire dintre Iisus şi Ioan, întărindu-se în convingerea că Acesta era Mesia cel prezis de prooroci. A doua zi după botezul Domnului în Iordan, Ioan Botezătorul stătea pe țărmul acestui râu cu doi dintre ucenicii lui, Andrei şi Ioan (viitorul apostol şi evanghelist), cărora le spune din nou: „Iată Mielul lui Dumnezeu" (Ioan 1,36). Auzind această mărturisire, cei doi ucenici au pornit după Iisus, în dorința de a-L cunoaste. Iisus i-a observat şi i-a întrebat: „Ce căutați?" La care ei au zis: „învățătorule, unde locuieşti?" El le-a zis: „Veniți şi veți vedea".

Evanghelia lui Ioan spune că Andrei ar fi fost mai întâi ucenic al lui Ioan Botezătorul, care i-ar fi recomandat să-l urmeze pe Isus din Nazaret. Conform evangheliei lui Ioan, Andrei l-ar fi dus pe fratele său Petru la Isus, spunându-i că l-a găsit pe Mesia.

De aici provine caracterizarea lui Andrei ca „cel dintâi chemat".

Chemarea lui Andrei la apostolie s-a petrecut ceva mai târziu. Este relatată de Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei prin cuvintele: „Pe când (Iisus) umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari, zicându-le „Veniți după Mine şi vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers dupa El".

Sfintele Evanghelii îl mai pomenesc pe Sfântul Andrei doar de două ori: la înmulțirea pâinilor, dincolo de Marea Galileii, când el a înştiințat pe Mântuitorul că acolo, în mulțime, era un băiat care avea cinci pâini de orz şi doi peşti (Ioan 6, 8-9), iar a doua oară, după învierea lui Lazăr.

Sfântul Apostol Andrei a predicat în Asia Mica, de unde s-a îndreptat spre teritoriile de la Dunăre şi Marea Neagră, fiind şi primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci, în teritoriul dintre Dunăre şi Marea Neagră - cunoscut pe atunci sub numele de Scythia (Scitia), dar şi în teritoriile de dincolo de Prut.

Dovezi despre faptul că Sfântul Apostol Andrei a predicat la sciți a fost reluată mai târziu şi de alți scriitori bisericeşti.

Sfântul Apostol Andrei este pomenit în lucrarea Despre apostoli a lui Hipolit Romanul, mort în timpul persecuției împăratului Decius şi în Istoria bisericească a episcopului Eusebiu din Cezareea Palestinei (339) care o preluase de la un alt mare teolog, Origen din Alexandria (254). Eusebiu scria: „Sfinții Apostoli ai Mântuitorului, precum şi ucenicii lor, s-au împrăştiat în toată lumea locuită pe atunci. După tradiție, lui Toma i-au căzut sorții să meargă în Partia, lui Andrei în Scitia, lui Ioan în Asia...". De altfel, din epistola Sfântului Apostol Pavel către Coloseni, reiese că şi „sciții" au putut auzi cuvântul lui Dumnezeu..

De pildă, călugărul Epifanie, în secolul VIII, în Viața Sfântului Apostol Andrei scria că între popoarele evanghelizate de el se numărau şi sciții. În aşa numitul Sinaxar al Bisericii constantinopolitane se preciza că acest apostol „a predicat în Pont, Tracia şi Sciția". În acelaşi Sinaxar se află o altă ştire, potrivit căreia, Sfântul Andrei ar fi hirotonit ca episcop de Odyssos sau Odessos (Varna de azi, în Bulgaria), pe un ucenic al său cu numele Amplias (Ampliat), pe care Biserica Ortodoxă îl prăznuieşte în fiecare an la 31 octombrie. Scriitorul bizantin Nichifor Calist (secolul al XIV-lea) scria că Sfântul Apostol Andrei a trecut din provinciile Asiei Mici (Capadocia, Galatia si Bitinia) „în pustiurile scitice". Învățatul mitropolit Dosoftei al Moldovei, în cartea sa Viața şi petrecerea sfinților, scria că „Apostolului Andrei i-a revenit (prin sorți) Bitinia şi Marea Neagră şi părțile Propontului, Halcedonul şi Vizantea, unde e acum Țarigradul, Tracia şi Macedonia, Tesalia".

Este patron spiritual al României, al Scoției (steagul scoțian reprezintă crucea sfântului Andrei), al Spaniei, al Siciliei, al Greciei şi al Rusiei. De asemenea, este patronul oraşelor Napoli, Ravenna, Brescia, Amalfi, Mantua, Bordeaux, Brugge, Patras etc.

Sărbători: în calendarul ortodox la data de 30 noiembrie şi 20 iunie (aducerea moaştelor), ***în calendarul romano-catolic*** la data de 30 noiembrie şi 9 mai (această din urmă dată se sărbătoreşte doar în Scoția, ca amintire a datei primirii unor relicve ale sfântului Andrei), ***în calendarul lutheran*** la data de 30 noiembrie şi ***în calendarul anglican*** la data de 30 noiembrie.

Aproape 645.000 de români şi-au aniversat onomastica la data de 30.11.2010, de Sfântul Andrei, dintre care 322.667 sunt bărbați, iar 322.327 sunt femei, potrivit datelor furnizate de Ministerului de Interne (MAI).

Potrivit statisticilor Direcției pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date majoritatea româncelor care îl au ca patron spiritual pe „Sfântul Andrei" poartă numele de Andreea (271.875 de persoane), 23.381 sunt Andra, iar 20.090 - Andrea. Totodată, 6.892 poartă numele Andreia, iar alte 89 Andruța, Andruşa. Numele Sfântului Andrei, cunoscut şi ca „Apostolul Românilor" este purtat de 302.556 de bărbați. În acelaşi timp, 12.016 poartă numele Andras, 3265 - Endre, iar numărul celor cu numele Andreeas sau Andreas este de 3.460.

De asemenea, potrivit statisticilor existente la nivel național, 781 de bărbați poartă numele de Andreiu, 8 Andruşa şi Andruța, iar alți 22 Andries.

ANGEL (m şi f)

Utilizare: engleză, bulgară, macedoneană.

Scriere originală: Ангел (bulgară, macedoneană).

Pronunție: AYN-jəl (în engleză). Din latinescul masculin Angelus numele medieval, care a fost derivat din numele de creatură cerească - el însuşi derivat din cuvântul grecesc αγγελος (Angelos) care înseamnă „înger, mesager al Domnului".

Este folosit mai mult ca un nume feminin în timpurile moderne.

ANGELA (f)

Scriere originală: Ангела (rusă şi macedoneană).

Pronunție: AN-jəl-ə (în engleză), AHN-je-lah (italiană), AHNG-ge-lah (în germană).Forma feminină pentru Angelus.

Nume de botez feminin, ce provine din limba greacă ángelos (αγγελος) care înseamnă înger sau mesager al Domnului.

Utilizare: engleză, italiană, germană, română, slovenă, slovacă, rusă, macedoneană.

O persoană importantă care poartă acest nume este Angela Dorothea Merkel, născută Kasner, (n. 17 iulie 1954 la Hamburg, Germania), care este prima femeie-cancelar din istoria Republicii Federale Germania. A fost aleasă în această funcție la data de 22 noiembrie 2005 de către Bundestag, parlamentul german, şi realeasă la 28 octombrie 2009.

ANGELICA (f)

Pronunție: o-JEL-ikə (în engleză), AHN-JE-lee-Kah (în italiană).

Origine latină.

Utilizare: engleză, italiană, română.

Derivat din latinescul Angelicus însemnând „angelic", probabil înrudit cu grecescul αγγελος (Angelos) care înseamnă „mesager".

Este numele infirmierei din piesa lui Shakespeare, „Romeo şi Julieta".

ANGELINA (f)

Utilizare: italiană, engleză, rusă, germană, poloneză, spaniolă, macedoneană.

Scriere originală: Ангелина (rusă, macedoneană).

Pronunție: o-jə-Leen-ə (în engleză), AHN-gee-Lee-nah (rusă), AHN-ge-LEE-nah (poloneză).

Diminutiv pentru ANGELA.

ANICA (f)

Utilizare: slovenă, croată, sârbă.

Scriere originală: Аница (sârbă). În limba slovenă, croată şi sârbă este diminutivulul numelui ANNA.

ANIKA (f)

Utilizare: germană şi daneză.

Pronunție: AH-nee-Kah (în germană).

În limba germană şi daneză este diminutivul numelui ANNA.

ANIKO (f)

Utilizare: maghiară.

În limba maghiară este diminutivul numelui ANNA.

ANITA (f)

Utilizare: spaniolă, croată, finlandeză, engleză.

Pronunție: ah-NEE-TAH (spaniolă).

În limba spaniolă, croată şi finlandeză este diminutivul numelui ANA.

ANNA (f)

Utilizare: engleză, italiană, germană, scandinave, finlandeză, estoniană, greacă, maghiară, poloneză, rusă, cehă, slovacă, bulgară, islandeză, catalană, română.

Scriere originală: Αννα (greacă), Анна (rusă, bulgară).

Pronunție: AN-a (în engleză), AHN-nah (italiană, poloneză), AH-nah (germană, rusă).

Varianta pentru Channah (a se vedea HANNAH), utilizată în greacă şi latină, din Vechiul Testament. Numele apare pentru scurt timp în Noul Testament care aparține unui unei persoane de sex feminin care l-a recunoscut pe Isus ca Mesia. A fost un nume popular în Imperiul Bizantin, iar în Evul Mediu a devenit comun între creştini datorită cinstirii Sfintei Anna (de obicei, cunoscut sub numele de Sfânta Ana), numele tradițional atribuit la mama Fecioarei Maria.

Personalități care au purtat prenumele ANNA:

- Anna a Marii Britanii (n. 6.02.1665—d. 1.08.1714) a fost regină a Angliei, Scoției şi Irlandei, între 1702–1714; de la data de 8 martie 1702, i-a succedat lui William al III-lea al Angliei şi al II-lea al Scoției. Tatăl ei, Iacob al II-lea al Angliei (şi al VII-lea al Scoției), a fost deposedat de coroană în 1688; cumnatul şi sora ei au devenit monarhii William al III-lea şi Maria a II-a, singurul astfel de caz în istoria britanică. După moartea Mariei în 1694, William a continuat ca singur monarh, până la propria sa moarte în 1702;

- Arhiducesa Maria Anna Ferdinanda de Habsburg (n. 22.04.1770, Florența, Italia, d. 1.10.1809) a fost regina Boemiei între 1791 şi 1800;

- Anna Gavalda (9.12.1970, Boulogne-Billancourt) este o romancieră franceză. Este profesoară de limba franceză la Colegiul Nazareth din satul Voisenon, Seine-et-Marne. În prezent, trăieşte la sud-est de Paris, în orăşelul Melun din Seine-et-Marne, mărturiseşte că îşi petrece în fiecare dimineață cîte trei ore scriind „pentru adulții care trebuie să fie treziți din somn“ şi scrie în ediția franceză a revistei Elle. În 1998, a cîştigat trei premii întîi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin şi Issy-les-Moulineaux.

- Anna Jókai (n. 24.11.1932, Budapesta) este o scriitoare, romancieră şi poetă maghiară, laurată a premiului Kossuth, membră fondatoare a Academiei Literare Digitale din Ungaria;

- Anna Seghers (n. 19.11.1900, Mainz – d. 1.06.1983, Berlin) a fost o faimoasă scriitoare germană care a descris în operele sale ororile nazismului în cel de cel de al doilea război mondial.

Prenume care au o anumită legătură cu Anna sunt: Ana, Anişoara, Anita, Anja, Anika, Anke, Anne, Anouk, Antje, Hanka, Hanna, Hannah.

ANNABEL (f)

Pronunție: AN-ə-Bel (în engleză).

Variantă a numelui AMABEL, influențată de numele ANNA. Acest nume pare să fie apărut în Scoția, în Evul Mediu.

ANNUSKA (f)

Utilizare: maghiară.

În limba maghiară este un diminutiv al numelui ANNA.

ANTON (m)

Provine de la grecescul anthos (floare) sau de la „Antoniu" (nume de origine latină care înseamnă „a fost pierdut", sau de la cuvântul latin „antius" („avangardistul").

Scriere originală: Антон (rusă, bulgară, ucraineană). Pronunție: AHN-tawn (germană), ahn-TON (rusă). Varianta pentru Antonio, forma romană, spaniolă şi italiană de la Antonius.

Tragedia „Antoniu si Cleopatra" (1606), de Shakespeare se bazează, pe povestea lui şi a amantei sale Cleopatra.

În limba engleză, a fost frecvent (dar incorect) asociat cu grecescul ανθος (anthos) care înseamnă floare, care a dus la adăugarea literei h în secolul al XVII - lea.

Personalități de seamă care au purtat numele Anton, sunt:

Numele a devenit utilizat în mod regulat în lumea creştină, datorită faimei Sfântului Antonie cel Mare, un pustnic-egiptean a secolului al III-lea care a pus bazele monahismului creştin. ***Antonie cel Mare*** (n. 251, Kome, Egipt - d. 356), a fost călugăr, ascet şi eremit egiptean, întemeietor al monahismului, alături de Pahomie cel Mare. Este considerat părintele călugărilor. Canonizat, este prăznuit de toate bisericile creştine pe data de 17 ianuarie.

Popularitatea sa a fost consolidată de ***Sfântul Anton de Padova,*** patronul spiritual al Portugaliei. La 15 august 1195, într-o familie de nobili bogată, s-a născut la Lisabona Ferdinand, care mai târziu şi-a schimbat numele în Anton, dovedind de mic copil un interes pentru biserică, uimind preoții cu inteligența şi înțelepciunea lui. Din dragoste pentru Cristos el a renunțat la viața bogată de acasă şi a urmat calea Domnului.

A făcut foarte multe minuni printre care se pot număra următoarele: scapă de moarte, fereşte de lepră şi de bolile molipsitoare şi incurabile, de diavol şi de ispitele lui, de erezii, de nenorociri, însănătoşeşte pe toți bolnavii care aleargă la dânsul cu încredere şi ajută călătorii pe ape.

Anton Claret (n. 23 decembrie 1807 - d. 1870) a fost un episcop catolic din Spania, întemeietorul ordinului claretin, canonizat ca sfânt.

Marcus Antonius (n. 82 î.Hr., Roma — d. 1.08.30 î.Hr., Alexandria, Egipt) a fost un general şi politician roman, locotenent al lui Cezar. Victorios la Philippi (42 î.Hr.) asupra forțelor lui Brutus şi Cassius, ucigaşii lui Cezar. Se

căsătoreşte cu regina Egiptului, Cleopatra. Comportamentul lui moral şi politic duce la ascuțirea conflictului cu Octavian, al cărui rezultat a fost bătălia de la Actium, în care Antoniu a fost înfrânt. Aflând de sinuciderea Cleopatrei care, aşa cum spune legenda, se lăsase muşcată de vipere, Marc Antoniu se sinucide.

ANTIGONA (f)

Scriere originală: Αντιγονη (greacă veche).

Înseamnă „împotriva naşterii", din limba greacă αντι (anti) „împotriva" şi γονη „naştere, pui".

Antigona, în legenda greacă, a fost fiica lui Oedip şi Jocasta.

ANTONIA (f)

Pronunție: an-TON-ee-a (engleză), ahn-TO-nyah (italiană, spaniolă), ahn-TO-nee-ah (germană, daneză), ahn-TAWN-yah (poloneză).

Forma feminină pentru Antoniu (Anton).

ANTONELLA (f)

Utilizare: italiană, spaniolă, română.

Varianta feminină a numelui Antonius (în acest sens vezi ANTHONY).

ARABELLA (f)

Probabil, o variantă a numelui Annabel.

ARIADNA (f)

Pronunție: ah-RYAHD-nah (spaniolă, poloneză).

Forma spaniolă şi poloneză pentru ARIADNE.

ARISTIDE (m)

Forma franceză pentru numele ARISTIDES.

ARISTIDES (m)

Scrierea originală: Αριστειδης (greacă veche).

Din greacescul Αριστειδης (Aristeides) care înseamnă „cel mai bun fel", derivat din αριστος (Aristos) „mai bune" şi ειδος (Eidos) „fel, de tip".

ARNOLD (m)

Din limba germană, înseamnă „putere de vultur". Compus din elementele „arn" care înseamnă vultur şi „wald" care înseamnă putere.

Utilizare: engleză, germană.

Pronunție: AHR-nəld (în engleză), AHR-nawlt (în germană).

Acesta a fost adus de către normanzi în Anglia, dar nu a mai fost folosit ca un nume de limbă engleză, după Evul Mediu, fiind reintrodus în secolul XIX – lea.

Acest nume a fost purtat de către: Arnold de Brescia, un călugăr din secolul XII - lea care s-a răzvrătit împotriva bisericii şi a fost spânzurat în cele din urmă, respectiv de către un jucător de golf american Arnold Palmer (1929 -) şi actorul austriac-american şi politician Arnold Schwarzenegger (1947 -).

ARTHUR (m)

Utilizare: engleză, franceză, germană.

Pronunție: AHR-thər (engleză), ar-TUYR (franceză), Артур (rusă), AHR-toor (germană), AHR-tuwr (poloneză). Poate fi derivat de la elementele britanice art "urs" combinat cu viros "om", sau poate fi înrudit cu cuvântul irlandez art "piatră". Alternativ, poate fi înrudit cu latinul Artorius.

Numele a intrat în uz general în Anglia, în Evul Mediu şi s-a bucurat de o creştere de popularitate în secolul XIX - lea.

Personalități care au purtat acest nume: îi includ pe filozoful german *Arthur Schopenhauer (1788-1860), Arthur Conan Doyle* creatorul lui Sherlock Holmes *(1859-1930),* şi autorul *Arthur C. Clarke (1917-2008).*

Regele Arthur sau Artur este un rege britanic semi-legendar, reprezentând deseori idealul cavaleresc, atât în războaie, cât şi în pace. De-a lungul timpului, popularitatea poveştilor despre regele Arthur a crescut, depăşind granițele Marii Britanii. Arthur este numele personajului central în legenda Arthur, un rege care a prezidat cavalerii Mesei Rotunde. El poate sau nu poate să fi fost o persoană reală.

ASTRID (m)

Varianta modernă a numelui Astrith: „ass" care înseamnă zeu şi „fríðr" care înseamnă frumos.

ATANASIE (m)

Scriere originală: Αθανασιος (greacă veche).

Pronuntie: ATH-ə-NAY-shəs (în engleză).

De la numele grecesc Αθανασιος (Athanasios), ceea ce înseamnă „nemuritor" din greacă α , un prefix negativ, combinat cu θανατος (Thanatos) „moarte".

Sfântul Atanasie a fost un episcop din secolul al IV – lea din Alexandria care s-au opus cu tărie arianismului.

AUGUSTIN (m)

Pronunție: AW-gəs-teen.

Sfântul Augustin din Hipona a fost un episcop, filozof, teolog, doctor al Bisericii şi teolog creştin din Africa de Nord, care s-a născut la data de 13.11.354 în Thagaste Numidia şi a decedat la data de 28.08.430, Hippo Regius, pe teritoriul Algeriei de azi, care a utilizat argumente logice încercând să demonstreze veridicitatea religiei creştine, profilându-se pe filosofie fiind foarte impresionat de operele lui Cicero. A urmat întâi maniheismul, apoi scepticismul şi în final neoplatonismul. În 396 a devenit episcop de Hippo Regius, în nordul Africii, după convertirea sa la creştinism (387), fiindrecunoscut ca un doctor al Bisericii, pentru contribuțiile sale la filosofia creştină. Datorită renumele său, numele a intrat în uz general în lumea creştină.

Numele a devenit popular în Anglia, în Evul Mediu în parte datorită sfântului ***Augustin de Canterbury***, un călugăr italian trimis în Anglia pentru a

converti anglo-saxoni, a reuşit să întemeieze 2 episcopii: Episcopia de Londra şi Episcopia de Rochester. Augustin (d. 26.05.604) a fost primul episcop de Canterbury. Este considerat sfânt în Biserica Anglicană, Catolică şi Ortodoxă. A fost trimis de către papa Grigore cel Mare, împreună cu 40 de călugări, în Anglia, să-i convertească pe englezi la creştinism, reuşind să îl convertească şi pe regele Ethelbert (care avea o soție creştină). Datorită succeselor sale, Augustin a fost numit arhiespiscop al Angliei.

AUGUSTINA (f)

Varianta feminină a numelui Augustinus.

AURA (f)

Pronunție: AWR-ə.

Provine din cuvântul englezesc aura (derivat din limba latină), care descrie o atmosferă distinctivă sau iluminare.

AUREL (m)

De la „Aurelius”, nume de origine latină, însemnând „aurită/auritul”.

Pronunție: ow-REL (germană).

Wste varianta în limba română, germană, cehă şi slovacă pentru AURELIUS, derivat tot de la latinul aurelius „aurit”. Marcus Aurelius a fost un împărat roman şi filozof. De asemenea, este şi numele mai multor Sfinți.

AURELIA (f)

Forma feminină pentru AUREL.

AURORA/AURICA (f)

Utilizare: italiană, spaniolă, portugheză, engleză, germană, română, finlandeză. În limba latină înseamnă „zori/răsărit”.

Aurora a fost zeița română a dimineții.

AVIV (m)

Utilizare: ebraică.

Scriere originală: אָבִיב (ebraică).

În limba ebraică înseamnă „de primăvară”.

AVIVA (f)

Utilizare: ebraică.

Scriere originală: אָבִיבָה (ebraică).

Forma feminină pentru AVIV.

BALTAZAR (m)

Din feniciană şi semnifică protejați-l pe rege.

Baltazar este numele tradițional atribuit oamenilor înțelepți (de asemenea, cunoscuți sub numele de Magi, sau trei regi), care au vizitat pe Isus când era nou-născut.

BARBARA (f)

Utilizare: engleză, italiană, franceză, germană, poloneză, maghiară, slovenă, croată, romană.

Pronunție: Bahr-bər-ə (în engleză), Bahr-brə (în engleză), Bahr-BAH-rah (în germană), Bahr-BAH-rah (poloneză).

Derivat din greacescul βαρβαρος (Barbaros) însemnând „străin". Potrivit legendei, Saint Barbara a fost o tânără ucisă de Dioscor tatăl ei, care a fost apoi ucis de un fulger.

Ea este patronul arhitecților, geologilor, cioplitorilor în piatră şi artileriştilor.

Numele a început să fie folosit în lumea creştină din Evul Mediu.

BARTHOLOMEU (m)

De la Βαρθολομαιος (Bartolomeu), care a fost forma grecească a unui nume vechi care înseamnă „fiul lui Talmai".

În Noul Testament Bartolomeu a fost un apostol, de asemenea, cunoscut sub numele de Nathaniel.

Datorită popularității acestui sfânt numele a devenit comun în Anglia în timpul Evului Mediu.

BEATA (f)

Utilizare: poloneză, germană, scandinav, maghiară.

Pronunție: fi-AH-TAH (poloneză, germană).

Derivat din latinescul Beatus însemnând „binecuvântat".

BEATRICE (f)

A se vedea Beatrix.

De la „viatrix", nume latin ce înseamnă „voiajor/călător".

Varianta franceză a numelui Beatrix.

BEATRIX (f)

Utilizare: engleză, germană, olandeză, romană.

Pronunție: BEE-ə-triks (în engleză), BE-ah-triks (în germană), BAY-ah-triks (olandez).

Probabil de la Viatrix, o formă feminină provenit din limba latină târzie Viator care înseamnă „voiajor, călător". Acesta a fost un nume comun printre primii creştini, ortografia a fost modificată prin asociere cu latinescul Beatus care înseamnă „binecuvântat".

Viatrix sau Beatrix a fost un sfânt care a fost strangulat şi condamnat la moarte în timpul persecuțiilor lui Dioclețian.

Un purtător faimos a a cestui nume a fost autorul britanic şi ilustrator Beatrix Potter (1866-1943), creatorul lui Peter Rabbit.

BENEDICT (m)

Pronuntie: BEN-ə-dikt.

Derivă din latinescul Benedictus care însemnă „binecuvântat". După un timp, numele a fost frecvent folosit în rândul creştinilor, fiind purtat de 16 papi. În Anglia nu a fost folosit până în secolul al al XII-lea, după care a devenit foarte popular.

Personalităţi care au purtat acest prenume:

Sfântul Benedikt (ital. San Benedetto di Norcia), s-a născut (480) în Nursia (Norcia, Umbria) ca fiul unui om bogat, fiind întemeietorul ordinului creştin al călugărilor benedictini din Europa de vest, în secolul al VI-lea (Ordinul benedictin sau în latină Ordo Sancti Benedicti).

Acest Ordin funcţionează după regula redactată în anul 529 de Benedict de Nursia la Mănăstirea Montecassino, introducând în mănăstire modul de viaţă cumpătat şi modest al călugărilor caracterizat printr-o viaţă celibatară, o hrănire frugală, unde carnea patrupedelor era interzisă, a stabilit timpul pentru rugăciune, meditaţie, muncă şi dormit, relaţiile din mănăstire fiind stabilite ca într-o familie, astfel starețul fiind tratat ca un părinte (tată), iar călugării ca fraţi

Benedikt din Nursia este venerat ca sfânt de biserica catolică, el este considerat patronul protector al şcolarilor, al învăţătorilor, minerilor, fierarilor şi al muribunzilor, fiind chemat ca ajutor în boli dureroase, din 1964 este considerat patron protector al Europei.

Unul din papi care au urmat stilul său de viaţă modestă a fost papa Gregor cel Mare (al IV-lea). Ziua de 11 iulie, este ziua în care se sărbătoreşte Benedikt din Nursia, care a murit la 21 martie pe Monte Casino.

Benedetto Croce (n. 25.02.1866, d. 20.11.1952) a fost un critic italian, filozof idealist şi politician. A scris numeroase lucrări de filozofia istoriei şi de estetică. A avut o influenţă notabilă asupra lui Antonio Gramsci.

Baruch Spinoza, latinizat: Benedictus de Spinoza (24.11.1632, Amsterdam – 21.02.1677, Haga) a fost un renumit filosof evreu. Spinoza a fost un raţionalist şi unul din reprezentanţii panteismului în timpurile moderne. Gândirea lui a fost influenţată de scrierile lui Thomas Hobbes şi René Descartes, însă - spre deosebire de concepţia dualistă a acestuia din urmă - Spinoza a avut o reprezentare monistă a lumii, întreaga existenţă reducându-se la ceea ce el a numit „Substanţă”.

BERTOLD (m)

[Germană] înţeleptul conducător; beraht = strălucit şi wald = putere.

BENIAMIN (m)

Varianta românească pentru BENJAMIN, de la numele ebraic בִּנְיָמִין (Binyamin) care înseamnă „fiul sudului” sau „fiul mâinii drepte”. În Vechiul Testament, a fost cel de-al 12-lea şi cel mai tânăr dintre fiii lui Iacob. El a fost iniţial numit בֶּן-אוֹנִי (Ben-'oniy) adică „fiul este durerea mea”, de către mama sa, Rachel, care a murit la scurt timp după naştere, dar a fost schimbat mai târziu de către tatăl său.

Ca nume englez, Benjamin a început să fie folosit, după Reforma protestantă.

Un purtător faimos a acestui nume a fost Benjamin Franklin (1706-1790), un important diplomat, om de ştiinţă, inventator, filozof, profesor şi om politic al Americii.

BERNARD (m)

Este derivat din cuvintele limbii germane: „bern” care înseamnă urs şi „hard” care înseamnă curajos, puternic.

Utilizare: engleză, franceză, poloneză, croată, slovenă.

Pronunție: bər-NAHRD (în engleză), BER-ANR (în franceză), BER-nahrt (poloneză, croată).

Acesta a fost adus de către normanzi în Anglia, *fiind numele mai multor sfinți,* inclusiv Saint Bernard de Menthon, care a construit aziluri în Alpii elvețieni, în secolul al XX - lea şi Saint Bernard de Clairvaux, un teolog din secolul al XII - lea şi Doctor al Bisericii. *Un alt purtător de celebru a acestui nume* a fost George Bernard Shaw (1856-1950), un dramaturg irlandez şi eseist.

BERTA (f)

Derivat de la beraht care înseamnă faimos, strălucit.

Pronunție: BER-tah (poloneză, germană).

Varianta pentru prenumele BERTHA.

BERTHA (f)

Utilizare: germană, engleză.

Pronunție: BER-TAH (în germană), BUR-thə (în engleză).

Provine de la beraht care înseamnă „luminos, celebrul".

Acest nume a fost purtat de mama lui Carol în secolul al VIII - lea, şi a fost popularizat în Anglia de către normanzi .

Numele mai apare în legendele germanice scris sub forma Perchta sau Berchta, care a aparținut unei zeițe.

BIANCA (f)

Provine din cuvântul „blanc" (din franceza veche), ce înseamnă „alb".

Este varianta în limba română şi italiană pentru BLANCHE.

Shakespeare a folosit personaje cu acest nume în „Îmblânzirea scorpiei" şi „Othello".

BOGDAN (m)

Scriere originală: Богдан (rusă, bulgară, sârbă).

Pronunție: BAWG-dahn (poloneză).

Înseamnă „dat de Dumnezeu".

Provine de la „bogdan", cuvintele slave bog „Dumnezeu" şi dan „dat", sau cadoul lui Dumnezeu.

BOGDANA (f)

Scriere originală: Богдана (rusă, bulgară, sârbă).

Este varianta feminină a numelui BOGDAN.

BOJAN (m)

Utilizare: slovenă, macedoneană, sârbă, croată, română.

Scriere originală: Бојан (macedoneană, sârbă).

Derivat din slavul BOJ care semnifică „luptă".

BORIS (m)

Forma scurtă a numelui Bogoris din limba turcă „scurt sau lup”, sau forma scurtă de la Borislav (*slav. Борис = luptător plin de glorie*).

Utilizare: bulgară, rusă, slovenă, croată, macedoneană, germană.

Scriere originală: Борис (rusă, bulgară, macedoneană).

Pronunție: BAH-Rees (rusă), BO-RIS (în germană), BAWR-se (în engleză).

BRAD (m)

Din limba engleză: board = larg, mare.

Forma prescurtată a numelor BRADLEY, BRADFORD, şi alte nume care încep cu Brad.

BRÂNDUŞA (f)

Derivat de la numele plantei, cunoscută şi ca „şofran”.

CĂLIN (m)

Prenume tipic românesc probabil din lumea vegetală.

„Calinul” (Viburnum opulus) este un arbust raspândit şi la noi în țară.

CALISTRAT (m)

Derivat din limba greacă înseamnând armată frumoasă: kallos = frumos şi stratos = armată.

CĂTĂLINA/CĂTĂLIN (f /m)

Forma romană pentru KATHERINE, derivat de la grecescul Αικατερινη (Aikaterine). Etimologia este contradictorie: poate deriva de la grecescul Εκατερινη (Hekaterine), care provine de la ‘εκατερος (hekateros) „oricare dintre cei doi”, sau de la numele zeiței HECATE sau de la grecescul αικια (aikia) „tortură”, sau de la un nume egiptean care înseamna „sfințirea numelui tău”. Romanii îl asociau cu grecescul καθαρος (katharos) „pur”, schimbând scrierea de la Katerina la Katharina.

CAMELIA (f) provine de la o expresie din latină ce înseamnă „ajutorul preotului”.

Varianta în limba română pentru CAMELLIA. De la numele florii, denumită aşa după botanistul Georg Josef Kamel.

CARLA (f)

Forma feminină pentru CARLO, CARLOS sau CARL.

Numele Karl, care a fost derivat dintr-un cuvânt germanic, ceea ce însemnă „om”. Cu toate acestea, o teorie alternativă arată că poate fi derivat şi din cuvântul Hari, din limba germană care înseamnă „armată, războinic”.

Popularitatea acestui nume în Europa continentală a fost cauzată de faima pe care a avut-o Carol cel Mare (742-814), cunoscut sub numele de Charlemagne, un rege al francilor.

Carla Bruni Sarkozy (născută Gilberta Bruni Tedeschi la 23.12.1967 în Torino) este o muziciană, fostă fotomodel italian, care a primit cetățenia franceză. În anul 2008 s-a căsătorit cu preşedintele Franței, Nicolas Sarkozy.

CARINA (f)

Înseamnă mic şi iubit.

Provine din cuvântul CARA, care la rândul lui se trage dintr-un cuvânt italian care înseamnă „iubit".

Acest nume este, de asemenea, dat unei constelații, după cuvântul „keel" în latină, referindu-se la o parte a navei lui Jason Argo.

CARMEN (f)

De la „Carmel", nume evreiesc ce înseamnă „orhidee".

Forma spaniolă pentru CARMEL, influențat de latinul carmen „cântec".

Este numele personajului principal din opera „Carmen", a lui George Bizet.

CARMEL (f)

Scriere originală: כַּרְמֶל (ebraica veche).

De la numelui Fecioarei Maria, Fecioara din Carmel. כַּרְמֶל (Karmel) (care înseamnă „grădină" în ebraică) este un munte în Israel menționat în Vechiul Testament . Acesta a fost muntele cu cele mai multe mănăstiri creştine timpurii. Fiind un nume englez, acesta a fost folosit în principal de către catolici.

CARMINA (f)

Forma italiană pentru CARMEL, influențată de latinul carminis „al melodiei, al cântecului".

CAROL (f şi m)

Forma scurtă de Caroline. Acesta a fost anterior un nume masculin, derivat de la Carolus . Numele poate fi, de asemenea, dat cu referire la cuvântul din vocabularul englez care înseamnă „piesă" sau „imn".

În limba germană, de la Karl însemnând „om".

Există o teorie alternativă, conform căreia, acest nume ar proveni de la heri „armată, luptător". În România, au existat 2 regi cu acest nume.

CAROLINA (f)

Provine de la „ceorl", cuvânt antic german ce înseamnă „proprietar". *Forma feminină latinizată pentru CAROLUS (Carol).* Este numele a 2 state americane: Carolina de Sud şi de Nord.

CASANDRA (f)

Din cuvântul grecesc kekasmai = a străluci şi aner = om.

CASIAN/CASIANA (m şi f)

Provine din latinescul cassus care înseamnă gol.

Pronunție: Kash-ən (în engleză).

Acest nume este derivat de la Cassius.

CASSIUS (m)

Pronunție: Kash-əs (în engleză).

Nume roman care a fost probabil derivat din cassus latină „gol, zadar".

Acest nume a fost purtat de mai mulți sfinți, iar în timpurile moderne, acesta a fost numele primului boxer Muhammad Ali (1942 -), care a fost numit după tatăl său Cassius Clay, care a fost numit după americanul aboliționist Cassius Clay (1810-1903).

CĂTĂLINA (f)

Forma prescurtată pentru KATHERINE.

KATHERINE (f)

Pronunție: Kath-ə-Rin.

De la numele grecesc Αικατερινη (Aikaterine). Etimologic ar putea deriva de la numele grecesc Εκατερινη (Hekaterine), care a venit de la εκατερος (hekateros) „fiecare dintre cele două"; ar putea deriva de la numele zeiței Hecate, care la rândul ei ar putea proveni din greacescul αικια (aikia) „tortură".

În epoca creştinismului primar, a devenit asociat cu grecescul καθαρος (katharos) care înseamnă „pure", ortografia latină fiind schimbată de la Katerina la Katharina pentru a reflecta acest lucru.

Numele a fost purtat de un sfânt şi martir din Alexandria, care a fost torturat pe o roată cu țepi. Sfântul a fost inițial venerat în Siria, iar numele lui a fost introdus în Europa de Vest de către cruciați. Acest nume a fost folosit în Anglia încă din secolul al XII – lea.

Printre personalitățile care au purtat acest nume se află Ecaterina cea Mare, Ecaterina de Siena, un mistic din secolul al XIV – lea, regina Catherine de Medici, trei dintre nevestele lui Henry al VIII - lea, Katherine de Aragon şi două împărătesele ale Rusiei.

CATINA (f)

Forma prescurtată pentru CĂTĂLINA.

CECILIA (f)

Forma feminină latinizată pentru Caecilius, care a derivat de la latinul caecilia „orb". Conform legendelor, Sfânta Cecilia a fost o martiră a secolului al III-lea. A fost condamnată la moarte, pentru că a refuzat să venereze zeii romani.

CELESTINA (f)

Forma feminină a numelui latin CAELESTINUS, care semnifică „a cerului, ceresc".

CELINA (f)

Variantă a numelui Selena sau prescurtare de la Marcelina.

CELINE (f)

Prescurtare a numelui Marcelina.

CEZAR (m)

Pronunție: SEE-zər (în engleză), TSE-zahr (poloneză).

Forma portugheză, poloneză şi română pentru CAESAR. În latină înseamnă „păros", de la „caesarius", nume latin ce înseamnă „şeful". Iulius Cezar şi fiul său adoptiv, Iulius Cezar Octavianus (cunoscut ca Augustus), au fost 2 dintre conducătorii Imperiului Roman. Cezar a fost folosit ca titlu pentru împărații care au venit după ei.

CIPRIAN (m)

Forma românească pentru Cyprianus, care înseamnă „originar din Cipru" în latină.

Sfântul Ciprian a fost un episcop din secolul al treilea din Cartagina şi un martir sub împăratul Valerian.

Ciprian, s-a născut la Cartagina, în jurul anului 210; a fost profesor de retorică şi avocat. Citind Biblia şi cunoscând viața creştină, la vârsta de 36 de ani, s-a convertit la creştinism şi a primit botezul. După trei ani, în 249, a fost ales la conducerea Bisericii din Cartagina, dar abia şi-a început activitatea ca episcop, când împăratul Decius a promulgat legea privitoare la certificatul de cetățenie. Creştinii erau obligați să se prezinte în fața magistraților şi să ceară "libellus", certificatul de cetățeni buni, ce se elibera numai acelora care, în prealabil, aruncau câteva boabe de tămâie pe jarul aflat la picioarele unui idol al Imperiului Roman.

Mulți creştini au încercat să scape de această obligație printr-o stratagemă: cumpărau certificatele de la funcționari care le vindeau clandestin. Ciprian a considerat oportun să se sustragă acestei obligații, fugind din oraş la țară.

Personalitate puternică a Bisericii creştine din Mitropolia Africii de Nord, sfântul Ciprian a purtat o dispută teologică acută cu papa Ştefan I al Romei (254-257) cu privire la validitatea botezului făcut de eretici, sfântul Ciprian susținând că acest botez nu este valid.

Sub împăratul Valerian (253-259), în timpul persecu□iilor, este mai întâi condamnat la exil (august 257), iar mai apoi decapitat împreună cu alți clerici responsabili ai Bisericii Cartaginei (între care □i Flavian), în ziua de 14 septembrie 258, fiind acuzați de tulburările apărute în cetate.

Viața sa a fost scrisă de ucenicul şi diaconul său, Pontius şi s-a transmis în latină sub numele de Vita Cypriani.

Sfântul Ciprian a scris în latină numeroase tratate şi scrisori, mai puțin cunoscute de Biserica Răsăriteană, dar recuperate de teologia ortodoxă din secolul XX.

Scopul lor principal este apărarea creştinismului în fața păgânilor, dar şi întărirea creştinilor şi apărarea credinței Bisericii în fața ereziilor.

Între cele mai importante scrieri ale sfântului Ciprian se numără: *Tratatul Ad Donatum* cuprinde o frescă a decadenței morale a societății timpului său, *Ad Fortunanum* este un îndemn la mucenicia creştină, *Despre cei căzuți* („cei căzuți" fiind creştinii care au cedat în timpul persecuției lui Deciu aducând jertfe idolilor), *Împotriva spectacolelor, Despre unitatea Bisericii -*

Tratatul Despre unitatea Biserici (De Catholicae Ecclesiae unitate publicat în anul 251) este una din operele sale cheie, în care sfântul Ciprian vorbeşte despre unitatea Bisericii şi îi pune în gardă pe contemporanii săi despre ispita orgolioasă a creării unor „biserici paralele" a ceea ce el numeşte „marea Biserică". El concluzionează cu expresia „în afara Bisericii nu este mântuire", care a fost adeseori scoasă din contextul ei pentru a exprima că nimeni nu se mântuieşte din cei necreştini, în timp ce sfântul Ciprian se referea la cei din Biserică care se separă din orgoliu în schisme sau erezii.

CLARA (f)

Pronunție: KLAH-rah (italiană, germană, spaniolă).

Nume medieval derivat de la latinul clarus „clar, luminos" sau „sclipitor".

CLAUDIA (f)

Pronunție: KLAW-dee-a (engleză), KLOW-dee-ah (germană), KLOW-dyah (italiană, spaniolă).

Forma feminină pentru CLAUDIUS.

CLAUDIU (m)

Forma românească pentru CLAUDIUS, derivat de la latinul claudus, „şchiop, schilodit, infirm". A fost numele mai multor împărați romani din secolul I, inclusiv al Împaratului Claudius, care şi-a otrăvit soția (Agripina), pentru a il aduce pe fiul ei Nero (fiul vitreg al lui Claudius) la putere. Numele a fost ulterior purtat de mai mulți sfinți, inclusiv de Besançon un episcop din secolul al VII-lea.

CLEMENT (m)

Pronunție: KLE-ment.

Origine latină. Derivă de la Clemens, care înseamnă „plin de milă, gentil, milos, blând".

Aceasta a fost numele de 14 papi, inclusiv Saint Clement I, unul dintre Părinți apostolici. Un alt sfânt a fost Clement din Alexandria, un teolog şi părinte al bisericii care a încercat să împace filozofiile creştine cu cele platonice.

CLEMENTINA (f)

Forma feminină pentru CLEMENT.

CLEO (f)

Pronunție: KLEE-o. Forma prescurtată pentru CLEOPATRA.

CLEOPATRA (f)

Scriere originală: Κλεοπατρα (greacă veche).

Pronunție: Klee-ə-PAT-rə (în engleză).

Din limba greacă numele Κλεοπατρα (Kleopatra) ceea ce însemna „slavă Tatălui", derivat din κλεος (kleos) „glorie" combinat cu πατρος (Patros) „de tată".

Acesta a fost numele reginei ale Egiptului din familia regală ptolemeic.

CONSTANŢA (f)

Varianta feminină românească pentru Constantia, care este forma feminină a numelui Constantius, care a fost el însuşi derivat de la Constans, care semnifică, constant, statornic, ferm.

CONSTANTIN (m)

Varianta franceză şi romînească pentru Constantinus, derivat de la latinul constans, „constant, statornic, ferm".

Printre personalităţi menţionăm pe:

- ***Gaius Flavius Valerius Aurelius Constantinus*** (n. 27.02.272 – d. 22.03.337), cunoscut sub numele Constantin I sau Constantin cel Mare, a fost împărat roman între 306 şi 337. Constantin cel Mare a fost primul împărat roman care a adoptat creştinismul. El a mutat capitala de la Roma la Bizanţ, pe care l-a redenumit Constantinopol (Istanbulul de azi);

- Flavius Claudius Constantinus, împărat roman (337-340). Fiu al lui Constantin cel Mare şi al Faustei, născut la Arelate (Arles) în Gallia. Desemnat în 337 caesar, participă în 332 la luptele de la Dunărea de Jos împotriva goţilor iar în 337, la moartea tatălui său, este ridicat împreună cu cei doi fraţi, Constant şi Constanţiu II, la rangul de augustus, încredinţându-se guvernarea provinciilor occidentale: Gallia, Hispania şi Britannia. Este ucis în anul 340;

- ***Heraclius Konstantin*** (n. 612 – d. 641), cunoscut sub numele de Constantin III, a fost împărat bizantin în 641, fiul lui Heraclius şi fratele lui Heraklonas. În 629 s-a căsătorit cu vara sa de gradul doi, Gregoria, cu care a avut doi copii: Constans şi Theodosiu;

- ***Constantin al IV-lea (652 - 685)***, cunoscut şi sub numele de Constantin cel Nou, a fost împărat bizantin între 668 şi 685. El era fiul lui Constans II. În 654 a fost numit co-împărat de către tatăl său. La moartea acestuia, Constantin a trebuit să se confrunte cu rebelul Mezezius din Sicilia. Răscoala a fost potolită în 669, dar în est au reînceput luptele cu arabii. Califul Muawiyah I a trimis o armată sub conducerea fiului său, Yazid, împotriva Imperiului Bizantin;

- Constantin al V-lea, a fost împărat bizantin între 741 şi 775 (cu întrerupere 741 - 743);

- Constantin al VI, a fost împărat bizantin între 780 şi 797;

- ***Constantin al XI-lea Paleologul,*** a fost ultimul împărat bizantin, domnind între 1448 şi 1453;

- Constantin I (2.08.1868 – 11.01.1923) a fost rege al Greciei;

- Constantin Mavrocordat (n. 27.02.1711 - d. 23.11.1769) a fost domnitor în Muntenia şi în Moldova.

Sărbătorirea onomasticii:

La data de 21 mai 2010, de Sărbătoarea Sfinţilor Mari Împăraţi Constantin şi Elena, românii si-au sărbătorit onomastica conform statisticilor existente la nivelul Ministerului Administraţiei şi Internelor.

Astfel 54.791 de persoane poartă prenumele Constanţa, 28.054 de persoane poartă prenumele Constantina, 505.022 de persoane poartă

prenumele Constantin, 80.162 persoane poartă prenumele de Costel, 34.681 persoane poartă prenumele de Costică, 19.362 persoane poartă prenumele de Costin, 1439 persoane poartă prenumele de Nuți, 302 persoane poartă prenumele de Costeluş.

CORINA (f)

Scriere originală: Κοριννα (greacă veche).

Pronunție: kə-Reen-ə (în engleză), kə-RIN-ə (în engleză), ko-RI-nah (în germană).

Varianta pentru CORINNA, de la grecescul Κοριννα (Korinna), derivat de la κορη (kore) „domnişoară, fecioară".

A fost numele unui poet liric din secolul al V - lea Î.H. Poetul roman Ovid a scris poezii de dragoste despre o femeie cu acest nume.

CORNEL / CORNELIU (m)

Varianta românească pentru CORNELIUS, derivat de la latinul cornu, „corn". În Noul Testament, a fost un centurion (comandant de armată) trimis de un înger să îl caute pe Petru. După ce a vorbit cu acesta, el s-a convertit la creştinism, fiind în mod tradițional considerat primul convertit.

În Anglia a intrat în uz în secolul al XVI - lea, în parte datorită influenței olandeze.

Utilizare: engleză, germană, română.

CORNELIA (f)

Pronunție: kor-NEE-lee-a (engleză), kor-NEEL-ya (engleză), kawr-NE-lee-ah (germană).

Forma feminină pentru CORNEL.

COSMA (m)

Din greaca veche: Κοσμας.

Din limba greacă numele Κοσμας (Kosmas), care a fost derivat din κοσμος (kosmos), însemnând „ordine, decență".

Sfântul Cosma a fost martirizat cu fratele său geamăn Damian în secolul al IV - lea. Ei sunt sfinții patroni ai medicinei.

COSMIN (m)

Forma românească pentru COSMA, care este forma italiană pentru grecescul Κοσμος (Kosmos), derivat de la κοσμος (kosmos), „ordine, decență".

Sfântul Cosmin a fost un martir, alături de fratele său Damian (secolul al IV - lea). Ei sunt patronii fizicienilor.

COSMINA (f)

Varianta feminină pentru COSMIN.

COSTEL (m)

Varianta românească de alint pentru CONSTANTIN.

COSTICĂ (m)

Varianta românească de alint pentru CONSTANTIN.

COSTIN (m)

Varianta prescurtată în limba română pentru CONSTANTIN.

CRINA (f)

Origine românească. Derivat de la numele florii de „crin”.

CHRISTOS (m)

Utilizare: Teologie.

Înseamnă „uns”, derivat din greacă χριω (chrio) „pentru a unge”. Acesta a fost numele care i s-a dat lui Isus de către primii creştini de limbă greacă. Aceasta este o traducere a cuvântului ebraic מָשִׁיחַ (mashiyach), de obicei scris în limba engleză mesia, care, de asemenea înseamnă „uns”.

CHRISTIAN (m)

Utilizare: engleză, română, franceză, germană, ţările scandinave, etc.

Pronunție: Kris-chən (în engleză), Krish-chən (în engleză), krees-TYAWN (în franceză), Kris-TEE-Ahn (în germană).

Derivat de la numele latin Christianus care înseamnă „un creştin” (a se vedea în acest sens şi CHRISTOS).

În Anglia acest nume s-a folosit încă din Evul Mediu, timp în care era purtat atât de bărbați cât şi femei, devenind un nume comun până în secolul al XVII-lea.

În Danemarca, numele a fost purtat de către zece regi, începând din secolul al XV-lea. Un purtător faimos a fost Hans Christian Andersen (1805-1875), autorul danez de basme, cum ar fi „Rățuşca cea urâtă”.

CHRISTEL (f)

Pronunție: Kris-tel.

Varianta prescurtată din limba germană a numelui CHRISTINE.

CRĂCIUN (m & f)

Pronunție: Kris-məs.

Semnifică „naşterea mântuitorului Hristos”.

CRISTI (m)

Varianta de alint pentru CRISTIAN.

CRISTIAN (m)

Pronunție: Kris-chən (în engleză).

Este varianta românească pentru CHRISTIAN.

În latină înseamnă „creştin”, „urmaşul lui Cristos” sau „Unsul Domnului”.

În jurul anului 43, conform Noului Testament în oraşul Antiohia, cei care îmbrățişau şi urmau învățătura lui Isus Cristos, au început să fie numiți creştini,

în latineşte christiani, după numele Învățătorului lor. Mai târziu, Christianus a început să fie folosit şi ca nume de persoană, cu acelaşi înțeles. Numele Cristos este de origine greacă şi traduce cuvântul ebraic Mesia, cuvânt ce înseamnă „Unsul Domnului". Sensul aminteşte de faptul că persoanele alese de Dumnezeu să fie regi, preoți sau profeți erau consacrate prin ungerea cu untdelemnul sfințit. Deoarece Fiul lui Dumnezeu devenit Om a realizat în gradul cel mai înalt atribuțiile de Preot, Profet, Rege, numele de Mesia, Cristos, Christus, a rămas ca al doilea nume al lui Isus, fiul Mariei din Nazaret. Ca nume de persoană, Cristian are înțelesul de „om dăruit lui Cristos".

Sub influența limbii slave, s-au format şi numele: Hristea, Hristan. Adesea sunt folosite ***şi diminutivele***: Cristinel, Cristel, Ristică, Ristea, Ristel. Există ***şi forma feminină*** Cristiana. Toate aceste variante urmăresc să amintească strânsa legătură dintre credinciosul creştin şi Cristos Domnul. Sfântul Augustin a exprimat acest adevăr prin cuvintele: „Christianus alter Christus", care se poate traduce prin „Creştinul este un alt Cristos".

Sfântul Cristian (sec. XI).

12 noiembrie (calendarul latin)

Sfântul Cristian a făcut parte dintr-o misiune de călugări camaldulezi; formată din doi italieni, Ioan şi Benedict şi doi polonezi Matei şi Isac; chemați de regele Boleslau să participe la activitatea de încreştinare a Poloniei. Cristian era un polonez primit între ei şi însărcinat să pregătească mâncarea.

Toți locuiau nu departe de Gniezno, împreună într-un schit, pe malul râului Warta. O bandă de tâlhari a atacat schitul într-o noapte şi i-a masacrat pe cei doi călugări italieni şi pe cei doi polonezi. Cristian s-a apărat cu un baston, dar a fost răpus şi el.

Aflând despre cele întâmplate, Episcopul de Poznan a venit acolo şi a dispus ca trupurile celor patru călugări camaldulezi să fie înmormântate în biserică, iar al lui Cristian, în interiorul schitului, deoarece s-a considerat că el ar fi fost mai puțin erou motivat de faptul că a încercat să se apere. Cu toate că asasinii au fost prinşi şi condamnați la moarte, regele Boleslau a comutat sentința, hotărând să fie puşi în lanțuri, legați de mormintele victimelor, şi lăsați acolo până ce vor muri. Dar printr-o minune, victimele au dovedit că i-au iertat: lanțurile s-au rupt de la sine şi au căzut. Tâlharii, recunoscându-şi vina şi cerând în public iertare, au fost primiți în mănăstire ca servitori.

Schitul de pe Warta a devenit un loc de pelerinaj renumit, şi cei cinci frați camaldulezi sunt sărbătoriți ca sfinți în ziua de 12 noiembrie în toată Polonia.

CRISTIANA / CHRISTINA (f)

Varianta feminină românească pentru CRISTIAN / CHRISTIAN.

Numele Cristina cu corespondentul masculin Cristian sunt specific creştineşti şi apar după ce Biserica creştină a primit libertatea prin împăratul Constantin. Şi până atunci se foloseau cuvintele creştin - creştină, cu rolul de adjective, supranume ce se adăuga la numele propriu-zis.

Ulterior, din adjectivele Christianus, Cristiana s-au format nume proprii care au pătruns şi la noi sub forma Cristina, şi Cristiana. Formele Cristina,

Cristin au apărut de prima dată ca nume proprii din dorința de a da copiilor numele care l-a purtat Mântuitorul; respectul față de ființa dumnezeiască, umană a lui Isus a cerut să nu se folosească pentru simpli oameni un nume purtat de Omul-Dumnezeu, şi atunci s-au creat cuvintele Cristin, Cristina, sugerând adevărul fundamental că omul creştin nu este numai „ucenicul", „urmaşul" lui Cristos, ci poartă în ființa lui însăşi ființa lui Cristos. „Cel care mănâncă trupul meu şi bea sângele meu rămâne întru mine şi eu întru el" (Ioan 6,56); „Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru mine, şi eu întru Tine... Eu întru ei şi Tu întru mine"(Ioan 17, 21.23).

Pornind de la numele Cristina, s-au desprins formele: Hrestina, Cărstina, Crăstina, Crista, Tina, şi mai nou Cristaiana.

Sfânta Cristina (sec. IV).

24 iulie (calendarul latin)

Sfânta apare între fecioarele martire reprezentate pe mozaicurile bisericii Sfântul Apolinar cel Nou din Ravena, mozaicuri lucrate în secolul al VI-lea. Numeroşi artişti, de la Giovanii Della Robia la Luca Signorelli, de la Paul Veronese la Luca Cranach, s-au inspirat din episoadele povestite de Passio Cristinae, cu multe amănunte care în mare parte reproduc Acta - Faptele celor mai vestiți martiri.

Versiunile în limba greacă ale vieții Sfintei Cristina afirmă că ea era de loc din oraşul Tir, situat în Fenicia (azi Liban), în timp ce versiunile în limba latină, în marea lor majoritate, susțin că ea este originară din Bolsena.

Passio Cristinae (Cristina), a fost o tânără de unsprezece ani, care pentru că era frumoasă a fost închisă într-un turn, împreună cu douăsprezece slujnice, de către tatăl ei Urban, ofițer superior în armata împăratului, voind de fapt să o constrângă pe fiica sa, devenită creştină, să renunțe la religia primejdioasă pe care a îmbrățişat-o, şi astfel să o scape de primejdia morții.

Copila însă a sfărâmat statuetele prețioase pe care tatăl le aşezase în camera ei, şi metalul prețios rezultat l-a împărțit săracilor. Înfuriat, Urban trece de la rugăminți la pedepse: a ordonat să fie biciuită şi aruncată în temniță. Deoarece Cristina rămâne neclintită în credință, tatăl o dă pe mâna judecătorilor şi aceştia o supun la diferite torturi îngrozitoare. Fiind plină de răni este aruncată să zacă în închisoare, dar aici trei îngeri coborâți din cer îi aduc mângâiere şi îi redau sănătatea. Văzând că prin astfel de metode nu obțin nici un rezultat, judecătorii trec la soluția finală: leagă o piatră grea de gâtul copilei şi o aruncă în apă; dar piatra, susținută de îngeri, pluteşte pe apă şi Cristina iese la mal.

Tatăl neînduplecat este pedepsit de Dumnezeu cu moartea; totuşi, suferințele Cristinei nu se sfârşesc. Judecătorii se îndreaptă împotriva ei cu o furie turbată şi o condamnă la alte chinuri înspăimântătoare, ce se vor dovedi la fel de ineficiente: este arsă pe un grătar înroşit, aruncată în ulei înfierbântat, lăsată între şerpi veninoşi, la urmă i se taie sânii; ne mai ştiind la ce chinuri să o supună, ei curmă viața plăpândă a Cristinei cu două lovituri de suliță. Oraşul Bolsena, aşezat pe malul lacului cu acelaşi nume din centrul Italiei, cinsteşte ca patroană pe o tânără martiră din secolul al IV-lea, Sfânta Cristina, lângă mormântul căreia a fost descoperit un cimitir subteran.

CRISTOFER (m)

Purtându-l pe Hristos: Christos = Heistos şi pherein = a purta din limba greacă.

DĂNUŢ (m)

Forma românească de alint pentru DAN.

DACIANA (f)

Derivat de la Dacia, numele antic pentru regiunile cunoscute acum ca fiind România si Moldova.

DAFNE (f)

Provine din limba greacă şi semnifică dafin, laur.

Forma italiană de DAPHNE.

DALIA (f)

Pronunție: DAL-ya.

Variantă pentru DAHLIA.

DAMIAN (m)

Pronunție: DAY-mee-an (engleză), DAHM-yahn (poloneză).

De la numele grecesc Δαμιανος (Damianos), care a fost derivat din greacă δαμαω (damao) „a îmblânzi".

Sfântul Damian a fost martirizat cu fratele său în Siria, la începutul secolului al IV - lea. Un alt sfânt care poartă acest nume a fost Petru Damian, un cardinal şi teolog din Italia.

DAN (m)

Pronunție: DAN (engleză).

Forma prescurtată pentru DANIEL.

Origine ebraica דָּן, derivat de la Daniyyel care înseamnă „Dumnezeu este judecătorul meu".

Dan în Vechiul Testament a fost unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov şi fondator al uneia dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel.

DANA (f)

Pronuntie: DAH-nah (poloneză, germană).

Forma feminină pentru DAN.

Origine ebraică, derivat de la דָּנִיֵּאל (Daniyyel), "Dumnezeu este judecătorul meu ".

Purtător celebru a acestui nume a fost avocatul american Richard Henry Dana (1815-1882).

DANIEL (m)

Pronunție: dah-nee-EL (ebraică), dan-YEL (franceză), DAH-nee-el (germană), DAHN-yel (poloneză).

Origine ebraică, derivat de la דָּנִיֵּאל (Daniyyel), "Dumnezeu este judecătorul meu" sau " Judecător este Dumnezeu". Al doilea fiu al lui David, născut la Hebron. Mai era numit şi Chileab.

Daniel a fost un profet evreu a cărui viață şi profeții sunt istorisite în Cartea lui Daniel din Vechiul Testament. Obligat să intre în serviciul regelui din Babylon, a devenit cunoscut pentru îndemânarea sa în interpretarea viselor, Ezechiel, cu care a fost comtemporan, îl menționează ca un model de dreptate. Datorită personajului biblic, numele a început să se folosească în Anglia din Evul Mediu, fiind folosit din ce în ce mai mult după Reforma protestantă.

Printre purtătorii renumiți ai acestui nume se află autorul englez Daniel Defoe (1660-1731), matematicianul elvețian Daniel Bernoulli (1700-1782), şi americanul Daniel Boone (1734-1820).

Utilizare: engleză, ebraică, franceză, germană, țările scandinave, poloneză, cehă, spaniolă, portugheză, română, slovenă, croată, macedoneană, biblice, greaca biblică.

DANIELA (f)

Pronunție: dah-NEE-lah (germană), dahn-YE-lah (poloneză).

Varianta feminină pentru DANIEL.

DAPHNE (f)

Alte script-uri: Δαφνη (greacă veche).

Pronunție: DAF-nee (în engleză).

Înseamnă „laurel" în limba greacă.

În mitologia greacă ea a fost o nimfă transformată într-un copac de lauri, de tatăl ei, pentru ca aceasta să scape de urmărirea lui Apollo.

Acesta a fost folosit ca un nume dat în lumea vorbitoare de limba engleză de la sfârşitul secolului al XIX - lea.

DARIA (f)

Varianta din persană, Dârayavahush: dâraya = a poseda şi vahu = bine.

Pronunție: DAHR-yah (italiană, poloneză, limba română), DAHR-ee-a (engleză).

Forma feminină pentru DARIUS. Origine greacă. Sfânta Daria a fost o martiră alături de soțul ei Chrysanthus, sub împăratul roman Numerian (secolul al III - lea).

DARIUS (m)

Pronuntie: DER-ee-us (engleză), də-RIE-əs (engleză). Forma romană pentru Δαρειος (Dareios), care este forma greacă, pentru numele persan Dârayavahush, compus din dâraya „a poseda" şi vahu „bun". A fost purtat de mai multi regi din Persia, inclusiv al lui Darius cel Mare, care a invadat Grecia, fiind invins în bătălia de la Maraton.

Aceast nume a crescut în popularitate după mijlocul secolului XX.

DAVID (m)

Originea cuvântului vine din ebraică şi înseamnă „de iubit".

Scriere originala: דָוִד (ebraică), Давид (rusă).

Pronunție: DAY-vid (engleză), dah-VEED (ebraică), da-VEED (franceză), dah-VEET (rusă), DAH-fit (germană). David a fost cel de-al 2-lea rege al

Israelului. În Vechiul Testament, sunt relatate mai multe poveşti despre el. Isus se presupune că descinde din el.

Personalităţi care poartă acest nume sunt, următoarele: Sfântul care patronează regatul Wales, 2 regi ai Scoţiei, filozoful David Hume (1711-1776) şi exploratorul David Livingstone (1813-1873). Este, de asemenea, numele eroului lui Charles Dickens, din nuvela semiautobiografică „David Copperfield"(1850).

DECEBAL (m)

Origine geto-dacică. Înseamnă „puternic, curajos".

Acest nume a fost adoptat de Diurpaneus, regele Daciei din primul secol. El a rezistat cu succes expansiunii romane, ani la rând, fiind înfrânt în anul 106 de Împăratul Traian.

DELIA (f)

Utilizare: engleză, italiană, spaniolă, română.

Scriere originală: Δηλια (greaca veche).

Inseamna „al lui Delos". Era un epitet pentru zeita greaca Artemis, pentru ca ea si fratele ei geaman, Apolo, s-au nascut pe insula Delos.

DELICIA (f)

Din latinescul deliciae care înseamnă deliciu, plăcere.

DALILA (f)

Înseamnă delicat.

DEMETER (f)

Scriere originală: Δημητηρ (greaca veche).

Pronunţie: de-MEET-ur (engleză).

Înseamnă „pământul mamă", derivat de la δε (de) „pământ" şi μητηρ (meter) „mamă". În mitologie, era zeita agriculturii, fiica lui Cronos, sora lui Zeus şi mama Persefonei.

DEMOSTENE

Scriere originală: Δημοσθενης (greacă veche)

Înseamnă „vigoarea poporului" din limba greacă δημου (demou) „a poporului" şi σθενος (sthenos) „vigoarea, puterea".

Aceasta a fost numele atât a unui general atenian din secolul al V – lea cât şi a unui orator atenian din secolul al IV - lea.

DENIS (m)

Scriere originală: Денис (rusă).

Pronunţie: de-NEE (franceză), DEN-is (engleză), DE-nis (germană).

Forma medievală pentru DIONYSIUS. Sfântul Denis a fost un misionar din Galia, decapitat în Paris sec. al III – lea, pentru convertirea la creştinism.

Este patronul Franţei.

Acest nume a fost comun în Franţa în timpul Evului Mediu şi a fost preluat de către normanzi în Anglia. Acum este scris în mod regulat Dennis în lumea vorbitoare de limbă engleză.

Un purtător notabil a acestui nume a fost filosoful francez Denis Diderot (1713-1784).

DENISA (f)

Forma feminină pentru DENIS (forma medievală pentru DIONYSIUS).

DESIDERIU (m)

Derivat din latină desiderium „dor, dorință".

Acesta a fost numele mai multor sfinți şi a ultimului rege al Regatului Lombard.

DESPINA (f)

Provine din limba greacă semnificând amantă, iubită.

DIANA (f)

Scriere originală: Диана (rusă).

Pronunție: die-AN-a (engleză), dee-AH-nah (germană). Probabil origine indo-europeană, însemnând „divin, ceresc", înrudit cu dyeus (vezi ZEUS).

Diana a fost zeița romană a lunii, vânătorii, pădurii şi naşterii, adesea identificată cu zeița greacă Artemis. Cel mai notabil templu al ei este cel de la Ephesus – una dintre cele 7 minuni ale lumii antice, construit în cca 220 ani.

Un purtător notabil a acestui nume a fost Diana Spencer (1961-1997), Prințesă de Wales.

DINA (f)

Pronunție: DIE-na

Varianta pentru DINAH

Scriere originală: דִּינָה (ebraica veche)

Pronunție: DIE-nə (în engleză). Înseamnă „judecat" în ebraică.

DINU (m)

Forma românească de alint pentru CONSTANTIN.

DOINA (f)

Provine din limba română, de la cuvântul care desemnează un anumit tip de „muzică populară".

DOLORES (f)

Înseamnă „supărare/durere", luat de la titlul spaniol al Fecioarei Maria, María de los Dolores, care înseamnă „Maria Îndurerată".

Acest nume a fost folosit în lumea vorbitoare de limbă engleză din secolul al XIX-lea, devenind deosebit de popular în America în anii 1920 şi 1930.

DORA (f)

Prescurtare de la Teodora.

DOMINIC (m)

De la numele latin Dominicus „lord al Domnului".

Acest nume a fost dat în mod tradițional copiilor născuți duminică.

Mai mulți sfinți au purtat acest nume, inclusiv fondatorul ordinului dominican de călugări, fiind utilizat în principal de către catolici.

DOMNICA (f)

Varianta feminină a numelui DOMINIC.

DORIAN (m)

Pronunție: DOR-ee-an.

A fost folosit prima oară de Oscar Wilde în romanul „Portretul lui Dorian Gray" (1891). Poate deriva de la latinul Dorianus, de la numele tribului grec (dorienii).

DORIN (m)

Provine din cuvântul grecesc doros = dar şi cuvântul francez auriu.

Prenume de origine greacă: a) apartenența la grupul etnic al „Dorilor", sau b) derivat din „theodor" („darul Domnului").

Forma românească pentru DORIAN.

DORINA (f)

Forma feminina romana pentru DORIAN

DOROTHEA (f)

Dorotheos = darul lui Dumnezeu. Compus din: doron = dar şi theos = Dumnezeu.

DORU (m)

Origine românească. Derivă de la cuvântul „dor".

DRAGOMIR (m)

Scriere originală: Драгомир (sârbă, bulgară).

Înseamnă „prețios şi paşnic".

Origine slavă, de la dorogo „prețios" combinat cu mir „pace".

DRAGOŞ (m)

Forma prescurtată pentru DRAGOMIR.

DUMITRU (m)

Corespunde zeului grec „Demetrius", zeul agriculturii, semnificând pământul mamă; de = pământ şi meter = mamă.

Personalități care au purtat acest nume:

- Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, izvorâtorul de Mir sau Sfântul Dumitru, izvorâtorul de Mir, a fost un martir creştin, sfânt militar din veacul al III-lea care a

trăit în vremea împăraților Maximian şi Diocleţian, în cetatea Tesalonic. A fost martirizat pe la anul 306.

Marele Mucenic Dumitru este venerat ca fiind unul dintre cei mai mari sfinți militari, atât în Biserica Ortodoxă, cât şi în Biserica Catolică de rit bizantin şi de rit roman. În Biserica Ortodoxă şi Biserica Catolică de rit bizantin, precum şi în Biserica Catolică de rit roman, se sărbătoreşte la data de 26 octombrie. Acei creştini ortodocşi care respectă calendarul iulian îl sărbătoresc pe Sf. Dumitru la 8 noiembrie.

- Demetrios I (Dimitrios Papadopoulos), n. 8.09.1914 în Istanbul - d. 2.10.1991), a fost de la 16 iulie 1972 până în 1991 patriarh în Constantinopol fiind predecesorul lui Bartolomeu I. In timpul său a avut loc o apropiere între biserica ortodoxă şi cea romano-catolică, a făcut o vizită cu însemnătate istorică din punct de vedere religios, papei Ioan Paul al II-lea, în 1987, la Vatican.

- Dumitru (Dimitrie) C. Brătianu, n. 1818, Piteşti şi d. 8.06.1892, Bucureşti), a fost un diplomat şi om politic român. A fost fiul stolnicului Constantin Brătianu şi fratele liberalului Ion C. Brătianu.

Sărbătorirea onomasticii:

Potrivit Ministerului Administrației şi Internelor (MAI), care se bazează pe statisticile existente la nivel național, ***în anul 2010, din cele 337.471 de persoane care poartă nume sau derivate ale numelui Sfântului Dumitru, majoritatea sunt bărbați (292.271).*** Dintre aceştia, majoritatea poartă numele Dumitru (275.292), Mitică (8.409), Dimitrie (5.395). Motiv de sărbătoare este însă şi pentru cei care poartă numele Dumitrache (1.168), Mitu (533), Mitruț/Mitruş (495), Mitru (244) şi Mitache (103). De asemenea, cele mai frecvente prenume ale femeilor sărbătorite azi sunt Dumitra (32.736), Dumitrița (6.590), Mita (4.092), Dumitrana (354), Demetra (331) şi Dimitrița (44).

<u>ECATERINA (f)</u>

Etimologia este contradictorie: poate deriva de la grecescul Εκατερινη (Hekaterine), care provine de la εκατερος (hekateros) „oricare dintre cei doi" sau de la numele zeiței HECATE sau de la grecescul αικια (aikia) „tortura", sau de la numele egiptean care înseamnă „sfințirea numele tău". Romanii îl asociau cu grecescul καθαρος (katharos) „pur" şi au schimbat scrierea de la Katerina la Katharina.

Personalități care au purtat acest nume:

- Ecaterina de Siena (Caterina Benincasa) n. 25.03.1347 - d. 29.04.1380, a fost o mistică dominicană. Este venerată ca sfântă în Biserica Catolică şi a fost declarată Doctor al Bisericii;

- Caterina de Valois (27 octombrie 1401 – 3 ianuarie 1437) a fost regină a Angliei din 1420 până în 1422. A fost fiica regelui Carol al VI-lea al Franței, soția regelui Henric al V-lea al Angliei, mama regelui Henric al VI-lea al Angliei şi prin căsătoria secretă cu Owen Tudor, bunica regelui Henric al VII-lea al Angliei. Sora mai mare a Caterinei, Isabella de Valois a fost regină a Angliei din 1396 până în 1400, ca soție a lui Richard al II-lea al Angliei;

- Catherine de Aragon n. 15.12.1485, Spania - d. 7.01.1536 , Anglia) a fost fiica regelui Ferdinand de Aragon şi a reginei Isabella de Castilla. A fost

căsătorită succesiv cu 2 fii ai regelui Henric al VII-lea al Angliei: mai întâi cu Arthur, prinț de Wales, decedat la foarte scurt timp după căsătorie, apoi cu Henric, care îi va succede la tron tatălui său. A fost mama reginei Maria I a Angliei, cunoscută ca Mary cea sângeroasă;

- Caterina de Austria, numită şi Caterina de Castilia sau Caterina de Burgundia n. 14.01.1507 – 12.02.1578) a fost soția regelui Ioan al III-lea al Portugaliei. A fost regentă a Portugaliei în timpul minoratului nepotului său din 1557 până în 1562;

- Caterina de Medici, n. 13.04.1519, Florența - d. 5.01.1589, Blois), a purtat numele de Caterina Maria Romola di Lorenzo de'Medici, iar mai târziu a trăit în Franța, sub numele Catherine de Médicis. A fost regina Franței şi soția regelui Henric al II-lea al Franței, precum şi mamă a încă trei regi aparținând Casei de Valois;

- Catherine Howard, a fost cea de-a cincea soție a regelui Henric al VIII-lea al Angliei. S-a născut în cea mai renumită familie nobilă a Angliei, tatăl său fiind fratele mai mic al Ducelui de Norfolk. Catherine era şi verişoară cu Anne Boleyn.

După divorțul de Anne de Cleves, Henric al VIII-lea al Angliei îşi căuta o nouă soție. În 1540, pe când el avea 49 de ani, i-a cerut mâna lui Catherine, care avea 15 sau 16 ani. La aceel moment, Henric o descria ca pe „un trandafir fără ghimpi";

- Ecaterina de Braganza (în portugheză Catarina de Bragança), n. 25.11.1638 – d. 31.12.1705), a fost soția regelui Carol al II-lea al Angliei, Scoției şi Irlandei;

- Ecaterina cea Mare, n. 21.04.1729, Stettin, Polonia - d. 6.11.1796, Sankt-Petersburg, Rusia, născută Sophie Augusta Fredericka de Anhalt-Zerbst, a fost împărătească a Rusiei de la 28 iunie 1762 până la moartea sa.

EDUARD (m)

Înseamnă „pază bogată, binecuvantată", derivat de la ead „bogat, binecuvantat" şi weard „gardă, pază".

Scriere originală: Эдуард (rusă).

Forma românească şi rusească pentru EDWARD (Eduard).

Origine engleza veche. Este unul dintre puținele nume din engleza veche folosit în toată Europa.

Sfântul Edward Mărturisitorul a fost rege al Angliei scurt timp înainte de cucerirea normandă.

Variante a numelui Eduard: Edik, Édouard, Edvard, Edward, Ede, Edi, Eddi, Eddie, Eddy, Edja, Edo, Edu.

ELENA (f)

Scriere originală: Елена (bulgară, macedoneană, rusă).

Varianta rusească de scriere pentru YELENA.

Pronunție: e-LE-nah (italiană, spaniolă), ye-LYE-nah (rusă).

Este derivat de la grecescul 'Ελενη (Helene), probabil de la 'ελενη (helene) „rază de soare, torță" sau „descărcare electrică" sau posibil de la σεληνη (selene) „lună".

Personalităţi care au purtat prenumele Elena, sunt:

- Flavia Iulia Helena, cunoscută sub numele de Helena Augusta sau Sfânta Elena (c. 248 - 329 în Nicomedia, azi Izmit, Turcia), s-a născut în oraşul Drepanon (azi Karamürsel), în provincia Bythinia (în nord-vestul Asiei Mici), fiind o femeie deosebit de credincioasă. A fost căsătorită cu generalul roman Constantinius Chlorus, care, i-a schimbat numele în Helenopolis, în onoarea mamei sale.

Generalul roman Constantiu Chlorus, la îndemnul împăratului Diocleţian, divorţează în anul 293, de împărăteasa Elena, pentru a se putea căsătorii cu Teodora, fiica vitregă a lui Maximian.

Constantinius Chlorus nu se recăsătoreşte, ci traieşte departe de atenţia publică, dar aproape de fiul său, la fel ca şi *Elena* care nu s-a mai recăsătorit, găsindu-şi alinare în dreapta credinţă şi fiindu-i aproape fiului său Constantin care a devenit mai apoi împărat al Imperiului Roman.

Împărăteasa Elena a înfăptuit pelerinajul în Palestina şi în provinciile răsăritene, fiindu-i atribuite găsirea moaştelor Sfintei Cruci a lui Hristos şi aflarea rămăşiţelor celor trei magi. A reuşit să descopere pe dealul Golgotei crucea pe care a fost răstignit Hristos. Povestea descoperirii crucii pe care a fost răstignit Mântuitorul a fost următoarea: după multe cercetări şi în urma săpăturilor au fost găsite trei cruci, o scândură cu inscripţia lui Pilat şi cele patru piroane care străpunseseră corpul Domnului. Pentru a se putea afla care dintre cele trei era adevărata cruce pe care a fost răstignit Hristos acestea au fost atinse pe rând de trupul unui mort ce urma să fie îngropat, iar acesta a înviat în momentul atingerii de Crucea Domnului.

Împărăteasa Elena a ridicat Biserica Sfântului Mormânt şi a zidit mai multe lăcaşuri sfinte, pe care le-a înfrumuseţat cu podoabe şi le-a oferit numeroase bogăţii, i-a ajutat pe cei nevoiaşi şi pe orfani, revenind apoi la Constantinopol şi aducând o parte din lemnul Sfintei Cruci;

- Elena (Helena) în limba greacă: □λένη, „cea mai frumoasă dintre muritoare”, era în mitologia greacă fiica lui Zeus şi a Ledei. Copilă fiind, ea a fost răpită de către Tezeu, şi adusă acasă de fraţii săi Castor şi Pollux. Regele Spartei, tatăl ei pământesc, o căsătoreşte cu Menelau, cu care Elena are o fiica, Hermione. Este răpită de Paris cu încuviinţarea zeiţei Afrodita, care i-o dăruise ca răsplată după arbitrajul favorabil în cazul mărului discordiei. Plecarea Elenei cu Paris la Troia are drept rezultat războiul troian. Grecii au pornit războiul împotriva Troiei pentru a-l pedepsi pe Paris, fiul regelui acestei cetăţi şi pentru a o recupera pe Elena, regina Spartei. În timpul războiului, care durează zece ani, Paris moare iar Elena se căsătoreşte cu unul dintre fraţii lui, Deiphobos, iar mai târziu se împacă cu Menelau redevenindu-i soţie. Revine în Sparta, dar după moartea lui Menelau este izgonită de fiii acestuia şi moare la Rhodos.

Aproximativ 1.800.000 de romani isi serbeaza onomastica vineri, de Sarbatoarea Sfintilor Mari Imparati Constantin si Elena;

- Marea Ducesă Elena Pavlovna a Rusiei (în limba rusă, Великая Княжна Елена Павловна), n. 24.12.1784 – 24.09.1803), a fost al patrulea copil al Marelui Duce, mai târziu Ţarul Pavel I al Rusiei şi a celei de-a doua soţii Sophie Dorothea de Württemberg;

- Elena Cuza (n. 17 iunie 1825-d. 2 aprilie 1909), cunoscută şi ca Elena Doamna, a fost soţia domnitorului Alexandru Ioan Cuza. S-a născut la Soleşti

(județul Vaslui), în familia Rosetti şi a murit la Piatra-Neamț, fiind înmormântată la Soleşti. Elena Rosetti era fiica postelnicului Iordache Rosetti şi a soției sale Catinca, născută Sturdza. Copilăria şi-a petrecut-o la moşia părinților de la Soleşti, în ținutul Vasluiului, alături de cei trei frați: Constantin, Theodor şi Dumitru. Primeşte de mică o educație aleasă, după severele principii pedagogice ale vremii, sub supravegherea directă a mamei. Elena a învățat limba germană şi, mai ales, franceza, pe care o folosea cu deosebită eleganță în corespondența întreținută cu prietena sa Hermiona Asachi. De la şapte ani îşi continuă studiile particulare, cu guvernante şi profesori străini, la moşia de la Şcheia a unchiului său Constantin Sturdza, împreună cu copiii acestuia şi ai altor rude apropiate;

- Majestatea Sa Elena, Regina-mamă a României, Principesă a României, Principesă de Grecia şi Danemarca, (n. 2.05.1896, Atena, Grecia - d. 28.11.1982, Lausanne, Elveția), născută Alteța Sa Regală Elena, Principesă de Grecia şi Danemarca, a fost soția lui Carol al II-lea al României şi mama regelui Mihai I al României. Elena a fost fiica lui Constantin I, regele Greciei şi a soției sale, Sofia de Prusia. Pe data de 10 martie 1921 s-a căsătorit cu viitorul rege Carol al II-lea al României şi pe data de 25 octombrie 1921 s-a născut Mihai al României. Căsătoria n-a durat decât până în 1928, când cei doi soți s-au despărțit, după cea dintâi abdicare a lui Carol, în 1925. Soția oficială, recunoscută, a lui Carol al II-lea e cea mai puțin cunoscută dintre reginele României;

- ***Principesa Elena a României,*** Principesă de Hohenzollern (n. 15.11.1950) este fiica regelui Mihai.

S-a născut la Lausanne, în Elveția şi pe 20 iulie 1983 s-a căsătorit cu Dr. Leslie Medforth-Mills(8 decembrie 1942 - 2 februarie 2002) în cadrul unei ceremonii civile la Durham şi ulterior la Biserica Ortodoxă Estică din Lausanne pe 24 septembrie acelaşi an. Cuplul are doi copii, Nicolae, Principe al Romaniei (n. pe 1 aprilie 1985) şi Elisabeta Karina de Roumanie (n. 4 ianuarie 1989), şi a divorțat pe 28 noiembrie 1991.

Ziua onomastică: Constantin şi Elena, se sărbătoreşte la 21 mai.

La data de 21.05.2010, aproximativ 1,8 milioane de români şi-au serbat onomastica. Astfel, din cei 1.824.424 de români care şi-au serbat onomastica, 1.173.982 sunt femei, din care 890.138 poartă prenumele de Elena, 129.598 poartă prenumele de Ileana, 65.343 poartă prenumele de Lenuța, 54.791 de Constanța, 28.054 poartă prenumele de Constantina, 4.628 poartă prenumele de Leana, iar 1.439 se numesc Nuți.

Tot la data de 21.05.2010, au fost sărbătoriți şi 650.442 de bărbați, din care 505.022 poartă prenumele de Constantin, 80.162 poartă prenumele de Costel, 34.681 poartă prenumele de Costică, 19.362 poartă prenumele de Costin, iar 302 poartă numele de Costelus.

Regiuni geografice:

Sfânta Elena este o insulă în Atlanticul de Sud, în largul coastelor Africii. Face parte ca teritoriu dependent din Teritoriile britanice de peste mări. Din teritoriu fac parte şi insulele Ascension şi Tristan da Cunha.

Grecia (greacă Ελλάς/Ellás, Ελλάδα/Elláda) ***sau Republica Elenă*** (greacă Ελληνική Δημοκρατία/Ellinikí Dhimokratía) este o țară din sud-estul Europei membră a Tratatului Nord-Atlantic, Uniunii Europene şi a zonei euro. Grecia este situată în Peninsula Balcanică, la sud de Bulgaria, FRI Macedonia şi Albania şi la vest de Turcia. Are un litoral de 13.676 km la Mările Egee, Ionică şi Mediterană. Considerată de mulți drept leagănul civilizației occidentale, Grecia are o istorie lungă şi bogată, timp în care şi-a răspândit influența pe trei continente.

Elena, alternativ Saturn XII, este un satelit natural al planetei Saturn.

ELEONORA (f)

Varianta în limba italiană, germană, română şi poloneză pentru ELEANOR (Eleonora).

ELISABETA (f)

Provine din ebraică „cea care îl cinsteşte pe Jehova”.

Derivă de la Ελισαβετ (Elisabet), forma greacă pentru numele ebraic אֱלִישֶׁבַע („Elisheva”), „Dumneuzeul meu este un jurământ” sau poate „Dumnezeul meu este abundența”. Forma ebraică apare în Vechiul Testament, Elisheva fiind soția lui Aron, în timp ce forma greacă apare în Noul Testament, Elisabet fiind mama lui Ion Baptistul.

ELVIRA (f)

Provine de la „ali wer”, o frază din germana antică ce înseamnă „într-adevăr străin”, sau din spaniolă „cea măreață” sau „cea care păstrează”.

EMANUEL (m)

Pronunție: e-MAH-nuw-el.

Varianta în limba scandinavă, germană şi română pentru EMMANUEL. Înseamnă „Dumnezeu este cu noi” în ebraică. A fost numele prevestit al lui Mesia în Vechiul Testament.

EMERIC (m)

Varianta în limba franceză pentru EMMERICH.

EMIL (m)

Scriere originală: Емил (bulgară, sârbă).

Pronunție: E-meel (germană, poloneză), e-MEEL (engleză).

Derivă de la „Aemilus”, nume latin care înseamnă, „rival/ dornic/nerăbdător/zelos”.

EMILIA (f)

Pronunție: e-MEEL-yah (italiană, spaniolă, poloneză).

Forma feminină pentru EMIL.

EMILIAN (m)

Forma elaborată pentru EMIL, derivat de la latinul aemulus, însemnând „rival”.

EMMA(f)

Utilizare: engleză, franceză, italiană, finlandeză, germană, română.

Pronunție: EM-ə (în engleză), E-mah (în germană).

Inițial a fost o formă prescurtată a numelor care încep cu ermen, care are sensul „întregi" sau „universal".

Acesta a fost introdus în Anglia de către Emma de Normandia, care a fost soția regelui Ethelred II.

După cucerirea normandă acest nume a devenit comun în Anglia.

ENIKO (f)

Utilizare: maghiară.

Creat de poetul maghiar Mihály Vörösmarty în secolul al XIX - lea.

Acest nume se bazează pe numele mamei legendare a poporului maghiar, Enéh, ceea ce poate însemna „vacă" sau „cerb".

ERIC (m)

Pronunție: ER-ik (engleză), er-EEK (franceză).

Derivă din limba norvegiană de la Eiríkr, care este format din ei „totdeauna sau veşnic" şi ríkr „conducător".

Numele a fost adus în Anglia de invadatorii danezi. Eiríkr inn Rauda (Eric cel Rosu), a fost exploratorul care a descoperit Groenlanda (secolul al XX - lea).

ERICA (f)

Pronunție: ER-i-ka (engleză).

Forma feminină pentru ERIC.

De asemenea în latină înseamnă „buruiană".

ERIKA (f)

Utilizare: scandinavă, finlandeză, germană, maghiară, cehă, slovenă, limba engleză.

Pronunție: E-ree-Kah (în germană).

Varianta feminină a numelui ERIK.

ERNEST (m)

Pronunție: UR-nest (engleză).

Origine germană, derivat din eornost „seriozitate, onestitate". Autorul şi aventurierul american Ernest Hemingway (1899-1961), a fost un purtător celebru a acestui nume.

Acest nume a fost folosit de Oscar Wilde în comedia "Importanța de a fi Ernest" (1895).

ERNESTA (f)

Utilizare: italiană, spaniolă.

Varianta feminină a numelui ERNEST.

ERZSEBET (f)

Utilizare: maghiară.

Varianta maghiară a numelui ELIZABETH.

ESMERALDA (f)

Provine din limba spaniolă şi are înțelesul de smarald.

ESTER (f)

Varianta în limba spaniolă pentru ESTHER.

EUGEN (m)

Varianta germană, românească, cehă şi slovacă pentru EUGENE.

EUGENE (m)

Pronunție: YOO-jeen.

Varianta în limba engleză pentru Eugeniu, forma latină a numelui grecesc Ευγενιος (Eugenios), care a fost derivat din cuvântul grecesc ευγενης (eugenes) care înseamnă „bine născut”. Acesta este compus din elementele: ευ „bun, bine” şi γενης (gene) „născut”.

Acesta a fost numele mai multor sfinți şi a patru papi.

Acest nume nu a fost foarte folosit în Europa de Vest, în timpul Evului Mediu. A devenit mai popular în parte datorită faimei Prințului Eugen de Savoia (1663-1736), un general francez-născut care a servit Imperiului Austriac. Un purtător notabil a fost dramaturg american Eugene O'Neill (1888-1953).

EUGENIA (f)

Varianta feminină a numelui EUGEN.

EUFROSINA (f)

Provine din grecescul „Euphrosyne”, care înseamnă „cea senină”.

EUSEBIU (m)

Ευσεβιος în greaca veche.

Derivat din greacă ευσεβης (eusebes) care înseamnă „pios”.

Aceasta a fost numele a mai multor sfinți.

EVA (f)

Scriere originală: Ева (bulgară, rusă).

Pronunție: E-vah (italiană, spaniolă), E-va (engleză), E-fah (germană), AY-vah (daneză).

Forma latină pentru EVE şi varianta rusească de scriere pentru YEVA.

Varianta în limba maghiară de EVE.

EVE (f)

Scriere originală: חַוָּה (ebraică veche).

Pronunție: EEV (în engleză), EV (în franceză).

De la numele ebraic חַוָּה (Chawwah), care a fost derivat din cuvântul ebraic הוח (chawah) „a respira”, şi cuvântul ebraic היח (chayah) „a trăi”. Conform Vechiului Testament Cartea Genezei, Eva şi Adam au fost primii oameni. Ea a fost ceea care a dat fructul interzis lui Adam, urmare a cărui fapt au fost expulzați din Grădina Edenului. Numele a fost folosit ocazional în timpul Evului Mediu.

EVELINA (f)

Vriantă a numelui EVELYN.

Provine din latinescul avis care înseamnă pasăre.

EVELYN (f)

Utilizare: engleză, germană, maghiară.

Pronunție: EV-ə-lin (în engleză), EV-lin (în engleză).

Provine din numele Aveline. Când a fost utilizat pentru prima dată ca nume a fost mai comun pentru băieți, dar acum este considerată ca fiind un nume feminin din cauza asocierii cu numele Evelina.

ÉVIKE (f)

Utilizare: maghiară.

În limba maghiară este diminutiv al numelui EVE.

EVITA (f)

Utilizare: spaniolă, portugheză.

Este diminutiv al numelui EVA.

EWA (f)

Utilizare: poloneză.

Pronunție: E-vah.

Forma poloneză a numelui EVE.

FABIA (f)

Forma feminină pentru FABIUS.

FABIAN (m)

De la „Fabianus", care a fost derivat din Fabius.

Sf. Fabian (n. ? - d. 250, Roma) a fost Papă al Romei în perioada 10 ianuarie 236 - 20 ianuarie 250, martir şi sfânt. A fost ales în anul 236 Episcop al Bisericii din Roma, urmându după Papa Anteriu.

Papa Fabian a fost una dintre primele victime ale persecuției împăratului Decius din anul 250. Fabian şi-a dobândit în curând faima de bun organizator; nu era doar părerea creştinilor, dar, după cum reiese dintr-o notă scrisă de sf. Ciprian, însuşi împăratul afirmase că ar fi preferat să aibă ca adversar un alt împărat, decât să aibă în Roma un episcop asemenea lui Fabian.

Înainte de a fi ales pe tronul pontifical, era aproape necunoscut; "Urmându-l pe istoricul Eusebiu (265-340), legenda povesteşte că o porumbiță albă s-ar fi aşezat pe capul lui Fabian în timp ce acesta asista la adunarea creştinilor care trebuiau să desemneze candidatul la înaltul oficiu de Păstor suprem al Bisericii. Odată ales, a ajuns să fie prețuit de toți, nu numai pentru inovațiile în domeniul administrativ, dar şi prin contribuțiile sale doctrinale, îndeosebi în controversele ce aveau loc în sânul Bisericii din Africa. Sfântul Papă Fabian a fost înmormântat în catacombele Sfântului Calist, de care s-a îngrijit în mod deosebit.

Împrejurările extraordinare ale alegerii lui ca Papă sunt povestite de Eusebiu de Cezareea (Hist. Eccl., VI, 29).

Este sărbătorit de cultul romano-catolic, pe data de 20 ianuarie a fiecărui an.

FABIANA (f)

Forma feminină pentru Fabianus (vezi FABIAN).

FABIUS (m)

Nume de familie, care a fost derivat din latinescul faba „fasole".

Quintus Fabius Maximus a fost general roman care a folosit tactici de amânare pentru a opri invazia duşmanilor.

FANE (m)

Varianta românească de alint pentru ŞTEFAN.

FELICIA (f)

Utilizare: engleză, spaniolă, maghiară, română, suedeză, română.

Forma feminină a numelui latin Felicius, un derivat de FELIX, nume care înseamnă „fericit/norocos/fertil".

Un purtător renumit al acestui nume a fost compozitorul german din secolul al XIX – lea, Felix Mendelsohnn.

FELICIAN (m)

Forma românească pentru FELICIANO.

FELICIANO (m)

Utilizare: italiană, spaniolă, portugheză.

Pronunție: fe-lee-CHYAH-nu (italiană), fe-lee-THYAH-nu (spaniolă), fe-lee-SYAH-nu (spaniolă latino-americană).

Este forma italiană a numelui roman Felicianus, care a fost el însuşi derivat de la numele roman FELIX .

FELIX (m)

Pronunție: FE-liks (în germană), Fay-liks (olandeză), FEE-liks (în engleză).

Origine latină.

Utilizare: germană, olandeză, țările scandinave, engleză, română.

Acesta a fost dobândit ca o poreclă, de către Sulla primul general roman. De asemenea, apare în Noul Testament aparținând guvernatorul Iudeii, fiind popular printre primii creştini, fiind purtat de către mai mulți sfinți, patru papi şi compozitorul german Felix Mendelssohn (1809-1847).

Acesta a fost folosit în Anglia încă din Evul Mediu, deşi acesta a fost mai popular în Europa continentală.

FERDINAND (m)

Utilizare: germană, franceză, olandeză, cehă, slovenă, engleză, română.

Pronuntie: FER-dee-nahnt (germană, olandeză), FUR-di-NAND (în engleză).

De la Ferdinando, spaniolă vechea formă a unui cuvânt germanic compus din elementele: farði care semnifică „călătorie” şi NAND care semnifică „îndrăzneț, curajos”. Vizigoții au adus numele şi în Peninsula Iberică, fiind preluat şi de familiile regale ale Spaniei, Portugaliei şi României, devenind comun în rândul familiei regale de Habsburg.

Un purtător notabil a acestui nume a fost exploratorul portughez Ferdinand Magellan (1480-1521), numit Fernão de Magalhães în limba portugheză, care a fost conducătorul primei expediții care a navigat în jurul pământului.

FERNANDO (m)

Pronunție: FER-NAHN-do (spaniolă).

Varianta spaniolă şi portugheză a numelui FERDINAND.

FILIP (m)

Scriere originală: Филип (bulgară, sârbă, macedoneană). Derivă de la grecescul Φιλιππος (Philippos), "prietenul cailor", compus din φιλος (philos) "prieten" si ‘ιππος (hippos) "cal".

Aceasta a fost numele a cinci regi ai Macedoniei, inclusiv Filip al II – lea, tatăl lui Alexandru cel Mare. Numele apare în Noul Testament, în primul rând, Sfântul Filip care a fost unul din cei doisprezece apostoli, şi al doilea, un personaj important în biserica creştină cunoscută sub numele de Philip Deacon.

Acest nume a fost inițial utilizat mai frecvent în rândul creştinilor din Estul Europei, fiind folosit cu regularitate în Anglia în timpul Evului Mediu.

A fost purtat de şase regi din Franța şi cinci regi din Spani.

Un purtător faimos a fost poetul Sir Philip Sidney (1554-1586).

Utilizare: scandinavă, cehă, slovacă, bulgară, poloneză, croată, sârbă, slovenă, macedoneană, maghiară, română, finlandeză.

FLAVIA (f)

Pronunție: FLAH-vyah (italiană, spaniolă).

Forma feminină pentru FLAVIUS.

FLAVIU (m)

Forma românească pentru FLAVIUS.

FLAVIUS (m)

A fost un nume de familie roman, ce însemna „de aur” sau „păr blond”, de la latinul *Flavus „*galben, auriu”.

A fost numele de familie a mai multor împărați romani din primul secol, Vespasian, Titus şi Domitian.

FLORIAN (m)

Pronunție: FLO-ree-ahn (germană), FLAWR-yahn (poloneză).

De la numele roman *Florianus,* derivat de la latinul FLORUS. Sfântul Florian, un martir al secolul al III -lea, este patronul Poloniei şi Austriei.

FLORIANA (f)

Forma italiană feminină pentru FLORIAN.

FLORIN (m)

Forma românească pentru FLORIAN.

FLORUS (m)

Nume de familie roman care a fost derivat din latinul flos, care înseamnă „floare”.

FRANCIS (m)

Varianta în limba engleză a latinescului Franciscus, ceea ce însemna „francez”.

Prenumele de Francisc provine de la numele purtat de tribul germanic al francilor, înțelesul originar al cuvântului franc este acela de „liber, curajos, cinstit, fără ascunzişuri”, înțeles păstrat şi astăzi în multe expresii. Forma „francisc” se folosea ca adjectiv, arătând o persoană care făcea parte dintre francezi sau avea simpatie față de Franța ori poporul francez; ulterior a fost folosită şi ca nume personal. Datorită renumelui Sfântului Francisc de Assisi, a devenit un prenume foarte îndrăgit, având şi femininul Francisca.

Derivate ale numelui Francisc din onomastica românească veche s-a păstrat numele Frâncu, cu derivatele Frâncea, Francesa, Frangulea, Fradu, etc., în alte limbi întâlnim: Franț, Ferenț, Franțiska, Fanny, Zissi, Frențe, Rențea, Franzi.

Sfântul Francisc Borgia (1510-1572).

10 octombrie (calendarul latin)

Un strănepot al lui Alexandru al VI-lea (1431-1503), Francisc Borgia s-a născut la Gandia, lângă Valencia, în ziua de 28 octombrie 1510, (tatăl său, duce de Gandia), avea să repare onoarea familei Borgia, una dintre familiile mari ale Spaniei secolului al XVI-lea şi să contribuie la viața creştină, inițiată de către Sfântul Ignațiu de Loyola.

La vârsta de nouăsprezece ani s-a căsătorit cu Eleonora de Castro, o tânără portugheză, domnişoară de onoare la curtea împărătesei Isabela, cu care a avut opt copii. Într-o expediție militară nefericită Francisc Borgia, s-a îmbolnăvit fiind nevoit să renunțe la unele activități, dedicându-se vieții sufleteşti, scriind diferite compoziții pentru orgă şi chiar o Liturghie, „Missa sine nomine”.

Regina Isabela moare la 1 mai 1539, în timpul petrecerilor anuale, prilejuite de adunarea Cortesurilor (Parlament), iar la data de 16 mai a intrat pe porțile oraşului Toledo aducând rămăşițele pământeşti ale împărătesei, iar în 1546 a murit şi soția lui.

În anul 1550, a fost primit în Ordinul Iezuit după ce a renunțat la ducatul de Gandia, iar după sfințirea ca preot, împăratul Carol al V-lea l-a propus pentru demnitatea de Cardinal, dar el a refuzat cu hotărâre şi pentru ca renunțarea să fie fără apel, a făcut legământul voturilor simple ale Societății lui Isus, dintre care unul opreşte în mod expres acceptarea oricărei demnități bisericeşti.

După moartea Sfântului Ignațiu, a fost ales superior general al iezuiților, însărcinare ce a îndeplinit-o până la sfârşitul vieții, în noaptea de 30 septembrie 1572.

A redactat tratate de viață spirituală, adevărate izvoare de evlavie către Isus din Sfântă Euharistie şi către Preacurata Fecioară Maria, iar cu două zile înainte de a muri a voit să viziteze sanctuarul Maicii Domnului de la Loretto. Francisc Borgia a fost beatificat în anul 1624, iar în 1671 a fost ridicat la cinstea sfintelor altare. Trupul său, păstrat în biserica părinților iezuiți din Madrid, a fost carbonizat într-un incendiu din luna mai 1931.

GABI (***m şi f***)

Pronuntie: GAH-bee (germană).

Forma românească de alint pentru GABRIEL sau GABRIELA, forma germană de alint pentru GABRIELE si forma ungurească de alint pentru GÁBOR (masculin) sau GABRIELLA (feminin).

GABRIEL (m)

Pronuntie: GA-Bree-EL (în franceză), GAHP-ree-el (în germană), gay-Bree-əl (în engleză), GAHP-ryel (poloneză).

Utilizare: franceză, germană, țările scandinave, finlandeză, spaniolă, portugheză, catalană, engleză, română, poloneză, cehă, slovacă, etc.

Scriere originală: גַּבְרִיאֵל (ebraică veche), Γαβριηλ (greaca veche).

Derivă de la numele ebraic גַּבְרִיאֵל (Gavri'el), nume ebraic ce înseamnă „omul puternic al lui Dumnezeu”. Gabriel a fost unul dintre cei şapte arhangheli în tradiția ebraică. El apare atât în Vechiul Testament cât şi în Noul Testament, unde serveşte ca şi crainic de naşteri, anunțând naşterea lui Ioan şi a lui Isus. Conform tradiției islamice el a fost îngerul care a dictat Coranul lui Mohamed.

Acest nume a fost folosit ocazional în Anglia încă din secolul al XII - lea.

GABRIELA (f)

Forma feminină pentru GABRIEL.

GÁSPÁR (m)

Din limba maghiară. Forma maghiară pentru JASPER.

GAVRIL (m)

Variantă a numelui Gabriel, din limbile română, bulgară, sârbă, greacă, croată şi țările baltice.

Scriere originală: Гаврил (bulgară), Гавриил (rusă), Γαβριηλ (greacă).

GENOVEVA (f)

Variantă a numelui Genevieve, care provine de la transformarea nmelui Genovefa, un nume galic, care semnifică „femeie din trib”.

GEORGE (m)

Pronounție: JORJ (engleză).

Derivă de la numele grecesc Γεωργιος (Georgios), care a fost derivat din cuvântul grecesc γεωργος (georgos), care înseamnă „fermier, lucrător al pământului, agricultor", el însuşi derivat din elementele: γη (GE) „pământ" şi εργον (ergon) „muncă".

Personalități care au purtat acest nume, sunt:
Preşedinti a Statelor Unite ale Americii:

- George Washington, (n.22.02.1732, Westmoreland, Virginia - d. 14.12.1799, Mount Vernon, Virginia), a fost un general şi om de stat american, militant şi factor activ în obținerea independenței față de Regatul Unit a coloniilor din America de Nord, primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

În 1775 a fost numit comandant suprem al tuturor forțelor militare ale coloniilor răsculate împotriva Angliei. A avut un rol decisiv în organizarea armatei americane care a repurtat victoriile de la Saratoga (1777) şi Yorktown (1781), hotărâtoare pentru obținerea independenței Statelor Unite ale Americii. În 1787, Washington a fost preşedintele Convenției constituționale care a adoptat Constituția Statelor Unite ale Americii, în vigoare şi astăzi;

- George Herbert Walker Bush, n. 12 iunie 1924 - Milton, Massachusetts, a fost cel de-al patruzeci şi treilea vicepreşedinte (1981 - 1989) şi cel de-al patruzeci şi unulea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1989 - 1993);

- George Walker Bush, a fost al patruzeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite ale Americii în anul 2000, s-a născut la 6 iulie 1946, în statul Connecticut, fiind reales la 2 noiembrie 2004 pentru a doua oară, învingându-l pe democratul John Kerry, printr-un scor foarte strâns, mandat care s-a terminat la data de 20 ianuarie 2009, odată cu depunerea jurământului de către succesorul său, Barack Obama.

Regi:

- George I (George Louis), n. 28.05.1660 - d. 11.06.1727, a fost rege al Marii Britanii şi al Irlandei din 1 august 1714 până la moartea sa.

George al II-lea, (George Augustus), n. 10 noiembrie 1683 – d. 25 octombrie 1760, a fost rege al Marii Britanii şi Irlandei, Duce de Braunschweig-Lüneburg (Hanovra) şi Prinț Elector al Sfântului Imperiu Roman de la 11.06.1727, până la moartea sa. El a fost ultimul monarh britanic născut în afara Marii Britanii şi a fost renumit pentru numeroasele sale conflicte cu tatăl său şi, ulterior, cu fiul său. Ca rege, el a exercitat un control mic asupra politicii în timpul domniei sale, guvernarea fiind controlată de facto de primul ministru, Sir Robert Walpole.

George al III-lea, (George William Frederick), n. 4.06.1738 – d. 29.01.1820) a fost rege al Regatului Unit în perioada 1760-1820. A fost primul suveran al Regatului Unit din casa de Hanovra care a utilizat ca prima limbă engleza. În timpul domniei sale, coloniile engleze din America de Nord şi-au proclamat independența (1776) şi şi-au consolidat-o, învingând armatele engleze după un război îndelungat (1775-1783). George al III-lea a sprijinit lupta împotriva revoluției din Franța.

George al IV-lea (George Augustus Frederick), n. 12.08.1762 – 26.06.1830), a fost rege al Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei şi al Hanovrei din 29.01.1820, până la moartea sa.

George al V-lea (George Frederick Ernest Albert), n. 3.06.1865 - d. 20.01.1936) a fost primul monarh britanic al Casei de Windsor, care a fost creată din Casa de Saxa-Coburg-Gotha. A fost primul împărat al Indiei şi primul rege al Statelor Libere Irlandeze. A domnit din 6 mai 1910 până la moartea sa în 1936.

George al VI-lea al Angliei (pe numele sau întreg Albert Frederick Arthur George), n. 14.12.1895 - d. 6.02.1952) a fost rege al Marii Britanii, al Irlandei din anul 1936. A fost cunoscut înainte de încoronare ca prințul Albert, in copilărie prinț de York, şi mai târziu ducele Albert de York,iar în cercul familiei era chemat „Bertie". Îşi datora numele de Albert faptului că s-a născut la 14 decembrie, ziua comemorării decesului Prințului Consort Albert, soțul reginei Victoria. Fiind cel de-al doilea fiu al regelui George al V-lea şi-a petrecut primii ani în umbra fratelui său mai mare, Eduard, moştenitorul tronului. A servit în Marina Militară Regală în timpul primului război mondial şi după război, a avut o serie de angajamente publice. S-a căsătorit cu Elizabeth Bowes-Lyon, în 1923, şi au avut două fiice, Elizabeth (viitoarea regină Elisabeta a II-a) şi Margaret.

George I, n. 24.12.1845 – 18.03.1913) a fost rege al Greciei din 1863 până în 1913. Născut prinț al Danemarcei, George avea numai 17 ani când a fost ales rege de Adunarea Națională a Greciei, care l-a detronat pe regele Otto. Numirea lui a fost sugerată şi susținută de Marile Puteri (Marea Britanie, Franța şi Rusia).

Muzicieni:

George Crumb, n. 24.10.1929, Charleston, West Virginia, este un compozitor american de muzică modernă şi de avangardă.

George Enescu, n. 19.08.1881, Liveni, Botoşani - d. 4.05.1955, Paris) a fost un compozitor, violonist, pedagog, pianist şi dirijor. Este considerat cel mai important muzician român.

Poeți:

George Bacovia, n. 1881, Bacău - d. 1957, Bucureşti), a fost un scriitor român format la şcoala simbolismului literar francez. Este autorul unor volume de versuri şi proză scrise în baza unei tehnici unice în literatura română, cu vădite influențe din marii lirici moderni francezi pe care îi admira. La început văzut ca poet minor de critica literară, va cunoaşte treptat o receptare favorabilă, mergând până la recunoaşterea sa ca cel mai important poet simbolist român şi unul dintre cei mai importanți poeți din poezia română modernă.

George Bernard Shaw, n. 26.07.1856, Dublin - d. 2.11.1950, Ayot Saint Lawrence, a fost un scriitor irlandez, laureat al premiului Nobel pentru literatură în 1925, considerat cel mai mare dramaturg de limbă engleză de la William Shakespeare. Shaw s-a făcut cunoscut atât ca autor de piese de teatru, cât şi în calitate de critic de artă şi publicist politic.

George Călinescu, n. 19.06.1899, Bucureşti - d. 12.03.1965, Otopeni) a fost un critic, istoric literar, scriitor, publicist, academician român, personalitate enciclopedică a culturii şi literaturii române, de orientare, după unii critici, clasicizantă, după alții doar italienizantă sau umanistă. Este considerat drept unul dintre cei mai importanți critici literari români din toate timpurile, alături de

Titu Maiorescu sau Eugen Lovinescu. Îşi semnează întotdeauna articolele cu pseudonimul G. Călinescu, după o modă destul de răspândită în perioada interbelică.

George Coşbuc, n. 20.09.1866, Hordou, comitatul Bistrița-Năsăud, azi Coşbuc - d. 9.05.1918, Bucureşti), a fost un poet român din Transilvania, membru titular al Academiei Române din anul 1916.

George Gordon Noel Byron, al VI-lea Baron Byron, n. 22.01.1788, Londra - d. 19.04.1824, Missolonghi, Grecia), este unul dintre cei mai cunoscuți poeți romantici englezi.

Mary Anne (Mary Ann, Marian) Evans, mai bine cunoscută sub pseudonimul ***George Eliot,*** n. 22.11.1819, Nuneaton/Warwickshire - d. 22.12.1880, Londra), a fost o romancieră din Anglia.

GEORGETA (f)

Varianta feminină românească pentru GEORGE.

GEORGIANA (f)

Forma feminină elaborată pentru GEORGINA.

GERALD (m)

Din limba germană, semnifică stăpânul sulițelor, derivat din: ger care semnifică „suliță" şi wald care semnifică „putere".

Acest nume a fost adus în Anglia de normanzi.

GERARD (m)

Pronunție: jə-RAHRD (în engleză).

Derivat din limba germană compus din: ger care semnifică „suliță" şi combinat cu hard care semnifică „puternic, curajos". Acest nume a fost adus în Anglia de normanzi, fiind mult mai folosit decât numele similar Gerald, cu care a fost adesea confundat.

GERTRUDE (f)

Provine din limba germană semnificând sulița puterii; ger care semnifică „suliță" şi þruþ care semnifică „putere".

GHENADIE (m)

Forma latinizată a numelui grecesc Γενναδιος (Gennadios), care a fost posibil derivat din grecescul γενναδας (gennadas) „nobil, generos".

Sfântul Ghenadie a fost un martir din Africa de Nord.

GHEORGHE (m)

Varianta în limba română pentru GEORGE.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe.

În fiecare an, la 23 aprilie, îl prăznuim pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință. Sfântul Gheorghe s-a născut în Capadocia, din părinți creştini, de neam strălucit şi luminat, din ceata ostaşilor

ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimească era la cinstea dregătoriei de comis.

La vârsta de 30 ani Sf. Gheorghe a devenit la rândul său general în armata lui Diocleţian.

În anul 303, împaratul a dat un decret prin care toţi creştinii erau obligaţi să se lepede de credinţa în Hristos şi să se închine zeilor, iar cei cer nu se vor supune poruncii, să fie pedeapsiţi cu moartea. Sfântul Gheorghe, pentru că nu a vrut să jertfească zeilor, a declarat că este creştin, mustrând deşertăciunea şi neputinţa idolilor, luând în râs pe cei ce credeau în ei, a fost condamnat la moarte prin decapitare în anul 303, în ziua de 23 aprilie. Menţionăm că Biserica creştină serbează ziua morţii sfinţilor ca ziua lor de naştere. Numai Fecioara Maria şi Sfântul Ioan Botezătorul fac excepţie de la această regulă.

Înainte de a i se fi tăiat capul l-au lovit în pântece cu o suliţă, iar suliţa i s-a înfipt în trup, a curs sânge mult, dar vârful sulitei s-a întors înapoi, nerănindu-l. Apoi a fost legat de o roată ţintuită cu fiare ascuţite, care a fost pornită la vale şi care i-a rupt trupul în mai multe bucăţi, dar cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos, după care a fost aruncat într-o varniţă din care a ieşit sănătos, i-au pus lespezi de piatră pe piept dar fără să-l rănească. După toate acestea i-au încălţat picioarele cu încălţăminte de fier ce avea cuie şi l-au silit să alerge în timp ce l-au bătut, fără de nici o milă, cu vene de bou uscate.

Magnenţiu a cerut ca Sfântul Gheorghe să învie pe un mort din mormintele de acolo, din cei care erau îngropaţi de multă vreme. Sfântul a făcut o rugăciune deasupra unui mormânt şi a înviat mortul care a trăit înainte de venirea lui Hristos, i s-a închinat sfântului slăvind Dumnezeirea lui Hristos. Văzând toate acestea împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul şi pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra şi-a dat sufletul lui Dumnezeu, prin rugăciune.

În anul 1222, regele Angliei, Richard Inimă de Leu, l-a ales pe Sfântul Gheorghe patronul spiritual al Casei Regale şi al întregii ţări. Regele Edward al III-lea a înfiinţat “Ordinul St. George”, iar Crucea Sfântului Gheorghe a devenit, mai târziu, steagul Angliei, “Union Jack”. Marele Mucenic Gheorghe este considerat şi ocrotitorul Georgiei, Armeniei, Maltei, Lituaniei, Serbiei.

Însemnele Sfântului Gheorghe au fost introduse de Richard Inimă de Leu, iar crucea Sf. Gheorghe (roşie pe fond alb) a apărut pentru prima dată ca steag al corabiei “Lyme Regis” in 1284. Steagul actual al Angliei (Union Jack) are la origine crucea Sfântului Gheorghe.

Reprezentarea Sfântului Gheorghe doborând balaurul, este prezentă şi pe Steagul Moldovei, aflat la Mănăstirea Zografu din Muntele Athos. Pe acest steag se află şi rugăciunea Sfântului Ştefan cel Mare către Sfântul Gheorghe: „O, luptătorule şi biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi şi în nenorociri grabnic ajutător şi cald sprijinitor, iar celor întristaţi, bucurie nespusă, primeşte de la noi această rugăminte a smeritului tău rob, a Domnului Io Ştefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Ţării Moldovei. Păzeşte-l pe el neatins în lumea aceasta şi în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Şi aceasta a făcut-o în anul 1500, în al 43 an al Domniei Sale“. Menţionăm că pecetea Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei poartă chipul Sfântului Gheorghe, preluat după steagul de luptă al Sfântului Ştefan cel Mare.

Personalităţi care au purtat prenumele de Gheorghe, sunt:

Gheorghe Călugăreanu, n. 16.07.1902, Iaşi - d. 15.11.1976, Cluj-Napoca, a fost un matematician român, membru titular al Academiei Române. A făcut studii de teoria funcţiilor de o variabilă complexă, cât şi de geometrie diferenţială şi topologie algebrică.

Gheorghe Ivănescu, n. 1912 - d. 1987, a fost un lingvist şi filolog român.

Gheorghe Doja, în maghiară Dózsa György, (n. cca. 1470, - d. 20.07.1514, a fost un mic nobil secui din Transilvania care a condus răscoala ţărănească contra marilor proprietari unguri de pământ din anul 1514 care-i poartă numele.

Gheorghe Ioanid, n. 1840 - d. 1921, a fost un pictor român, elev al lui Gheorghe Tattarescu. A făcut pictură religioasă în stilul neoclasicist al maestrului său, precum şi portrete şi tablouri de gen care vădesc preocuparea pentru studierea psihologiei modelelor şi capacitatea de evocare a atmosferei („Portret de cărturar", „Portretul lui Tătărescu", „Atelierul pictoului", 1904).

Gheorghe Atanasiu, n. 13.12.1893, Iaşi - d. 4.04.1972, Bucureşti) a fost un fizician şi geofizician român, membru titular al Academiei Române.

Gheorghe Bibescu, n. 1804, Craiova – d. 1873, Paris), a fost domnitor în Ţara Românească.

Aniversarea onomasticii:

Aproape 1 milion de români şi-au aniversat onomastica la data de 23.04.2010, de sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

Potrivit statisticilor existente la nivelul Ministerului Administratiei si Internelor, din cei 950.715 de români care şi-au sărbătorit onomastica, 759.886 sunt bărbaţi, din care: 589.215 poartă prenumele de ***Gheorghe/Ghiorghe***, 141.472 poartă prenumele ***George*** şi 24.109 poartă prenumele de ***Gheorghiţă/ Ghiorghiţă.***

Dintre femeile sărbătorite la data de 23.04.2010, 137.430 poartă prenumele de ***Georgeta***, 37.911 poartă prenumele de ***Gheorghiţa/Ghiorghiţa*** şi 14.941 poartă prenumele de ***Geta***.

Cei mai puţini dintre sărbătoriţi poartă numele de ***Ghiţă*** (5.090) la bărbaţi si ***Ghita*** (547) la femei.

GIANCARLO (m)
Utilizare: italiană.
Combinaţie de Gianni şi CARLO.

GIANNI (m)
Forma scurtă de GIOVANNI.

GIANNINA (f)
Utilizare: italiană.
Diminutiv a numelui GIOVANNA.

GIL (m)
Utilizare: spaniolă, portugheză.
Varianta spaniolă şi portugheză a numelui Giles.

GILBERT (m)

Utilizare: engleză , franceză , olandeză , germană , germanice Ancient

Pronunție: GIL-bərt (în engleză), zheel-BER (în franceză), GIL-Bert (în germană).

Înseamnă „gaj luminos" sau „garanție strălucită", derivă din elementele: gisil care semnifică „gaj, ostatic, garanție, angajament" şi beraht care semnifică „luminos".

Normanzii au introdus acest nume în Anglia, unde a fost folosit foarte des.

A fost purtat în secolul al XII – lea, de un britanic care a fost fondatorul ordinului religios, cunoscut sub numele de Gilbertines.

GILDA (f)

Provine de la cuvântul german *auri* care semnifică „sacrificiu, valoare".

GILES (m)

Provine din latinescul Aegidius, care este derivat din grecescul αιγιδιον (aigidion) însemnând „ied".

Saint Giles este considerat patronul spiritual al persoanelor cu dizabilități. În franceza veche numele Aegidius a devenit Gidie şi apoi Gilles, moment în care a fost folosit în Anglia.

GINA (f)

Variantă a numelui Georgiana.

GIOCONDA (f)

Utilizare: italiană.

Provine din latinscul *Iucunda,* nume care înseamnă „fericit".

GIOVANNI (m)

Utilizare: italiană.

Pronunție: jo-VAHN-nee.

Forma italiană pentru Iohannes (vezi JOHN).

Personalități care au purtat acest nume sunt: pictorul Giovanni Bellini şi sculptorul Giovanni Bernini.

GISELLE (f)

Derivat din cuvântul german *gisil,* care înseamnă „ostatic" sau „gaj". Acest nume poate să fi fost inițial o poreclă.

A fost purtat de fiica regelui francez Charles al III-lea.

GISSELLE (f)

Variantă a numelui Giselle.

GIULIA (f)

Variantă a numelui Iulia.

Forma feminină a numelui italian JULIUS.

GIUSEPPE (m)

Varianta italiană a numelui de JOSEPH.

Giuseppe Garibaldi (1807-1882) a fost un lider militar care a unit Italia în secolul al XIX - lea.

GIZELLA (f)

Utilizare: maghiară.

Varianta în limba maghiară a numelui GISELLE.

GLORIA (f)

De la o expresie latină ce înseamnă "glorie".

Acest nume s fost purtat de către actrița americană Gloria Swanson (1899-1983).

GRAZIELA (f)

Provine din latinescul „grația", care înseamnă „cea grațioasă".

GRAŢIAN (m)

Pronunție: GRAY-shən (în engleză).

De la numele roman Grațianus, ceea ce însemna „har, grație", care provine de la latinescul gratus. Saint Grațian a fost primul episcop de Tours (secolul al IV-lea).

GREGORY (m)

Pronunție: GREG-ə-ree.

Varianta în limba engleză a latinescului Gregorius, care a fost un nume grecesc Γρηγοριος (Gregorios), derivat din γρηγορος (gregoros) şi înseamnă „vigilenți, alerți".

Acest nume a fost popular, fiind purtat de către un număr mare de sfinți, inclusiv Sfântul Grigorie Thaumaturgus (secolul al III - lea), Sfântul Grigorie de Nyssa (secolul al IV - lea), Sfântul Grigorie de Nazianz (secolul al IV - lea) şi Sfântul Grigorie de Tours (secolul al VI - lea), Papa Sfântul Grigorie I cel Mare, un reformator şi Doctor al Bisericii, precum şi de alți 15 papi.

Un purtător faimos a acestui nume, din epoca modernă a fost actorul american Gregory Peck (1916-2003).

GRIGORE (m)

Utilizare: română.

Varianta românească a numelui GREGORY.

GRETA (f)

Variantă a numelui Margareta.

GYÖRGY (m)

Varianta maghiară a numelui George.

GYŐZŐ (m)

Varianta maghiară a numelui Victor.

GYULA (m)
Varianta maghiară a numelui Iuliu.

GYURI (m)
Varianta maghiară a numelui Gheorghe.

HAMLET (m)
Pronunție: HAM-lət (în engleză).
Provine de la numele danez Amleth. Shakespeare a folosit acest nume pentru Prințul Danemarcei.

HAMZA (m)
Utilizare: Arabă, حمزة .
Posibil derivat din cuvântul arab hamuza care înseamnă „puternic, statornic". Acesta a fost numele unchiului, Profetului Mohamed, care a fost ucis în luptă.

HANAN (m)
Utilizare: textele biblice.
Scriere originală: ḥnn în ebraică.
Pronunție: HAY-nən (în engleză).
În ebraică înseamnă „milostiv".

HARALAMB (m)
Forma românească pentru CHARALAMPOS. Înseamnă „a străluci de fericire" de la grecescul χαρα (chara) „fericire", combinat cu λαμπω (lampo) „a străluci".

HANNIBAL (m)
Pronunție: HAN-ibəl (în engleză).
Înseamnă „harul lui Baal" de la fenicianul Hann „har", combinat cu numele zeului Baal. Hannibal a fost general cartaginez care a amenințat Roma în secolul al III – lea Î.Hr.

HANS (m)
Pronunție: Hahns (germană).
Este varianta scurtă a numelui JOHANNES.
Acest nume a fost purtat de pictorul renascentist Hans Holbein (1497-1543) şi scriitorul danez de basme Hans Christian Andersen (1805-1875).

HARALD (m)
Varianta a numelui Harold.

HAROLD (m)
Pronunție: HER-əld, HAR-əld.
Din engleza veche, numele Herewеald care însemna „conducătorul oştii", derivat de la here = armată şi weald = conducător.

Acest nume a fost purtat de cinci regi din Norvegia şi trei regi din Danemarca, doi regi ai Angliei, inclusiv Harold II, care a pierdut bătălia de la Hastings (fiind ucis în aceea luptă).

HARIETA (f)
Provine de la numele Henry.

HASAN (m)
Scriere originală: حسن (arabă).
Înseamnă „frumos”, derivat din cuvântul arab hasuna „să fie frumos, să fie bun”. Hasan a fost fiul lui Ali şi nepotul Profetului Mohamed. El a fost otrăvit de una dintre soțiile sale şi este privit ca un martir de către musulmanii şiiți.

HAYDN (m)
Utilizare: engleză.
Pronunție: HAY-dən.
Provine de la un nume de familie german care înseamnă „păgân”.
El este folosit în onoarea compozitorului austriac Franz Joseph Haydn (1732-1809).

HECTOR (m)
Scrierea originală: Εκτωρ (greaca veche).
Pronunție: HEK-tər (în engleză).
Provine de la cuvântul grecesc Εκτωρ (Hektor), care a fost derivat de la εχω (ECHO) care înseamnă „a poseda, a avea”.
În legenda greacă Hector a fost unul dintre cei care au luptat împotriva grecilor.

HEIDI (f)
Varianta elvețiană a numelui Adelaida.

HELEN (f)
Scriere originală: Ελενη (greaca veche).
Varianta în limba engleză a numelui grecesc Ελενη (Elena), probabil din limba greacă ελενη (helene) care semnifică „torță” sau sau posibil legat de σεληνη (Selene) care semnifică ”lună”.

HELENA (f)
Varianta maghiară pentru numele HELEN.

HELGA (f)
Provine din numele Helgi, care este derivat din heilagr care semnifică „sfânt, binecuvântat”, sau după o altă părere acesta semnifică „prosper, de succes”.
Pronuntie: HoEL-gah (germana)

HELIODOR (f)
Provine din grecescul Heliodoros, care înseamnă „darul Soarelui”.

HELMUT (m)

Derivat din cuvintele germane: helm care înseamnă „cască” şi muot care înseamnă „minte”.

HENNIE (f)

Varianta feminină a numelui HENDRIK.

HENRIETTA (f)

Varianta în limba engleză a numelui HENRIETTE.

HENRY (m)

Provine din cuvântul german „Heimerich”, care semnifică stăpânul casei; (heim = casa şi ric = putere).

HERBERT (m)

Provine din grupul de cuvinte: heri care înseamnă „armată” şi beraht care înseamnă „strălucit”.

HERMES (m)

Provine din limba greacă şi semnifică stâlpi de piatră.

HILDA (f)

Inițial a fost o formă scurtă a numelor ce conțin elementul Hild „luptă”.

HILDEGARD (f)

Derivat din cuvintele germanice Hild care înseamnă „luptă” şi Gard care înseamnă „incintă”.

Sfântul Hildegard a fost un mistic din secolul al XII-lea din Bingen, Germania, care a fost celebru pentru scrierile şi viziunile sale.

HERODOT (m)

Scriere originală: Ηροδοτος (greca veche).

Provine de la numele grecesc Ηροδοτος (Herodot), care înseamnă „erou”, derivat din ηρως (Eroilor) „erou, războinic” şi δοτος (dotos) „date, acordate”. Herodot a fost un istoric grec, care a scris despre persani şi războaiele persane. El este cunoscut ca fiind părintele Istoriei.

HORAȚIU (m)

Forma românească pentru HORATIUS, derivat de la latinul hora „oră, timp, anotimp”, deşi poate avea şi origine etruscă.

Un personaj important care a purtat acest nume a fost Quintus Horatius Flaccus, un poet liric roman din secolul I Î.Hr., care este mai bine cunoscut ca Horace în lumea vorbitoare de limba engleză.

HOREA (m)

Posibil să provină de la dansul popular românesc, numit „hora”. A fost conducătorul Răscoalei din 1784, fiind capturat, torturat şi executat.

HORIA (m)
Varianta pentru HOREA.

HORTENZIA (f)
Provine din latinescul „hortensia", care înseamnă „grădinărească".

HUGO (m)
Variantă a numelui Hugh.
Acest nume a fost purtat de autorul francez Victor Hugo (1802-1885), care a scris „Cocoşatul de la Notre Dame" şi „Mizerabilii".

HUSSEIN (m)
Variantă a numelui Hassan.

IACOB (m)
Scriere originală: יַעֲקֹב (ebraică). *Pronunție:* JAY-kəb (în engleză).
Derivă din cuvântul latin Iacobus, care a derivat din limba greacă Ιακωβος (Iakobos), derivat de la numele ebraic יַעֲקֹב (Ya'aqov).
În Vechiul Testament Iacob, a fost fiul lui Isaac şi Rebecca şi tatăl a doisprezece fii care au fondat cele douăsprezece triburi ale lui Israel.
Alte teorii susțin că acesta este, de fapt, derivat dintr-un nume ipotetic ca יַעֲקֹבְּאֵל (Ya'aqov'el) care înseamnă „Dumnezeu să protejeze".
Un purtător faimos a acestui nume a fost lingvistul şi scriitorul german Jacob Grimm (1785-1863).

IANCU (m)
Varianta în limba română, derivat de la prenumele ION.

IBOLYA (f)
Cuvânt folosit în limba maghiară, semnificând „violeta".

IDA (f)
Cuvânt folosit în limba germană semnificând „muncă, lucru".

IGNAȚIU (m)
De la numele de familie roman Egnatius, sensul necunoscut, de origine etruscă.
Ortografic a fost modificată varianta originală pentru a semăna Ignis care semnifică „de foc". Acesta a fost numele mai multor sfinți, (inclusiv *al treilea episcop al Antiohiei*, care a fost aruncat la fiarele sălbatice de împăratul Traian), şi de *Sfântul Ignațiu de Loyola (1491-1556),* fondator al iezuiților, al cărui nume real la naştere a fost de fapt Íñigo.

Sfântul Ignațiu de Antiohia
Este sărbătorit de Biserica Catolică în ziua de 17 octombrie a fiecărui an.
*Sfântul Ignațiu de Antiohia***,** numit şi Teoforul (Teoforos care înseamnă purtător de Dumnezeu), a fost al treilea Episcop de Antiohia.

Oraşul Antiohia, astăzi, Antalia, în Turcia, era al treilea oraş mare al vastului Imperiu Roman, fiind capitala provinciei Siria. Credința creştină a fost predicată în acest oraş de către creştinii care au părăsit Ierusalimul din cauza prigoanei pornite împotriva lor. Spre deosebire de alte localități, în Antiohia au fost primiți în sânul Bisericii şi oameni de alte naționalități şi religii, îndeosebi greci, formându-se astfel o comunitate creştină puternică, al cărei prim episcop a fost chiar Sfântul Apostol Petru.

După ce marele apostol a plecat spre Roma, capitala Imperiului, pe scaunul episcopal a rămas pentru un scurt interval episcopul Evodiu, şi apoi, în fruntea înfloritoarei comunități din Antiohia a fost ales Ignațiu Teoforul.

Pe vremea împăratului Traian (98-117), în părțile de Răsărit ale Imperiului s-a pornit o acțiune de prigonire a creştinilor, îndeosebi împotriva celor din marile centre. Printre primii care au fost prinşi s-a numărat şi episcopul de Antiohia; el a fost condamnat „ad bestias", urmând să fie dus la Roma şi aruncat înaintea fiarelor sălbatice, în circul principal, cu prilejul sărbătoririi victoriilor împăratului. Călătorind de la Antiohia la Roma, sub escortă militară, Ignațiu a scris şapte scrisori, adresate bisericilor mai însemnate din regiunea pe unde avea să treacă, Sfântului Policarp, episcopul de Smirna, şi Bisericii din Roma.

Aceste scrisori, sunt adesea citite la sfintele slujbe împreună cu scrisorile apostolice. Nici un părinte al Bisericii nu a exprimat cu intensitatea lui Ignațiu dorința arzătoare după unirea cu Cristos şi după viața în El.

Condus în lanțuri spre Roma, unde era aşteptat de fiarele sălbatice, Sfântul Ignațiu a fost întâmpinat cu multă venerație şi căldură de credincioşii comunităților din localitățile prin care trecea. Mulți îi propuneau să intervină pentru anularea pedepsei capitale; pentru acest motiv, ultimele lui scrisori, îndeosebi cea către creştinii din Roma, sunt un imn de preamărire a martiriului şi o rugăciune insistentă de a nu fi împiedicat să dea şi el mărturia supremă a credinței.

Eusebiu din Cezareea, un istoric din secolul al IV-lea, dedică un întreg capitol al lucrării sale „Istoria ecleziastică", vieții şi lucrării literare a lui Ignațiu: „Din Siria, Ignațiu a fost trimis la Roma pentru a fi dat ca hrană animalelor sălbatice, datorită mărturiei date de el pentru Cristos. Călătorind prin Asia, sub paza severă a gărzilor în fiecare dintre oraşele în care se oprea, prin predici şi dojane, întărea Bisericile; mai ales îndemna, cu căldura cea mai vie, să se păzească de erezii, care atunci începeau să mişune, şi recomanda să nu se rupă de tradiția apostolică".

<u>ILARION (m)</u>

Utilizare: greacă antică.

Scriere originală: Ιλαριων (greaca veche).

Derivat din grecescul ιλαρος " (hilaros), care înseamnă „vesel".

Sfântul Ilarion cel Mare

Prăznuirea lui se face în ziua de 21 octombrie.

Sfântul Ilarion cel Mare (291 - 371) este un mare pustnic al monahismului din secolul al IV-lea. A trăit în Egipt, Palestina şi Cipru.

Sfântul Ilarion s-a născut în anul 291 în satul palestinian Tabatha. Trimis în Alexandria la studii, s-a familiarizat cu credința ortodoxă şi s-a botezat acolo. După ce a auzit despre vieţuirea asemeni îngerilor a Sfântului Antonie cel Mare (prăznuit în 17 ianuarie), Ilarion a plecat să-l întâlnească şi să învețe de la el cele plăcute lui Dumnezeu. Însă curând s-a întors acasă pentru moartea părinților săi şi împărțind tot ce i-a rămas săracilor, Ilarion s-a dus în deşertul din vecinătatea oraşului Maium (Maiuma). L-a vizitat însă pe avva Antonie de mai multe ori, una din aceste întâlniri fiind relatată de o apoftegmă din Patericul egiptean:

În deşert, călugărul s-a luptat mult cu gândurile necurate, cu risipirea minții, cu patimile trupului, dar pe toate le-a învins cu munca fizică grea, post şi rugăciune neîncetată. În timpul rugăciunii el auzea copii plângând, femei tânguindu-se, lei răgind şi alte dobitoace făcând gălăgie. Sfântul a înțeles meşteşugirile răului care căuta să-l izgonească din pustie dar rugăciunea puternică l-a ajutat să depăşească frica. Odată, nişte hoți l-au atacat pe Ilarion şi numai cu puterea cuvântului sfântul i-a îndreptat de la viața păcătoasă pe care o duceau.

În scurt timp, toată Palestina a auzit de sfântul pustnic. Domnul l-a învrednicit pe Sf. Ilarion cu puterea izgonirii duhurilor necurate, eliberând cu harul primit multe suflete din legăturile vrăjmaşului. Bolnavii veneau la Sf. Ilarion pentru vindecare şi acesta îi slobozea tămăduiți la casele lor, fără să le ceară plată, spunând că harul lui Dumnezeu nu era de vânzare.

Harul său era într-atât de mare încât numai după mirosul omului sau al hainei ce o purta, sfântul ştia felul patimii care robea sufletul omului.

Sfântul Ilarion cel Nou

Biserica Ortodoxă îl serbează atât la 28 martie, cât şi la 6 iunie.

Sfântul Ilarion cel Nou s-a născut în jurul anului 773. La vârsta de 20 de ani, Ilarion se hotărăşte să plece de la casa părinților, pentru a primi haina monahală în mănăstirea cuviosului Isihie, de lângă Constantinopol. Mai apoi, va părăsi acest loc pentru a veni la mănăstirea Dalmatului, unde în acea perioadă locuia Sfântul Grigorie Decapolitul, căruia îi devine ucenic.

În anul 813 Ilarion a sugerat împăratul Leon al V-lea Armeanul (813-820), să cinstească icoanele cum se cuvine, motiv pentru care va fi supus la multe chinuri.

Leon Armeanul al V-lea, împăratul care a reînceput lupta împotriva icoanelor a fost omorât cu sabia de propriile lui gărzi chiar în locul în care el a aruncat din biserică icoana Mântuitorului la pământ.

Dupa moartea acestuia, la conducerea imperiului vine împăratul Mihai al II-lea Rangabe (820-829), care îi eliberează pe toți cei care pătimiseră în temnițe din cauza luptei împotriva sfintelor icoane.

Când pe scaunul imperial va urca fiul lui Mihai, Teofil (829-842), Sfântul Ilarion cel Nou va fi exilat pe insula Afusiei, până când la putere a venit binecredincioasa împărăteasă Teodora (842-856), care a reintrodus icoanele în Biserică şi a permis convocarea unui sinod în martie 843, la Constantinopol. Hotărârile acestui sinod sunt citite în Biserică, în prima duminică din postul Sfintelor Paşti, numită de atunci Duminica Ortodoxie, ca amintire a biruinței Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor.

Se pare că a murit în jurul anului 845.

ILDIKÓ (f)

Varianta ungurească a numelui românesc Ileana.

Eventual, o formă a numelui Hilda. Acest nume a fost purtat de către ultima soție a lui Attila Hunul.

ILEANA (f)

Provine de la expresia ebraică care înseamnă „răspunsul Domnului”.

Forma tradițională românească pentru ELENA.

ILIE (m)

Forma românească pentru ELIAS înrudit cu ELIJAH. Derivă de la אֵלִיָּהוּ ('Eliyyahu) care înseamnă „Dumnezeul meu este YAHWEH” (YAHWEH este Dumnezeu în ebraică). Ilie a fost un profet din secolul al IX - lea Î.H., în timpul Regelui Ahab şi al Reginei Jezebel. În Vechiul Testament, se relatează cum el s-a dus în Rai într-o caleaşcă de foc.

ILINCA (f)

Forma feminină pentru ILIE.

ILONA (f)

Varianta ungurească a numelui ELENA.

IMRE (m)

Varianta magiara a numelui Emeric.

Acesta a fost numele unui maghiar din secolul al XI - lea, fiul lui Saint Iştvan, care este cunoscut ca Emeric.

INGRID (f)

Numele Ingríðr care semnifică „Ing este frumoasă”.

Ing era numele unei zeități nordice.

INOCENTIU (m)

Varianta numelui INNOCENT.

Numele latinesc Innocentius a fost derivat din innocens „nevinovat”. Acesta a fost numele mai multor sfinți, fiind purtat de 13 papi, inclusiv Inocențiu al III, un conducător politic puternic şi organizator al Cruciadei a IV.

IOACHIM (m)

Din limba ebraică, semnifică stabilit de Dumnezeu.

Derivă din numele IOAKEIM, care la rândul său derivă de la numele JOACHIM.

În conformitate cu Evanghelia apocrifă a lui James, Sfântul Ioachim a fost soțul Sfintei Ana şi tatăl Fecioarei Maria. Datorită popularității sale în Evul Mediu, numele a intrat în uz general, în Europa creştină (deşi nu a fost niciodată un nume comun în Anglia).

IOAN (m)

Derivat de la „Yochana", nume evreiesc, însemnând „binecuvântarea Domnului sau Dumnezeu este milos".

Scriere originală: Йоан (bulgară).

Varianta românească şi galeză pentru ION. De asemenea, este şi varianta de scriere a numelui bulgăresc YOAN.

Ioan Botezătorul (în ebraică יוחנן, Yo□anan, uneori Yo□anan ben Za□ariya, Ioan fiul lui Zaharia) este una din figurile centrale ale creştinismului şi islamului; predicator şi botezător pe malurile râului Iordan; înainte-mergătorul, vestitorul şi botezătorul lui Isus; este numit de Isus „cel mai mare dintre cei născuți dintre femei", iar Biserica Creştină îl cinsteşte ca pe cel mai mare dintre sfinți.

În fiecare an, pe 7 ianuarie, sărbătorim Soborul Sfântului Ioan Botezătorul, zi în care îl cinstim pe cel care l-a botezat pe Hristos în Iordan. Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminției lui Aaron. Naşterea proorocului Ioan s-a petrecut cu şase luni înaintea naşterii lui Iisus. Naşterea sa a fost vestită de către îngerul Gavriil, preotului Zaharia, în timp ce acesta slujea la templu, iar datorită faptului că nu a dat crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia va rămâne mut până la punerea numelui fiului său.

Răspunsul la întrebarea „Cum ajunge să-L cunoască Sfântul Ioan Botezătorul pe Hristos?", îl găsim la Evanghelistul Ioan (în 1, 34), care redă mărturia Botezătorului: „Cel ce m-a trimis pe mine să botez cu apă, Acela mi-a spus: Peste care vei vedea Duhul pogorându-Se şi rămânând peste El, Acesta este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Şi am văzut şi mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu" (în 1, 33-34).

Sfântul Ioan Botezătorul a început să predice, pe când Pontiu Pilat era procuratorul Iudeii (Luca 3, 1-2). El a avut menirea de a pregăti poporul pentru primirea lui Mesia şi de a-L descoperi pe Acesta şi a-L face cunoscut lui Israel.

Evangheliile relatează cum Ioan Botezătorul îl botează şi pe Isus care vine la el pentru a împlini planul lui Dumnezeu, moment în care Duhul Sfânt se pogoară asupra lui Isus ca un porumbel, acesta fiind recunoscut ca Fiu bineplăcut înaintea lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul îl recunoaşte pe Isus ca fiind mielul lui Dumnezeu ce ridică păcatul lumii, care era înaintea lui, pe care l-a făcut cunoscut, şi care va boteza cu Duh Sfânt, relatează evanghelia lui Ioan. Acestui moment îi urmează ispitirea lui Isus.

Ioan Botezătorul ne poate fi tuturor îndreptar spre a birui mândria. Trebuie să reținem că avem capacitatea de a ieşi din noi şi a ne jertfi pentru aproapele nostru. Din Evanghelia după Marcu, aflăm că Sfântul Ioan Botezătorul era îmbracat în haină din păr de cămila, încins cu o curea de piele şi că se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică.

Din Evanghelie cunoaştem că Irod, la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei de naştere, a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. Ioan îl mustrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. În ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase şi plăcuse oaspeților şi îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca răsplată.

După moarte trupul lui Ioan Botezătorul ar fi fost dus de susținătorii săi în localitatea Sebastia (azi în Cisiordnia), unde ar fi fost îngropat. Împăratul roman anticreştin Julianus Apostata (360-363) ar fi ars rămăşițele lui Ioan Botezătorul, împrăştiindu-i cenuşa. Capul ar fi fost salvat şi dus la Alexandria (Egipt), apoi la Constantinopol (Turcia), de unde a fost dus în provincia Poitou (Franța) de către regele francon Pippin III (715-768. Din trup ar mai fi rămas nearse numai un braț şi un deget.

Biserica a închinat lui Ioan şase sărbători: zămislirea (23 septembrie), naşterea (24 iunie - sărbătoarea numită Drăgaică sau Sânzienele), soborul (7 ianuarie - ziua Sfântului Ioan ca botezător al Domnului), tăierea capului (29 august), prima şi a doua aflare a capului (24 februarie) şi a treia aflare a capului (25 mai).

Ioan Evanghelistul (în ebraică יוחנן, Yo□anan), este considerat în mod tradițional autorul Evangheliei după Ioan. Teologia tradițională (catolică şi ortodoxă) îl consideră una şi aceeaşi persoană cu apostolul Ioan, totodată autor nu numai al evangheliei care îi poartă numele, ci şi al epistolelor lui Ioan şi al Apocalipsei după Ioan. Simbolul său este vulturul. Ioan a fost un pescar dintr-un sat de pe malul nordic al lacului Genesareth (Palestina, azi Israel). Părinții lui ar fi fost Zebedeus şi Maria-Salomeea. A fost - potrivit tradiției - fratele mai mic al apostolului Iacob cel Bătrân.

Ioan Evanghelistul este sărbătorit la data de 8 mai în calendarul ortodox şi greco-catolic, iar la 27 decembrie în calendarul romano-catolic, lutheran şi anglican.

Ioan Chrysostom, consacrat în română ca ***Ioan Gură de Aur,*** (n. 347 în Antiohia – d. 407), a fost arhiepiscop de Constantinopol, una din cele mai importante figuri ale patrologiei creştine, considerat sfânt deopotrivă în Biserica Răsăriteană şi în Biserica Apuseană, care îl venerează cu titlul de doctor al Bisericii.

Sf. Ioan Gură de Aur s-a născut la Antiohia, în jurul anului 354, din părinții Secundus - mare dregător militar care a murit la scurt timp după naşterea sa, şi Antusa - descendentă dintr-o bogată familie creştină. Rămasă văduvă la numai 20 ani, ea s-a dedicat cu râvnă şi perseverență educației fiului ei, renunțând la recăsătorire. Primele elemente ale educației creştine, Ioan le-a primit de la mama sa Antusa. Educația clasică a primit-o de la retorul Libaniu şi de la filosoful Andragatiu, primind valorile retoricii ale clasicilor greci. Se pare că a studiat şi dreptul, întrucât ar fi pledat câtva timp. S-a călugărit în anul 368. A trăit într-o peşteră lângă Antiohia. A fost botezat târziu, probabil în jurul anului 372, de Meletie, episcop de Antiohia. În scurtă vreme, a fost făcut citet. Sf. Ioan Gură de Aur a început să practice ascetismul acasă. În 374, după moartea mamei sale Antusia, Ioan a putut să dea curs dorinței sale arzătoare pentru asceză. El s-a retras în munții Antiohiei, unde a dus patru ani o viață severă sub conducerea unui ascet, iar după aceea, s-a retras doi ani într-o peşteră. În 380 s-a înapoiat la Antiohia, iar în 381, Meletie l-a făcut diacon. Timp de 10 ani, înaintea diaconatului, el a fost preocupat de problema monahismului şi a fecioriei, cărora le-a consacrat mici tratate. Tratatul său "Despre preoție", scris

în cei şase ani de diaconat, este o capodoperă a literaturii patristice în care Sfântul Ioan Chrysostom om scoate în evidență sublimitatea Tainei Preoției.

Sf. Ioan a fost preoțit de episcopul Flavian în 386 şi a primit misiunea de predicator.

Sfântul Ioan din Nepomuk (cehă: Jan Nepomucký, germ.: Johannes von Nepomuk) (n. cca 1345 - d. 20 martie 1393 Praga), este un preot şi martir, probabil de origine germană, născut sub numele „Johannes Welflin" în „Pomuk", localitate din Boemia de Vest.

Papi:

- Papa Ioan I (523-526), *Papa Ioan al II-lea* (533-535), *Papa Ioan al III-lea* (561-574), *Papa Ioan al IV-lea* (640-642), *Papa Ioan al V-lea* (685-686), *Papa Ioan al VI-lea* (701-705), *Papa Ioan al VII-lea* (705-707), *Papa Ioan al VIII-lea* (872-882), *Papa Ioan al IX-lea* (898-900), *Papa Ioan al X-lea* (914-928), *Papa Ioan al XI-lea* (931-935), *Papa Ioan al XII-lea* (955-964), *Papa Ioan al XIII-lea* (965-972), *Papa Ioan al XIV-lea* (983-984), *Papa Ioan al XV-lea* (985-996), *Papa Ioan al XVI-lea* (997-998), *Papa Ioan al XVII-lea* (1003), *Papa Ioan al XVIII-lea* (1004-1009), *Papa Ioan al XIX-lea* (1024-1032), *Papa Ioan al XXI-lea* (1276-1277), *Papa Ioan al XXII-lea* (1316-1334), *Papa Ioan al XXIII-lea* (1958-1963).

Regi ai Portugaliei: *Ioan I de Aviz* (1385-1433), *Ioan al II-lea de Aviz* (1481-1495), *Ioan al III-lea de Aviz* (1521-1557), *Ioan al IV-lea de Braganca* (1640-1656), *Ioan al V-lea de Braganca* (1706-1750), *Ioan al VI-lea de Braganca* (1816-1826).

Rege a Sardiniei şi Siciliei: *Ioan de Castilia* (1420-1479).

Duci de Bretagne: *Ioan I cel Roşcovan* (1237-1286), *Ioan al II-lea* (1286-1305), *Ioan al III-lea cel Bun* (1312-1341), *Ioan al IV-lea de Montfort* (1365-1399), *Ioan al V-lea cel Viteaz* (1399-1442).

Duci de Burgundia: Ioan fără Frică (1404-1419), Ioan (1419-1467).

Regi ai Suediei: *Ioan I Sverker* (1216-1222), *Ioan al II-lea de Oldenburg* (1497-1501) (acelaşi cu regele Ioan I al Danemarcei), Ioan al III-lea Wasa (1568-1592).

Regi ai Ungariei (Janos): *Ioan I Zapolya* (1526-1540 (acelaşi cu voievodul Ioan I al Transilvaniei).

Voievozi ai Transilvaniei: *Ioan (1273), Ioan Tamasi* (1403-1409) (împreună cu Iacob Lackfi), *Ioan de Hunedoara* (1441-1448), *Ioan de Rozgony* (1449-1460), *Ioan Pongracz de Dindeleag* (1462-1476), *Ioan de Szentgyorgy şi de Bozin* (1465-1467), *Ioan I Zapolya* (1510-1526) (acelaşi cu regele Ioan I al Ungariei).

Principe a Transilvaniei: *Ioan Kemeny* (1661-1662).

Domni ai Ţării Româneşti: *Ioan Mavrocordat* (1716-1719), *Ioan Vodă cel Cumplit.*

Domni ai Moldovei: *Ioan Joldea* (1552), *Ioan cel Viteaz* (1572-1574), *Ioan Potcoavă* (1577), *Ioan al II-lea al Moldovei* (Despot Vodă), *Ioan (Iancu) Sasul* (1579-1582), *Ioan Mavrocordat* (1743-1747).

Mari cneji de Moscova (Ivan): *Ioan I Danilovici Kalita* (d. 1340), *Ioan al II-lea Ivanovici cel Frumos* (1326-1359), *Ioan al III-lea Vasilievici cel Mare* (1440-1505).

Mari cneji de Reazan (Ivan): *Ioan I Iaroslavici* (1308 - 1327), *Ioan al II-lea Korotopol* (1327 - 1342), *Ioan al III-lea Aleksandrovici* (c. 1343 - 1350), *Ioan al IV-lea Fedorovici* (1427 - 1456), *Ioan al V-lea Vasilievici* (1483 - 1500), *Ioan al VI-lea Ivanovici* (1500 - c. 1520).

Ţari ai Rusiei: *Ioan al IV-lea Vasilievici cel Groaznic* (1530-1584) (acelaşi cu primul ţar al Rusiei Ioan al IV-lea al Rusiei), *Ioan al V-lea Alexeevici* (1666-1696 - ţar al Rusiei, fiul ţarului Alexei Mihailovici), *Ioan al VI-lea Antonovici* (1740-1764).

Ţari ai Bulgariei (Ioaniţă, Ivan): *Ioan Caloian Asan* (1197-1207), *Ioan al II-lea Asan* (1218-1241), *Ioan al III-lea Asan* (1279).

Sărbătorirea onomasticii:

Din totalul de ***1.974.231 de români, care şi-au sărbătorit onomastica în data de 7.01.2011, de Sfântul Ioan,*** 1.452.203 sunt bărbaţi şi 522.028 sunt femei, potrivit statisticilor Ministerului Administraţiei şi Internelor.

Dintre bărbaţi 537.230 poartă prenumele ***Ioan,*** 435.358 poartă prenumele ***Ion*** şi 305.368 poartă prenumele ***Ionuţ,*** 147.454 poartă prenumele ***Ionel,*** 22.016 poartă prenumele ***Nelu*** şi 4.777 poartă prenumele ***Ionică.***

Numele Sfântului Ioan este purtat şi de 522.028 de femei. Dintre acestea, 366.588 poartă prenumele ***Ioana***, 137.388 poartă prenumele ***Ionela,*** 11.399 poartă prenumele ***Nela*** şi 6.653 poartă prenumele ***Ionelia***.

IOANA (f)

Scriere originală: Йоана (bulgară).

Forma feminină românească pentru ION. De asemenea, este şi varianta de scriere a numelui bulgăresc YOANA.

IOLANDA (f)

Forma italiană, portugheză şi românească pentru YOLANDA,

Derivat de la latinul Violante, la rândul lui derivat din viola „violeta”. Poate avea şi origine germană. A fost numele Contesei din Vianden, Luxembourg, care s-a retras într-o mănăstire, împotriva dorinţelor părinţilor.

ION (m)

Derivă de la Iohannes, forma latină a numelui grecesc Ιωαννης (Ioannes), el însuşi derivat de la numele ebraic יְהוֹחָנָן (Yochanan) care înseamnă „Domnul este milostiv". Popularitatea acestui nume se datorează sfântului Ioan Botezătorul, care a fost considerat precursor al lui Isus Hristos şi apostolului Ioan, care a fost, considerat în mod tradițional autor al Evangheliei a 4-a si a Revelației.

Acest nume a fost inițial folosit mai frecvent în rândul creştinilor de Est, în Imperiul Bizantin, fiind folosit în Europa de Vest, după prima cruciadă. În Anglia a devenit extrem de popular: în Evul Mediu târziu fiind dat la aproximativ o cincime din băieți care s-au născut.

Numele (în forme diferite) a fost purtat de 21 de Papi şi opt împărați bizantini, precum şi regi Anglia, Franța, Suedia, Danemarca, Polonia, Portugalia, Bulgaria, Rusia şi Ungaria.

Acesta a fost, de asemenea, un nume purtat de către poetul John Milton (1608-1674), filosoful John Locke (1632-1704), părintele fondator şi preşedintele american John Adams (1735-1826), poetul John Keats (1795-1821) şi muzician John Lennon (1940-1980).

Personalități din România:

Ion Creangă (n. 1 martie 1837, Humuleşti; d. 31 decembrie 1889, Iaşi) a fost un scriitor român. Recunoscut datorită măiestriei basmelor, poveştilor şi povestirilor sale, Ion Creangă este considerat a fi unul dintre clasicii literaturii române mai ales datorită operei sale autobiografice Amintiri din copilărie.

Ion C. Brătianu (n. 2 iunie 1821, Piteşti; d. 16 mai 1891, satul Florica, județul Argeş) a fost un om politic român, născut la Piteşti în Țara Românească. A urmat cursurile primare la Piteşti avându-l ca dascăl pe Nicolae Simonide. A intrat în armata munteană în 1838 şi a vizitat Parisul pentru a studia. Întors în Muntenia, a luat parte, împreună cu prietenul său, C.A. Rosetti şi alți politicieni proeminenți, la rebeliunea română din 1848, fiind prefect al poliției în guvernul provizoriu al acelui an.

Ion Victor Antonescu (n. 2 iunie 1882, Piteşti, d. 1 iunie 1946, închisoarea Jilava) a fost un ofițer de carieră, general şi politician român, şeful secției de operații a Marelui Cartier General al Armatei în primul război mondial, ataşat militar la Londra şi Paris, comandant al Şcolii Superioare de Război, şef al Marelui Stat Major şi Ministru de Război, iar din 4 septembrie 1940 până în 23 august 1944 a fost prim-ministru al României şi „Conducătorul Statului". Antonescu a decis intrarea României în cel de-al Doilea Război Mondial („Sfântul război pentru reîntregirea teritorială"), de partea puterilor Axei, pe baza promisiunilor lui Hitler că teritoriile româneşti cedate în 1940, sub presiunile Germaniei în urma pactului Ribbentrop-Molotov, vor fi retrocedate.

Ion Ghica (n. 12 august 1816, Bucureşti; d. 22 aprilie 1897, Ghergani, județul Dâmbovița) a fost o personalitate marcantă a celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea, academician, autor, diplomat, matematician, om politic şi pedagog român de origine aromână[necesită citare], prim-ministru al României de două ori, între 1866 şi 1867, respectiv între 1870 şi 1871, preşedintele Academiei Române de patru ori (1876 - 1882, 1884 - 1887, 1890 - 1893 şi 1894 - 1895).

Ion Heliade-Rădulescu (n. 6 ianuarie 1802, Târgovişte — d. 27 aprilie 1872, Bucureşti) a fost un scriitor, filolog şi om politic român, membru fondator al Academiei Române şi primul său preşedinte, considerat cel mai important ctitor din cultura română prepaşoptistă.

Ion Caraion (pseudonimul literar al lui Stelian Diaconescu) (n. 24 mai 1923, județul Buzău – d. 21 iulie 1986, Lausanne) a fost un scriitor român.

IONEL (m)
Variantă a numelui de alint pentru ION.

IONELA (f)
Forma feminină pentru ION.

IONUȚ (m)
Variantă a numelui de alint pentru ION.

IOSIF (m)
*Scriere originală: И*осиф (rusă), Ιωσηφ (greacă).
Pronunție: ee-O-vezif (rusă), YO-vezif (limba română).
Forma rusească, română şi greacă pentru JOSEPH.

Variante: □□□□□ (Ioseb), Iosephus, Josephus, Ιώσηπος (Iōsēpos), Ιωσήφ (Iōsēph), Iosif, *И*осиф (Iossif), Осип (Osip), Joseph, Joé, Jozef, Josef, Joseph, Jozeph, Jozefus (Jozephus, Josefus, Josephus), Jos, Joop, Joep, Joosef, Joosep, Jooseppi, József, Jóska, Joschi, José, José, Joseba, Josepe, Josef, Josef, Joseph, Jósef, Joselinho, Joselito, Josep, Josephe, Josиф (Josif), Josip, Juozapas, Juozas, Jozefo, Jussuf, Yussuf, فسوي (Yousef).

Iosif din Nazaret

Iosif este un personaj din Noul Testament, soțul Fecioarei Maria. Potrivit Evangheliei după Matei şi celei după Luca, Iosif se trage din tribul lui Iuda, din neamul şi casa lui David, fiind astfel legătura între neamul regesc şi Christos. Iosif era logodit cu o fecioară numită Maria, despre care s-a aflat că a zămislit de la Duhul Sfânt. Iosif, după cum spune Evanghelia, „fiind drept şi nevoind s-o dea pe față, a voit s-o lase pe ascuns”, dar un înger îi apare în vis şi-i risipeşte temerile. Atunci, Iosif o ia la el pe Fecioara Maria, care l-a născut pe Isus (Mt 1, 20-25).

Ultima dată este menționat în Evanghelie cu ocazia pelerinajului la Ierusalim, când Isus, în vârstă de 12 ani, s-a pierdut de părinții săi. Maria şi Iosif îl caută trei zile, după care îl găsesc în Templu, în mijlocul învățaților (cf. Lc 2, 41-50).

Cinstirea publică a Sfântului Iosif începe, în Apus, în sec. XIV-XV. Sărbătoarea lui (19 martie) a fost introdusă în calendarul romano-catolic în 1621. Papa Pius al IX-lea l-a declarat patron ocrotitor al Bisericii.

Sfântul Iosif, ales de Dumnezeu să fie imaginea sa în fața Fiului său unul-născut, să exprime curăția şi sfințenia sa incomparabilă, care-l separă de

orice creatură vizibilă; acesta e motivul pentru care el este patronul sufletelor ascunse şi necunoscute.

Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partos

S-a născut în 1568, în oraşul Raguza din Dalmația, pe malul Mării Adriatice, din părinții Ioan şi Ecaterina, la botez primind numele Iacob. După moartea tatălui său, s-a mutat împreună cu mama sa în Ohrida, la sud de Dunăre. Când a împlinit vârsta de 15 ani a intrat la mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida, iar la vârsta de 21 de ani ajunge, la Mânăstirea Pantocrator, de pe muntele Athos unde s-a calugărit şi a primit numele de Iosif. La cererea patriarhului de Constantinopol este trimis egumen în Adrianopol. În anul 1650 este trimis de patriarhia din Constantinopol ca mitropolit al Timişoarei.

Semne şi minuni.

Îmbrăcat în odăjdii, Sfântul Mitropolit a ieşit din catedrală şi s-a întors cu fața spre foc privind prăpădul, pe care vântul l-a adus aproape de biserică. Apoi căzând în genunchi pe treptele dumnezeiescului locaş şi plecându-şi fruntea la pământ, s-a rugat aşa îndelung, iar în timp ce ruga, nori negrii au adus o ploaie ca un potop care, a stins focul şi a spălat urmele prăpădului. Când s-a ridicat din genunchi, odăjdiile lui erau uscate, neatinse de nici un strop de ploaie. Plecând la reşedință s-a închis în chilia lui şi trei zile n-a mai ieşit din ea. Iar când a ieşit şi s-a arătat la lume, avea semnul Sfintei Cruci ars pe dosul palmei de la mâna stângă, semn ce strălucea ca aurul curat pe care l-a purtat până la trecerea la cele veşnice.

La mănăstirea Partoş, la rugămintea credincioşilor Sfântul Mitropolit a răspuns cu dragoste: „Nu-mi cereți mie vindecare, ci credeți vindecătorului de oameni, Domnul nostru Iisus Hristos, rugați-vă Lui şi vă veți vindeca”. S-a aşezat în mijlocul lor, a îngenunchiat şi s-a rugat cu lacrimi, iar când s-a ridicat şi a intrat în biserică, 11 ologi şi bolnavi s-au însănătoşit.

Ajungând în Timişoara, Sfântul Iosif a fost întâmpinat de Iovan Capra, un argintar care era olog de 20 de ani, pe care l-a vindecat îndată. La vederea acestei minuni s-au uimit şi turcii care veniseră în întâmpinarea lui şi i s-au închinat cu evlavie.

În anul 1653 s-a retras la Mănăstirea Partos, aproape de Timişoara, unde a mai trăit trei ani.

În anul 1956 moaştele sale au fost strămutate în Catedrala mitropolitană din Timişoara.

Sfântul Sinod a aprobat în anul 1997, ca Sfântul Ierarh Iosif cel Nou să fie patron al pompierilor.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, l-a trecut în rândul sfinților pe data de 28 februarie 1950. Este sărbătorit în data de 15 septembrie.

Personalități:

Iosif Isakovici Badeev (în rusă Иосиф Исаакович Бадеев (Суслик)) (n. 1880, oraşul Orhei, Basarabia - d. 1937) a fost un politician sovietic, care a îndeplinit funcția de secretar executiv al Comitetului Regional Moldova al Partidului Comunist din Ucraina (1924-1928);

Iosif Aleksandrovici Brodski (rusă Иосиф Александрович Бродский; n. 24 mai 1940, Sankt Petersburg, URSS - d. 28 ianuarie 1996, New York, SUA) a fost un poet, eseist şi dramaturg rus, laureat al premiului Nobel pentru Literatură;

Iosif Gheorghian (n. 29 august 1829, Botoşani; d. 24 ianuarie 1909, Bucureşti) a fost un cleric, care a deținut în două rânduri demnitatea de mitropolit-primat al Bisericii Ortodoxe Române (1886-1893, 1896-1909);

Iosif (Ioan) Goldiş (n. 17 februarie 1836, Socodor, Arad - d. 23 martie 1902, Arad) a fost un episcop român, membru corespondent (1882) al Academiei Române;

Iosif Iacobici (n. 8 decembrie 1884, Alba Iulia - d. 11 martie 1952, Aiud) a fost un general român, care a deținut funcțiile de ministru de război şi şef al marelui stat major al armatei române la începutul celui de-al doilea război mondial.

IRIMIA (m)

Provine din cuvântul de origine ebraică Yirmeyahu = Dumnezeu s-a ridicat.

IRINA (f)

De la „eirene”,

*Scriere originală: И*рина (rusă, bulgară, macedoneană). Derivat de la grecescul Ειρηνη (Eirene), nume grec însemnând „paşnică sau pace”. A fost zeița păcii în mitologia greacă, una dintre Ωραι (Horai). Acest nume a fost purtat de prima femeie care a condus Imperiul bizantin.

IRMA

De la „irmen”, vechi nume germanic, însemnând „universal”.

ISA (f şi m)

Scriere originală: عيسى **(arabă).**

Forma prescurtată pentru ISABEL sau ISAIAH (Isaia).

ISAAC (m)

Pronunție: IE-zak (engleză).

Origine ebraica. Deriva de la numele ebraic יִצְחָק (Yitzchaq), care înseamnă „el râde”.

Persoanalități care au purtat acest nume:

Isac (personaj biblic). Isac (lb. ebraică: יִצְחָק,Itzhak, transcriere standard Yitzchaq, tiberiană Yişhāq „el râde”); arabă: إسحٰق, Is□āq; este un personaj biblic. Conform Genezei, a fost singurul fiu al lui Avraam şi al Sarei, soțul Rebecăi şi tatăl lui Esav şi al lui Iacov;

Isac cel Mare (340-439), teolog, traducător al bibliei, întemeietorul bisericii armene, declarat sfânt;

Isac dalmațianul (secolul IV), călugar bizantin, poate de origine siriană, patronul protector a lui Petru cel Mare. Îi este consacrată catedrala Sfântul Isac din Sankt Petersburg;

Isac sirianul, Isac din Ninive (secolul VII), călugar ascet, teolog creştin sirian, născut în zona Qatarului de astăzi;

Isaac al II-lea (gr.Isaakios Ánghelos), împărat bizantin;

Isaak Abarbanel (Iṭhak Abarbanel, 1437 - 1508), om de stat, filozof, teolog, exeget şi om de afaceri evreu originar din Portugalia, a trăit în Portugalia, Spania şi Italia;

Isaac Albéniz compozitor şi pianist;

Isaac Asimov (1920–1992), scriitor american, evreu;

Isaac Bashevis Singer, (Itzhok Bashevis Singer, 1904 - 1991), scriitor în limba idiş şi engleză, evreu, a trăit în Polonia şi SUA, laureat al premiului Nobel pentru literatură;

Isaak Dunaievski, (1900 - 1950), compozitor sovietic rus, evreu, originar din Ucraina;

Isaac Hayes (1942 - 2008), cântăreț american de muzică soul, de etnie afro-americană;

Isaak Levitan,(1860-1900), pictor rus, evreu;

Isaac Newton (1643-1727), fizician, matematician, filozof şi teolog englez;

Isaac Stern (1920-2001), violonist american, evreu, originar din Ucraina;

Yitzhak Rabin, (1922-1995) general şi om politic israelian, a fost prim ministru, laureat al premiului Nobel pentru Pace, asasinat de un student extremist de dreapta.

ISABEL (f)

Cel mai probabil este forma spaniolă medievală pentru ELIZABETH (Elisabeta), deşi unele teorii susțin că derivă de fapt de la un nume semitic, însemnând „fiica lui BAAL". Au purtat acest nume, regina din Castilia şi Portugalia şi o regină a Angliei.

ISABELA (f)

Forma latină pentru ISABEL.

ISABELL (f)

Varianta pentru ISABEL.

ISABELLA (f)

Pronunție: iz-a-BEL-a (engleză).
Forma latină pentru ISABEL.

ISAIA (m)

Forma italiana pentru ISAIAH.

De la numele ebraic יְשַׁעְיָהוּ (Yesha'yahu) care înseamnă „Domnul este mântuire".

Isaia a fost un profet, care a trăit în secolul al VIII – lea Î.Hr, despre care se presupune că este autorul Cărții lui Isaia.

ISIDOR (m)

*Scriere originală: И*сидор (rusă).

Forma germană şi rusească pentru ISIDORE.

Variantă a numelui ISIDORE.

Derivă de la numele grecesc Ισιδωρος (Isidoros) care înseamnă „darul lui Isis", de la numele zeiței egiptene ISIS, combinat cu grecescul δωρον (Doron) „cadou".

Saint Isidor de Sevilla a fost un arhiepiscop, istoric şi teolog.

ISIDORA (f)

*Scriere originală: И*сидора (rusă, sârbă).

Pronunție: iz-i-DOR-a(engleză),ee-zee-DO-rah (italiană), ee-vezi-DHO-rah (spaniolă).

Forma feminină pentru ISIDOR.

IUDITH (f)

Yehudit din limba ebraică care înseamnă femeie din Iudeea.

IULIA (f)

Derivat de la expresia latină care înseamnă „descendentul zeului Jupiter".

Forma feminină pentru IULIU.

IULIAN (m)

Varianta românească pentru IULIU.

IULIANA (f)

Varianta feminină pentru IULIAN.

IULIU (m)

Forma românească pentru JULIUS (Iuliu). Posibil derivat de la grecescul ιουλος (ioulos) „cu mustața pufoasă". Poate proveni de la numele zeului roman JUPITER.

Gaius Iulius Cezar a fost conducătorul Romanilor şi un deosebit comandant militar, care a extins limitele imperiului până în Galia.

A fost şi numele a 3 Papi.

IUSTINA / IUSTIN (f şi m)

De la „justinus", nume latin care înseamnă „cel care gândeşte corect".

IVAN (m) - Varianta slavă a numelui Ion.

JASPER (m)

Pronunție: JAS-pər (în engleză).

Provine de la numele rocii Jasp, din limba persană, care înseamnă trezorier.

Mai este echivalat că şi o piatră prețioasă. Acest nume a fost atribuit în mod tradițional unuia dintre oamenii înțelepți (cunoscut sub numele de Magi, sau cei trei regi), despre care spune ca l-au vizitat pe Isus după ce s-a născut.

Acesta a fost folosit ocazional în lumea vorbitoare de limbă engleză, încă din Evul Mediu.

JOHN (m)

Utilizare: engleză, scrierile biblice.

Varianta în limba engleză a Iohannes, forma latină a numelui grecesc Ιωαννης (Ioannes), el însuşi derivat de la numele ebraic יְחֹנָן (Yochanan) care înseamnă „Domnul este milostiv”.

Popularitatea acestui nume se datorează sfântului Ioan Botezătorul, care a fost considerat precursor al lui Isus Hristos şi apostolului Ioan, care a fost, de asemenea, considerate în mod tradițional autor al Evangheliei.

Acest nume a fost inițial folosit mai frecvent în rândul creştinilor de Est, în Imperiul Bizantin, fiind folosit în Europa de Vest, după prima cruciadă. În Anglia a devenit extrem de popular: în Evul Mediu târziu fiind dat la aproximativ o cincime din băieți care s-au născut.

Numele (în forme diferite) a fost purtat de 21 de Papi şi opt împărați bizantini, precum şi regi din Anglia, Franța, Suedia, Danemarca, Polonia, Portugalia, Bulgaria, Rusia şi Ungaria. Acest nume a fost, de asemenea, purtat de către poetul John Milton (1608-1674), filosoful John Locke (1632-1704), părintele fondator şi preşedintele american John Adams (1735-1826), poetul John Keats (1795-1821) şi muzician John Lennon (1940-1980).

JOSEPH (m)

Scriere originală: יוֹסֵף (ebraică).

Pronunție: JO-səf (în engleză), zho-ZEF (în franceză), YO-Zef (în germană).

Derivat de la grecescul Ιωσηφ (Iosif), provenit din יוֹסֵף (Yosef), care înseamnă „el va adăuga”, în ebraică. În Vechiul Testament, Iosif este al 11-lea fiu al lui Iacob.

Pentru că era fiul lui favorit, ceilalți frați l-au trimis în Egipt şi i-au spus tatălui că a murit. În Egipt, a devenit sfătuitorul faraonului. S-a împăcat cu frații săi atunci când au venit în Egipt în timpul foametei.

A fost numele a 2 personaje din Noul Testament: soțul Mariei şi Iosif din Arimatea. De asemenea, mai mulți conducători ai Sfântului Imperiu Roman au purtat acest nume.

În Evul Mediu, datorită faptului că Iosif a fost un nume comun la evrei, nu a fost folosit de creştini, devenind popular în Spania şi Italia, iar în Anglia a devenit comun după Reforma protestantă. Personalități care au purtat acest nume sunt: autorul Joseph Conrad (1857-1924) şi dictatorul sovietic Iosif Stalin (1878-1953).

LADISLAU (m)

Variantă a numelui Vladislav.

LAILA (f)

Variantă a numeluiu HELGA.

LALA (f)

Derivat din limba slavă semnificând „lalea”.

LARISA (f)

Scriere originală: Лариса (rusă), Λαρισα (grecească veche).

Posibil derivat din numele oraşului antic Larisa din Tesalia, ceea ce însemna „cetate”. În mitologia greacă, nimfa Larisa a fost fiica lui Pelasgus.

LAURA (f)

De la „laurus” („tufă de dafin/laur”) sau de la „original din Laurentum”.

Este forma feminină a numelui latin târziu Laurus, care însemna „dafin”. În Roma antică, frunzele de dafin erau folosite pentru a alcătui ghirlandele învingătorilor.

Sfânta Laura a fost o martiră spaniolă din secolul al IX-lea, care a fost aruncată într-un vas plin cu plumb topit de către mauri. O altă purtătoare vestită a acestui nume a fost Laura Secord, o eroină canadiană în timpul războiului din 1812.

LAURENTIU (m)

Se pare că numele personal Laurenţiu, cu forma feminină Laurenţia, are la bază un cuvânt dintr-o limbă foarte veche, premergătoare limbii latine; de la aceeaşi rădăcină provine şi numele unei plante considerată nobilă, laurul cu ale cărui frunze erau încoronaţi poeţii şi învingătorii în întreceri şi războaie. Creştinii au adoptat numele Laurenţiu (încoronat cu lauri), considerând că exprimă participarea prin credinţă la biruinţa lui Cristos asupra morţii şi a păcatului.

Laurentum era un oraş din Italia antică, derivând de la laurus „laur”.

Sfântul Laurenţiu (?-258)

10 august (calendarul latin şi calendarul bizantin)

Spaniolii l-au considerat drept compatriot, pe motiv că ar fi fost născut la Huesca, localitate în provincia Aragon din nord-estul Spaniei.,

Forma de grătar a palatului de la Escurial (la 40 km de Madrid), a fost dat de împăratul Filip al II-lea (1527-1598), în cinstea Sfântului Laurenţiu ca recunoştinţă pentru o victorie dobândită de împărat în ziua de 10 august 1557.

Împăratul Valerian favorabil creştinilor a căzut sub influenţa magilor şi ghicitorilor egipteni după o nefericită expediţie în Orient, publică un edict interzicând practicarea în public a cultului creştin şi cerea tuturor clericilor să se inchine zeilor, ameninţându-i cu exilul în caz contrar. Prima victimă a acestei persecuţii a fost Sfântul Ştefan, iar Sixt a fost al doilea, urmând execuţia Episcopilor, Preoţilor şi Diaconilor în baza simplei constatări a identităţii lor, în timp ce laicii urmau să fie condamnaţi înjosirii şi muncilor forţate.

Sfântul Sixt a fost arestat şi condus, după un prim interogatoriu, la renumita închisoare Mamertine (unde au fost închişi şi Sfinţii Apostoli Petru si Pavel). Pe drum, Arhidiaconul său Lavrentie îl întâlni spunându-i în lacrimi: “Unde te duci, Părinte, fără fiul tău ? Ce jertfă te pregăteşti să aduci fără Diaconul tau? M-ai găsit cumva nedemn de aceasta? Vei refuza tu să-ţi fie alturi

pentru a-şi vărsa sângele pe cel pe care l-ai primit întru Sfintele Taine?". Episcopul îi răspunse: "Nu fiule, nu te părăsesc, dar lupte încă şi mai mari te aşteaptă. Noi, ca bătrânii, ne-am angajat într-o luptă uşoară. Dar pe tine, tânăr viguros, te asteaptă o victorie şi mai plină de glorie asupra tiranului. Nu mai plânge. Peste trei zile Diaconul îi va urma Preotului". Sfântul Sixt îi încredințează administrarea în numele său a bunurilor Bisericii. Lavrentie îşi îndeplini pe dată sarcina, împărțind bogățiile Bisericii la clerici şi la săraci.

Înainte de a i se tăia capul Sfântului Sixt pe Via Appia, Sfântul Lavrentie îi iese în cale şi îi strigă: "Nu mă lăsa, Părinte Sfânt, pentru că am împărțit deja comorile pe care mi le-ai încredințat". Soldații l-au prins şi pe Lavrentie şi l-au dus în fața tribunului Partenius. Sfântul Lavrentie în inchisoare a vindecat prin rugăciunea sa pe un orb numit Lucillus. Auzind vestea, alți numeroşi orbi alergară la el şi fură cu toții vindecați de către sfânt, care în plus îl boteza pe Ipolit împreună cu celelalte nouăsprezece persoane ce se aflau în casa lui.

Împăratul a cerut lui Laurențiu să-i predea bunurile pe care le deține Biserica, dar acesta a chemat în fața lui Valerian mulțimea de săraci pe care îi ajutase, şi i-a spus: "Iată comorile noastre, care nu scad niciodată, aduc venit totdeauna şi pot fi găsite oriunde!"

Diaconul Laurențiu a murit în ziua de 10 august a anului 258.

În limba română s-au folosit şi variantele: Lavrentie, Lavrentia, Aurentia, Arentie, popular Arvinte, iar mai recent se întâlnesc variantele: Laurian, Lauriana, Loredana, Larry, Lorenzo.

LÁSZLÓ (m)

Varianta ungurească a numelui Vladislav.

LAZĂR (m)

Scriere originală: Лазарь (rusă), Лазар (bulgară, sârbă).

Pronunție: LAH-zahr (rusă).

Forma rusească, bulgară şi sârbă pentru LAZARUS.

Numele personal Lazăr este o prescurtare a numelui ebraic Eleazar, iar acesta este format din cuvintele El=Eloham=Dumnezeu şi azar = a ajuta care împreună înseamnă „Dumnezeu a ajutat", sau mai explicit „Copil dobândit prin ajutorul lui Dumnezeu"; se dădea copiilor născuți în urma rugăciunilor, sau a unei promisiuni făcute lui Dumnezeu. Există şi forma feminină „Lazarina".

În limba română există multe variante ca nume de familii, sau locuri: Lazarul, Lăzarea, Zarea, Zorică, Zorea, Zorel, Lazur, Lazu, Laciu, Laseu, Lațco, etc.

Sfântul Lazăr (sec. I).

17 decembrie (calendarul latin)

Pe baza identității de nume între Lazăr din Betania şi Lazăr din parabola cu bogatul nemilos şi săracul plin de răni, Sfântul Lazăr (din Betania) a fost ales patron al azilelor pentru leproşi, de unde au primit şi numele de „lazarete", iar îngrijitorii leproşilor „lazariști".

Evanghelia Sfântului Ioan istoriseşte în capitolul XI despre învierea minunată a lui Lazăr, fratele surorilor Marta şi Maria, care locuiau în Betania, la

aproximativ 5 km de Ierusalim. Din relatarea Sfintei Evanghelii apare clar că creştinii din Ierusalim se duceau în procesiune la Betania în sâmbăta din ajunul Floriilor şi la mormântul lui Lazăr citeau Evanghelia ce cu multe amănunte istoriseşte învierea lui. Evanghelistul Ioan istoriseşte acest miracol şi vede în el o prevestire şi o prefigurare a învierii lui Cristos.

Casa din Betania şi mormântul au fost locuri de pelerinaj încă din prima epocă a creştinismului, după cum relatează însuşi Sfântul Ieronim. Mai târziu, pelerinii medievali afirmă că alături de mormântul lui Lazăr s-a ridicat o mănăstire, înzestrată de Carol cel Mare.

Lazăr a avut două morminte, deoarece a murit de două ori. Primul mormânt, acela din care a fost înviat de iubirea lui Cristos, a rămas gol, deoarece o tradiție veche îl consideră pe Lazăr Episcop şi martir în Cipru. În anul 900, împăratul Leon al VI-lea Filozoful, a transferat sfintele relicve ale lui Lazăr de la Kition din Cipru la Constantinopol, împreună cu cele ale surorii sale Maria Magdalena, găsite la Efes. Unele picturi vechi descoperite în insulă par să confirme prezența lui Lazăr în Cipru.

LEANDRA (f)

Varianta feminină pentru Leander.

LEANDER (f)

Scriere veche: Λεανδρος (greacă veche).

Pronunție: lee-AN-dər (în engleză).

Din greacă Λεανδρος (Leandros) care înseamnă „leu de un om” din limba greacă λεων (Leon) „leu” şi ανδρος (Andros) „de un om”. În legenda greacă Leander a fost amanta lui Hero. În fiecare noapte el a înotat peste Hellespont să o cunoască, dar s-a înecat când s-a pornit furtuna. Când Hero a văzut trupul mort ea însăşi s-a aruncat în ape şi a murit.

LELIA (f)

Varianta pentru LAELIA (Lelia).

LENA (f)

Varianta a numelui ELENA.

LENUTA (f)

Varianta românească de alint pentru ELENA.

LEO (m)

Nume latin care înseamnă „leu”, de la grecescul λεων (leon). A fost numele a 13 Papi, inclusiv Sfântul Leon cel Mare şi a şase împărați bizantini.

Un purtător celebru a acestui nume a fost Lev Tolstoi (1828-1910), un romancier rus, care a scris „Război şi pace” şi „Anna Karenina”.

Este, de asemenea, numele unei constelații şi celui de al 6-lea semn zodiacal.

LEON (m)

Varianta a numelui LEO. Leon Trotsky a fost un revolutionar comunist rus.

Scriere originală: Λεων (greacă veche).

Pronunție: lee-AHN (engleză), LE-awn (germană, poloneză).

Derivat din grecescul λεων (Leon) care înseamnă „leu". Acest nume a fost purtat de către un rege spartan.

În Anglia în timpul Evului Mediu acesta a fost un nume comun printre evrei. Un purtător faimos a acestui nume a fost *Leon Trotsky (1879-1940),* un revoluționar rus comunist.

Este si numele unei regiuni din Spania, deşi nu este cunoscută relația etimologică.

LEONA (f)

Varianta feminină a numelui LEON.

LEONARD (m)

Pronunție: LEN-ard (engleză), le-AW-nahrt (poloneză).

Înseamnă „leu curajos", derivat de la elementul germanic leon „leu" combinat cu hard „brav, curajos, îndrăzneț".

Este numele unui Sfant franc din secolul al V-lea.

LEONTIE (m)

Scriere originală: Λεοντιος (greacă veche).

Derivat din greacă λεων (Leon) care înseamnă „leu".

Acesta a fost numele mai multor sfinți şi martiri, respectiv a unui împărat bizantin din secolul al VII-lea.

LEONTINA (f)

Forma feminină pentru Leontie, derivat de la LEONTIUS.

LEOPOLD (m)

Pronunție: LE-O-pawlt (în germană), LEE-ə-Pold (în engleză), le-AW-pawlt (poloneză).

Derivat din elementele provenite din limba germană leud care înseamnă „oameni" şi bald care înseamnă „îndrăzneț". Ortografia a fost modificată datorită asocierii sale cu Leo latină „leu". Saint Leopold este considerat acum patronul spiritual al austriecilor. Acest nume a fost, purtat de doi împărați din Belgia. fiind folosit mai târziu de *James Joyce* în romanul său „Ulise" (1920), pentru personajul principal, *Leopold Bloom.*

LEONORA (f)

Varianta scurtă în limba română a numelui italian Eleanor.

LETITIA (f)

De la denumirea în limba latină târzie Laetitia care înseamnă „bucurie, fericire".

Acesta a fost numele unui sfânt, care este venerat în principal în Spania.

LIDIA (f)

Forma italiană, poloneză şi spaniolă pentru LYDIA.

LILIANA (f)
Derivat de la latinul lilium, care înseamnă „crin”.

LISA (f)
Variantă a numelui Elisabeta.

LIVIA (f)
Forma feminină pentru LIVIU. A fost numele soției împăratului roman Augustus.

LIVIU (m)
Forma românească pentru LIVIUS. Origine latină.
Poate fi derivat fie de la liveo „a invidia”, fie de la lividus „invidios”.
Titus Livius a fost un istoric roman care a scris o lucrare despre istoria Romei.

LONDRA (m)
Pronunție: LUN-dən.
Provine de la numele capitalei Regatului Unit.
Ca nume de familie a fost purtat de către scriitorul american *Jack London (1876-1916).*

LORAND (m)
Utilizare: maghiară.
Forma maghiară a numelui ROLAND, care semnifică „teren celebru”.

LORANT (m)
Utilizare: maghiară.
Forma maghiară a numelui ROLAND, care semnifică „teren celebru”.

LOREDANA (f)
Inventat de novelistul italian *Luciano Zuccoli* pentru nuvela „Iubirea Loredanei”. Probabil s-a bazat pe numele de familie venețian Loredan, derivat de la numele oraşului Loreo din Italia.

LORENA (f)
Varianta a numelui LAURA sau LORRAINE.

LOLITA (f)
Diminutivul numelui Lola.

LUBOMIR (m)
Înseamnă „pace şi dragoste” de la cuvintele slave lyub care înseamnă „iubire” şi „mir” care înseamnă pace.

LUCA (m)
Forma italiană şi românească pentru LUKE (Luca).

Luca della Robbia, a fost un sculptor renascentist din Florența.
A se vedea LUKE.

LUCAS (m)
*Forma latină pentru Loukas.*A se vedea LUCA.

LUCIA (f)
Forma feminină pentru LUCIAN. Sfânta Lucia a fost o martiră din Siracusa, căreia i-au fost scoşi ochii.

LUCIAN (m)
Forma românească a numelui LUCIANUS, care de asemenea este derivat din numele LUCIUS.

LUDMILA (f)
Înseamnă „favoarea poporului" din limba slavă, compus din elementele: lyud care înseamnă „oameni" şi mil care înseamnă „milostiv, dragă". Sfânta Ludmila a fost o prințesă din Boemia.

LUDOVIC (m)
Variantă a numelui LUDWIG .
Provine din cuvintul german Hludwig care înseamnă „luptător de seamă" compus din: hlud care înseamnă „faimă" şi wig care înseamnă „luptător".
Acesta a fost numele unui operete din 1833 a compozitorului francez *Fromental Halevy.*

LUKE (m)
Pronunție: LOOK (în engleză).
Forma în limba engleză a numelui grecesc Λουκας (Loukas), ceea ce înseamnă „din Lucania", Lucania fiind o regiune din Italia. Sfântul Luca, autorul Evangheliei a treia şi Faptele Apostolilor din Noul Testament.
Un purtător faimos fictiv a acestui nume a fost eroul Luke Skywalker din filmele „Star Wars".

LUMINIȚA (f)
Origine română, de la diminutivarea cuvântului „lumina".

MĂDĂLINA (f)
Varianta românească a numelui Magdalena.

MADISON (m)
Poate fi folosit şi ca nume de familie, care înseamnă „fiul lui Maud".
Acest nume a fost folosit ca un nume feminin în filmul „Splash", (1984), în care personajul principal a avut acest nume.
Un purtător faimos a acestui nume a fost *James Madison (1751-1836),* unul dintre autorii Constituției americane, care mai târziu a fost ales preşedinte.

MAGDA (f)
Forma prescurtată pentru MAGDALENA.

MAGDALENA (f)
Scriere originală: Магдалена (bulgară).
Înseamnă „din Magdala".
Maria Magdalena, personajul din Noul Testament, a fost numită aşa pentru că era din Magdala, un sat de lângă Marea Galileei (lacul Tiberius), „turn" în ebraică. Ea a fost curățată de Isus de spiritele rele, rămânând alături de el şi în timpul curificării şi reînvierii.

MAGDOLNA (f)
Utilizare: maghiară.
Forma maghiară a numelui Magdalena.

MAHOMED (m)
Variantă a numelui MUHAMMAD, care înseamnă „demn de laudă", derivat la rândul lui din arabă (Hamid) „pentru a lăuda".
Acesta a fost numele profetului care a fondat religia islamică în secolul VII - lea.
Numele a fost purtat de şase sultani din Imperiul Otoman (deşi numele lor sunt de obicei prezentate în ortografia turcă Mehmet).

MAIA (f)
Scriere originală: Μαια (greacă veche).
În mitologia greacă şi romană ea a fost cea mai mare dintre Pleiade, grupul de şapte stele în constelația Taurului, care erau fiicele lui Atlas şi Pleione. Fiul ei a fost Hermes.

MĂLINA (f)
Forma românească feminină pentru MALCOLM.

MANUEL (m)
Pronunție: mah-NWEL (spaniolă), mahn-oo-EL (portugheză), MAHN-oo-el (germană).
Forma prescurtată germană şi românească pentru EMANUEL şi forma spaniolă şi portugheză pentru EMMANUEL.
A fost numele a 2 regi ai Portugaliei şi a 2 împărați bizantini.

MANUELA (f)
Pronunție: mah-noo-E-lah (germană).
Forma feminină pentru MANUEL.

MARA (f)
Scriere originală: מָרָא (ebraica veche).
Înseamnă „amar" în ebraică. Variantă a numelui Maria.

MARC (m)

Variantă a numelui Mark.

Din limba latină, Mars care semnifică pe zeul Marte.

MARCEL (m)

Pronunție: mar-SEL (franceză), MAHR-tsel (poloneză).

Forma franceză, română şi poloneză pentru numele de familie roman MARCELLUS, care a fost inițial un diminutiv pentru Marcus, probabil derivat din numele zeului roman MARS.

Marcel, Marcelin, Marțial sunt diminutive ale numelui Marcus, Marcu, cuvânt care are legătură cu Mars - Marte, zeul războiului la romani; ele pot însemna „copii consacrați zeului Marte".

Sfântul Marcel (Papă, d. 309)

Este sărbătorit în fiecare an la data de 16 ianuarie conform calendarul latin.

Sfântul Marcel era la Roma Marele Pontif, care avut curajul să îl mustre aspru pe împăratul Maximilian pentru cruzimea arătată împotriva creştinilor, motiv pentru care împăratul dispune prinderea lui pe când celebra Sfânta Liturghie în casa unei patriciene romane transformând această casă într-un grajd, care s-a constatat ulterior că era aşezată exact pe locul unde astăzi se află biserica Sf. Marcel de pe Corso, biserică care deține unul din titlurile de onoare ale Romei.

Pe Marcel îl condamnă să păzească şi să îngrijească animalele; după mulți ani petrecuți în această muncă, „a adormit în pacea Domnului". Este considerat patronul grăjdarilor şi al rândaşilor.

În perioada în care era Papă, Marcel a restaurat „parohiile" romane, devastate de persecuția cruntă a lui Dioclețian, şi justa severitate față de aşa numiții „lapsi".

MARCELA (f)

Pronunție: mahr-SE-lah (spaniolă), mahr-THE-lah (spaniolă), mahr-TSE-lah (poloneză), MAHR-tse-lah (cehă).

Forma feminină pentru MARCEL.

MARGARETA (f)

Derivat de la grecescul μαργαριτης (margarites), care înseamnă „perla", probabil împrumutat din sanscrită.

Sfânta Margareta a Scoției (1046-1093).

Este sărbătorită în fiecare an la data de 16 noiembrie conform calendarul latin.

Sfânta Margareta regina Scoției s-a născut în anul 1046 în Ungaria, unde părinții ei, Eduard şi Agata, trăiau în exil, fiind alungați din Anglia de către regele Canut. După ce Canut a murit, s-au reîntors în patrie şi au fost primiți cu cinste la curtea lui Eduard Mărturisitorul, bunicul Margaretei. Dar din nou au fost siliți să fugă, din cauza războiului dintre danezi şi normanzi, ocazie cu care

Margareta l-a cunoscut pe regele Malcolm III al Scoției, cu care s-a căsătorit, devenind astfel regină, la vârsta de 24 de ani.

Din căsnicia lor s-au născut şase băieți şi două fete. Margareta a murit la 16 noiembrie 1093 în castelul de la Edinburgh şi a fost înmormântată la Dunferline, lângă marea mănăstire pe care ea însăşi o întemeiase. În anul 1294 a fost declarată sfântă.

Sfânta Margareta Maria Alacoque (1647-1690).

Margareta s-a născut la 22 iulie 1647 în Verosvres, localitate din estul Franței, nu departe de Lyon şi este al cincilea copil al soților Claudiu Alacoque şi Filiberta Lamyn. Din copilărie a manifestat o repulsie vizibilă față de cuvinte şi acte indecente, iar la vârsta de opt ani, tatăl său a murit şi mama a încredințat-o călugărițelor Clarise din Charolles. Timp de patru ani a fost țintuită la pat de o boală ce făcea ca „oasele să-mi străpungă pielea", vindecându-se miraculos.

Cu prilejul jubileului din anul 1570, călugărul franciscan care a predicat la zilele de reculegere în parohia Verosvres i-a ascultat mărturisirea şi apoi i-a dat asigurarea că este chemată la viața de mănăstire. În ziua de 19 iunie 1671, Margareta şi-a făcut testamentul, conform uzanțelor, şi a intrat în mănăstirea călugărițelor vizitandine din Paray-le-Monial.

În luna iunie a anului 1675, pe când se ruga înaintea Preasfântului Sacrament, Mântuitorul Isus i-a apărut cu inima ieşită afară din piept, arzând ca un cuptor încins de flăcări, şi i-a spus: „Priveşte această inimă care a iubit atât de mult pe oameni încât nu a cruțat nimic şi s-a consumat cu totul spre a le dovedi dragostea ce le-o port. Drept recunoştință, din partea celor mai mulți nu primesc decât ingratitudine, prin lipsa lor de respect şi prin sacrilegiile ce le săvârşesc, prin răceala şi disprețul față de prezența mea în taina sfântă a Euharistiei... Pentru aceasta îți cer ca prima vineri după a opta zi de la sărbătoarea Trupului şi Sângelui meu (Joia Verde) să fie dedicată cinstirii Inimii mele, prin primirea Sfintei Împărtăşanii şi îndeplinirea unui act de reparare a ofenselor aduse onoarei mele, adeseori rănită de purtarea nedemnă față de Preasfântul Sacrament al altarului. Îți promit că Inima mea va revărsa din belşug darurile iubirii sale divine asupra tuturor acelora care îmi vor aduce această cinstire, şi vor căuta ca şi alții să facă acest lucru".

În timpul altor extaze şi viziuni, Mântuitorul Isus i-a arătat Margaretei Maria că va acorda haruri mari şi celor care vor face actul de reparație şi vor primi Sfânta Împărtăşanie în prima vineri din fiecare lună, precum şi tuturor celor care în diferite feluri vor aduce o cinstire deosebită Inimii Sale Preasfinte.

A decedat în ziua de 17 octombrie 1690, la vârsta de patruzeci şi trei de ani. Procesul de beatificare a Margaretei Maria a început la câțiva ani după moartea ei, dar din cauza evenimentelor a trebuit să fie întrerupt de mai multe ori, până când Papa Benedict al XV-lea, în sărbătoarea Înălțării Domnului din anul 1920, a ridicat-o la cinstea sfintelor altare.

Este sărbătorită în fiecare an la data de 16 octombrie conform calendarului latin. Sărbătorirea ei a fost fixată pentru ziua de 17 octombrie, dar în calendarul nou este anticipată cu o zi, pentru a nu se suprapune amintirii Sfântului Ignațiu din Antiohia.

Acest nume a fost purtat de regina Margareta I a Danemarcei, care a unit Danemarca, Suedia, Norvegia în secolul al XIV-lea, scriitorul american Margaret Mitchell (1900-1949),care a scris „Pe aripile vântului" şi scriitorul canadian Margaret Atwood(1939-)

MARGIT (f)

Utilizare: maghiară, țările scandinave.

Variantă în limba maghiară a numelui MARGARET sau românescul MARGARETA.

MARGO / MARGOT (f)

Varianta maghiară a numelui Margareta.

MARIA (f)

Utilizare: italiană, portugheză, catalană, germană, scandinavă, greacă, poloneză, română, engleză, finlandeză, islandeză, corsicană, bască.

Scriere originală: Μαρια (greacă), Мария (slavă).

Numele Maria potrivit unor surse înseamnă „copil dorit". Alții interpretează numele ca însemnând „amărăciune" şi se pronunță în ebraică Miryam מירם, în arabă Miryam sau Maryam مريم, în greaca Septuagintei Μαριάμ, Mariam, sau Μαρία, Maria, în etiopiană Māryām, în siriană Mart Maryam, în latina târzie Maria, care înseamnă „copil dorit".

Poate să fie un nume compus din două elemente: mar însemnând „picătură" şi yâm însemnând „mare". Sfântul Ieronim cunoştea această etimologie, deoarece declara că Maria înseamnă Stilla Maris, „picătură din mare". După el, unii copişti au citit greşit cuvântul stilla, picătură, şi au scris stella, stea. De aici provine titlul „Steaua Mării" şi cântecul Ave, maris stella, „Bucură-te, o, stea a mării". Eroarea nu trebuie regretată, deoarece a dat loc unei imagini poetice foarte frumoase.

Unii savanți consideră, şi nu fără motive, că Maryam nu este un cuvânt de origine ebraică, ci egipteană, şi datează din timpul captivității evreilor în pământul faraonilor. Conform acestei origini, cuvântul ar fi compus din două părți: dintre care prima înseamnă „a iubi, a alege pe cineva", iar a doua parte este numele zeului Amon. În grecească cuvântul a devenit Mariamne, însemnând „aleasă, iubită de Amon". Pentru creştini, cuvântul Maria, după transcrierea ebraică, şi Mariana, după transcrierea grecească, înseamnă „aleasă, iubită de Dumnezeu".

Maria din Nazaret sau Fecioara Maria (din ebraică Miryam מירם; n. aprox. 17 î.Hr. probabil în Ierusalim, azi Israel - d. aprox. 45 d.Hr. probabil în Efes, azi Turcia), a fost mama lui Iisus din Nazaret, conform scrierilor Noului Testament. A fost fiica lui Ioachim şi Ana. Conform Noului Testament, în momentul conceperii lui Iisus Cristos, fapt ce i-a fost revelat de Arhanghelul

Gabriel, ea era logodnica lui Iosif din Nazaret. În tradiția creştină (ortodoxă, catolică, anglicană şi luterană) precum şi în cea musulmană, a rămas prin minune fecioară în timpul conceperii şi naşterii lui Iisus.

Titlurile cele mai des atribuite Fecioarei Maria sunt: Maica Domnului (Our Lady, Notre Dame, Nuestra Señora, Nossa Senhora, Madonna, numele după care ea este cunoscută cel mai des), Binecuvântata Fecioară Maria, Regina Cerurilor (Queen of Heaven, Regina Coeli) şi altele.

Al treilea sinod ecumenic, ținut la Efes în anul 431, convocat pentru a dezbate asupra învățăturii dioprosopiste a patriarhului Nestorie, a confirmat învățătura Bisericii primare cu privire la Maica Domnului (gr. Theotokos, „Născătoarea de Dumnezeu"). Conform definițiilor dogmatice adoptate de acest sinod ecumenic, la fel cum păcatul a venit în lume printr-o femeie (Eva), tot printr-o femeie (Maria) a venit în lume şi mântuirea, fiind denumită „noua Evă".

Multe biserici sărbătoresc pe 8 septembrie, Naşterea Maicii Domnului („Sfânta Maria Mică"), alte sărbători fiind:

- în 12 septembrie, în Biserica romano-catolică se sărbătoreşte Sfântul Nume al Mariei (aluzie la respectul datorat Maicii Sfinte şi încrederea în puterea invocării respectuoase a acestui Nume, ca semn de binecuvântare şi tărie în fața ispitelor);
- în 25 martie biserica catolică şi cele ortodoxe sărbătoresc Buna-Vestire, în timp ce cea anglicană sărbătoreşte Ridicarea Sa la Ceruri;
- 21 noiembrie, bisericile ortodoxe, greco-catolice şi romano-catolice sărbătoresc Intrarea în biserică a Maicii Domnului (sau Aducerea Maicii Domnului la Templu);
- 8 decembrie, Biserica catolică mai sărbătoreşte Neprihănita Zămislire a Preasfintei Fecioare Maria iar, după Conciliul al Doilea de la Vatican, a schimbat denumirea sărbătorii de 1 ianuarie din Tăierea împrejur în Solemnitatea Sfintei Fecioare Maria, Maica lui Dumnezeu, Regina păcii;
- în evul mediu în ianuarie şi februarie, în unele regiuni ale Europei de vest, se sărbătorea Adormirea şi Ridicarea la Ceruri;
- în 2 februarie, biserica anglicană mai sărbătoreşte Purificarea Sfintei Fecioare Maria pe.
- Bisericile ortodoxe şi cele greco-catolice mai sărbătoresc:

Adunarea credincioşilor în cinstea Preasfintei Fecioare, Născătoare de Dumnezeu pe 26 decembrie, *Acoperământul Maicii Domnului* pe 1 octombrie, *Izvorul Tămăduirii în Vinerea luminată,* adică vineri în Săptămâna luminată, de după Paşti, *Zămislirea Sfintei Fecioare de către Sfânta Ana* pe 9 decembrie, *Punerea în raclă a cinstitului veşmânt al Maicii Domnului* la 2 iulie, *Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului* la 31 august.

De asemenea, atât catolicii şi cât şi ortodocşii serbează, în funcție de țară, regiune şi tradiție, diverse apariții sau icoane ale Maicii Domnului.

70% din catedralele franceze poartă numele Fecioarei Maria, fiind sărbătorită la data de 15 august („Sfânta Maria Mare"), sărbătoare care se numeşte oficial în biserica romano-catolică „Ridicarea la Ceruri a Fecioarei Maria", în bisericile ortodoxe „Adormirea Maicii Domnului", iar în bisericile anglicane „Sărbătorirea Binecuvântatei Fecioare Maria".

Fericita Maria Candida a Euharistiei (1884-1949)

S-a născut la 16 ianuarie 1884 la Catanzaro, oraş unde familia, originară din Palermo, se transferase momentan din pricina serviciului tatălui, Pietro Barba, consilier la Curtea de Apel. Maria a manifestat o chemare religioasă, încă de la vârsta de cincisprezece ani, aşteptând aproape douăzeci de ani pentru a-şi putea realiza aspirația, timp în care a trăit o luptă interioară.

Şi-a luat numele de Maria Candida a Euharistiei, după ce a intrat în Carmel, unde a dorit „să-i facă companie lui Isus din Euharistie atât cât era posibil", din anul 1924 până în anul 1947, Maria Candida a fost aleasă superioară a mănăstirii.

Începând din anul 1933, de la sărbătoarea Trupului şi Sângelui Domnului, Maria Candida începe să scrie „Euharistia", unde este vorba de o lungă şi intensă meditație asupra Euharistiei, în care vede sintetizate toate dimensiunile experienței creştine: credința, speranța şi iubirea.

A decedat la data de 12 iunie 1949.

Fericita María Caridad Brader (1860-1943)

Caridad Brader s-a născut la 14 august 1860 la Kaltbrunn (Elveția), fiind botezată a doua zi după naştere, cu numele Maria Josefa Carolina. Este singura fiică lui Sebastiano Brader şi a Mariei Carolina Zahaner.

A crescut motivată de o intensă iubire față de Isus Cristos şi o afectuoasă devoțiune către Fecioara Maria, alegând viața călugărească după terminarea studiilor, la data de 1 octombrie 1880, intră la Altstätten în mănăstirea franciscană „Maria Hilf", iar în martie anul următor primeşte haina monahală şi numele de Maria Caridad a Iubirii Duhului Sfânt, iar după un an depune voturile călugăreşti, iar datorită pregătirii sale, a fost desemnată să predea în colegiul mănăstirii.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, printre cele şase surori care au plecat în misiune s-a numărat şi sr. Caridad Brader, care în 1893, după cinci ani de muncă grea la Chone (Ecuador) şi după ce a catehizat multe grupuri de copii, sr. Caridad este trimisă în Columbia, la Túquerres, unde a muncit fără răgaz, fiind preocupată de cei săraci care încă nu cunoşteau Evanghelia.

În anul 1894 a fondat Congregația Franciscanelor Mariei Neprihănite care la început, a fost formată din tinere elveține, pe care a condus-o până în 1919 şi din 1928 până în 1940, an în care a respins categoric o altă realegere, menționând faptul că în anul 1933, Congregația a primit aprobarea pontificală.

La 27 februarie 1943, sr. Caridad Brader a murit în faimă de sfințenie.

Fericita Maria Cristina Brando (1856-1906)

S-a născut la Napoli la 1 mai 1856, fiind fiica lui Giovanni Giuseppe şi a Mariei Concetta Marrazzo, dovedind de foarte tânără înclinații clare spre rugăciune şi mortificare.

Nu îi plăceau bunurile de valoare, apropiindu-se de sacramentul pocăinței, împărtăşindu-se zilnic. Primind învățătura Mântuitorului (cf. Mt 5, 48), repeta adesea: „Trebuie să devin sfântă, vreau să devin sfântă", depunând la vârsta de doisprezece ani, în fața unei icoane a Pruncului Isus, votul de castitate perpetuă.

A fost împiedicată de tatăl ei să intre în Congregația Surorilor Sacramentine din Napoli, obținând însă permisiunea de a fi primită drept candidată la Clarisele din Mănăstirea Fiorentinelor, iar ulterior a primit permisiunea de a intra în mănăstirea Sacramentinelor, primind în anul 1876 veşmântul religios, a luat numele de Sr. Maria Cristina a Neprihănitei Zămisliri.

În anul 1878 se afla temporar la surorile Tereziene din Torre del Greco, motiv pentru care a pus fundamentul unei noi familii religioase, care astăzi se numeşte Congregația Surorile Victime Expiatoare ale lui Isus din Preasfântul Sacrament, o congregație care s-a mărit cu repeziciune, stabilindu-şi sediul final în Casoria, nu departe de Napoli. Noul institut a întâmpinat multe şi mari dificultăți, dar a experimentat în multe ocazii Providența divină şi a avut parte de ajutorul multor binefăcători şi persoane ecleziale.

În anul 1897 Maria Cristina a depus voturile temporare, iar la 20 iulie 1903 Congregația a obținut aprobarea canonică din partea Sfântului Scaun. La 2 noiembrie 1903, fondatoarea şi alte surori au depus voturile perpetue.

A murit la 20 ianuarie 1906, în faimă de sfințenie.

Fericita María Guadalupe García Zavala (1878-1963)

S-a născut la Zapopan (Jalisco), în Mexic, la 27 aprilie 1878, fiica lui Fortino Garcia şi a lui Rifugio Zavala Garcia. Încă de mică datorită faptului că tatăl ei avea un magazin de obiecte religioase, a dovedit o mare iubire față de săraci şi față de operele de caritate.

A simțit chemarea Domnului, la vârsta de 23 de ani când era logodită cu Gustavo Arreola, cu care urma să se căsătorească.

A înființat Congregația Slujitoarele Sfintei Margareta Maria şi a săracilor.

Lupita a ştiut să le învețe pe surorile din Congregație să iubească sărăcia pentru a se putea dedica mai bine bolnavilor, iar în timpul vieții ei, au fost deschise 11 case în Republica Mexicană, iar după moartea ei Congregația a continuat să crească; actualmente Slujitoarele Sf. Margareta şi ale săracilor numără 22 de case în Mexic, Peru, Islanda, Grecia şi Italia.

A murit la vârsta de 85 de ani, în faimă de sfințenie, la 24 iunie 1963, la Guadalajara (Jalisco), în Mexic.

Fericita Maria Ludovica De Angelis (1880-1962)

S-a născut la 24 octombrie 1880, fiind botezată chiar în ziua naşterii, primind numele de Antonina în Italia, la San Gregorio, un mic sătuc din Abruzzo, nu departe de oraşul Aquila.

Antonina simțea în inima sa că visele ei se regăseau în visele Maicii Rossello. După ce a intrat la Institutul Fiicelor Milostivirii la 14 noiembrie 1904, a luat numele de sora Maria Ludovica.

Cu finanțări pe care numai Dumnezeu ştie cum reuşea să le obțină, sora Ludovica pune la punct săli de operație, săli pentru micii pacienți, noi instrumente, o clădire la Mar del Plata pentru convalescența copiilor, o biserică devenită azi parohie şi o înfloritoare fermă la City Bell, pentru ca protejații ei să aibă mereu hrană proaspătă.

A decedat la data de 25 februarie 1962.

Fericita Maria a lui Isus Răstignit Petković (1892-1966)

S-a născut la 10 decembrie 1892 la Blato, pe insula Korčula.

Îndemnată de dorința vie de a-i ajuta pe cei săraci şi nevoiaşi, şi urmând îndrumările Episcopului de Dubrovnik, Mons. Josip Marčelić, în ziua Buneivestiri din anul 1919 a dat viață comunității religioase pe care dorea să o înființeze „pentru educarea şi instruirea tineretului feminin din zonă". Acelaşi Episcop, în anul 1928, inspirându-se din Regula celui de-al Treilea Ordin al Sfântului Francisc, a instituit canonic comunitatea religioasă de drept diecezan. După treizeci de ani, la 6 decembrie 1956, comunitatea a primit recunoaşterea pontificală şi aprobarea constituțiilor.

Fiicele Milostivirii, Congregația pe care Maria Petković a fondat-o, numără peste 429 de membre care lucrează în 12 țări din Europa şi America, ocupându-se de educarea copiilor şi a tineretului, de asistarea persoanelor în vârstă şi bolnave, de apostolatul parohial, precum şi de promovarea demnității persoanei şi de dezvoltarea misiunilor şi a dialogului ecumenic.

Fericita Maria Romero Meneses (1902-1977)

A intrat în Ordinul Salezienilor la vârsta de 21 de ani.

A organizat Fiicele Mariei Ajutorul Creştinilor pentru activitatea cu săracii. A atras mulți tineri şi adulți să colaboreze la activitatea ei apostolică. Pentru săraci a obținut asistență medico-farmaceutică gratuită, a organizat cursuri de pregătire profesională pentru fete şi femei, cursuri de catehizare şi alfabetizare, a pus să se construiască adăposturi pentru familiile lipsite de locuință.

MARIAN (m)

Pronunție: MAHR-yahn (poloneză).

Forma poloneză, cehă şi română pentru MARIANUS, care este nume de familie roman, derivat de la numele roman MARIUS. Poate proveni fie de la MARS, zeul roman al războiului, fie de la latinul mas, maris „bărbat, mascul".

MARIANA (f)

Forma latină pentru MARIAMNE. Poate fi considerată şi o combinație între MARIA şi ANA. MARIAMNE este varianta pentru Maria, folosită de istoricul Iosif când se referea la soția Regelui Herod.

MARICICA (f)

Diminutiv în limba română a numelui MARIA.

MARILENA (f)

Combinație între Maria şi Elena.

MARIN (m)

Varianta în limba română, franceză, macedoneană şi croată pentru MARINUS, derivat de la numele roman de familie Marinus, care provine fie de la numele de MARIUS sau de la cuvântul latin marinus „mare".

Românescul Marin, are echivalență şi în alte limbi:

- în franceză, este un vechi nume de botez, patronimic, purtat de mai mulți sfinți;

- în corsicană şi în italiană apare ca Marini;
- în bulgară, prin adăugarea unor sufixe specifice, a derivat în Marin/of (ov);
- în poloneză, prin adăugarea unui sufix specific, a derivat în Marin/o/schi;
- în rusă şi sîrbă, prin anexarea sufixului –ovici, a derivat în Marin/ovici. Acest sufix -ovici, s-a dat în timpul lui Ivan al IV-lea cel Groaznic (v. romanul omonim al lui Lev Tolstoi) care le spune unor negustori pe care-i răsplăteşte pentru că i-au denunțat nişte conspiratori: vă înnobilez şi vă dau voie să vă adăugați la numele voastre „-ovici".

Sfântul Marin (sec. III).

Este sărbătorit în fiecare an la data de 3 martie conform calendarului latin.

Marin era un ofițer nobil şi bogat din armata imperială, care din dragoste pentru credința sa a ales mai bine moartea de martir, în localitatea Cezareea din Palestina.

În Palestina, era vacant un post de centurion; acest post îi revenea lui Marin, dar şi alți ofițeri râvneau gradul de centurion, iar unul dintre cei mai îndârjiți pretendenți a depus la tribunal o adresă prin care arăta că, potrivit unor legi mai vechi, Marin nu are dreptul să ocupe posturi de răspundere în imperiul roman, deoarece, fiind creştin, avea să refuze aducerea de jertfe în cinstea împăratului.

Judecătorul, Acheus, nu era mulțumit de această intervenție supărătoare şi l-a întrebat pe Marin ce religie are, răspunsul ostaşului a fost limpede şi prompt: „Sunt creştin".

Ieşind din clădirea tribunalului, Marin îl întâlneşte pe Episcopul Teoctist, care, după ce a aflat despre situația în care se afla, l-a luat de mână şi au pornit spre biserică, unde Marin, fără nici o şovăire, îşi întinde mâna spre Sfânta Evanghelie. „Să rămâi deci al lui Dumnezeu, îi spuse venerabilul bătrân, să fii cu Dumnezeu, şi întărit de harul său ține drumul pe care l-ai ales. Mergi în pace!".

După trei ore Marin se întoarce la tribunal şi în fața judecătorului îşi proclamă credința „cu un şi mai mare curaj", motiv pentru care a fost condamnat la moarte prin decapitare.

MARINA (f)

Scriere originală: Μαρινα (greacă), Марина (rusă, bulgară, sârbă).
Pronunție: mah-REE-nah (italiană, spaniolă, germană, rusă).
Forma feminină pentru MARIN.

MARIUS (m)

Origine latină.
Utilizare: germană, norvegiană, daneză, franceză, română.
Pronunție: MER-ee-əs (în engleză), MAH-ree-uws (în germană).

Nume de familie roman, care a fost derivat fie de la MARS, zeul războiului la romani sau de la latinul maris, însemnând „bărbat".

Gaius Marius a fost un renumit consul roman din secolul al II-lea Î.H..

MARTA (f)

Scriere originală: Марта (bulgară, sârbă).

Pronunție: MAHR-tah (spaniolă, italiană, poloneză).

Înseamnă „doamna casei" sau „doamnă, stăpână" în limba aramaică.

În limba greacă Marta se traduce în Despina, iar în limba latină se traduce în Domnica, toate exprimând înțelesul că respectiva persoană este fiică, soție, mamă provenită dintr-o familie domnitoare.

Sfânta Marta (sec. I).

Este sărbătorită în fiecare an la data de 29 iulie, conform calendarului latin.

În Noul Testament, Marta era sora lui Lazăr şi a Mariei din Betania, localitate situată la circa trei kilometri de Ierusalim. În casa lor primitoare venea cu plăcere Isus, în perioadele când se afla în Iudeea. Cu ocazia unei astfel de vizite apare pentru prima dată şi Marta.

Profesiunea de gospodină, neînțeleasă şi adesea desconsiderată, este răscumpărată de această sfântă, cu numele Marta, care de fapt înseamnă „doamnă, stăpână". Marta reapare în Evanghelie cu prilejul episodului dramatic al învierii lui Lazăr, când, în mod indirect, ea cere un miracol prin simpla şi splendida mărturisire de credință în atotputernicia Mântuitorului, în învierea morților şi în dumnezeirea lui Cristos. Este prezentă şi la banchetul la care participa însuşi Lazăr, fratele readus la viață de Isus; şi aici se dovedeşte gospodina care are grijă de toate. Lecția dată de învățătorul nu privea, desigur, hărnicia ei lăudabilă, ci prea marea grijă pentru lucrurile materiale în dauna vieții interioare.

MARLENE (f)

Combinație între Maria şi Magdalena.

MARTIN (m)

Scriere originală: Мартин (rusă, bulgară).

Pronunție: MAHR-tin (engleză, germană), mar-TEN (franceză), MAWR-teen (maghiară), mahr-TIN (bulgară).

Origine latină. Derivat de la Martis, forma genitivă a zeului roman al războiului MARS, însemnând „bărbat". Sfântul Martin a fost un episcop din secolul al IV - lea, care a patronat Franța.

Legenda spune că a trecut pe lângă un cerşetor înghețat în mijlocul iernii şi şi-a rupt mantaua în două, dându-i o jumătate cerşetorului. 5 Papi au purtat acest nume. Alte nume cunoscute sunt *Martin Luther,* teologul care a început reformarea protestantă în secolul al XVI - lea şi *Martin Luther King*, americanul care a luptat pentru egalitatea între rase.

Sfântul Martin de Porres (1579-1639).

Este sărbătorit în fiecare an la data de 3 noiembrie, conform calendarului latin.

Sfântul Martin de Porres s-a născut în oraşul Lima (Peru) la 9 decembrie 1579, ca fiu al unui cavaler spaniol şi al unei negrese din Panama,

de origine africană. Deoarece noul născut avea pielea de culoare neagră, tatăl nu a voit să-l recunoască, şi pentru acest motiv a fost trecut în registrul botezaților drept „Fiu al unui tată necunoscut". Tatăl lui a revenit la sentimente mai bune şi l-a luat cu dânsul în Ecuador, unde ulterior l-a părăsit, la vârsta de opt ani, până când a trăit în sărăcie neagră alături de mama sa şi de o soră mai mică, născută la doi ani în urma lui.

La vârsta de cincisprezece ani a bătut la poarta mănăstirii „Sfântul Rozariu", a călugărilor dominicani din Lima, unde a fost admis numai în calitate de „frate ajutător", adică aparținând doar Ordinului terțiarilor, nefăcând parte din rândul călugărilor propriu zişi. Deoarece i s-au încredințat cele mai umile activități, Martin a transformat mătura într-un blazon de onoare: o icoană veche îl reprezintă purtând în mâini acest modest dar necesar instrument casnic.

L-a data de 3 iunie 1603 el a făcut profesiunea solemnă, deoarece l-au primit ca membru deplin al Ordinului dăruindu-se lui Dumnezeu pentru toată viața, hotărât să calce cu bucurie pe urmele Sfântului Dominic, devenit părintele său sufletesc. Şi în noua sa calitate, a voit să rămână „mătura mănăstirii", dar sfințenia sufletului său a început să strălucească nu numai între zidurile mute ale chiliei, ci în întreg oraşul. Întâlnirea cu umilul frate era o sărbătoare pentru toți, în deosebi pentru copii.

De mai multe ori a fost văzut cum striga şoarecii cuibăriți în sacristie şi-i conducea afară, într-un colț al grădinii; şi astăzi este invocat în cazuri de neplăceri produse de aceste mici rozătoare.

A murit în ziua de 3 noiembrie 1639. În anul 1837 Papa Grigore al XV-lea l-a beatificat şi Papa Ioan al XXIII-lea l-a ridicat la cinstea sfintelor altare în anul 1962. În 1966, Papa Paul al VI-lea l-a declarat patronul frizerilor şi al peruchierilor din Italia. La slujba de canonizare, Papa Ioan al XXIII-lea, în predica omagială amintea: „Martin iubea din toată inima pe oameni, deoarece era adânc convins că sunt copiii lui Dumnezeu şi frații săi; îi iubea chiar mai mult decât pe el însuşi, căci în umilința lui îi considera pe toți mai drepți şi mai buni decât el".

Sfântul Martin din Tours (315-397).

Este sărbătorit în fiecare an la data de 11 noiembrie, conform calendarului latin.

O statistică mai veche arată că cele mai multe familii din Franța se numesc Martin, fapt ce dovedeşte venerația de care se bucură şi astăzi Sfântul Martin, mort în anul 397 ca Episcop al vechii cetăți din vestul Franței, Tours.

Sfântul Martin e un soldat roman care şi-a tăiat tunica în două cu sabia, pentru a-l îmbrăca pe un om necăjit care tremura de frig. Acest gest de dragoste creştină este cam tot ce lumea îşi mai aduce aminte şi, de asemenea, ipostaza în care sfântul este reprezentat în majoritatea imaginilor. Dar fericitul Martin nu a fost doar acest soldat, model de dragoste creştină. Martin a fost şi un apostol, Apostolul Galiei, o țară profund romanizată timp de mai mult de trei secole şi care ocupa aproximativ teritoriul Franței de astăzi. Martin a fost un apostol în cel mai deplin sens al cuvântului. Ales episcop de Tours prin voința poporului, el nu s-a limitat doar la administrarea Bisericii sale, cum era obiceiul în acea vreme şi cum sfintele Canoane vor rândui mai târziu. Martin se ştia investit de către

Dumnezeu cu o misiune mai amplă: evanghelizarea păgânilor, mai vrednici de milă decât cei mai săraci şi mai lipsiți dintre oameni.

La vârsta de 18 ani, părăseşte armata este botezat de către Episcopul Ilarie din Poitiers, cu care se întâlnise de mai multe ori în diferitele misiuni ostăşeşti împlinite în Galia.

Aproximativ în anul 371 este ales Episcop de Tours. Poporul încredințat păstoririi sale păstra încă multe din obiceiurile vechi, păgâneşti şi Martin a trebuit să lupte energic pentru îndepărtarea lor, pentru dărâmarea locurilor de închinare către idoli şi pentru desființarea cultului arborilor sacri.

La data de 11 noiembrie 397, a avut loc înmormântarea, iar de atunci, sărbătoarea lui se ține la 11 noiembrie; el este primul sfânt care nu a fost martir şi totuşi i s-a acordat o cinstire din partea Bisericii.

MARTON (m)

Utilizare: maghiară.
Pronunție: MAHR-ton.
Forma maghiară pentru MARTIN.

MATEI (m)

Pronunție: MATH-Yoo (în engleză).

Varianta în limba engleză a cuvântului Ματθαιος (Matthaios), care a fost o formă grecească a numelui ebraic מַתִּתְיָהוּ (Mattityahu), care înseamnă „darul Domnului”.

Sfântul Matei, a fost unul din cei doisprezece apostoli. El a fost un vameş şi se presupune că este autorul primei Evanghelii în Noul Testament .

Ca nume englez, Matthew a fost utilizat încă din Evul Mediu.

MATHIAS (m)

Utilizare: greacă, germană, scandinavă, franceză, maghiară.
Scriere originală: Ματθιας (greacă).
Pronunție: mah-TEE-AHS (în germană).
Variantă a numelui Matthaios (vezi Matei).

Acest nume a fost purtat de regii Ungariei, inclusiv Matthias I, care a făcut reforme importante pentru regat, în secolul al XV – lea.

MATILD (f)

Utilizare: maghiară.
Varianta maghiară a numelui Matilda.

MATILDA (f)

Origine germană.

Înseamnă „forța la bătălie” de la maht „forță, putere” şi hild „bătălie”. A fost numele *soției lui William Cuceritorul.*

MATYAS (m)

Utilizare: maghiară.
Pronuntie: MAH-tyahsh.
Varianta maghiară a numelui Matthias (vezi Matei).

MAURA

Derivă din cuvântul galez „mór” care înseamnă „mare”.

Forma feminină a lui MAURUS.

MAX (m)

Prescurtare de la MAXIMILIAN (sau, uneori, de la MAXWELL din limba engleză).

MAXIM (m)

Scriere originală: Максим (rusă).

Varianta de scriere pentru MAKSIM (Maxim), care este varianta macedoneană şi rusă pentru MAXIMUS (cel mai mare).

Sfântul Maxim Mărturisitorul

Prăznuirea lui se face pe 21 ianuarie şi 13 august (mutarea moaştelor).

Sfântul Maxim Mărturisitorul (cca. 580-662) este cunoscut mai ales pentru scrierile sale de mistică şi ascetică, fiind şi un apărător al Ortodoxiei în fața ereziei monotelismului.

Sf. Maxim (580-662) s-a născut în Constantinopol, într-o familie nobilă şi a avut parte de o educație aleasă. În anul 610 împăratul Eraclie l-a chemat la curte, încredințându-i slujba de prim secretar. Dar după trei ani a părăsit postul şi a intrat în mănăstirea Chrysopolis de pe țărmul opus al Constantinopolului.

Se răspândea părerea greşită şi vicleană a celor ce ziceau că Mântuitorul a avut numai o voință, înlăturând prin aceasta părere credința în cele două firi ale lui Hristos şi pentru că cei răucredincioşi răspândeau prin piețe porunci greşite, care întăreau acest eres şi lipeau aceste porunci chiar înaintea bisericii celei mari, cuviosul Maxim neputând răbda să se pângărească şi el laolaltă cu toți nelegiuiții aceştia, părăsind dregătoriile lumeşti, n-a mai voit să locuiască în sălaşurile păcătoşilor, şi a mers la Mănăstirea din Hrisopoli, unde s-a călugărit şi a ajuns mai apoi egumen al mănăstirii.

El a alcătuit multe scrieri pentru mustrarea şi ruşinarea celor ce credeau în acest eres, şi a scris cărți doveditoare despre adevărul credinței noastre, sprijinite pe Sfânta Scriptură, trimițându-le pretutindeni în lume.

Sfântul Maxim Mărturisitorul a fost trimis apoi în exil în țara Lazilor, pe coasta răsăriteană a Mării Negre, unde, rămas simplu monah până la sfârşitul vieții, a trecut în acelaşi an, în ziua de 13 august, la Domnul, în urma chinurilor suferite, la venerabila vârstă de 82 de ani.

MAXIMILIAN (m)

Pronunție: mahk-see-MEE-lee-ahn (în germană), MAK-si-MIL-ee-ən (în engleză), MAK-si-MIL-yən (în engleză).

Derivat de la numele roman Maximilianus, care a fost derivat de la latinul MAXIMUS (cel mai mare).

În unele familii romane se obişnuia ca celui mai mare dintre copii să i se dea supranumele de Maximus, cu înțelesul de „cel mai mare”. Într-adevăr, cuvântul maximus este forma superlativă a adjectivului: magnus = mare; major =

mai mare; maximus = cel mai mare. Apoi a devenit prenume curent, arătând dorința părinților ca copiii lor să ajungă printre cei mari.

MAYA (f)

Înseamnă „iluzie" în sanscrită.

În tradiția budistă acesta este numele mamei lui Siddhartha Gautama (Buddha), fiind de asemenea, un alt nume al zeiței hinduse Durga.

MEDEEA (f)

Provine din limba greacă şi semnifică a pondera sau isteț.

MELANIA (f)

Provine din limba greacă şi semnifică negru, întunecat.

Forma italiană, spaniolă şi poloneză pentru MELANIE.

MELISA (f)

Scriere originală: Μελισσα (greacă veche).

Înseamnă „albină", în limba greacă.

MELVIN (m)

Provine de la nume de familie scoțian care la rândul lui provine de la Melville, care semnifică „soluționare a problemelor".

Un purtător faimos a acestui nume a fost autorul american Herman Melville (1819-1891), care a scris mai multe romane, inclusiv „Moby-Dick".

MENDEL (m)

Scriere originală: מֶנְדֶל (idiş).

Inițial aceasta a fost diminutivul numelui Manno, iar acum este folosit ca un diminutiv pentru Menahem.

MERCEDESA (f)

Din limba spaniolă, care înseamnă compasiune, milă.

MICA (f)

Prescurtare de la Mihaela.

MIHAELA (f)

Forma feminină pentru MIHAI.

MIHAI (m)

Derivă de la מִיכָאֵל (Mikha'el) care înseamnă „cine este Dumnezeu?" în ebraică. Este numele unuia dintre cei 7 arhangheli din tradiția ebraică şi singurul identificat în Biblie ca arhanghel. În Noul Testament, el este descris ca fiind conducătorul armatelor Raiului. Este patronul Sfânt al soldaților. Mihai Viteazul (1558-1601), a fost ban de Mehedinți, stolnic domnesc şi ban al Craiovei, apoi domnitor al Țării Româneşti.

Pentru o scurtă perioadă în 1600, conducător de facto al tuturor celor trei țări care formează România de astăzi: Țara Românească, Transilvania şi Moldova.

Acest nume a fost purtat (în diferite variante) de către conducătorii de Rusia (scris *Михаил*), România *(Mihai),* Polonia *(Michał),* şi Portugalia *(Miguel).*

Alte persoane care au purtat acest nume sunt: chimistul/fizicianul britanic *Michael Faraday (1791-1867)* şi jucătorul de baschet *Michael Jordan (1963 -).*

MIHAIL (m)
Scriere originală: Михаил (bulgară).
Forma română şi bulgară pentru MIHAI.

Sărbătorirea onomasticii:
Conform MAI, de Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavril, care a avut loc la data de 8.11.2010, peste 1.300.000 de români şi-au serbat onomastica. Majoritatea celor care şi-au serbat onomastica sunt bărbați - peste 720.00, fiind sărbătorite de Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavril doar 350.000 de femei.

Cele mai întâlnite nume sunt ***Mihai*** (360.872), ***Gabriel*** (237.458), *Gabriela* (218.815), ***Mihail*** (54.158), ***Mihăiță*** (27.197) şi ***Gavril*** (22.058). Motiv de sărbătoare a fost şi pentru cei care poartă numele ***Gavrilă*** (8.131), ***Mihnea*** (6.786), ***Mihaiela*** (6.595), ***Gabi*** (4.047 de bărbați şi 3.500 de femei), ***Mihalache*** (2.544), ***Mişu*** (1.632) şi ***Găbița*** (159).

MIHĂIȚĂ (m)
Forma de alint pentru MIHAI.

MIKLOS (m)
Utilizare: maghiară.
Forma maghiară pentru NICHOLAS sau Nicolae în limba română.

MIKULAS (m)
Utilizare: slovacă, cehă.
În Cehia şi Slovacia se foloseşte ca formă pentru NICHOLAS.

MILENA (f)
Din limba slavă mil care înseamnă milă.

MIMI (f)
Prescurtare de la Maria.

MINA (f)
Forma prescurtată pentru numele care se termină cu terminația „mina”.
În „Dracula” de Bram Stoker exista un personaj cu acest nume.

MINERVA (f)
Posibil derivat din latină înseamnă mens „intelect”.
Minerva era zeița romană a înțelepciunii şi a războiului, aproximativ echivalente cu zeita greacă Athena.

MIRA (f)

Înseamnă „prosper”, în sanscrită sau forma scurtă a numelor care conțin cuvântul din limba slavă mir care înseamnă „pace sau lume”.

Personalități:

Sfântul Nicolae din Mira (n. ca.280, Patara, Lichia — d. ca.345, Mira, astăzi Kocademre, în apropiere de Kale, Turcia) a fost un episcop;

Mira Awad (arabă:ضوع اريم, ebraică:דאווע הרימ) (n. 11 iunie 1975 în Kfar Rama, Israel) este o cântăreață şi actriță israeliană, vorbitoare de limbă arabă şi ebraică, cu rădăcini arabe palestinene şi bulgare.

MIRABELA (f)

Derivat din latinescul mirabilis care înseamnă „minunat”.

MIRANDA (f)

Derivat din latinescul mirandus care înseamnă „admirabil, minunat”.

Numele a fost creat de Shakespeare pentru eroina din piesa sa „The Tempest” (1611), fiind şi numele unuia dintre sateliții lui Uranus.

MIRCEA (m)

Derivat de la cuvântul slav mir, care înseamnă „pace sau lume”.

MIRELA (f)

Forma românească pentru MIREILLE. Provine de la numele provençal Mireio. A fost folosit prima oară de poetul Frederic Mistral. A fost derivat, probabil, de la cuvântul provençal mirar „a admira”.

MIRIAM (f)

Provine din limba ebraică, fiind o variantă a numelui Maria.

MIRON (m)

Scriere originală: Мирон (rusă).

Forma rusească şi poloneză pentru MYRON. Înseamnă „smirnă” în limba greacă. Smirna este o răşină extrasă din scoarța unui arbore arabic. A fost numele unui sculptor grec din secolul al V – lea Î.H..

MIROSLAV (m)

Cuvânt slav, provenit din: mir care înseamnă pace şi slav care înseamnă slavă, glorie.

MIRUNA (f)

Posibil derivat de la cuvântul slav mir, care înseamnă „pace”.

MITICA (m)

Forma de alint pentru DUMITRU, folosit în limba română.

MOISE (m)

Derivat din cuvântul de origine egipteană mes care înseamnă „fiu”.

MONICA (f)

Pronunție: MAHN-i-ka (engleză).

Este greu de stabilit înțelesul şi originea cuvântului „Monica”.

Posibil să însemne „apărător, consilier, sfătuitor” de la latinul moneo, sau „unu, singur” de la grecescul monos, situație în care Monica ar avea înțelesul de: „singură, unică, fără pereche”, sau se apropie de cuvântul latinesc monna care înseamnă mamă, soție, având înțelesul de „femeie vrednică, ce-şi îndeplineşte misiunea de mamă şi soție”. În Sfânta Monica vedem împlinite ambele sensuri, ea rămânând un exemplu fără pereche de soție şi mamă.

Sfânta Monica (332-387).

Este sărbătorită în fiecare an la data de 27 august, conform calendarului latin.

Monica s-a născut la Tagaste, în Africa, astăzi, Souk-Ahres, în regiunea Konstantina din nordul Algeriei, într-o familie creştină. A avut doi fii, pe Augustin şi Navigiu, şi o fiică, al cărei nume nu este cunoscut fiind măritată cu un bărbat nebotezat, numit Patriciu. A avut mângâierea să-l aducă la baia botezului cu un an înainte de a muri.

Rămasă văduvă, şi-a îndreptat toată grija spre fiul său mai insensibil la chemarea harului divin, inteligent, dar nehotărât.

Augustin a fost botezat în anul 387. Au petrecut împreună vara, în aşteptarea plecării în Africa a Monicăi, din Portul Ostia. Aici, Augustin consemnează ultimele convorbiri cu mama lui: „S-a întâmplat că ne aflam singuri, sprijiniți de pervazul ferestrei care dădea în grădina interioară a casei unde locuiam, la Ostia. Vorbeam între noi, cu o nespusă încântare, fără să ne mai amintim de cele din trecut, dar privind numai spre viitor, şi încercam împreună să înțelegem, la lumina adevărului, cum va fi viața veşnic fericită a sfinților, viață pe care ochiul nu a văzut-o, urechea nu a auzit-o şi niciodată nu a ajuns-la inima omului” - scrie Constantin în capitolul al nouălea al Confesiunilor.

A murit la vârsta de 55 de ani la Ostia, în anul 387.

MONIKA (f)

Utilizare: maghiară.

Varianta în limba maghiară pentru MONICA.

MUSTAFA (m)

Utilizare: Arabă.

Scriere originală: مصطفى (arabă).

În arabă înseamnă „cel ales”, derivat din Muhammad. Aceasta a fost numele a patru sultanii otomani. Un alt purtător de celebru a acestui nume a fost *Mustafa Kamal,* fondatorul Turciei moderne, cunoscut sub numele de Ataturk.

NADIA (f)

De la „nadejda”, nume rusesc însemnând „speranță”.

Varianta de Nadya, utilizată în lumea occidentală.

Numele a fost folosit mai des şi datorită gimnastei de origine română *Nadia Comăneci (1961 -).*

NAOMI (f)

Scriere originală: נְעֳמִי (ebraică).

Derivă de la ebraicul נְעֳמִי (Na'omiy) „agreabilitate, plăcute”.

În Vechiul Testament, era soacra lui Ruth. După moartea soțului, Naomi a preluat numele Mara.

NARCISA (f)

Nume grec care înseamnă „pierdut”.

Varianta feminină românească pentru NARCISSUS, care este forma latinizată pentru grecescul Ναρκισσος (Narkissos), derivat de la ναρκη (narke), „somn, senzație de amorțeală, amorțire”. În mitologia greacă, Narcis era un tanar frumos, care şi-a privit reflexia în apă, atât de mult încât în cele din urmă a murind de supărare. Pe locul unde a murit, a răsărit o narcisă.

NASTASIA (f)

Variantă a numelui Anastasia.

NATALIA (f)

Din limba latină „cea nascută de Crăciun”.

Forma italiană, poloneză şi spaniolă pentru NATALIE (Natalia).

Acesta a fost popularizat în America de actrița Natalie Wood (1938-1981).

NATASA (f)

Scriere originală: Ναταασα (greacă).

Forma greacă de alint pentru ANASTASIA.

NAZARIE (m)

Provine din latinescul Nazarius, care înseamnă „din Nazareth”.

NECULAI (m)

Variantă în limba română pentru NICOLAE.

NELU (m)

Variantă de alint în limba română pentru ION.

NICOLA (f)

Forma latină feminină pentru NICHOLAS (Nicolae).

NICOLAE (m)

Derivă de la grecescul Νικολαος (Nikolaos), care înseamnă „victoria poporului sau oameni victorioşi” de la νικη (nike) „victorie” si λαος (laos) „popor”.

Sfântul Nicolae din Mira (n. cca. în 280, Patara, Lichia — d. cca. în 345, Mira, astăzi Kocademre, în apropiere de Kale, Turcia) a fost un episcop. Sfântul Nicolae era un episcop din Anatolia. Este cunoscut şi ca Santa Claus, cel care aduce cadourile de Crăciun.

În secolul al XII-lea, sfântul Nicolae intră în cărțile de slujbe de la mănăstirea Sint-Truiden (Belgia). De aici cultul său ajunge la Roskilde (Danemarca), la Vadstena (Suedia) şi în aproximativ patruzeci de sate din Islanda. În secolul al XIII-lea, părticele din moaştele sfântului Nicolae ajung la catedrala din Canterbury, iar cultul sfântului începe să se răspândească, datorită influenței de pe continent.

Cunoscut sub numele de la Nikolaus în Germania, Sinterklaas în Belgia şi Țările de Jos şi Kleeschen în Luxemburg, este o sărbătoare legată de personajul istoric Nicolae din Mira.

Santa Claus din lumea anglofonă (Moş Crăciun în România) a apărut prin deformarea cuvântului neerlandofon Sinterklaas.

Sfântul Nicolae este patronul spiritual al Țărilor de Jos, Rusiei, al provinciei Lorena, precum şi al mai multor oraşe vest-europene, între care Bari etc. Sfântul Nicolae este cunoscut ca protector al celor acuzați pe nedrept, al comercianților, călătorilor, fetelor nemăritate, mireselor şi, în special, al copiilor mici.

Sfântul Nicolae a apărat dreptatea printre oameni şi a mântuit de la condamnare trei bărbați. A fost considerat sfânt de popor chiar din timpul vieții. Oamenii îl chemau având credința că necazurile lor vor fi mântuite. Două dintre minunile sale au marcat profund conştiința creştinilor şi stau la baza convingerii că Moş Nicolae aduce daruri în noaptea de 5 spre 6 decembrie.

Se spune că o familie săracă avea trei fete. Şi, atunci când acestea au crescut, părinții s-au gândit că o viață „uşoară" ar fi soluția la sărăcia în care trăiau. Sfântul Nicolae a avut însă un alt plan cu ele şi le-a salvat sufletele, pe rând, punându-le la fereastră câte o pungă cu bani.

Se mai povesteşte că Sfântul ar fi salvat de la naufragiu, prin rugăciune, nişte marinari, iar de atunci aceştia îl cinstesc şi îl consideră ocrotitorul lor. Popularitatea sa a crescut atât de mult încât în Rusia aproape toate bisericile au colț de rugăciune închinat Sfântului Nicolae. După o viață aspră, dar plină de credință a trecut la viață veşnică pe 6 decembrie 343, iar din anul 1087, moaştele sale sunt păstrate la o biserică din Bari, în sudul Italiei.

În Scandinavia, cu mult timp în urmă, Odin, zeul suprem, le aducea daruri copiilor, iar celor din nordul Germaniei, Zeul Thor. Acesta conducea o caleaşcă trasă de două capre, Cruncher şi Cracker. La creştinii din Ghana, Moşul vine din junglă, iar în Hawaii, cu barca. Sania trasă de reni este încărcată cu daruri pentru copiii din Danemarca, stelele dăruiesc cadouri copiilor din Polonia, iar în Ungaria, îngerii le aduc celor mici bomboane şi nuieluşe. O cămilă tânără îl ajută pe Moş în Siria, iar la noi, copiii cuminți primesc daruri, însă cei neascultători, nuieluşe.

În Europa, în secolul al XII-lea, ziua Sfântului Nicolae a devenit ziua darurilor şi a activităților caritabile. Multe țări şi-au păstrat propriile obiceiuri şi tradiții de Sfântul Nicolae. Copiii tuturor țărilor creştine au fost învățați că în noaptea de 5 spre 6 decembrie Sfântul Nicolae vine cu daruri. Când pe teritoriul Statelor Unite ale Americii au început să se aşeze imigranții din țările germanice şi nordice, imaginea Sfântului Nicolae, Sinterklaas cum îl numeau olandezii, s-a schimbat încet, transformându-l în Santa Claus.

Sărbătorirea onomasticii:

Din cei 811.243 de români aniversați la data de 6.12.2010, de sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae, 523.312 sunt bărbați, iar 287.931 sunt femei.

Conform statisticile existente la nivelul Direcției pentru Evidența Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date Bucureşti 332.609 de persoane poartă prenumele ***Nicolae,*** 64.762 de persoane poartă prenumele ***Niculai sau Neculai,*** 44.068 de persoane poartă prenumele ***Nicuşor,*** 32.894 de persoane poartă prenumele de ***Niculae,*** 26.137 de persoane poartă prenumele ***Nicu,*** 13.394 de persoane poartă prenumele ***Nicolaie*** şi alte 192 de persoane poartă prenumele ***Nikolaos, Nick, Nikos şi Nik***.

Numele Sfântului Nicolae, este purtat şi de 287.931 de femei, dintre acestea 199.744 poartă prenumele ***Nicoleta***, 56.611 poartă prenumele ***Niculina sau Nicolina*** şi alte 9.650 de persoane poartă prenumele ***Niculița sau Necolița.***

Potrivit statisticilor existente, 8.209 de femei poartă prenumele ***Neculina sau Necolina,*** iar alte peste 13.520 poartă prenumele ***Nikole, Nicola, Nikolett, Nica, Nikoletta, Niko, Niki, Nicoll, Niculai, Nichi sau Niculeana.***

NICOLETA (f)

Forma feminină pentru NICOLAE, în limba română.

NICODIM (m)

Scriere originală: Νικοδημος (greaca veche).

Provine din limba greacă de la numele Νικοδημος (Nicodim), ceea ce însemnă „victoria poporului” din cuvintele greceşti νικη (nike) „victorie” şi δημος (demos) „popor”. Aceasta a fost numele unui personaj din Noul Testament.

NICU (m)

Forma de alint pentru NICOLAE.

NICUSOR (m)

Forma de alint pentru NICOLAE.

NIKITA (f)

Din latinescul Aniketos care înseamnă invincibil.

NONA (f)

Derivat din nonus (latină) care înseamnă „nouă”, referindu-se la cele nouă luni de sarcină.

NORA (f)

Forma de alint pentru HONORA sau ELEANOR (Eleonora).

OANA (f)

Forma românească prescurtată pentru IOANA.

OCTAVIAN (m)

Derivat de la numele roman Octavianus, derivat la rândul său de la numele OCTAVIUS, care în latină înseamnă „al optulea”.

Dupa Gaius Octavius, numele cu care s-a născut împăratul roman Augustus, a fost adoptat de catre Iulius Cezar, el spunandu-si Gaius Iulius Cezar Octavianus.

ODETTE (f)

Acesta este numele unei prințese, care a fost transformată într-o lebădă în baletul „Lacul Lebedelor” (1877), de Piotr Ilici Ceaikovski.

ÖDÖN (m)

Utilizare: maghiară.

Forma maghiară a numelui Edmund.

OFELIA (f)

Din grecescul ophelos care înseamnă ajutor.

Forma italiană şi spaniolă pentru OPHELIA (Ofelia).

OLEG (m)

Utilizare: rusă.

Scriere originală: Олег (în rusă).

Varianta în limba rusă pentru Helge, derivat din numele Helgi,care la rândul său este derivat din heilagr, care înseamnă „sfânt, binecuvântat”.

OLGA (f)

Scriere originală: Ольга (rusă), Олга (sârbă, bulgară). Varianta rusească pentru HELGA, care este forma feminină pentru HELGE. La originea acestui nume stă cuvântul heilagr care înseamnă „sfânt, binecuvântat”.

Sfânta Olga a fost soția lui Igor I, domn al Rusiei Kievene (în jurul oraşului de Kiev).

OLIMPIA (f)

Varianta feminină a numelui Olympias, care derivă din Olympos (Ολυμπιας din greaca veche).

Aceasta a fost numele mamei lui Alexandru cel Mare.

OLIVIA (f)

A fost creat de Shakespeare pentru un personaj din comedia „A douăsprezecea noapte”. El s-a bazat pe numele OLIVER sau pe latinul oliva „măslină”.

OLIVER (m)

Utilizare: engleză, germană, scandinavă, finlandeză, estoniană, sârbă, croată, macedoneană, cehă, slovacă, maghiară, română.

Scrierea numelui în unele limbi: Оливер (sârbă, macedoneană).

Posibil derivat de la numele francez Olivier, sau numele germanice ALFHER (armata de spiriduşi) sau Áleifr.

Ortografia a fost modificată prin asociere cu cuvântul latinesc Oliva care înseamnă măslin.

Comandant militar Oliver Cromwell, a condus Anglia în urma războiului civil.

OLIVIA (f)
Varianta feminină pentru OLIVER.

ORESTE (m)
Derivat din grecescul ορεστιας (Orestias), care înseamnă „muntean sau din munți".

ORLANDO (m)
Utilizare: italiană.
Varianta în limba italiană pentru ROLAND.

OSCAR (m)
Înseamnă „iubitor de cerbi", derivat din limba galeză unde „os" înseamnă cerb şi „Cara" înseamnă iubit.

Alternativ mai poate deriva şi din engleza veche unde numele OSGAR („os" înseamnă bun şi „gar" înseamnă suliță), este înrudit cu ÁSGEIRR.

Un purtător notabil a acestui nume a fost scriitorul irlandez şi umorist Oscar Wilde (1854-1900).

OSZKAR (m)
Utilizare: maghiară.
Forma maghiară pentru OSCAR.

OTTO (m)
Derivat din cuvintele de origine germanică „Audo" sau „Odo", care semifică „noroc, avere".

Acestea au fost inițial o formă scurtă a numelor ce începeau cu „od".

A fost numele de patru regi din Germania, a primului Împărat Roman, care a fost cunoscut sub numele de Otto cel Mare şi a Cancelarului german, Otto von Bismarck (1815-1898).

OVIDIU (m)
Forma românească pentru Ovidius, posibil derivat de la latinul „ovis" care înseamnă oaie.

Alternativ, poate avea origine sabelică (limba vorbită în Italia înainte de latină). Publius Ovidius Naso, cunoscut ca Ovidiu, a fost un poet roman din primul secol Î.H., care a scris despre dragoste şi mitologie. A fost exilat fără motiv de împăratul Augustus.

OZAN (m)
Utilizare: Turcă.
Înseamnă „bard" în limba turcă.

PABLO (m)

Forma spaniolă pentru Paulus (vezi PAUL).

Un purtător faimos a acestui nume a fost pictorul şi sculptorul spaniol Pablo Picasso (1881-1973).

PAMELA (f)

Acest nume a fost utilizat de către poetul Sir Philip Sidney pentru a fi folosit în poemul „Arcadia".

Poate însemna „toată dulceaţa" din limba greacă παν (pan) „toate" şi μελι (Meli) „miere".

PARASCHEVA (f)

*Scriere originală:*Παρασκευη (greacă)

Derivat din grecescul παρασκευη (paraskeue) înseamnă „preparat".

Cuvioasa Maică Parascheva („Vinerea Mare").

În fiecare an, la 14 octombrie, Biserica Ortodoxă de pretutindeni prăznuieşte pe Cuvioasa Maică Parascheva.

În chip deosebit, ea este cinstită în Moldova, întrucât de mai bine de 350 de ani moaştele ei se găsesc la Iaşi, fiind izvor de binecuvântare şi însănătoşire duhovnicească şi trupească pentru toţi cei care o cheamă în rugăciune. Dacă Sfânta Muceniţă Parascheva, prăznuită la 26 iulie în Calendarul Ortodox, este cunoscută în popor cu numele „Sfânta Vineri", Cuvioasa Maică Parascheva a fost numită, mai cu seamă în Moldova, „Vinerea Mare".

Sfânta Cuvioasă Parascheva s-a născut în prima jumătate a veacului al XI-lea. în Epivata (azi Boiados), pe ţărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol (mai târziu, Istanbul), pe atunci capitala Imperiului bizantin. Părinţii ei, oameni de neam bun şi credincioşi, râvnitori spre cele sfinte, au crescut-o în friica de Dumnezeu, îndemnând-o spre deprinderea faptelor bune, dar mai ales a postului, rugăciunii şi milosteniei. Un frate al ei, după ce a învăţat carte, s-a călugărit sub numele de Eftimie; a fost ales episcop în localitatea Madite pentru dragostea faţă de cele sfinte şi pentru cultura sa deosebită.

Prima învăţătură în limba română despre viaţa sfintei o găsim în „Cartea românească de învăţătură" a mitropolitului Varlaam al Moldovei, Iaşi, 1643.

Într-o noapte, pe când avea 25 de ani, un înger i-a spus, în vis, să se reîntoarcă în locurile părinteşti: „Să laşi pustia şi la moşia ta să te întorci, că acolo ţi se cade să laşi trupul pământului şi să treci din această lume către Dumnezeu, pe Care L-ai iubit". După ce a avut această vedenie, sfânta „fără de voie lăsă pustia şi se întoarse în lume şi la Ţarigrad veni". Din Constantinopol s-a îndreptat spre Epivata, localitatea în care văzuse lumina zilei, fără să spună cuiva cine este şi de unde vine. A fost îngropată ca o străină, fără ca nimeni să ştie cine era.

Se spune că un marinar a murit pe o corabie şi trupul i-a fost aruncat în mare. Valurile l-au adus la ţărm, iar un sihastru care trăia acolo a rugat pe nişte creştini să-l îngroape după rânduiala creştinească. Săpând deci o groapă, "aflară trupul Prea Cuvioasei Parascheva neputred şi plin de mireasmă". Cu toate acestea, au pus alături de ea şi trupul corăbierului, cel rău mirositor.

Dar, în noaptea următoare, unuia din creştinii care săpaseră groapa, cu numele Gheorghe, i s-a arătat în vis o împărătească, şezând pe un scaun luminat şi înconjurată de mulțime de îngeri. Unul dintre îngeri l-a luat de mână, l-a ridicat şi i-a zis: „Gheorghe, pentru ce n-ați socotit trupul Sfintei Parascheva? Nu ştiți că Dumnezeu a iubit frumusețea ei şi a vrut să o proslăvească pe pământ?" Iar împărăteasa pe care o văzuse în vis şi care nu era alta decât Cuvioasa Parascheva i-a poruncit să ia degrabă trupul ei şi să-l aşeze undeva, într-un loc de cinste. Aceeaşi vedenie a avut-o şi o femeie credincioasă, cu numele Eftimia, într-acelaşi chip şi în aceeaşi noapte, şi a doua zi amândoi au spus tuturor minunata întâmplare.

Credincioşii de acolo, auzind de visul celor doi, au înțeles că este un semn dumnezeiesc, drept care au luat trupul Cuvioasei din mormânt şi l-au adus cu mare bucurie, „cu lumini şi cu tămâie", aşezându-l în Biserica Sfinții Apostoli din Epivata. Îndată au avut loc vindecări minunate în urma rugăciunilor care se făceau lângă cinstitele sale moaşte.

Moaştele au fost mutate în mai multe biserici: Vlahserai (1586), Sfântul Dumitru (1597) □i Sfântul Gheorghe din cartierul Fanar (1601).

După 120 de ani ele au cunoscut ultima strămutare, de data aceasta spre pământul românesc. În anul 1641, după ce binecredinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei a plătit toate datoriile Patriarhiei din Constantinopol, cârmuitorii ei de atunci, patriarhul Partenie I, zis cel Bătrân (1639-1644), împreună cu membrii Sinodului său, au hotărât să-i ofere, drept recunoştință, moaştele Cuvioasei Parascheva „pentru sfințirea şi binecuvântarea acelui loc al Bogdaniei (Țara Moldovei, n.n.)", după cum se spune în „scrisoarea sinodicească".

Racla cu cinstitele moaşte a fost transportată cu o corabie pe Marea Neagră, fiind însoțită de trei mitropoliți greci (Ioanichie al Heracleei, Partenie al Adrianopolului şi Teofan al Paleopatrei). Ajungând la Galați, apoi la Iaşi, au fost întâmpinate de Vasile Vodă Lupu, de mitropolitul Varlaam şi de episcopii de Roman şi Huşi, de cler şi credincioşi. În ziua de 13 iunie 1641, cinstitele moaşte au fost aşezate în minunata biserică a Mănăstirii Sfinşii Trei Ierarhi, ctitoria domnitorului.

Cinstitele moaşte au rămas aici până în anul 1884, când au început lucrările de restaurare a sfântului lăcaş, din acest motiv fiind mutate în paraclisul mănăstirii. Dar în seara zilei de 26 decembrie 1888, după slujba Vecerniei, din neatenție, a rămas aprinsă o lumânare din sfeşnicul de lângă racla din lemn în care erau aşezate cinstitele moaşte; peste noapte sfeşnicul a ars, iar focul s-a extins la catafalcul pe care era aşezată racla, arzând mocnit toată noaptea şi „prefăcându-l într-o grămadă de cărbuni".

A doua zi dimineața, autoritățile de stat şi bisericeşti, preoții şi credincioşii au constatat că cinstitele moaşte au rămas neatinse; încă o minune săvârşită prin puterea lui Dumnezeu. Fericitul întru pomenire, Mitropolitul Iosif Naniescu, a cercetat paraclisul, preaslăvind minunea dumnezeiască. Ridicate din mormântul de jar, moaştele Cuvioasei au fost adăpostite provizoriu în altarul paraclisului de la Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi şi în curând strămutate în noua Catedrală mitropolitană din Iaşi, care fusese sfințită cu puțin timp mai înainte, la 23 aprilie 1887. Aici se găsesc şi astăzi.

Sărbătorirea onasticii:

Potrivit statisticilor existente la nivelul Ministerului Administraţiei şi Internelor, din cei ***54.263 de români*** care ***şi-au sărbătorit onomastica în 14 octombrie 2010***, 50.152 sunt femei, din care 48.312 poartă prenumele de ***Paraschiva,*** 629 poartă prenumele de ***Parascheva,*** 627 poartă prenumele de ***Chiva,*** 584 poartă prenumele de ***Chivuta,*** 3810 poartă prenumele de ***Paraschiv,*** 294 poartă prenumele de ***Chivu*** şi 7 poartă prenumele de ***Paraschev***.

PARTENIE (f)

Scriere originală: Παρθενια (greaca veche).

Derivat din greacescul παρθενος (parthenos) înseamnă „fată, fecioară”.

PASCAL (m)

De la denumirea în limba latină Paschalis, ceea ce însemna „cu privire la Paşti” sau de la latinescul PASCHA care înseamnă „Paşte”, derivat la rândul său, din ebraicul ּפֶסַח (Pesah) „Paştele”. Numele Pascal poate fi utilizat şi ca nume de familie, ca în cazul filozofului francez, matematician şi inventator Blaise Pascal.

PATRICIU (m)

Varianta românească pentru PATRICK.

PATRICIA (f)

Este varianta feminină a numelui Patriciu.

PATRICK (m)

Utilizare: irlandeză, engleză, franceză, germană.

Pronuntie: PAT-Rik (în engleză), Pat-Reek (în franceză), PAHT-Rik (în germană).

Derivă de la Patriciu, denumirea în limba latină, ceea ce însemna „nobil”.

Acest nume a fost adoptat de către *Sfântul Patrick*, care la naştere s-a numit Sucat. El a fost un britanic romanizat, care a fost capturat şi înrobit în tinerețe. După şase ani de robie a scăpat acasă, dar în cele din urmă el a devenit un episcop întorcându-se în Irlanda ca un misionar. El este în mod tradițional considerat ca fiind patronul spiritual al Irlandei.

PATROCLE (m)

Scriere originală: Πατροκλος (greaca veche).

Provine din grecescul Πατροκλος (Patroklos), ceea ce înseamnă „slava Tatălui”, derivat din πατρος (Patros) „a tatălui” şi κλεος (kleos) „glorie”.

PAUL (m)

Sursa numelui este din limba latină şi provine din familia de nume romane Paulus, care înseamnă „mic” sau „umil”.

Sfântul Paul a fost un lider important a bisericii creştine timpurii, povestea sa apărând în Noul Testament. Se numea la început Saul, dar şi-a schimbat

numele după convertirea la creştinism. Majoritatea epistolelor din Noul Testament (14 din toate cele 21) se datorează lui.

Purtători vestiți ai acestui nume în lumea artei sunt *Paul Gauguin (1848-1903) şi Paul Cezanne (1839-1906),* amândoi pictori impresionişti din secolul XIX din Franța.

PAULA (f)
Forma feminină pentru PAUL.

PEGGY (f)
Variantă pentru Meggy, fiind considerat un diminutiv pentru MARGARET.

PENELOPE (f)
Scriere originală: Πηνελοπη (greaca veche).
Posibil derivat din greacescul πηνελοψ (penelops), un tip de rață. Alternativ, ar putea avea legătură cu πηνη (pene) „fire, bătătură".

PENINA
Scriere originală: פְּנִנָּה (ebraică).
Înseamnă „piatră prețioasă" în ebraică. În Vechiul Testament acest lucru a fost numele uneia dintre soțiile lui Elcana.

PEPE (m)
Prescurtarea spaniolă a numelui IOSIF.

PÉTER (m)
Utilizare: maghiară.
Forma maghiară pentru PETER.

PETRE (m)
Varianta românească pentru PETER.

PETRICA (m)
Forma de alint pentru PETRU.

PETRONELA (f)
Forma românească pentru PETRONILLA, care este forma feminină de alint pentru Petronius, derivat de la latinul petro, petronis „țărănoi, bădăran".
Este numele unei Sfinte romane din secolul I, care se presupune că este fiica Sfântului Petru.

PETRU (m)
Varianta românească pentru PETER.
Derivat de la grecescul Πετρος (Petros), „piatră". Este traducerea folosită des în Noul Testament pentru Cefas (care înseamnă „piatra" în aramaică), nume dat de Isus apostolului Simon. A fost cel mai important apostol si este considerat de unii ca fiind primul Papă.

Având în vedere renumele de apostol, acest nume a devenit comun în întreaga lume creştină (în ortografie diferită). Astfel în Anglia normanzii l-au introdus sub forma “Piers”, care a fost treptat înlocuit cu Peter.

Pe lângă apostolul Petru, acest nume a fost purtat şi de Sfântul Petru Damian şi Sfântul Petru Martirul, respectiv şi de ţarul rus Petru cel Mare (1672-1725).

Simon Petru, cunoscut ca Sfântul Petru, în folclor Sânpetru, (n. ?- d. cca. 67) a fost un pescar din Betsaida (localitate pe malul nordic al lacului Genesareth, astăzi El Aradsch, Siria), unul din primii discipoli al lui Isus din Nazaret. Simon Petru este considerat în mod tradiţional ca unul dintre cei doisprezece apostoli. A fost fratele mai mic al apostolului Andrei.

În conformitate cu Evanghelia lui Marcu (cea mai timpurie), Petru a locuit în Capernaum, la marginea Lacului Ghenezaret din Galileea. Acolo avea o casă în care locuia cu soacra şi soţia sa. Conform datelor din Evanghelia lui Ioan, Petru şi fratele său Andrei „Cel întâi chemat” la slujirea credinţei, ar fi fost originari din Betsaida

Sfantul Apostol Petru, era pescar din Betsaida, la Marea Galileii şi se chema Simon, înainte de a se întâlni cu Domnul. Era cel mai vârstnic dintre cei doisprezece ucenici şi deseori vorbea în numele Apostolilor, rugând pe Învăţătorul să le explice înţelesul tainelor credinţei. Era o fire cinstită şi plină de rodire pentru Hristos.

Numele său iniţial a fost Simon (în ebraică שמעון, citeşte „Şimon”). Conform evangheliştilor Marcu, Luca şi Ioan, Isus l-a numit „piatră” (în aramaică „Chefa”, „Kepha”), nume consemnat sub forma Πετρος şi tradus în latină ca Petrus.

După Înălţarea la cer a Domnului şi după pogorârea Duhului Sfânt, a început strădania, cea fără de odihnă, pentru răspândirea credinţei şi ca şi ceilaiţi Apostoli, Sfântul Petru nu a precupeţit nici o osteneală pentru împlinirea poruncii Mântuitorului, de a vesti adevărul mântuirii.

La anul 67, în ziua de 29 iunie, Sfântul Petru a îndurat moarte de Mucenic, în vremea prigoanei împotriva creştinilor, dezlănţuită de crudul împarat Nero.

Eusebiu de Cezareea (260-339) a menţionat relatările diaconului roman Gaius din jurul anului 200, care a susţinut că ar cunoaşte locul unde se găseşte mormântul lui Petru. Acolo s-ar găsi o inscripţie, pe care stau scrise numele lui Isus şi a lui Petru.

Pe „Tropaionul” constantinian, păstrat până în zilele de azi, stă inscripţia prescurtată (în limba greacă): Petr ene (Petros enestin = Petru se găseşte înăuntru). În anul 324, Constantin cel Mare a ordonat nivelarea dealului „Agger Vaticano”, rambleerea părţilor supraterane ale vechiului cimitir, decaparea cavourilor din vechea necropolă (ce depăşeau nivelul zero al terenului) şi construcţia unei bazilici dedicate lui Petru.

În sec. XVI vechea bazilică Sf. Petru a lui Constantin cel Mare a fost demolată, spre a face loc actualului dom San Pietro.

Marţi 29 iunie 2010, peste 500.000 de români şi-au serbat onomastica de ziua Sfinţilor Petru şi Pavel.

Potrivit statisticilor existente la nivelul Ministerului Administraţiei şi Internelor, din cei 503.995 de români care îşi sărbătoresc onomastica de ziua *Sfinţilor Petru şi Pavel,* 382.960 sunt bărbaţi, majoritatea acestora purtând numele de Petru/Petre (208.829), şi 121.035 femei.

Alături de cei de mai sus, şi-au sărbătorit onomastica şi cei care poartă numele de **Pavel** (33.048), **Paul** (76.285), **Petrică** (36.645), **Petrişor** (17.114) şi **Petronel** (2).

Dintre femeile care au fost sărbătorite în aceeaşi zi, cele mai multe poartă numele de **Paula** (45.838), alături de care au sărbătorit şi persoanele care răspund la numele **Petronela** (34.064), **Petruţa** (23.403), **Paulina** (16361).

Motiv de sărbătoare a fost şi pentru cei care poartă numele de ***Petruţ*** (5982), ***Petruş*** (3.082) şi ***Paulica*** (711) ori ***Petriţa*** (342).

PHEBE (f)

Varianta de „Phoebe" este folosită în unele traduceri ale Noului Testament.

PIETRO (m)

Utilizare: italiană.
Forma italiană pentru PETER.

PIŞTI (m)

Utilizare: maghiară.
Diminutiv pentru ISTVÁN.

PIROSKA (f)

Utilizare: maghiară.
Varianta maghiară a numelui PRISCA.

PRISCA (f)

Varianta feminină a numelui de familie roman pentru Priscus, care înseamnă „vechi" în latină.

Acest nume apare în epistolele din Noul Testament, referindu-se la Priscilla.

POLIXENIA (f)

Din limba greacă, derivat din „poli" care semnifică „mulţi" şi „xenoi" care semnifică „străini".

QUINTILLUS (m)

Derivat din numele QUINTUS.

QUINTUS (m)

Prenume roman care în latină înseamnă „ al cincilea".
Acest nume a fost dat în mod tradiţional la al cincilea copil.

RĂZVAN (m)

Semnificatie necunoscută. Posibil înrudit cu numele RADOVAN, derivat de la elementul slavic rad „fericit", combinat cu un alt emelent cu semnificatie necunoscută. Alternativ, el poate să fi fost adus din India în România de către ţigani şi poate înseamna ceva de genul „aducător de veşti bune".

RACHEL (f)

Scriere originală: רָחֵל (ebraică), Ραχηλ (greaca veche).

Provine de la numele ebraic רָחֵל (Rachel)care înseamnă „oaie".

În Vechiul Testament RACHEL a fost numele soției favorite ale lui Iacov şi mama lui Iosif şi Beniamin.

RADOMIL (m)

Derivat din cuvintele slave „Rad" care înseamnă grijă şi „mil" care înseamnă „milă, milostiv".

RADOSLAV (m)

Derivat din cuvintele slave „Rad" care înseamnă grijă şi „slav" care înseamnă „slavă, glorie".

RADU (m)

Forma românească de alint pentru numele slave care încep cu „RAD" şi semnifică „grijă".

Radu este un prenume masculin relativ des întâlnit în limba română, putând fi deasemenea şi un nume. Etimologic el are legătură cu cuvântul slav „radost", bucurie, atribuirea lui poate semnifica fie bucuria părinților pentru naşterea unui copil, fie că acesta va fi o persoana bucuroasă.

Diferiți domnitori ai Țării Româneşti (Valahiei) care au purtat numele Radu, sunt:

- Radu I (n. 1330 - d. 1383), domnitor al Țării Româneşti între 1377 - 1383, este fiul lui Nicolae Alexandru, frate şi succesor al lui Vladislav I, identificat de mulți istorici cu legendarul Radu Negru, voievod mitic al începuturilor statului medieval Țara Românească, fondator al instituțiilor acestui stat şi prim legiuitor. Discuția despre Radu I rămâne deschisă căci, pe baza argumentelor de ordin istoric, nu se pot formula concluzii clare.

Asociat la tron probabil începând din 1372, conform părerii unor istorici, Radu I îşi începe domnia ca singur stăpânitor după 9 iulie 1374 când avem ultima mențiune documentară despre fratele său ca fiind în viață. Din nefericire nu s-au păstrat documente interne care să ateste domnia sa, însă există câteva referiri externe, în principal acte ale Regatului Maghiar şi o cronică italiană contemporană, precum şi o pisanie târzie, o iscripție pe zidurile Bisericii Domneşti de la Curtea de Argeş şi o importantă cantitate de monede (ducați, dinari şi bani) emise de voievod.

- Radu al III-lea cel Frumos, cunoscut şi sub numele de Radu cel Frumos, este domn al Țării Româneşti de patru ori (1462-1473, 1473-1474,

1474, 1474-1475). Este fiul lui Vlad Dracul şi vine la domnie cu ajutor turcesc, ajutor dat de sultanul Mahomed al II-lea împotriva fratelui său vitreg, Vlad Ţepeş.

În copilărie fusese ostatec la Poartă împreună cu fratele său Vlad. Potrivit mărturiei cronicarului grec Laonic Chalcocondyl, în captivitate a devenit iubitul lui Mehmet.[1]

Pentru tron, s-au dat lupte între iulie şi noiembrie 1462, importantă fiind victoria lui Vlad Ţepeş împotriva turcilor, din 8 septembrie 1462. Domnia sa a fost întreruptă de patru ori de Basarab Laiotă, care a fost pus cu ajutor turcesc sau cu ajutor din partea lui Ştefan cel Mare.

- Radu IV cel Mare, a fost domnitor al Ţării Româneşti din anul 1495 până în anul 1508. Născut în 1467, fiu al lui Vlad al IV-lea Călugărul, a domnit împreună cu tatăl sau în 1492 şi apoi l-a succedat începând din 15 aprilie 1495 şi până la moartea lui, în aprilie 1508. Cinci dintre fiii lui au fost domnitori ai Valahiei.

A avut 5 copii din căsătoria sa cu domnița Catalina din Sarata: Vlad al VII-lea Vintilă, Radu al VII-lea Paisie, Mircea al V-lea Ciobanul, Cărstina, Ana şi Boba, având şi doi fii nelegitimi: Radu de la Afumați şi Radu al VI-lea Bădica.

În timpul domniei sale a fost tipărit Liturghierul slavon al lui Macarie (1508).

- Radu Mihnea (n. 1586 — d. 1626), a fost domnitor al Munteniei: septembrie 1601 - martie 1602, martie 1611 - mai 1611, 12 septembrie 1611 - august 1616, august 1620 - august 1623 şi al Moldovei: 24 iulie 1616 - 9 februarie 1619 şi 4 august 1623 - 20 ianuarie 1626.

Era fiul lui Mihnea al II-lea Turcitul. A fost un bun diplomat, cunoştea mai multe limbi străine şi iubea fastul şi luxul. Era apreciat foarte mult de turci cărora le-a adus beneficii însemnate, dar a ştiut să-şi atragă şi simpatia vecinilor creştini. Pe plan intern, s-a înconjurat de greci cărora le-a dat dregătorii bănoase, ceea ce i-a nemulțumit pe boierii din țară. Acest lucru a dus la organizarea unui complot condus de Bărcan stolnicul. Domnitorul a descoperit complotul şi l-a decapitat pe instigator.

Ideea unei apropieri între Ţările Române a încolțit şi în mintea lui Radu Mihnea, care a domnit, succesiv, în Muntenia şi Moldova.

Un moment semnificativ în acest sens l-a constituit perioada 1623 - 1626 când, domnind în Moldova, Radu Mihnea a reuşit să obțină tronul Munteniei pentru fiul său Alexandru Coconul (1623 - 1627). Unele izvoare contemporane consemnează această unitate politică moldo-munteană.

- Radu Paisie cunoscut şi sub numele de Petru de la Argeş, a fost domn în Ţara Românească: iunie 1535 - martie 1545.

A fost fiul lui Radu cel Mare; călugăr şi stareț la Mănăstirea Argeş sub numele de Paisie, iar ca domn şi-a luat numele de Radu, fiind ales de boieri.

În 1538 - 1540, turcii au ocupat Brăila, pe care o transformă împreună cu ținutul din jur, în raia în 1541. La 7 ianuarie 1543 a încheiat cu arhiducele austriac Ferdinand o alianță prin care îşi promiteau ajutor reciproc împotriva

turcilor, urmând ca Radu Paisie să-i furnizeze ştiri despre mişcările duşmanului. La 1544 boierii pribegi în fruntea cărora se aflau Laiot şi Stroe, l-au atacat şi au încercat să-l alunge, însă au fost învinşi.

RAFAEL (m)

Derivat din cuvântul de origine ebraică רפאל (Rapha'el), care semnifică „Dumnezeu a vindecat".

Forma spaniolă, portugheză, germană, română şi slovenă pentru RAPHAEL (Rafael).

RAFAELA (f)

Forma feminină germană, spaniolă şi portugheză pentru RAPHAEL (Rafael).

RAHELA (f)

Înseamnă „oaie" în ebraică.

În Vechiul Testament RACHEL a fost numele soției favorite ale lui Iacov şi mama lui Iosif şi Beniamin.

RAIMONDA (f)

Varianta feminină pentru RAYMOND.

RAISA (f)

Scriere originală: Раиса (în rusă).

Posibil din grecescul „ραιον" (rhaion), care înseamnă „mai relaxat".

RALUCA (f)

Nume românesc. Semnificație necunoscută.

RAMÓN (m)

Varianta catalană şi spaniolă a nunelui de RAYMOND.

RAMONA (f)

Varianta feminină a numelui RAMÓN.

RANDOLF (m)

Derivat din elementele germanice „Rand" care înseamnă muchie şi „Wulf" care înseamnă lup. Normanzii au adus acest nume în Anglia, unde exista deja un nume înrudit cu acesta şi anume Randúlfr, care a devenit ulterior Randolf, iar după sec. al XVIII – lea a fost folosit sub forma de Randolph.

RAUL (m)

Varianta spaniolă a numelui Randolf.

RAYMOND (m)

Pronunție: RAY-mənd (în engleză).

Provine din numele de origine germană Raginmund, compus din elementele Ragin „sfaturi” şi Mund „protector”. Acest nume a fost introdus în Anglia de către normanzi.

REBECA (f)
Forma spaniolă şi portugheză pentru REBECCA.

REBEKA (f)
Utilizare: maghiară.
Varianta maghiară pentru REBECCA.

REBECCA (f)
Scriere veche: רִבְקָה (ebraica veche).
Pronunție: rə-BEK-ə (în engleză), re-BEK-Kah (în italiană).
De la numele ebraic רִבְקָה (Rivqah), eventual însemnând „o cursă” în ebraică, sau poate un nume derivat din aramaică.
Acesta a fost numele soției lui Isaac, mama lui Esau şi Iacov în Vechiul Testament.

REGINA (f)
Este un nume de origine latină ce înseamnă „regină”.

REMUS (m)
Pronunție: REE-mus (engleză).
Semnificație necunoscută.
În legendele romane, Romulus şi Remus erau fondatorii Romei.

REMY (m)
Utilizare: Franceză
Forma franceză pentru Remigius, care a fost derivat din latinescul remigis care înseamnă „vâslaşul”.

RENATA (f)
Forma feminină pentru RENATUS, care semnifică „născut din nou”.

REYNOLD (m)
Derivat din cuvântul de origine germană Raginald, care este compus din elementele „Ragin” care înseamnă sfat şi „Wald” care înseamnă „regulă”.

RICHARD (m)
Derivat din elementele germanice „RIC” care înseamnă putere şi „hard” care înseamnă curajos.

Sfântul Richard.
7 februarie (calendarul latin)
Oraşul Lucca a cunoscut un important moment istoric în anul 56 înainte de Cristos, când s-au întâlnit aici Cezar, Pompei şi Cressus, pentru a-şi reînnoi

triumviratul, care de fapt abia a mai durat aproape un an. Din amintirile medievale ale oraşului rămân drept mărturie grăitoare catedrala Sf. Martin, biserica Sf. Mihai şi bazilica Sf. Fredian. Localnicii sărbătoresc la 18 noiembrie pe Sf. Fredian, un sfânt pustnic originar din Irlanda, apoi Episcop de Lucea; după o tradiție destul de întemeiată, el a inițiat unele lucrări de asanare ce au apărat oraşul de ravagiile inundațiilor periodice ale râului Serchio.

Tot din părțile nordului, mai precis din Anglia, este şi Sfântul Richard, despre care „Martirologiul Roman", la ziua de 7 februarie, scrie: "La Lucca, în Toscana, înmormântarea Sfântului Richard, Regele Angliei, care a fost tatăl sfântului Villebald, Episcop de Einchsladt şi a Sfintei Valburga, fecioară". Cum se întâmplă nu de puține ori, în câteva rânduri apar şi câteva inexactități ori lipsuri. Mai întâi, acum este sigur că Richard, despre care vorbim, nu a fost niciodată «regele Angliei», şi e posibil ca nici măcar să nu fi purtat numele de Richard. De altă parte este sigur că persoana la care se referă Martirologiul a fost tatăl nu numai al Sfântului Villebald (mai exact Villibald), Episcop de Einchstadt, şi a sfintei Valburga, dar şi a Sfântului Vunibald, stareț de Heidenheim.

RICKI (m)
Diminiutivul pentru RICHARD.

ROBERT (m)
Înseamnă „faimă bună", fiind derivat din elementele germanice „hrod" care înseamnă faimă şi „beraht" care înseamnă luminos, strălucitor.

A fost purtat de 3 regi ai Scoției, inclusiv *Robert the Bruce,* care a obținut independența Scoției față de Anglia în secolul al XIV-lea, autorul *Robert Browning (1812-1889)* şi poeții *Robert Burns (1759-1796) şi Robert Frost(1874-1963).*

Sfântul Robert Bellarmin (1542-1621).
17 septembrie (calendarul latin).

Robert Bellarmin s-a născut în 1542, la Montepulciano, o mică localitate din Toscana-Italia, a fost fiul unui magistrat şi nepot al unui papă (mama era soră cu papa Marcel al II-lea), unde tatăl său era magistrat.

La vârsta de optsprezece ani, a început să studiaze teologia la Padova şi la Louvain şi, în 1576, ajunge primul titular al Catedrei „de controversiis" din cadrul Universității gregoriene, care pe atunci se numea Colegiul Roman, având misiunea grea de a-i pregăti pe studenți de "controversele" în legătură cu învățătura, istoria şi organizarea Bisericii Catolice, pe atunci atacate vehement de către teologii protestanți. Între elevii săi de la Colegiul Roman s-a aflat şi tânărul Alois Gonzaga.

În anul 1599, a fost numit cardinal şi arhiepiscop de Capua, unde a rămas până la moartea papei Clement al VIII-lea (1605), când s-a întors în Roma.

A scris multe lucrări de exegeză, pastorală, ascetică; şi astăzi, voluminoasele cărți „De controversiis" sunt fundamentale pentru apologetică.

A murit la Roma, în ziua de 17 septembrie 1621, şi, nu mult după această dată, s-a introdus procesul de canonizare, proces ce a durat aproape

trei secole. Apoi, într-un singur an, 1930, Papa Pius al XI-lea i-a conferit întreitul titlu de fericit, de sfânt şi de învățător al Bisericii.

ROBERTA (f)
Forma feminină pentru ROBERT.

ROBI (m)
Utilizare: maghiară.
Diminutiv al numelui ROBERT.

ROCCO (m)
Derivat din cuvântul german „hrok" care înseamnă „odihnă".

ROCKY (m)
Diminutiv al numelui ROCCO.

RODICA (f)
Derivat din slavul „rod" care semnifică fertil, rodnic.

ROGER (m)
Derivat din cuvintele de origine germană „hrod" care înseamnă faimă şi „Ger" care înseamnă suliță.

ROLAND (m)
Înseamnă „pământ renumit" de la cuvintele germanice: „hrod" care înseamnă „faimă, renume" şi „land" care înseamnă „pământ".

ROMEO (m)
Varianta italiană a numelui latin Romaeus care înseamnă „trecător prin Roma sau un pelerin la Roma". Romeo este cel mai bine cunoscut erou din operele lui Shakespeare despre care se face referire în tragedia „Romeo şi Julieta" (1596).

ROMULUS (m)
Utilizare: mitologia romană.
În limba latină înseamnă „de la Roma".

RONALD (m)
Varianta scoțiană pentru RAGNVALDR care este un nume compus din elementele „Regin" care înseamnă sfat şi „valdr" care înseamnă domn.

RONALDO (m)
Varianta portugheză, italiană şi spaniolă pentru RONALD.

ROSA (f)
În general, acest lucru poate fi considerat o formă latină de ROSE (trandafir), deşi inițial ar putea să provină din cuvântul german ROZA (derivat din Poca în limba bulgară care înseamnă "roua").

O purtătoare faimosă a fost activistul pentru drepturile civile *Rosa Parks (1913-2005).*

ROSALIA (f)

Derivat de la latinul rosa „trandafir".

ROSALINDA (f)

Din limba germană „trandafir frumos": „hros" care înseamnă cal şi „linde" care înseamnă blând.

ROXANA (f)

Pronunție: rahk-SAN-ə (în engleză), rok-Sahn-ah (spaniolă).

Forma latină pentru Ρωξανη (Roxane), respectiv forma greacă a numelui persan Roshanak, ceea ce înseamnă „zori, stea, luminos". Este numele *primei soții a lui Alexandru cel Mare.*

În lumea vorbitoare de limba engleză a fost populariat de către Daniel Defoe, care a folosit acest nume în romanul său „Roxana", din 1724.

ROXY (f)

Este diminutivul pentru ROXANA.

ROZA (f)

Scriere originală: Роза (rusă, bulgară).

Pronunție: RO-zah (rusă).

Înseamnă „a crescut" în limbile slave.

Între prenumele care au la origine numele unei flori, Roza care înseamnă trandafir, este cel mai răspândit.

Sfânta Roza de Lima (1586-1617).

23 august (calendarul latin)

Sfânta Roza de Lima s-a născut în ziua de 20 aprilie 1586, la Lima, marele oraş-port pe ţărmul Oceanului Pacific şi capitala Perului, avându-i pe părinții Gaspard de Flores şi Maria d'Oliva, urmaşi ai unor nobili veniți din Spania, care la botez, au dat copilei lor numele de Isabela, dar doica, indiana Mariana, privind la frumusețea ei, a exclamat: "Eşti frumoasă ca o roză, un trandafir", şi de atunci a chemat-o numai cu numele de "Roza". Mai târziu, când Isabela a intrat în rândul terțiarelor dominicane, şi-a ales singură numele de Roza a Sfintei Maria; cu acest nume a fost trecută şi în calendarul sfinților.

Deoarece a văzut în jurul ei cum dorința de îmbogățire şi de plăcerile vieții stingea în inimile oamenilor respectul şi dragostea față de semenii lor, Roza, urmând exemplul lui Cristos, a voit să-şi supună şi trupul ei celor mai grele chinuri, oferindu-i lui Dumnezeu suferința voluntară ca ispăşire pentru crimele şi nedreptățile săvârşite. Este cazul soției iubitoare, care cere să intre în temniță alături de soțul ei, nu pentru că iubeşte suferința, ci pentru că îşi iubeşte soțul. Roza nu a iubit suferința, dar l-a iubit pe Cristos, care suferea în indigenii insultați şi măcelăriți de către cuceritori.

În fiecare an, de sărbătoarea Sfântului Bartolomeu, petrecea tot timpul în rugăciune; le spunea: „Aceasta este ziua cununiei mele veşnice". De fapt, a murit în ziua de 24 august 1617.

ROZALIA (f)
Utilizare: maghiară. *Este varianta în limba maghiară pentru ROSALIA.*

RUBA (f)
Scriere veche: ىبر (arabă).
Înseamnă „deal” în arabă.

RUDOLF (m)
Derivat din cuvintele de origine germană „hrod” care înseamnă faimă şi „wulf” care înseamnă lup.

RUMENA (f)
Forma feminină pentru RUMEN.

RUMEN (m)
Scriere originală: Румен (macedoneană).
Înseamnă „îmbujorat” în macedoneană.

RUPERT (m)
Este o variantă a numelui ROBERT.
Numele a fost introdus în Anglia în secolul al XVII – lea, de către comandantul militar *Prince Rupert a Rinului,* un nepot a lui Charles I-lea.

RUPERTA (f)
Forma feminină a numelui RUPERT.

RUXANDRA (f)
Variantă a numelui Roxana.

SABINA (f)
Scriere originală: Сабина (rusă).
Forma feminină de la Sabinus, un nume roman care semnifică în latină „femei Sabine”. Sabinii au fost un popor antic care au locuit în centrul Italiei, pământurile fiindu-le luate de către romani, după mai multe războaie. Conform legendei, romanii au răpit câteva femei Sabine în timpul unui raid. Când au venit bărbaţii să le salveze, femeile au fost capabile să face pace între cele două grupuri.
Acest nume a fost purtat de mai mulţi sfinţi.

SABRINA (f)
Varianta latinizată a numelui *Habren,* după numele râului Severn. Potrivit lui Geoffrey de Monmouth, Sabrina a fost numele unei prinţese, care a fost înecată în Severn, dându-se râului numele ei.

SALOME (m)
Scriere originală: Σαλωμη (greaca veche).

Provine de la un nume aramaic care a fost legat de cuvântul ebraic *שָׁלוֹם (shalom),* care înseamnă „pace”.

SALOMEA (f)
Varianta feminină pentru Salome.

SAMANTA (f)
Variantă a numelui Samantha şi varianta feminină a numelui Samuel.

SAMANTHA (f)
Varianta feminină a numelui Samuel.

SAMI (m)
Diminutivul în limba maghiară şi finlandeză pentru SAMUEL.

SAMSON (m)
Scriere originală: ıiשִׁמְשׁ (ebraică). Provine de la numele ebraic ıiשִׁמְשׁ (Shimshon), ceea ce înseamnă, probabil „soare”.

SAMUEL (m)
Origine ebraică.
Derivă de la שְׁמוּאֵל (Shemu'el), însemnând fie „numele lui Dumnezeu”, fie „Dumnezeu a ascultat”. În Vechiul Testament, a fost ultimul judecător al evreilor. El a vestit venirea lui Isus şi a proclamat ca regi ai Israelului pe Saul şi apoi pe David.

SAMUELA (f)
Varianta feminină pentru SAMUEL.

SANDA (f)
Varianta prescurtată pentru ALEXANDRA.

SANDOR (m)
Utilizare: maghiară.
Varianta maghiară pentru ALEXANDRU.

SANDU (m)
Varianta prescurtată în limba română pentru ALEXANDRU.

SARA (f)
Scriere originală: Σαρα (greacă), سارة (arabă), חַיֵּי שָׂרָה (ebraicul) pentru “viața Sarei.”
Variantă a numelui SARAH.
Este un nume extras din Biblie, luat de la numele soției lui Avraam şi mama lui Isaac, Sara. Sensul cuvântului în ebraică este “prințesă”. De fapt, numele ebraic Sarah provine din Egipt: “Sa” înseamnă fiul, “Rah” înseamnă soare.

SARAH (f)

Scriere originală: שָׂרָה (ebraică), قراس (arabă).

În ebraică înseamnă „doamnă” sau „prințesă”.

În Vechiul Testament acesta a fost numele soției lui Avraam, devenind mama lui Isaac.

Numele ei a fost inițial שָׂרַי (Saray).

SARIKA (f)

Utilizare: maghiară.

În limba maghiară este diminutiv a numelui SARAH.

SAVA (m)

Scriere originală: Σαβας (greaca veche).

De la un nume grecesc, care a fost derivat din cuvântul de origine ebraică סָבָא (Sava) care înseamnă „omul vechi”.

SAVANNAH (f)

Înseamnă ierburi de câmpie.

Numele a fost folosit în filmul „Savannah Smiles”, din anul 1982.

SAUL (m)

Scriere originală: שָׁאוּל (ebraică)

De la numele ebraic שָׁאוּל (Sha'ul), ceea ce înseamnă „a cerut pentru, a solicitat pentru” sau „s-a rugat pentru”. Aceasta a fost numele primului rege al lui Israel.

SCARLETT (f)

De la numele de familie ce arată o persoană care a vândut sau a făcut haine din stacojiu (un fel de pânză, a cărui nume este derivat din persanul *saqirlat*).

Acest nume a fost folosit de Margaret Mitchell pentru Scarlett O'Hara, personajul principal din romanul ei „Pe aripile vântului” (1936).

SEAN (m)

Varianta irlandeză pentru JOHN.

SEANNA (f)

Varianta feminină a numelui SEAN.

SEBASTIAN (m)

Origine latină.

Derivat de la numele roman Sebastianus, care înseamnă „de la Sevasta”. Sebaste era numele unui oras din Asia mica si provine din limba greaca de la σεβαστος (Sebastos) „venerabil” (o traducere din latină pentru Augustus, titlul împăraților romani).

Sfântul Sebastian.

Este sărbătorit de cultul romano-catolic, pe data de 20 ianuarie a fiecărui an.

Sebastian era de loc din părţile milaneze. În catacombele ce au luat numele său, a fost înmormântat Sfântul Sebastian, care a murit în aceeaşi zi de 20 ianuarie, dar cu 15 ani mai târziu, sub împăratul Diocleţian. Sebastian era prieten cu împăratul şi un cavaler de vază; în calitatea aceasta, de multe ori, i-a ajutat pe fraţii săi în credinţă, care erau închişi sau conduşi la supliciu.

Mai mult chiar, s-a silit să-i atragă la credinţa creştină pe mulţi dintre soldaţi şi prizonieri; însuşi guvernatorul Romei şi fiul său, Tiburţiu, convertiţi de Sebastian, ar fi murit cu moarte de martiri. Împăratul Diocleţian în persoană a dispus să fie adus în faţa lui acest îndrăzneţ centurion, începutul procesului a fost mişcător; împăratul face apel la vechea prietenie: „Ţi-am deschis larg poarta palatului meu şi ţi-am pregătit calea pentru o carieră strălucită, iar tu unelteai împotriva mea...” Dar s-a trecut repede la ameninţări şi apoi a urmat condamnarea, fără drept de apel, la moarte. După „Legenda aurea”, Sfântul Sebastian a fost legat de trunchiul unui copac, în câmp deschis, şi apoi un pluton de ostaşi au slobozit săgeţile lor, supravieţuind primului martiriu, fiind îngrijit de o femeie creştină din Roma. După vindecarea rănilor, s-a prezentat din nou autorităţilor păgâne, care l-au osândit la moarte şi l-au executat.

SELENA (m)

Scriere originală: Селена (rusă), Σεληνη (greaca veche).

Variantă a numelui Selene.

Acest nume a fost purtat de cântăreaţa Selena Quintanilla (1971-1995), care a fost cunoscută doar ca Selena.

SELENE (f)

Scriere originală: Σεληνη (greacă).

Înseamnă „lună”, în limba greacă. Acesta a fost numele zeiţei greceşti a Lunii, uneori identificată cu zeiţa Artemis.

SEPTIMIU (m)

Provine din latină şi înseamnă „al şaptelea”.

SERAFIM (m)

Scriere originală: Серафим (rusă).

Varianta în limba română şi rusă pentru Seraphinus, derivat de la cuvantul biblic seraphim.

Epitetul seraph are înţelesul de înfocat, roşu aprins, înflăcărat, flacără ce se întinde, şi se atribuie îngerilor lui Dumnezeu, pentru că ei sunt spirite pure, înflăcărate de zelul pentru apărarea sfinţeniei şi dreptăţii Celui Atotputernic. Prin extindere, adjectivul „serafic” are înţelesul de „curat”, „ceresc”, „nevinovat”. În limba română se întâlnesc mai multe variante ale numelui personal (sau de familie): Serafim, Sarafim, Sarafima, Sera, Fimu. Serafimii erau un fel de îngeri, descrişi de Isaia în Biblie, ca având 6 aripi.

Sfântul Serafim (1540-1604).

12 octombrie (calendarul latin)

Felice Rapagnano s-a născut în anul 1540, la Montegranaro, mică localitate lângă Ascoli Piceno, în centrul Italiei, pe malul mării Adriatice.

Pentru a-şi câştiga existența, păzea oile unui om mai înstărit din satul vecin, în timp ce copiii de vârsta lui se duceau la şcoală să învețe.

În pauzele de lucru, Felice se ducea cu bucurie la fiica antreprenorului şi o ruga să-i citească din diferite cărți. Odată, după ce a ascultat o lectură despre scopul omului, a exclamat: "Dar dacă e atât de mare primejdia de a ajunge în focul iadului, de ce atunci să nu trăiesc o viață de pustnic în pădure?". Tânăra castelană i-a vorbit despre călugării franciscani capucini din Tolentino, care veneau adesea şi cereau ajutor la poarta casei lor, iar după multe insistențe Felice a fost primit în mănăstire, luându-şi numele de Serafim, şi ca program de viață şi-a însuşit cuvintele Fratelui Egidiu, umilul ucenic al Sfântului Francisc de Assisi: "Calea pentru a ajunge acolo sus este aceea de a te înjosi pe tine însuți".

Avea pentru fiecare un cuvânt de mângâiere, de încurajare, de învățătură; sub înfățişarea simplă, umilă a tânărului călugăr se vedea gravitatea omului înțelept şi flacăra unei neobişnuite vieți interioare. Când superiorii ordinului au voit să-l transfere în altă mănăstire, cetățenii oraşului au intervenit să fie reținut în mijlocul lor.

Biografii Sfântului Serafim amintesc multe fapte miraculoase săvârşite de el, printre care vindecarea Cardinalului Bandini a provocat o admirație deosebită. Acesta era în primejdie de moarte din cauza unei cangrene. Cei din jurul său aşteptau din oră în oră sfârşitul sigur, când guvernatorul din Ascoli îl aduce la căpătâiul muribundului pe smeritul călugăr, care face cu credință semnul Sfintei Cruci asupra bolnavului şi în acelaşi moment, spre uimirea tuturor, cangrena a dispărut.

A murit în ziua de 12 octombrie 1604. Toți locuitorii oraşului, în frunte cu autoritățile, au ținut să aducă un omagiu solemn cu prilejul înmormântării. După şase ani de zile, la cererea insistentă a credincioşilor, Papa Paul V a permis să se aprindă lumânări la mormântul lui, iar Papa Clement al XIII-lea l-a declarat sfânt, în ziua de 16 iulie 1767.

SERAFINA (f)

Varianta italiană şi poloneză pentru SERAPHINA (Serafina).

SERAPHINA (f)

Varianta feminină pentru Seraphinus, derivat din cuvântul biblic serafimii, care înseamnă „cei înflăcărați" în ebraică.

SERENA (f)

De la un nume latin târziu, care a fost derivat din latinul *Serenus* care înseamnă „clar, liniştit, senin".

SERGIU (m)

În limba română înseamnă slugă.

Varianta în limba română pentru SERGIUS.

Sfântul Sergiu (sec. IV).

24 februarie (calendarul latin) catolic

Există mai mulți sfinți cu acest nume. Printre ei, ***Sfântul Sergiu*** a fost conducătorul spiritual al Rusiei, fiind considerat cel mai popular este

reformatorul vieții mănăstireşti în Rusia, născut în anul 1314 dintr-o famile nobilă, din regiunea Rostov, familie care după pierderea averii a emigrat la Redonez în regiunea Moscova. Răspândirea numelui Sergiu, (Sârghie, Serghie) în Rusia şi în țările slave (chiar şi în Orient) se datorează devoțiunii față de „părintele monahismului" în Rusia, mort la 25 septembrie 1392, dată la care este sărbătorită amintirea lui.

Un alt renumit sfânt care a purtat acest nume este Papa Sergiu I, (Sfântul Sergiu) amintit la 8 septembrie. De loc este din Siria, dar s-a stabilit la Roma, după ce familia lui, fugind din fața invadatorilor mahomedani, şi-a fixat locuința la Palermo. Sfințit preot în 683, după patru ani a fost ales Papă. Sfântul Sergiu a fost un ofițer roman martir în Siria. Este patronul Sfânt al nomazilor creştini din deşert.

Chiar de la început a trebuit să dea dovadă de o fermitate deosebită în conducerea Bisericii, din cauza apariției în Roma a doi antipapi, Teodor şi Pasquale, şi în fața amenințării amestecului din partea împăratului Iustinian al II-lea, care îi cerea să subscrie canoanele conciliului Trulan, dintre care multe erau în mod evident tendențioase. „Prefer să mor mai degrabă decât să fiu de acord cu o greşeală" a fost răspunsul Papei.

El este cel care a introdus în slujbă, înainte de Sf. Împărtăşanie, cântarea: „Agnus Dei" sau „Mielul lui Dumnezeu". Tot el a stabilit datele sărbătorilor: Buna Vestire, Adormirea Maicii Domnului, Naşterea Maicii Domnului, Purificațiunea. Şi atunci, ca şi astăzi, Sf. Împărtăşanie şi cinstirea Maicii Domnului făceau parte din problemele esențiale ale vieții creştine.

SHARON (f)
Scriere originală: ‌ישׁי (ebraică).
Pronuntie: Sher-ən (în engleză), Shar-ən (în engleză).
La acest nume se face referire şi în Vechiul Testament.

SIGISMUND (m)
Variantă a numelui SIGMUND.

Personalități care poartă numele de Sigismund:
- Sigismund de Luxemburg (în germană Sigismund von Luxemburg, în maghiară Luxemburgi Zsigmond, în cehă Zikmund Lucemburský), n. 15.02.1368, Nürnberg - d. 9.12.1437, Znaim, Moravia, azi Republica Cehă, a fost: Principe Elector de Brandenburg din 1378 până în 1388 şi din 1411 până în 1415, Rege al Ungariei şi Croației din 1387, Rege al Boemiei din 1419, Rege al Germaniei din 1411 şi Împărat romano-german din 1433 până la moartea sa în 1437. A fost ultimul Împărat din Casa de Luxemburg şi unul dintre cei mai longevivi regi ai Ungariei, domnind peste 50 de ani.

A fost fiul împăratului Carol al IV-lea şi al Elisabetei de Pomerania. În 1385 s-a căsătorit cu Maria de Anjou, fiica cea mai mare a regelui Ludovic I al Ungariei şi Poloniei, care devenise regină la moartea tatălui ei, în 1382. A avut ca urmaşi o singură fată, Elisabeta, care s-a căsătorit cu Albert V, Duce de Austria, viitorul Rege German Albert al II-lea. Neavând moştenitori masculini, dinastia de Luxemburg s-a stins odată cu el.

- Sigismund I (în poloneză Zygmunt I Stary, în trad. Sigismund I cel Bătrân), n. 1.01.1467 în Kozienice - d. 1.04.1548 în Cracovia), a fost rege al Poloniei (Uniunea statală polono-lituaniană) în 1506-1548. A făcut parte din dinastia Iagielonilor.

În momentul în care a fost ales rege al Poloniei, în anul 1506, era principe al Sileziei, în cadrul Sfântului Imperiu Roman.

A urmat pe tronul Poloniei fraților săi mai mari, Ioan Albert şi Alexandru. Cel mai mare dintre fraţi, Vladislav al II-lea, era concomitent rege al Boemiei, Ungaria şi Croației.

Tatăl celor patru a fost regele Cazimir al IV-lea al Poloniei, iar mama lor a fost Elisabeta de Habsburg, nepoata împăratului Sigismund de Luxemburg.

- Sigismund Báthory (în maghiară Zsigmond Báthory), n. 1572 - d. 27.03.1613, principe al Ardealului, fiul lui Cristofor Báthory şi al Elisabetei Bocskai.

- Ioan Sigismund Zápolya, cunoscut ca Ioan Sigismund (în maghiară János Zsigmond Zápolya), n. 7.07.1540 - d. 10.03.1571, a fost rege al Ungariei sub numele de Ioan al II-lea şi principe al Transilvaniei (din 1570), sub numele de Ioan Sigismund. A fost fiul lui Ioan Zapolya şi al Izabelei, regină a Ungariei şi fiica regelui Sigismund I al Poloniei. Este înmormântat în Catedrala Sfântul Mihail din Alba Iulia.

- Sigismund Rákóczi (în maghiară Zsigmond Rákóczi), n. 1544 – d. 1608, a fost principe al Transilvaniei între anii 1607-1608.

SIGMUND (m)

Derivat din limba germană din: „sige” care înseamnă victorie şi „Mund” care înseamnă protector.

Un purtător notabil al acestui nume a fost psihologul austriac *Sigmund Freud (1856-1939),* creatorul teoriei revoluționare a psihanalizei.

SILVESTRU(m)

Provine din limba latină semnificând pădurean.

SILVIA (f)

Varianta românească feminină pentru Silviu. Rhea Silvia a fost mama lui Romulus şi Remus, fondatorii Romei.

SILVIU (m)

Forma românească pentru Silvius, derivat de la latinul silva „lemn, pădure”. Silvius a fost numele mai multor regi din Alba Longa, un ținut antic, la sud de Roma.

SIMON (m)

Utilizare: engleză, franceză, scandinaveă, germană, maghiară, slovenă, română, macedoneană.

Scriere originală: Симон (macedonă), Σιμων (greacă).

Derivă de la grecescul Σιμων (Simon), variantă a numelui ebraic ׁשִׁמְעוֹן (Shim'on), ceea ce însemna „a auzit sau ascultător”.

Acesta a fost numele mai multor personaje biblice, inclusiv a celui care a efectuat crucea pentru Isus. Cu toate acestea, cea mai importantă persoană cu acest nume a fost *apostolul Simon* din Noul Testament.

SIMION

Varianta în limba română a numelui SIMON.

SIMONA (f)

Varianta românească feminină pentru SIMON.

SIRIUS (m)

Utilizare: Astronomie.

Sirius este numele celei mai strălucitoare stea a cerului, făcând parte din constelația „Canis Major” (Câinele Mare). Se află la o distanță de 8,61 ani-lumină de sistemul nostru solar.

Sirius are o luminozitate de 61 de ori mai mare decât a Soarelui, raza de 2,4 ori mai mare decât raza Soarelui şi masa lui este de 3,3 ori mai mare decât cea a Soarelui, iar densitatea este de 810 kg pe cm³.

Sirius are un mic companion: Sirius B, care este o pitică albă cu densitatea medie de 70 kg/cm³.

Numele „Sirius” este derivat din greaca antică: σειριος (Seirios), care înseamnă „ardere” sau „extravagant”, steaua fiind asociată cu vara.

Steaua are denumirea de specilitate Bayer α Canis Majoris (α CMa, sau Alpha Canis Majoris).

Cu ochiul liber se percepe ca o stea unică, dar de fapt este un sistem binar de stele.

SMARANDA (f)

Nume românesc care provine de la „smarald”.

SOFIA (f)

Scriere originală: Σοφια (greacă).

Variantă pentru SOPHIA.

Sofia (în bulgară София), este capitala Bulgariei, fiind situată la poalele muntelui Vitoşa. Biserica Bojana din Sofia a fost înscrisă în anul 1979 pe lista patrimoniului cultural mondial UNESCO.

La data 17 Septembrie (conf. calendarului ortodox) se face pomenirea Sfintelor Mucenițe si bine-biruitoare fecioare: Pistis, Elpis şi Agapis şi a maicii lor, ***Sofia.*** Aceste sfinte au trăit în Italia, pe vremea împărăției lui Adrian (117-138).

Pistis, care era de doisprezece ani, şi a mărturisit pe Hristos, au bătut-o cu toiege, şi i-au tăiat sânii, din care în loc de sânge a curs lapte, iar după ce au

chinuit-o, i-au tăiat capul. După aceea a urmat Elpis, care era de zece ani, pe care de asemenea au supus-o la tot felul de chinuri, iar la final a fost omorâtă prin sabie.

În acelaşi mod a fost chinuită şi Agapis, care avea nouă ani, după care, i-au tăiat capul.

Iar maica lor, Sofia, trei zile pe urmă plângând pe mormântul lor, şi-a dat sufletul către Domnul.

SOFRONIE (m)

Scriere originală: Σωφρονιος (greaca veche).

Varianta latinizată a numelui grecesc Σωφρονιος (Sofronie), derivat din σωφρων (sophron), care semnifică „auto-control, sensibil".

Sf. Părinte Sofronie.

La data de 11 martie (conf. calendarului ortodox), se face pomenirea Sf. Părinte Sofronie, patriarhul Ierusalimului.

Sf. Părinte Sofronie s-a născut în cetatea Damascului, în anul 550, trăgându-se din părinți evlavioşi, tatăl lui se chema Plinthas, iar mama lui Mira. Îmbinând isteţimea pe care o avea de la naştere cu râvna deosebită la învățătură, a ajuns stăpân pe toate cunoştinţele pe care le putea cineva dobândi în vremea aceea, deprinzând toată virtutea care pe atunci se izbutea numai în pustiu.

A ajuns episcop al Ierusalimului. El a lăsat Bisericii multe scrieri vrednice de cuvânt şi de pomenire, printre care: Limonariul (împreună cu Ioan Moshu), viaţa sfântului Ioan cel Milostiv şi Viaţa sfintei Maria Egipteanca, cea deopotrivă cu îngerii printre femei, care a săvârşit în pustiu lupte mai presus de puterile omeneşti.

SOLOMON (m)

Scriere originală: שְׁלֹמֹה (ebraică).

Derivat din numele שְׁלֹמֹה (Shelomoh), care la rândul lui a fost derivat din cuvântul de origine ebraică שָׁלוֹם (shalom) care înseamnă „pace".

SONIA (f)

Varianta românească pentru SONYA, care este forma rusească de alint pentru SOPHIA. În greacă înseamnă „înțelepciune".

SORIN (m)

Este derivat de la cuvântul soare şi reflectă strălucirea şi buna dispoziție pe care persoana, care poartă acest nume le degajă printre cei din jur.

SOPHIA (f)

Scriere originală: Σοφια (greacă).

În limba greacă înseamnă „înțelepciune".

Acest nume a fost frecvent folosit în rândul familiilor regale europene în timpul Evului Mediu fiind popularizat în Marea Britanie de Casa germană de Hanovra, atunci când a moştenit tronul britanic din secolul al XVIII-lea. Acest

nume a fost folosit în romanele „Tom Jones” (1749) de Henry Fielding şi „Vicarul din Wakefield” de Oliver Goldsmith (1766).

SORINA (f)

Varianta feminină în limba română pentru SORIN.

SPIRIDON (m)

Scriere originală: Σπυριδων (greacă), Спиридон (în rusă).

Derivat din grecescul σπυριδιον (spyridion) care înseamnă „coş” sau latinescul spiritus care înseamnă „spirit”.

STAN (m)

Varianta scurtă pentru STANLEY (guvernare, putere).

Un purtător faimos a acestui nume a fost actorul de comedie britanic *Stan Laurel (1890-1965).*

ŞTEFAN (m)

Înseamnă „purtătorul cununei învingătorului”.

Scriere originală: Стефан (bulgară, sârbă).

Varianta românească pentru STEPHEN.

STEPHEN (m)

Provine de la numele grecesc Στεφανος (Stephanos) care înseamnă “coroană”.

Purtători celebrii a acestui nume sunt fizicianul britanic Stephen Hawking (1942 -) şi autor american Stephen King (1947 -).

STEFANIA (f)

Varianta feminină italiană, poloneză şi românească pentru ŞTEFAN.

STELA (f)

Derivat de la latinul „stella”, care înseamnă „stea”.

STELIAN (m)

Varianta românească pentru STYLIANOS. Derivat de la grecescul στυλος (stylos) care înseamnă „stâlp, coloană”.

Sfântul Stelian era un pustnic din Adrianopolis (Asia Mica) şi este patronul copiilor.

SUSANNA (f)

Scriere originală: Сусанна (rusă), שׁוֹשַׁנָּה (ebraica veche), C□санна (slavă).

De la Σουσαννα (Sousanna), forma greacă a numelui ebraic שׁוֹשַׁנָּה (Shoshannah). Acesta a fost derivat din cuvântul ebraic שׁוֹשָׁן (shoshan) care înseamnă „crin”.

SVETLANA (f)
Derivat de la cuvântul slav „svet” care înseamnă lumină.

SZABINA (f)
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru SABINA.

SZILARD (m)
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru Constantin.

SZANDRA (f)
Utilizare: maghiară.
Varianta scurtă în limba maghiară pentru ALEXANDRA.

SZILVIA (f)
Sex: Feminin
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru SILVIA.

TAMARA (f)
Scriere originală: Тамара (rusă).
Forma rusească pentru TAMAR. Poate însemna „condiment” în sanscrită.
Acest nume a fost purtat de către *Tamara Karsavina (1885-1978), Drasin Tamara (1905-1943), Tamara Geva (1907-1997) şi Toumanova Tamara (1919-1996), pictorul polonez Tamara de Lempicka (1898-1980).*

TAMAS (m)
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru THOMAS.

TATIANA (f)
Scriere originală: Татьяна (rusă), Татяна (bulgară).
Forma feminină pentru latinul Tatianus, provenit de la Tatius, cu semnificaţie necunoscută.

TANIA (f)
Varianta scurtă în limba română pentru TATIANA.

TEODOR (***m***)
Scriere originală: Теодор (sârbă, macedoneană bulgară).
Forma românească, scandinavă şi cehă pentru THEODOR şi forma germană pentru THEODORE.
Derivat de la numele grecesc Θεοδωρος (Theodoros), care înseamnă „darul Zeului” din greacescul θεος (theos) „zeu” şi δωρον (Doron) „cadou”.

TEODORA (f)

Scriere originală: Теодора (bulgară).

Varianta feminină în limba română pentru TEODOR.

TEREZIA (f)

Scriere originală: Тереза (bulgară).

Forma bulgară, cehă, română şi portugheză pentru THERESA. Derivă de la numele spaniol şi portughez Teresa, cu semnificaţie necunoscută. Poate fi derivat şi de la grecescul θερος (theros) „vara", de la θεριζω (therizo) „a secera, a recolta" sau de la numele insulei greceşti Thera (Insula Santorini).

THOMAS (m)

Forma greacă a numelui aramaic תְּאוֹמָא (Ta'oma).

În Noul Testament acesta a fost numele apostolului care s-a îndoit iniţial de faptul că Isus a înviat. Datorită renumelui său, numele a intrat în uz general în lumea creştină.

Purtători celebrii a acestui nume au fost filosoful *Thomas Hobbes (1588-1679),* preşedintele american *Thomas Jefferson (1743-1826),* romancierul *Thomas Hardy (1840-1928),* şi inventatorul *Thomas Edison (1847-1931).*

TIBERIU (m)

Forma românească pentru TIBERIUS, care în limba latină însemnă „din Tiber". Tiber este râul care trece prin Roma. A fost numele celui de al doilea împărat roman, fiul vitreg al împăratului Augustus.

TIBOR (m)

Utilizare: maghiară, cehă, slovacă.

Este varianta în limbile maghiară, cehă, slovacă maghiară pentru TIBERIUS.

TIMOTEI (m)

Variantă pentru Timotheos (a se vedea TIMOTHY).

TIMOTHY (m)

Derivat de la numele grecesc Τιμοθεος (Timotheos) care înseamnă „onorarea lui Dumnezeu", derivat la rândul său din τιμαω (timao) „să-şi onoreze" şi θεος (theos) „zeu".

TITUS (m)

Semnificaţie necunoscută. Este posibil să fie înrudit cu latinul titulus „titlu de onoare".

În Noul Testament, era unul dintre companionii Sfântului Paul, care a devenit primul episcop al Cretei, Paul scriindu-i o epistolă, care apare în Noul Testament. Este şi numele unui împărat roman din secolul I.

TITZIAN (m)

Variantă a numelui Titus.

TITZIANA (f)
Varianta feminină pentru TITZIAN.

TIVADAR (m)
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru THEODORE.

TOMA (m)
Scriere originală: Тома (sârbă, bulgară).
Forma românească, sârbă, bulgară şi croată pentru THOMAS, care este forma greacă pentru numele aramaic Ta'oma „geamăn, pereche". În Noul Testament acesta a fost numele apostolului care s-a îndoit inițial de faptul că Isus a înviat.

TOMI (m)
Utilizare: finlandeză, maghiară.
Diminutivul în limba finlandeză şi maghiară pentru THOMAS.

TOMICA (m)
Utilizare: maghiară.
Diminutivul în limba maghiară pentru THOMAS.

TRAIAN (m)
Forma românească pentru Traianus, cu semnificație necunoscută. *Împăratul roman Traian* (numele complet fiind Marcus Ulpius Traianus) este considerat unul dintre cei mai mari conducători ai imperiului. Printre realizările lui militare se numară victoria împotriva Daciei şi Persiei.

TRISTAN (m)
Este un diminutiv pentru DRUST. Ortografia a fost modificată prin asociere cu latinescul „tristis" care înseamnă trist.

TUDOR (m)
Este o variantă pentru TEODOR.
Provine din celticul Teutorigos care înseamnă conducătorul poporului.

VADIM (m)
Scriere originală: Вадим (rusă).
Semnificație necunoscută. Este posibil să fie înrudit cu cuvintele slave volod „regulă sau lege".

VALENTIN (m)
Scriere originală: Валентин (rusă, bulgară).
Varianta românească pentru Valentinus, derivat de la latinul valens, format din participiul prezent al verbului valeo-valere, care înseamnă „a se simți bine, a fi în putere". În lumea anglo-saxonă numele Valentin este sinonim cu Sweetheart care înseamnă "îndrăgostiți", şi este atribuit felicitării pe care

îndrăgostiții şi-o trimit în ziua de 14 februarie. Creştinul adevărat doreşte să facă din fiecare clipă a vieții sale o declarație de dragoste sinceră.

Azi, *Valentin* este considerat patronul protector al îndrăgostiților. În cinstea Sfântului Valentin, în Statele Unite şi mai nou şi în statele europene, se fac petreceri si baluri. Îndrăgostiții îşi fac cadouri.

Deoarece în Evul Mediu se credea că în această zi păsările, simțind apropierea primăverii, începeau să-şi facă cuiburile, s-a considerat că sărbătoarea Sfântului Valentin este începutul redeşteptării anuale la viața nouă, deci este sărbătoarea iubirii dătătoare de viață.

Sfinți:

- Valentinus din Egipt moare în anul 160 fiind un gnostician şi teolog creştin,
- Sfântul Valentin după care se sărbătoreşte „Ziua îndrăgostiților" ,
- Papa Valentin (827).

Sfântul Valentin

14 februarie - ziua Sfantului Valentin

În ultima vreme, Ziua Îndrăgostiților a fost adoptată şi pe meleagurile noastre. Tinerii sunt încântați că există şi o zi a lor, a îndrăgostiților, un prilej de a sărbători împreună cu cel (cea) iubit(ă). Deşi mai sunt voci care spun că nu este o zi specifică țării noastre, ea prinde rădăcini tot mai adânci cu fiecare an ce trece.

Sfântul Valentin, sau Valentin din Terni (latin. Valentinus) este un martir declarat ca sfânt al creştinilor romano-catolici, care a trăit în secolul III, fiind episcop în Interamna (azi: Terni Italia). El a fost condamnat la moarte şi executat pe 14 februarie 269, din cauza credinței lui, fiind învinuit de „cununare religioasă" a perechilor de îndrăgostiți, în ciuda poruncii împăratului roman Claudius II. Fiind tânăr Valentin îi ajuta pe creştini în vremurile persecuției. El a fost prins şi băgat în închisoare, unde a devenit un propovăduitor.

Tocmai de aceea a fost condamnat la moarte la data de 14 februarie 269. Ziua de 14 februarie a rămas o zi specială în care îl sărbătorim pe Sfântul Valentin.

VALENTINA (f)

Scriere originală: Валентина (rusă).
Varianta feminină pentru VALENTIN.
Valentina Tereshkova, a fost prima femeie care a zburat în spațiu.

Sfânta Valentina (d. 308).

25 iulie (calendarul latin) catolic

La 25 iulie de Sfânta Valentina, o tânără fecioară din oraşul Cezareea Palestinei, a reproşat guvernatorului că foloseşte față de creştini torturi de o cruzime neîngăduită. Guvernatorul îi cere să aducă jertfă zeilor, dar ea răstoarnă altarul cu picioarele. Atunci porunceşte să i se smulgă pielea de pe ea şi să fie arsă de vie. În timp ce flăcările mistuie trupul fragil, sufletul nevinovat intră în bucuria veşnică.

VALERIA (f)

Varianta feminină pentru VALERIU.

Valeria este un nume de botez feminin care se poate referi la:

Valeria, a patra soție a generalului roman Lucius Cornelius Sulla Felix

Valeria, fiica împăratului roman Dioclețian

VALERIU (m)

Varianta în limba română pentru VALERIUS, derivat de la latinul valere „a fi puternic sau sănătos".

Prenumele Valerius era foarte folosit la romani. El are ca rădăcină un cuvînt cu sensul „de a fi sănătos"; rădăcină din care provine şi cuvântul valeo care înseamnă „mă simt bine" sau salutul vale care înseamnă „fii sănătos".

Sfântul Valeriu (sec.III-IV).

29 ianuarie (calendarul latin) catolic

ORTODOX 25 Octombrie

Episcopul Valerius a condus cu credință Dieceza de Treviri (astăzi Trier, Germania - provincia Renania, pe apa Mosela), la sfârşitul secolului al III-lea şi începutul secolului al IV-lea.

O tradiție veche însă, în dorința de a atribui Bisericilor din Galia şi Germania o strânsă legătură cu Sfinții Apostoli, îl prezintă pe Valeriu ca fiind ucenic al Sfîntului Apostol Petru, care l-ar fi trimis spre părțile germane împreună cu Eucarius şi Macarius.

Acestor trimişi ai Sfântului Petru li se atribuie convertirea la credință a unor mari grupuri de păgâni şi minuni răsunătoare, adesea descrise în mod naiv dar sugestiv; după ce tovarăşul de muncă apostolică a lui Valeriu ar fi murit, Valeriu atinge pe

Macarius cu bastonul pe care îl avea de la Sfântul Petru şi el revine la viață. Macarius, care murise mai demult, îl înştiințează în vis pe Valeriu că i se apropie sfârşitul; acesta moare în 29 ianuarie anul 88. Rămăşițele sale pământeşti sunt venerate în biserica Sf. Matia din Trier.

VALI (m)

Varianta de alint în limba română pentru VALERIU sau VALENTIN.

VARVARA (f)

Scriere originală: Варвара (greacă), Варвара (rusă, bulgară).

Varianta în limba rusă, greacă, română şi bulgară pentru BARBARA.

VASILE (m)

Varianta în limba română pentru BASIL, derivat de la grecescul Βασιλειος (Basileios), derivat la rândul său din βασιλευς (basileus), care înseamnă „rege".

A fost numele a 2 Împărați Bizantini.

În unele regiuni este şi nume de familie.

Personalităţi:

- ***Vasile Alecsandri*** (n. 21 iulie 1821, Bacău — d. 22 august 1890, Mirceşti, judeţul Iaşi) a fost un poet, dramaturg, folclorist, om politic, ministru, diplomat, academician român, membru fondator al Academiei Române, creator al teatrului românesc şi a literaturii dramatice în România, personalitate marcantă a Moldovei şi apoi a României de-a lungul întregului secol al XIX-lea;

- ***Vasile Lupu***, a fost domnitor al Moldovei: aprilie 1634 - 13 aprilie 1653 şi 8 mai 1653 - 16 iulie 1653;

- ***Vasile I Macedoneanul*** (c.811 - 29 august, 886), a fost împărat bizantin între 867 şi 886, întemeietorul dinastiei macedonene şi iniţiatorul renaşterii artei bizantine.

Sfântul Vasile cel Mare arhiepiscopul Cezareei Capadociei.

Sărbători religioase: 2 ianuarie (calendarul latin), 1 ianuarie (calendarul bizantin), 30 ianuarie (calendarul bizantin).

Într-un limbaj actual am putea spune că Sf. Vasile era „sfânt din moşi-strămoşi"; familia lui număra un frumos mănunchi de sfinţi: sfinte au fost bunica Mariana, mama Emilia, sora Macrina; sfinţi au fost fraţii Petru - Episcop de Sebaste şi Grigore - Episcop de Nissa.

Tatăl Sfântului Vasile era din Pont şi se numea tot Vasile, iar maica sa era din Capadocia şi se numea Emilia. Sfântul Vasile a întrecut în ştiinţă pe cei din timpul său şi pe cei din vechime, căci învăţase toată filozofia şi toate ştiinţele din vremea aceea.

A fost sfinţit arhiereu al Arhiepiscopiei din Cezareea Capadociei.

Sf. Vasile a trăit şi a apărat cu toată puterea credinţa dreaptă îndrăznind să mustre chiar în faţă pe împăratul Valens, când Biserica era tare prigonită de necredinţa lui Arie, ereticul.

Sfântul Vasile este, de altfel, considerat pionierul vieţii mănăstireşti din părţile de Răsărit ale Bisericii; în anul 358, împreună cu prietenul său, într-o chilie solitară în apropierea localităţii Neocesarea din Pont, au redactat două importante Pravile, regulamente, de viaţă călugărească; ele au orientat viaţa călugărilor care, după numele lui, se numesc „bazilitani".

Vasile cel Mare era înalt şi drept la stat, uscăţiv şi slab, negru la faţă, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor şi îngrijorat, cu obrazul lunguieţ şi cam încreţit, cu tâmplele adâncite, cam păros la trup, cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înţelepţii din zilele lui, ci şi pe cei vechi. Străbătând toată învăţătura, era stăpân pe toată ştiinţa; se folosea de toată filosofia înţeleaptă în lucrările sale şi sporea în cunoştinţa tainelor dumnezeieşti.

S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani şi a cârmuit Biserica cinci ani. A dus lupte grele pentru credinţa ortodoxă, punând în uimire chiar pe dregătorul locului, care nu s-a putut împotrivi înţelepciunii şi tăriei în credinţă a sfântului. Prin cuvântările sale a lovit în credinţele greşite ale ereticilor; a dat învăţături şi îndemnuri pentru buna întocmire a obiceiurilor; a luminat tainele cele adânci ale făpturii; a păstorit turma lui Hristos, învăţând pe

toți şi ajutând pe săraci, pe bolnavi şi pe bătrâni, în aşezământul său vestit, numit Vasiliada. A murit în anul 379, când nu împlinise încă 50 de ani.

Ceea ce i-a atras denumirea de „Cel Mare", s-a datorat activității practice la care trebuie adăugate predicile răsunătoare pe care le ținea şi cărțile de o rară pătrundere sufletească.

Sărbătorirea onomasticii:

Peste 600.000 de români şi-au aniversat onomastica la data de 1.01.2011, cu ocazia sărbătoarii Sfântului Vasile cel Mare.

Din cei 608.701 de români aniversați la sărbătoarea Sfântului Vasile cel Mare, 518.861 sunt bărbați, iar 89.840 sunt femei, conform Ministerului Administrației si Internelor, după cum urmează: 497.552 de persoane poartă numele ***Vasile***, 20.138 de persoane poartă numele ***Vasilică***, 433 de persoane poartă numele ***Sile***, 409 de persoane poartă numele ***Sică***, 232 de persoane poartă numele ***Silică*** şi 97 de persoane poartă numele ***Vasi şi Vasilache***.

Numele Sfântului Vasile, este purtat şi de 89.840 de femei, dintre acestea 86.180 purtând numele ***Vasilica***, 2082 poartă numele ***Vasilca***, 970 poartă numele ***Sica*** şi 608 de persoane poartă numele ***Vasila***.

VASILICĂ (m)

Varianta românească de alint pentru VASILE.

VERA (f)

În limba rusă înseamnă „credință", deşi este uneori asociat cu cuvântul latin *verus* „adevăr".

VERONICA (f)

Forma latina pentru BERENICE, scrierea fiind influențată de fraza latină vera icon, care înseamnă „imagine adevărată".

VICTOR (m)

Orgine latină. Înseamnă „învingător, biruitor".

Trei Papi şi mai mulți Sfinți au purtat acest nume. *Victor Hugo (1802-1885),* este autorul romanelor „Cocoşatul de la Notre Dame" şi „Mizerabilii".

Nume de papi: Viktor I (189 - 199), ***Viktor II*** (1055 - 1057), ***Viktor III*** (1085 - 1087), ***Viktor IV*** (1159-1164).

Nume de personalități: Victor general roman originar din Sarmația, ***Victor din Xanten*** martir (d. 303) creştin declarat sfânt, ***Victor din Agaunum*** martir (d. 303) creştin declarat sfânt, ***Victor din Vita*** (d. 490) istoric şi teolog, ***Victor Hugo, Victor Borge, Victor de Broglie*** numele a mai multor conți din Franța printre care ***Louis-Victor de Broglie*** care a primit premiul Nobel, ***Viktor Ullmann*** (1898-1944) muzician, ***Claude Victor-Perrin*** (1764 – 1841) mareşal al Franței, ***Victor Tufescu*** (n. 19 noiembrie/2 decembrie 1908, Botoşani - d. 2000), a fost un geograf român, membru titular (1992) al Academiei Române.

Variante a numelui: Victor, Viktor, Vittorio, Vito, Wiktor, Vitja, Vitök.

VICTORIA (f)

Varianta feminină pentru VICTOR.

A fost numele unei regine a Angliei, în onoarea căreia un oraş canadian poartă acest nume, la fel ca şi un stat australian.

Variante feminine a numelui: Viktoria; Victoria, Vicky; Vittoria; Wiktoria; Vika.

VILMOS (m)

Utilizare: maghiară.

Varianta maghiară pentru WILLIAM.

VINCENT (m)

Provine de la numele roman „Vincentius", care a derivat din latinescul „Vincere" care înseamnă a cuceri.

Printre purtătorii de celebri ai acestui nume se numără preotul francez *Saint Vincent de Paul (1581-1660)* şi pictorul *Vincent van Gogh (1853-1890).*

VIOLETA (f)

Scriere originală: Виолета (bulgară).

Derivat de la latinul viola, care înseamnă „violetă, viorea".

VIOREL (m)

Derivat din limba română, de la floarea „viorea".

VIORICA (f)

Varianta feminină în limba română pentru VIOREL.

Derivat din limba română, de la floarea de „viorea".

VIRAG (f)

Utilizare: maghiară.

Înseamnă „floare", în limba maghiară.

VIRGIL (m)

Origine latină.

Derivă de la Vergilius, care are semnificație necunoscută.

Acest nume a fost purtat de către poetul roman *Publius Vergilius Maro, (secolul I Î.H.),* cunoscut ca şi Virgil, este autorul poemului „Aeneid"

VIRGILIU (m)

Varianta în limba română pentru VIRGIL.

VIRGINIA (f)

Varianta feminină pentru Virginius, posibil derivat de la latinul virgo care semnifică „virgină, fecioară".

Acest nume este purtat de scriitoarea britanica *Virginia Woolf (1882-1941)* si un stat american, care a fost numit aşa după regina Elisabeta I.

VITALIE (m)

Derivat din latinescul „vitalis” care semnifică „vital, al vieții”.

VIVIAN (m)

Derivat de la latinescul „*Vivianus”*, care a fost derivat din *vivus* ce înseamnă „viu”.

VIVIANA (f)

Forma feminină pentru Vivianus (vezi VIVIAN).
Sfânta Viviana a fost o martiră din secolul al IV-lea.

VLAD (m)

Scriere originală: Влад (rusă).

Varianta prescurtată a numelor slave care încep cu volod „lege, regulă”. Vlad Dracula, prințul Valahiei din secolul al XV-lea, a fost sursa de inspirație pentru Bram Stoker pentru numele vampirului creat de el Contele Dracula.

WANDA (f)

Înseamnă „a merge încet”.

XENIA (f)

Scriere originala: Ξενια (greacă).
Înseamnă „ospitalitate” în limba greacă.

ZOE (f)

Scriere originală: Ζωη (greacă).
Înseamnă „viață” în limba greacă.

ZOLTÁN (m)

Utilizare: maghiară.

Posibil în legătură cu titlul de sultan din limba turcă care semnifică „rege, sultan”.

ZSIGA (m)

Utilizare: maghiară.
Diminutiv în limba maghiară pentru Zsigmond.

ZSIGMOND (m)

Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru SIGMUND.

ZSOFIA (f)

Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru SOPHIA.

ZSÓFIKA (f)

Utilizare: maghiară.
Diminutiv în limba maghiară pentru Zsofia.

ZSOLT (m)
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru ZOLTÁN.

ZSUZSANNA (f)
Utilizare: maghiară.
Varianta în limba maghiară pentru SUSANNA.

ZSUZSA (f)
Utilizare: maghiară.
Diminutiv în limba maghiară pentru ZSUZSANNA.

ZYGFRYD (m)
Varianta în limba poloneză pentru Siegfried.

ZVJEZDANA (f)
Derivat din croatul „zvijezda” care înseamnă star.

Adaptare după:
„Viețile Sfinților”, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice Bucureşti; www.vatican.va.

Anexa nr. 9

Numele de familie din România

Ababei, Abagiu, Abaza, Abraham, Abramov, Abrudan, Abrudean, Acatrinei, Acatrini, Achim, Achimescu, Achitei, Achiței, Aciobăniei, Aciu, Acmambet, Acs, Acsinte, Aczel, Adam, Adamache, Adetu, Adorjan, Aelenei, Afrim, Aftene, Agache, Agafiței, Agapie, Agavriloaiei, Agoston, Agyo, Ailenei, Ailincai, Ailincăi, Aioanei, Aionesei, Airinei, Akos, Al, Alb, Alba, Albai, Alban, Albăstroiu, Albeanu, Albei, Albert, Albescu, Albici, Albinaru, Albu, Albuț, Albulescu, Aldea, Aldescu, Aldulescu, Alecsa, Alecsandrescu, Alecsandru, Alecu, Aleman, Alexa, Alexandrescu, Alexandroiu, Alexandru, Alexă, Alexe, Alexie, Alexiu, Ali, Alinei, Alistar, Alixandru, Alman, Almăşan, Almăjan, Alstani, Althamer, Aluas, Amarandei, Amarfei, Amarie, Amariei, Amariței, Ambro, Ambruş, Ambrus, Ambudan, Amet, Amihăesei, Amza, Amzaru, Amzăr, Amzoi, Amzu, Ana, Anastase, Anastasescu, Anastasiu, Anca, Ancu, Ancuța, Ancuta, Andar, Andercou, Andone, Andonie, Andor, Andorko, Andra, Andraş, Andras, Andreca, Andreescu, Andrei, Andreica, Andreicut, Andreiu, Andres, Andrița, Andrişan, Andriciuc, Andrieş, Andries, Andriescu, Andrițoiu, Androhovici, Andron, Andronache, Androne, Andronescu, Andronic, Andronie, Şandru, Aneculaesei, Anescu, Angelescu, Anghel, Anghelache, Anghele, Anghelescu, Anghelina, Angheloiu, Angheluță, Anghelus, Anghelut, Ani, Anica, Aniței, Anita, Anitas, Anitei, Antal, Antalka, Antipa, Antoche, Antoci, Antofi, Antohe, Antohi, Anton, Antonaş, Antonache, Antonaru, Antone, Antonescu, Antonie, Antoniu, Anuța, Anuțoiu, Anuta, Apan, Aparaschivei, Apatean, Apavaloae, Apetrei, Apetri, Apian, Apintilioae, Apopei, Apostoiu, Apostol, Apostolescu, Apostoloiu, Apostu, Apreotesei, Aprodu, Arabolu, Arama, Aramă, Ardeiu, Ardelean, Ardeleanu, Ardeoiu, Arendaş, Argatu, Argeşanu, Argeşeanu, Argesanu, Argetoianu, Arghir, Arghiropol, Argint, Arhip, Arhire, Ariciu, Ariesan, Arion, Ariton, Arjocan, Armanca, Armasu, Armaşu, Armeanca, Armeanu, Armegioiu, Armulescu, Arnautu, Arnăutu, Aron, Arsene, Arsenescu, Arsenie, Arsinte, Arsu, Artene, Arteni, Arvinte, Arvunescu, Asaftei, Asan, Asanache, Asandei, Asandului, Asavei, Aspru, Asztalos, Atanasiu, Atanasoaie, Atănăsoaie, Aştefănoaiei, Aştilean, Atim, Atodiresei, Atomei, Atomoaiei, Augustin, Aungurencei, Aurica, Avădanei, Avram, Avramescu, Avrămescu, Avrinte, Axente, Axinia, Axinte, Azoiței, Azoitei, Başa, Baba, Baban, Babău, Babeş, Babeanu, Babescu, Babici, Babiciu, Baboş, Baboi, Baboniu, Babos, Babricov, Babu, Babun, Bacalu, Bacanu, Bâcă, Bacescu, Bachis, Baci, Bacioiu, Baciu, Bacs, Bacso, Bacu, Bacula, Badalan, Badalau, Badarau, Badea, Badeci, Badescu, Badet, Badic, Badica, Badin, Badita, Baditescu, Badiu, Badoi, Badoiu, Badulescu, Baescu, Baghina, Bagoly, Baia, Baiaş, Baiasu, Baican, Baicoianu, Baicu, Baiculescu, Baicus, Baidoc, Baier, Baietica, Baila, Bailef, Bajan, Bajenaru, Bajinaru, Bajko, Bako, Bakos, Bal, Bala, Balaş, Balaban, Balaceanu, Balaci, Balaian, Balaj, Balan,Balanean, Balanescu, Balas, Balasa, Balasescu, Balasoiu, Balassy, Balasz, Balaure, Balazs, Bâlc, Balcan, Balcanu, Balcu, Baldea, Bâldea, Balea, Baleanu, Balica, Baliga, Balin, Balint, Balla, Balliu, Ballo, Balmuş, Balmus, Balo,

Balog, Balogh, Baloi, Balosin, Balosu, Balta, Baltag, Baltariu, Baltateanu, Baltatoiu, Baltatu, Baltă, Balteş, Balteanu, Baltoi, Balu, Baluță, Balulescu, Baluta, Bambo, Ban, Banau, Banc, Banca, Bancila, Banciu, Bancos, Bancu, Bandi, Bandici, Bandoc, Bandula, Banea, Banescu, Baniță, Banica, Banioti, Banoiu, Banta, Banto, Banu, Banuta, Banyai, Bar, Bara, Barabaş, Barabaşa, Barabas, Baraboi, Barac, Baractaru, Baragan,Baraghin,Baran, Baranga, Barangă, Barascu, Bâră, Barb, Barba, Barbalata, Barbas, Barbăroşie, Barbieri, Barbieru, Barbu, Barbuceanu, Barbuia, Barbul, Barbulescu, Barbur, Barbus, Barbut, Barbuti, Barcan, Barcaru, Bardas, Bardac, Bardan, Bardanica, Bardas, Bardicea, Bardiganu, Bardocz, Bârgu, Barhan, Bari, Bârlan, Bârlea, Barna, Barnea, Barnut, Baron, Baros, Barsan, Bârsan, Barsoianu, Barta, Bartalis, Bartha, Barthi, Barthos, Bartis, Barto, Barto□, Bartoc, Bartok, Bartos, Bartulov, Bartus, Barza, Barzoi, Bas, Basalic, Basarab, Bascau, Basescu, Basica, Baston, Basturea, Basulescu, Bâtă, Batin, Batog, Batranu, Baubec, Bauer, Bazavan, Bâzgă, Bazoi, Băban, Băbțan, Băbeanu, Băbtan, Băbuşanu, Băcanu,Băcilă, Băcioiu, Bădână, Bădăi, Bădărău, Bădău, Bădescu, Bădiță, Bădică, Bădilă, Bădoi, Bădoiu, Bădros, Băduceanu, Bădulescu, Băescu, Băgăian, Băiaşu, Băican, Băiceanu, Băicoianu, Băitanu, Băjan, Băjenaru, Bălaş, Băla, Bălaşa, Bălan, Bălă, Bălăceanu, Bălăiță, Bălăjel, Bălănean, Bălănescu, Bălănică, Bălănuță, Bălăşoiu, Bălțătescu, Bălăuță, Băleanu, Bălescu, Bălin, Băloi, Bălteanu, Bălu, Băluță, Bălulescu, Băluțoiu, Bănățean, Băncilă, Bănescu, Bănică, Bănuț, Bănuță, Bănucu, Băran, Bărăitaru, Bărăscu, Bărbat, Bărbieru, Bărbos, Bărbosu, Bărbuț, Bărbuță, Bărbuceanu, Bărbulescu, Bărburaş, Bărcan, Bărdeanu, Bărgu, Bărnu, Băsescu, Bătrânu, Băzăvan, Beța, Beatu, Bebu, Bec, Beca, Becheanu, Becheru, Bechir, Becsek, Beda, Bede, Bedea, Bedean, Beder, Bedo, Begu, Bedreaga, Bedreagă, Beg, Beizdadea, Bejan, Bejat, Bejenariu, Bejenaru, Bejinaiu, Bejinaru, Beke, Beko, Belacurencu, Belbe, Belcea, Belcin, Belciu, Belciug, Beldean, Beldiman, Bele, Beşleagă, Beleca, Belei, Beleiu, Belenes, Belenesi, Beliciu, Belingher, Belli, Beltechi, Belu, Bența, Benchea, Benchia, Bencze, Bende, Bender, Bene, Bențe, Benea, Benedek, Benegui, Benga, Bengeanu, Bengulescu, Benko, Benta, Benzar, Benyar, Bera, Berariu, Beraru, Berbec, Berbecar, Berbecariu, Berbecaru, Berbec, Berbecel, Berbentea, Bercan, Bercaru, Berce, Bercea, Berceanu, Berci, Berciu, Berdea, Berdei, Bereş, Berechet, Berecki, Berecz, Bereczki, Bereczky, Berehoi, Beres, Berescu, Berindan, Berinde, Berindea, Berindei, Berindeie, Berintan, Berki, Bernad, Bernat, Bertea, Bertean, Berteşteanu, Beru, Berza, Bese, Besoi, Besoiu, Bestelei, Betea, Beteg, Betiu, Beu, Beutură, Beze, Bezergheanu, Bianu, Biță, Biban, Bibart, Bibire, Bibiruş, Bibolar, Bibu, Bica, Bican, Bică, Bichir, Bicoiu, Bicu, Bideaua, Bidian, Big, Biga, Bigan, Bighiu, Bihoi, Biţică, Bijan, Bilan, Bilanin, Bilavu, Bilbie, Bilcea, Bildea, Bilici, Bilt, Binea, Binşelan, Binet, Binisor, Birau, Birău, Bircea, Birceanu, Birda, Biriş, Biris, Birla, Birladeanu, Birlan, Birle, Biro, Birou, Birovescu, Birsan, Birta, Birton, Birzache, Birzan, Birzescu, Bistrian, Bistriceanu, Bisu, Bita, Bitere, Bitu, Bivol, Bivolaru, Biza, Bizdrigheanu, Bizon, Bizton, Bîlc, Bîldea, Bîltac, Bîndar, Bîră, Bîrță, Bîrla, Bîrlă, Bîrlădeanu, Bîrle, Bîrlea, Bîrlogeanu, Bîrsan, Bîrsănescu, Bîrzan, Bîscă, Blaga, Blagoe, Blaha, Blaj, Blanariu, Blanaru, Blăgniceanu, Blănaru, Bleau, Blejan, Blejdea, Blenche, Blendea, Bleoancă, Bleoju, Bleotu, Blezu, Blidar, Blidariu, Blidaru, Blidea,

Blidescu, Bloju, Boc, Boţ, Boacă, Boacşă, Boalca, Boalcă, Boţan, Boancă, Boanta, Boariu, Boaru, Boata, Boată, Boatcă, Bob, Bobâlcă, Bobar, Bobaru, Bobăilă, Bobe, Bobei, Bobeică, Bobes, Bobescu, Bobia, Bobic, Bobicu, Bobiş, Bobîlca, Bobîlcă, Bobîrsc, Boboc, Bobocea, Bobocel, Boboescu, Boboia, Boboiceanu, Bobolea, Bobu, Boc, Boca, Boşca, Bocşa, Bocşan, Bocancea, Bocancia, Bocanet, Bocăneţ, Bocăneală, Bocănială, Bocăniciu, Boceanu, Bociar, Bocioaca, Bocioacă, Bocioaga, Bocu, Boda, Bodea, Bodeanu, Bodescu, Bodi, Bodin, Bodo, Bodoască, Bodoc, Bodog, Bodoki, Bodoni, Bodor, Boeangiu, Boengiu, Boer, Boerescu, Boeru, Boescu, Bogatu, Bogdan, Bogdăneţ, Boghean, Boghian, Boghici, Boghirnea, Boghiu, Boghizu, Bogiu, Boglea, Bogliş, Bogoş, Bogoi, Bogoiu, Bogorin, Bogza, Bogzeanu, Bohariu, Bohm, Bohos, Bohuş, Boia, Boian, Boiangiu, Boiasu, Boicu, Boieşan, Boieru, Boitor, Boja, Bojan, Boje, Bojenita, Bojin, Bojincă, Bojte, Bolba, Bolboacă, Bolboase, Bolboceanu, Bolca, Bold, Boldan, Boldea, Boldiş, Boldojar, Boldor, Bolea, Bolfă, Bolintiş, Bolintis, Boloş, Boloc, Bolocan, Bolog, Bologa, Bologan, Bologea, Bologh, Bolohan, Bolojan, Boloni, Bolos, Bolovan, Bolovăneanu, Boloveschi, Boltar, Bolunduţ, Bombar, Bombică, Bona, Bonat, Boncescu, Bonciu, Boncota, Boncu, Boncuţ, Bondar, Bondoc, Bondor, Bone, Bonţe, Bonea, Bongioi, Bonta, Bontaş, Bontas, Bonte, Bontea, Borş, Bora, Borşan, Borbei, Borbely, Borbil, Borca, Borcan, Borcea, Borceanu, Borchescu, Borcianu, Borcilă, Borcoman, Borcsa, Borda, Bordânc, Bordea, Bordean, Bordeanu, Bordei, Bordeianu, Bordeiu, Bordianu, Bordoiu, Borduz, Borhoată, Borka, Borlan, Bornac, Bornea, Boroş, Boroi, Borodan, Borţoi, Borontea, Borontis, Boros, Borosteanu, Borota, Boroşteanu, Bors, Borsa, Borsan, Boru, Boruga, Borugă, Boruz, Borz, Borza, Borzan, Borzasi, Bosca, Boscan, Boscau, Bosioc, Bosînceanu, Bosnea, Bosneanu, Bosoancă, Bosoc, Bosoi, Bostan, Bostina, Bostinaru, Bot, Bota, Botan, Botarla, Bote, Botea, Boteanu, Botei, Botescu, Botez, Botezan, Botezat, Botezatu, Botgros, Both, Botiş, Boticaş, Boştină, Botiu, Botoş, Botofan, Botoga, Botogan, Botoran, Botorce, Botos, Boulescu, Bounegru, Boureanu, Bozdoc, Bozeşan, Bozga, Bozgan, Bozi, Bozte, Brabete, Brad, Bradea, Bradeanu, Bradiceanu, Bradu, Braete, Bragusi, Braia, Braica, Brailoiu, Bran, Brandibur, Brânduş, Brânduşan, Branescu, Branga, Braniste, Branner, Brânză, Branzei, Braşoveanu, Brasoveanu, Brat, Brata, Bratescu, Bratianu, Bratila, Bratiloveanu, Bratosin, Bratu, Bratucu, Bratulescu, Brădeanu, Brăduleţ, Brăescu, Brăete, Brăgău, Brăila, Brăilă, Brăilescu, Brănescu, Brătean, Brătescu, Brătoiu, Brătucu, Brătulescu, Breaz, Breaza, Breazu, Breb, Breban, Brebenel, Brebinaru, Brebu, Breda, Brehoi, Brehoiu, Brehui, Breje, Brencea, Brendus, Brescan, Bresniceanu, Bretan, Brezan, Brezeanu, Brezoi, Brezoiu, Brezoianu, Brişcă, Briceag, Brici, Briciu, Brindea, Brindusescu, Brinza, Brinzan, Brisc, Brînduşan, Brînduşe, Brînduşescu, Brînduşoiu, Brînzan, Brînză, Brînzea, Brînzei, Broasca, Broască, Brodovinschi, Brojba, Brojban, Bronţ, Broscareanu, Bruca, Brucă, Brudiu, Brujan, Brumar, Brumă, Brundean, Buţ, Buşagă, Buţă, Buboi, Buboiu, Bubulac, Buc, Buca, Bucşa, Bucă, Bucşă, Bucătaru, Bucevschi, Buciu, Buciuman, Buciuta, Bucsa, Bucse, Buculei, Bucur, Bucura, Bucureanu, Bucurescu, Bucuresteanu, Bucurică, Bucuroiu, Bud, Buda, Budacea, Budacu, Budai, Budasca, Budau, Budău, Budea, Budeanu, Budescu, Budi, Budoi, Budu, Budui, Budulan, Budur, Budurea, Buduru, Buşe, Buf, Bufanu, Buga, Bugan, Buganu,

Bugariu, Bugaru, Bugărin, Bugeac, Bughiu, Bug, Buhai, Buhaiev, Buhnea, Buia, Buica, Buican, Buică, Buie, Buşilă, Buja, Bujan, Bujancă, Bujeniță, Bujin, Bujoiu, Bujor, Bujoreanu, Bujorianu, Buju, Buksa, Bulacu, Bulagea, Bulai, Bulancea, Bularca, Bulăreanu, Bulea, Buleteanu, Buleu, Bulgaru, Bulhac, Buliga, Buligan, Buligă, , Buligoanea, Bulin, Bulmoagă, Buluc, Bulucea, Bulz, Bulzan, Bumb, Bumbaş, Bumbac, Bumbar, Bumbaru, Bumbea, Bumbel, Bumbu, Buna, Bunduc, Bunea, Bunescu, Bungau, Bungău, Bunget, Bunghez, Bunghiuz, Bungiu, Bunica, Bunicelu, Bunoiu, Buşoi, Bura, Burada, Burca, Burcă, Burcea, Burcescu, Burci, Burcin, Burciu, Burcus, Burda, Burde, Burdea, Burdeanu, Burduşa, Burduaza, Burduja, Burdulea, Burdusel, Bureta, Burete, Buretea, Burga, Burghelea, Burian, Buricea, Burileanu, Burjan, Burlacu, Burlan, Burleanu, Burloi, Burluc, Burnea, Burnei, Burnete, Bursuc, Burtea, Burtescu, Burtică, Burtoiu, Buruga, Buruian, Buruiana, Buruiană, Burz, Busaga, Busca, Buse, Busescu, Busila, , Busoi, Bustea, Busu, Busuioc, Buş, But, Buta, Butacu, Butan, Butariu, Butaru, Bută, Butcovan, Bute, Butean, Buştean, Buteanu, Buteică, Buterez, Buteseacă, Butnariu, Butnaru, Butnicu, Butoi, Butoianu, Butu, Butuc, Butucel, Butunoi, Butura, Buturcă, Buturuga, Buturugă, Butusina, Butuza, Buşu, Buza, Buzaş, Buzarin, Buzas, Buzatu, Buzăian, Buzdea, Buzduga, Buzdugan, Buzdun, Buze, Buzea, Buzescu, Buzila, Buzlea, Buzoeanu, Buzoi, Buzoianu, Caţan, Caba, Caciulan, Cacoveanu, Cadar, Cafadaru, Caia, Caimacanu, Caiman, Cainiceanu, Calagiu, Calangiu, Calcan, Calciu, Calea, Calen, Calica, Caliga, Calin, Calina, Calinciuc, Calinescu, Calistrate, Calistru, Calitoiu, Calmuc, Calnegru, Caloian, Caloianu, Calomfirescu, Calota, Calotă, Calotescu, Calu, Calugar, Calugareanu, Calugaroiu, Calugaru, Caluian, Caşmir, Campan, Câmpan, Campean, Câmpean, Campeanu, Câmpeanu, Campian, Câmpian, Cana, Cană, Cancea, Canciu, Candea, Cândea, Candrea, Canea, Cânta, Cantemir, Cantor, Canu, Capşa, Capac, Capatana, Capatina, Capătă, Capitanescu, Capitanu, Caplea, Caplescu, Capmare, Capota, Capotă, Capra, Caprarescu, Capraru, Capră, Capreanu, Caprioru, Caprita, Capruciu, Captalan, Capugiu, Cara, Caraba, Carabă, Carablaisa, Caracaş, Caracaleanu, Caracuda, Caragea, Caraghiulea, Caragin, Caragioiu, Caraiman, Caraivan, Caralicea, Caramalău, Caraman, Caramangiu, Caramidaru, Caranas, Caranda, Caranfil, Carapcea, Carasel, Carastan, Carastere., Carastoian, Caravan, Carbunaru, Carciumaru, Cârciumaru, Cârciumăreasa, Cârcotă, Cardoş, Cardos, Carjan, Cârjan, Carlan, Cârlan, Carlig, Cârlig, Carligea, Carmazan, Carnaru, Carnu, Cârnu, Carol, Carp, Cârpaci, Carpov, Carstea, Cârstea, Cârstian, Cartis, Caruntu, Casa, Casapu, Casian, Casu, Catalina, Catan, Catana, Catană, Catargiu, Catoiu, Catrangiu, Catricicău, Catrina, Catrinescu, Catrinoiu, Caus, Cautinuc, Cazac, Cazacu, Cazan, Cazangiu, Cazimir, Căbulea, Căciulan, Căciulă, Cădar, Căiman, Călăianu, Călăraşu, Căldărar, Căldăraru, Căldăruşe, Căliman, Călin, Călinescu, Călinoiu, Călugăr, Călugărițoiu, Călugăru, Călțun, Călvărăşeanu, Cățoiu, Căpăţână, Căpăţînă, Căpitanu, Căpităneanu, Căpitănescu, Căprar, Căprariu, Căpraru, Căpriță, Căprioară, Căprioru, Căpuş, Cărăbeț, Cărămizaru, Cărăuşu, Cărbunaru, Cărmăzan, Cărticioiu, Căruțaşu, Căruntu, Căsălean, Căsăndroiu, Căta, Cătană, Cătălişan, Cătălin, Cătănescu, Cătănoiu, Cătescu, Cătrună, Căuş, Ceaca, Ceapă, Ceauca, Ceauşescu, Ceaus, Ceausescu, Ceausu, Ceauşu, Cebuc, Cedică, Cega, Ceghi, Ceia, Cenan,

Cenea, Cenuşă, Cenusa, Cenuse, Ceolan, Cepesi, Cepoi, Cepraga, Cepreagă, Cerb, Cerbu, Cerbulescu, Cerbureanu, Cercega, Cercel, Cercelaru, Cerga, Cerghizan, Cernaianu, Cernat, Cernau, Cernăianu, Cernău, Cernea, Cernei, Cernescu, Cernica, Cernov, Certejan, Cervinschi, Cetean, Ceteraş, Cezar, Chețan, Chebac, Chebar, Checiu, Chelariu, Chelaru, Chelba, Chelcea, Cheleş, Chelemen, Cheles, Chelmu, Chelmuş, Chelmus, Chelu, Chende, Chendea, Chera, Cheran, Chercheş, Cherciu, Cherea, Cherecheş, Chereches, Cheregi, Chereji, Chergiu, Cheroi, Chertes, Chesaru, Chiş, Chițan, Chițanu, Chiar, Chiata, Chiba, Chibelean, Chişbora, Chibzuloiu, Chicet, Chiciu, Chicoş, Chifor, Chifu, Chițimuş, Chile, Chilea, Chilianu, Chiliban, Chilințan, Chilom, Chimirea, China, Chincea, Chinde, Chindea, Chindriş, Chindris, Chioaru, Chițoiu, Chiorean, Chioreanu, Chiosa, Chioseaua, Chiosilă, Chioveanu, Chipaila, Chiper, Chipescu, Chipesu, Chira, Chiran, Chirca, Chircu, Chirculescu, Chirea, Chiriac, Chiriță, Chiric, Chirica, Chirică, Chiricuță, Chiricută, Chirițescu, Chirila, Chirilă, Chiriloaie, Chiriloiu, Chirițoiu, Chiripuci, Chiris, Chirita, Chirită, Chiritescu, Chiritoiu, Chirobocea, Chiroiu, Chirpizisu, Chiru, Chirvai, Chirvase, Chirvăsuță, Chis, Chisalescu, Chisar, Chisăliță, Chisim, Chisluca, Chita, Chitacu, Chitea, Chitic, Chitimia, Chitoiu, Chitoşcă, Chitroceanu, Chitu, Chitulescu, Chițu, Chițuc, Chiuzbaian, Chiva, Chivari, Chivu, Chivulescu, Ciama, Cian, Ciausu, Cibi, Cibian, Cibotariu, Cibotaru, Cibu, Cican, Ciceu, Cicio, Cicu, Cigan, Cighi, Cigmăian, Cilibeanu, Cilibiu, Cimbru, Cimpan, Cimpean, Cimpeanu, Cimpoae, Cimpoca, Cimpoeru, Cimpoesu, Cimpoieş, Cimpoieru, Cimpu, Cinca, Cincă, Cincean, Cintar, Cinteza, Cioaba, Cioabă, Cioaca, Cioacă, Cioanca, Cioancă, Cioara, Cioară, Cioarec, Cioaric, Cioată, Cioban, Ciobanu, Ciobănescu, Ciobăniță, Ciobănică, Cioboată, Cioboiu, Ciobota, Ciobotaru, Ciobotă, Ciobotea, Cioc, Cioca, Ciocade, Ciocan, Ciocea, Cioceanu, Ciochina, Ciochină, Ciochirdel, Ciochiu, Cioci, Ciocian, Ciocianu, Ciocioi, Ciocirlan, Ciociu, Ciocîrlan, Cioclu, Ciocmată, Ciocodeica, Ciocoi, Ciocoiet, Ciocoiu, Ciocotişan, Ciocotisan, Ciofu, Ciolacu, Ciolan, Ciolmec, Ciolpan, Ciolte, Cioltea, Ciomag, Cionca, Ciont, Ciontea, Ciopec, Cioplea, Ciopleală, Cioponea, Ciora, Cioran, Cioranu, Ciorata, Ciorăscu, Ciorba, Ciorbaru, Ciorbă, Ciorcaş, Ciorcas, Ciorchină, Ciordaş, Ciordas, Ciorea, Ciorici, Ciorne, Ciornea, Ciornei, Cioroaba, Cioroba, Ciorobea, Ciorogar, Cioroianu, Cioroiu, Cioromela, Ciortan, Ciortea, Ciortin, Cios, Ciotea, Ciotîrnae, Ciovica, Ciovică, Ciovirnache, Cipariu, Cipleu, Cipu, Cira, Circiumaru, Circo, Cireş, Cireaşă, Cireap, Cireasa, Ciripan, Cirjan, Cirlan, Cirlig, Cirlugea, Cirneci, Cirstea, Cirstescu, Cirstoiu, Cirstoniu, Cirstulescu, Cirtiu, Cismaş, Cismaru, Cismas, Cisnoc, Cisteian, Cita, Citu, Ciubotariu, Ciubotaru, Ciubotă, Ciubotea, Ciubuc, Ciubucă, Ciubucciu, Ciuca, Ciucan, Ciucas, Ciucă, Ciuche, Ciucioiu, Ciuciu, Ciuclea, Ciucu, Ciucur, Ciucure, Ciudin, Ciudoiu, Ciufu, Ciufudean, Ciugudean, Ciuhurezu, Ciula, Ciulacu, Ciulavu, Ciule, Ciulea, Ciulei, Ciulinaru, Ciulpan, Ciumac, Ciumaşu, Ciungan, Ciungu, Ciungulescu, Ciupag, Ciupagea, Ciupala, Ciupală, Ciupe, Ciuperca, Ciupercă, Ciupic, Ciupitu, Ciur, Ciurar, Ciurariu, Ciuraru, Ciurdas, Ciurdea, Ciure, Ciurea, Ciurel, Ciurica, Ciurte, Ciuta, Ciutacu, Ciută, Ciutuza, Ciuvăț, Cizmaş, Cizmas, Cizmasu, Ciznadia, Cîmpan, Cîmpean, Cîmpeanu, Cîmpian, Cînda, Cîndea, Cîrceag, Cîrcei, Cîrciu, Cîrciumaru, Cîrcotă, Cîrdei, Cîrjaliu, Cîrjan, Cîrlan, Cîrlea, Cîrlig, Cîrnu, Cîrstea, Cîrstian, Cîrstocea, Cîrstoiu, Cîrstoveanu, Cîțu, Clamba, Clapa, Clapon, Clej,

Clejanu, Clenciu, Clep, Clincescu, Clisu, Cloşcă, Closca, Cmeciu, Cnejevici, Coşa, Coada, Coadă, Coţan, Coanda, Coandă, Coşarcă, Cobuz , Cobzaru, Coca, Cocan, Cocarlea, Cocău, Cocea, Cocheci, Cochior, Cochirleanu, Cociş, Cocioaba, Cocioabă, Cocis, Cociuba, Cociuban, Cocoş, Cocoana, Cococeanu, Cocoşi, Cocoşilă, Cocolea, Coconcea, Coconu, Cocor, Cocora, Cocoroiu, Cocos, Cocosatu, Cocriş, Cocuz, Codău, Codea, Codescu, Codoban, Codre, Codrea, Codrean, Codreanu, Codres, Codrescu, Codresin, Coe, Coşeriu, Coşescu, Cofaru, Coita, Cojan, Cojanu, Cojea, Cojman, Cojoaca, Cojoc, Cojocariu, Cojocaru, Cojocea, Colţa, Colac, Colban, Colcer, Colceriu, Coldea, Coleasa, Colen, Colesnic, Colesnicenco, Colios, Coloji, Colojoară, Colta, Coltan, Coltor, Comşa, Coman, Comanceanu, Comanescu, Comaniciu, Comanoiu, Comăneanu, Comănescu, Combei, Combii, Comişel, Comisel, Comsa, Conţ, Conţaş, Conac, Conache, Condei, Condescu, Condor, Condrat, Condrea, Condrut, Condruz, Condur, Condurache, Conea, Coşniţă, Constanda, Constandache, Constantin, Constantinescu, Constantinica, Cont, Conta, Contea, Conteanu, Contiu, Contolencu, Contra, Contraş, Coţofană, Coţop, Cooperativa, Copaceanu, Copaci, Copăceanu, Copilu, Copoeru, Copoiu, Copos, Cor, Cora, Corb, Corban, Corbea, Corbeanu, Corbescu, Corboş, Corbos, Corbu, Corcaci, Corcan, Corcheş, Corches, Corciova, Corciu, Corcodel, Cordea, Cordoş, Cordos, Corduneanu, Corha, Corici, Coricovac, Corijescu, Corlan, Cormoş, Cormos, Cornacel, Cornateanu, Cornea, Corneanu, Cornescu, Corniţă, Corobea, Corodan, Corodeanu, Coroi, Coroian, Coroiu, Corondan, Corpade, Corpas, Corpodean, Cortel, Cosa, Cosac, Cosarca, Coseru, Cosma, Cosman, Cosmanescu, Cosmeleata, Cosmulescu, Cosniceanu, Costa, Costaş, Costache, Costan, Costanda, Costandache, Costaniuc, Costaru, Coste, Costea, Costeanu, Costeniuc, Costescu, Costia, Costin, Costina, Costinaş, Costişor, Costraş, Costrăş, Cot, Cotan, Cotârlea, Cotca, Coteţ, Cotea, Coteanu, Cotescu, Cotet, Cotiga, Cotigă, Cotirta, Cotîrţă, Cotman, Cotoara, Cotoară, Cotoarba, Cotocea, Cotofana, Cotoi, Cotolan, Cotor, Cotorogea, Cotrău, Cotuna, Coşug, Couti, Covaci, Covaciu, Covalea, Covei, Coverca, Coviltir, Covrescu, Covrig, Coza, Cozac, Cozea, Cozma, Cozman, Cozmescu, Cozmiuc, Cozmolici, Cozneanu, Cracă, Cracea, Craciun, Craciunescu, Craia, Craiciu, Craina, Craineanu, Crainic, Crainiceanu, Craioveanu, Craiu, Crângaşu, Crânguş, Cramer, Crantea, Crasovan, Craus, Crăcană, Crăcea, Crăciun, Crăciuneac, Crăciunesc, Crăciunescu, Crăciunoiu, Crăescu, Crăiţă, Creţ, Creţan, Creanga, Creangă, Creţescu, Creţiu, Cremenescu, Creţoiu, Cret, Cretan, Cretescu, Cretu, Creţu, Crişan, Crihan, Crihana, Crihană, Cringasu, Cringus, Crisan, Cristache, Criste, Cristea, Cristean, Cristescu, Cristian, Cristică, Cristina, Cristinoiu, Cristocea, Cristofan, Cristoiu, Cristovici, Cristu, Crişu, Crivac, Criveţ, Criveanu, Criveti, Crînguş, Croiala, Croicu, Croitor, Croitorescu, Croitoru, Cruceanu, Cruceru, Cruciţă, Crudu, Crumpei, Crunteanu, Csakany, Csaki, Csapo, Csaszar, Csatari, Csatlos, Csato, Cseh, Cseke, Cserhati, Csibi, Csiby, Csiki, Csillag, Csillig, Csoma, Csugm, Csulak, Csutak, Csuzi, Cuc, Cuca, Cuceu, Cuciuc, Cuciureanu, Cucoanes, Cuclea, Cucoara, Cucolas, Cucoranu, Cucos, Cucu, Cucuian, Cucuiat, Cueşdean, Cuha, Cuibuş, Cujba, Cujbă, Culcea, Culcean, Culda, Culea, Culic, Culita, Cumpănaşu, Cunţan, Cupşa, Cuprian, Cupse, Curca, Curcan, Curcă, Curea, Curelaru, Curelea, Curescu, Cureteu, Cureu, Curiman,

Cursaru, Curt, Curta, Curtaşu, Curte, Curtean, Curteanu, Curtianu, Curtui, Curtuzan, Cusa, Custura, Custură, Cutitoi, Cutitoiu, Cutoi, Cutui, Cuțui, Cuza, Cuzea, Czeczei, Czika, Czintos, Czompa, Dabija, Daczo, Dad, Dadalau, Daday, Daescu, Dafina, Dafinoiu, Daia, Daina, Daisa, Dalban, Dale, Dalea, Damşa, Damache, Damaschin, Damian, Damoc, Dan, Dana, Danaiata, Danaila, Dananau, Danasel, Danatie, Danc, Danca, Dancau, Dancea, Dancescu, Danci, Danciu, Danciulescu, Dancu, Dandu, Daneş, Danescu, Danet, Dani, Daniel, Danil, Danila, Danilescu, Danilici, Danilov, Danis, Daogaru, Daraban, Darabanț, Darabant, Daradici, Darie, Dârjan, Darolti, Darzan, Dascalu, Dascăl, Dascălu, Datcu, David, Davidescu, Davidoaia, Davidoiu, Davila, Dădărlat, Dăescu, Dăian, Dămăchianu, Dănăilă, Dăncescu, Dăncilă, Dănciulescu, Dănescu, Dănilă, Dăogaru, Dărăban, Dăsagă, Dăscălescu, Deac, Deaconeasa, Deaconescu, Deaconu, Deacu, Deak, Deas, Deatcu, Decean, Deciu, Decu, Decuseară, Dediu, Dedu, Defta, Deftu, Degeratu, Dehelean, Delcă, Delcea, Delcioiu, Delean, Deleanu, Deliu, Delne, Delu, Delurintu, Dem, Dembroszki, Deme, Demeter, Demian, Demidov, Demjen, Demo, Dena, Deneş, Denes, Denisov, Denuța, Deoancă, Derbac, Derban, Derecichei, Derjac, Derlean, Dermengiu, Despa, Despina, Desrobitu, Diac, Diacan, Diaconeasa, Diaconescu, Diaconiță, Diaconu, Diță, Dibu, Dicu, Dida, Didoaca, Didoacă, Diea, Dima, Dimache, Dimcea, Dimoftache, Dimofte, Dimoiu, Dimulescu, Din, Dina, Dinaci, Dinca, Dincă, Dincea, Dincia, Dincov, Dincu, Dinculescu, Dinea, Dinga, Diniță, Dinica, Dinică, Dinicu, Dinte, Dinu, Dinuț, Dinuca, Dinulescu, Dițoiu, Dionisie, Dioszegi, Dirdala, Dirla, Disea, Ditcu, Dîgă, Dîrdală, Dîrmon, Dîrpeş, Dîrzu, Doța, Doaga, Doagă, Doană, Doandeş, Doandes, Dobai, Doboş, Dobolyi, Dobos, Doboseriu, Dobra, Dobran, Dobre, Dobrea, Dobrean, Dobreanu, Dobrei, Dobrescu, Dobrița, Dobrişan, Dobriță, Dobrica, Dobrican, Dobrică, Dobriceanu, Dobrilă, Dobrin, Dobrinescu, Dobrinoiu, Dobritoiu, Dobroi, Dobroiu, Dobromir, Dobromirescu, Dobrota, Dobrotă, Docan, Docea, Dochia, Dochiu, Dociu, Doda, Dodan, Dode, Dodiță, Dodoaca, Dodoacă, Dodoc, Dodu, Dogariu, Dogaru, Dohi, Dohotar, Doia, Doinea, Dolănescu, Dolea, Domşa, Doman, Dombi, Domide, Domilescu, Domnita, Domnu, Domocos, Domokos, Domuța, Domuta, Donath, Donca, Doncea, Donciu, Dondera, Done, Donea, Donescu, Donici, Doogaru, Dop, Doran, Dorca, Dordea, Dorin, Dorneanu, Dornescu, Doroş, Dorobantu, Dorobanțu, Dorobat, Dorobăț, Dorobeț, Doroftei, Doroga, Doroiman, Doros, Doru, Dosa, Dosanu, Dospin, Dospina, Dospinescu, Dovleac, Dovlete, Dracea, Dragalina, Dragan, Draganescu, Draghescu, Draghia, Draghici, Draghiea, Draghina, Draghinescu, Dragne, Dragnea, Dragoş, Dragoescu, Dragoi, Dragolea, Dragomir, Dragomirescu, Dragomiroiu, Dragonu, Dragos, Dragostin, Dragota, Dragotă, Dragotescu, Dragotoiu, Dragotoniu, Dragu, Dragusanu, Dragusin, Dragut, Draica, Dram, Drânceanu, Drând, Dranga, Draşovean, Drăcea, Drăgan, Drăgănesc, Drăgănescu, Drăghescu, Drăghia, Drăghicescu, Drăghici, Drăghiciu, Drăghina, Drăgoescu, Drăgoi, Drăguş, Drăguț, Drăguşanu, Drăguțescu, Drăguşin, Drăgulescu, Drăgulin, Drăgulinescu, Drăguloiu, Drăjneanu, Drămbă, Dreghiciu, Dreve, Drigă, Drilea, Drimba, Drimceanu, Drimuş, Drinceanu, Drîmbă, Drînd, Droasca, Drobitoiu, Drocan, Drondu, Drosu, Druța, Druță, Drug, Druga, Drugan, Drugă, Druhora, Drule, Druta, Duşa, Duță, Dubaş, Duca, Ducu, Duda, Dudaş, Dudas, Dudau, Dudău, Dude, Dudu,

Duducea, Dudulea, Duțescu, Dugu, Duia, Duică, Duicu, Duiculete, Duinea, Duinu, Duka, Dulău, Dulgheru, Duma, Dumangiu, Dumbrava, Dumbravă, Dumbrăveanu, Dume, Dumea, Duminica, Dumitiu, Dumitra, Dumitraş, Dumitraşc, Dumitrache, Dumitraşcu, Dumitran, Dumitrana, Dumitras, Dumitrascu, Dumitrăşconiu, Dumitrean, Dumitrel, Dumitrele, Dumitrescu, Dumitrica, Dumitrică, Dumitriu, Dumitru, Duna, Dunareanu, Dunarintu, Dunărințu, Dunca, Dunel, Duplea, Dura, Durac, Duralia, Duran, Dură, Durbaba, Durbac, Durbaca, Durgheu, Durşină, Durnya, Duroi, Durus, Duse, Dusmanescu, Duta, Dutan, Dutu, Duțu, Duțulescu, Duzi, Ebetiuc, Efimov, Efstratiu, Efta, Eftimie, Egor, Egyed, Elek, Elekes, Elena, Eleneş, Elisei, Emanoil, Ember, Emin, Enache, Enachescu, Enachi, Enasel, Enăchescu, Enceanu, Encher, Enciu, Enculescu, Ene, Enea, Enescu, Engelhardt, Enica, Enică, Enoiu, Enuță, Enyedi, Epaminonda, Epuran, Epure, Epureanu, Erceanu, Erciulescu, Ercse, Ercsei, Erdei, Erdely, Erdelyi, Eremei, Eremia, Erena, Eros, Eross, Esca, Eva, Ezeanu, Fabian, Facalet, Fage, Faimoc, Falcan, Falcă, Falcuie, Falcuta, Faliboga, Fană, Fanea, Fara, Farago, Farcaş, Farcas, Farcau, Farkaş, Farkas, Farmatu, Fasie, Fat, Fata, Fatu, Faur, Fazakas, Fazecaş, Fazekaş, Făcăleț, Făgădar, Făgărăşan, Făget, Fâşie, Fălcuşan, Fălcuță, Fănățan, Fărăgău, Fărcaş, Fărcău, Făt, Fătan, Fătu, Fătul, Fechete, Fecske, Fedorca, Feher, Feier, Fejer, Fekete, Feldeş, Feldman, Felea, Felecan, Fendu, Feneşan, Feşnic, Feodorov, Fer, Ferariu, Feraru, Ferche, Ferchiu, Ferencz, Ferenczi, Ferlai, Fersedi, Fertea, Feru, Fet, Fetcu, Fetea, Fetecau, Fetica, Feurdean, Fianu, Fiat, Fişcă, Ficuță, Fieraru, Fieroiu, Fiko, Filat, Fildan, Filep, Filfanescu, Filigeanu, Filimon, Filip, Filipaş, Filipache, Filipan, Filipescu, Filipoiu, Filipov, Filiti, Filon, Filote, Filoti, Finichiu, Finta, Firan, Fircă, Firescu, Firez, Firica, Firică, Firu, Firulescu, Firulete, Firut, Fisca, Fischer, Fistigoi, Fizesan, Fîlfănescu, Fîrte, Flămînzeanu, Fleşeriu, Flintoacă, Floare, Floarea, Flontas, Flore, Florea, Florean, Floreanu, Florescu, Flori, Floria, Florian, Florica, Florican, Floricel, Floricescu, Floricica, Floricică, Floricu, Florin, Floroi, Floroiu, Floruța, Flueraş, Flueraru, Fluerasu, Flueruşi, Foamete, Focşa, Foca, Focaru, Focşăneanu, Focsa, Fodor, Fodorean, Fogas, Foica, Foleanu, Folescu, Foltuț, Fonoage, Fora, Foris, Forna, Forro, Fota, Fotache, Fotea, Fotescu, Fotin, Fraicor, Fraitor, Franț, Franciuc, Francu, Frâncu, Franculescu, Franczia, Frandeş, Frandes, Frangu, Frangulea, Frant, Fratea, Fratila, Fratu, Fratutu, Frățilă, Frătean, Frăteanu, Frătiman, Frenț, Frențiu, Frent, Frincu, Frinculescu, Frîncu, Frone, Frosin, Frumosu, Frunza, Frunzar, Frunzaru, Frunză, Fudulu, Fuerea, Fueru, Fugaciu, Fugaru, Fuica, Fuioagă, Fuior, Fuiorea, Fule, Fulea, Fulga, Fulgeanu, Fulger, Fulguleț, Fulop, Fundeanu, Fundulea, Funieru, Furdui, Furnea, Furtos, Furtuna, Furtună, Fusle, Fustos, Fusu, Futo, Fux, Gaal, Gab, Gabăr, Gabor, Gabrea, Gaciu, Gae, Gafencu, Gafu, Gaga, Gagea, Gagiu, Gagyi, Gaiță, Gaina, Gaiseanu, Gaita, Gaitan, Gaiu, Gajdo, Gal, Galaction, Galaczi, Galalae, Galan, Galateanu, Galatescu, Galbenu, Galbenusa, Gale, Galeş, Galea, Gales, Galia, Galiceanu, Galis, Galiş, Gall, Galoş, Gamalie, Gaman, Gambra, Gane, Ganță, Gancea, Ganciu, Gandac, Gândăcioiu, Ganea, Ganescu, Ganga, Gangoş, Gangos, Gânscă, Ganta, Gantoi, Gaşpar, Garabet, Garagancea, Garbea, Gârbea, Gârbovan, Garcea, Gârda, Gardan, Gardin, Gârjoabă, Gârlea, Garoafă, Garofa, Gasca, Gaspar, Gata, Gatea, Gava, Gavozdea, Gavra, Gavras, Gavrău, Gavrea, Gavris, Gavril,

Gavrila, Gavrilaş, Gavrilă, Gavrilescu, Gavrilet, Gavriliță, Gavriliu, Gavriloiu, Gavriluț, Gavriluță, Gavriluta, Gavris, Gavruş, Gădălean, Găgeanu Găianu, Găinaru, Găină, Găitan, Gălățeanu, Găman, Gămălie, Gămulescu, Gănescu, Gărgărea, Gătej, Găujan, Găureanu, Găvan, Găvozalea, Găvruş, Găzdac, Găzdaru, Geafar, Gealapu, Geamanu, Geamănu, Geambasu, Geambaşu, Geana, Geană, Geangu, Geanta, Geantă, Geaucă, Gecse, Geczi, Gegea, Gegiu, Gego, Geică, Gelegram, Gemadin, Gemene, Geng, Genoiu, Geogescu, Geonea, Georgescu, Georgiu, Geornoiu, Gerea, Gerge, Gergely, German, Geru, Gerzsenyi, Gheşţa, Gheța, Ghețe, Ghețea, Gheju, Ghelmez, Ghemiş, Ghemu, Ghena, Ghencea, Ghenceanu, Ghencian, Ghenciu, Ghenea, Ghenescu, Gheonea, Gheorghe, Gheorghescu, Gheorghița, Gheorghiaş, Gheorghiță, Gheorghişor, Gheorghita, Gheorghită, Gheorghiu, Gheorma, Ghera, Gherase, Gherasim, Gherasimescu, Gherca, Gherdan, Ghere, Gherga, Gherghe, Gherghel, Gherghelah, Gherghelas, Gherghescu, Gherghişan, Gherghiceanu, Gherghiciu, Gherghin, Gherghina, Gherghinescu, Gherghinoiu, Gherghiță, Gherghisan, Ghergu, Gherman, Ghervase, Gherzan, Gheta, Ghete, Ghetina, Ghetu, Ghețu, Ghişa, Ghiță, Ghib, Ghibu, Ghibuşi, Ghica, Ghidarcea, Ghidănac, Ghidiu, Ghițe, Ghițescu, Ghiga, Ghile, Ghilea, Ghilencea, Ghimboaşă, Ghimboasă, Ghimfus, Ghimiş, Ghimici, Ghimpău, Ghimpu, Ghindeanu, Ghinea, Ghinescu, Ghinghina, Ghinoiu, Ghioaca, Ghioc, Ghioca, Ghiocel, Ghişoiu, Ghionea, Ghiorean, Ghiorghe, Ghiorghiu, Ghiran, Ghirău, Ghirdan, Ghiriti, Ghisa, Ghise, Ghisoiu, Ghit, Ghita, Ghitiu, Ghiulai, Ghițuleasa, Ghițulescu, Ghiura, Ghiurca, Ghiurco, Ghiurcuta, Ghiurea, Ghizdăreanu, Ghta, Giaca, Giban, Gica, Gicu, Gidea, Gidro, Gilca, Gilorteanu, Ginghina, Gingu, Gionea, Giontaru, Giorgi, Giosanu, Girip, Girlea, Gita, Giubelan, Giuchici, Giuclea, Giugiucă, Giuglan, Giuglea, Giura, Giuran, Giurca, Giurcan, Giurcă, Giurea, Giurgea, Giurgi, Giurgiu, Giuroiu, Giusca, Giuverdea, Gîdea, Gîju, Gîlcă, Gîngu, Gînju, Gînsac, Gîrbea, Gîrboan, Gîrjoabă, Gîrlea, Gîrleanu, Gîtea, Glavan, Glăvan, Glițea, Gliga, Gligan, Gligor, Glod, Glodan, Glodean, Glodeanu, Glogor, Glogovicean, Glonț, Glont, Gnandt, Goța, Goşa, Goadă, Goanță, Gocan, Gociu, Godea, Godja, Goga, Gogan, Gogancia, Gogescu, Goghie, Gogiu, Gogoț, Gogoaşe, Gogoană, Gogoase, Gogoloiu, Gogoncea, Gogonea, Gogoneață, Gogoneata, Gogonel, Gogonet, Gogota, Gogu, Goia, Goian, Goiceanu, Goie, Goje, Golban, Golcea, Goldea, Goldoiu, Golea , Goleanu, Gologan, Goloman, Gomboş, Gonczi, Gora, Goran, Gorban, Gorbe, Gorcea, Gorciu, Gordan, Gore, Gorea, Gorgan, Gorgovan, Gorîn, Goron, Gorschi, Goruian, Gorun, Gorunescu, Gosav, Gosu, Gota, Gotca, Govor, Govoreanu, Grad, Gradea, Gradinaru, Grama, Grancea, Granciu, Granu, Grapă, Grasu, Graur, Graur, Grava, Grădeanu, Grădici, Grădinaru, Grădină, Grăjdeanu, Grăjdieru, Grămadă, Grătianu, Greşanu, Grec, Grecea, Grecean, Greceanu, Grecu, Greere, Grejdan, Greu, Griga, Grigor, Grigoraş, Grigoras, Grigorcea, Grigore, Grigorescu, Grigoriță, Grigorie, Grigorita, Grigoriu, Grigoroiu, Grigorov, Grigorovici, Griguța, Grijulescu, Grindeanu, Grivei, Grobei, Grobnicu, Grofu, Groper, Gros, Grosan, Grosu, Groza, Grozan, Grozav, Grozavu, Grozăvescu, Groze, Grozea, Gruber, Gruescu, Gruia, Gruian, Gruiță, Gruiescu, Gruita, Grumaz, Grumeza, Guş, Guşatu, Guță, Gudea, Guef, Gug, Guga, Gugea, Gugiu, Gugoasa, Gugu, Guguță, Guia, Guiaş, Guinea, Guita, Guiu, Guivan,

Gulacsi, Gulea, Guleran, Gulie, Guliman, Guna, Gună, Guran, Gurau, Gurău, Gurgu, Guriță, Gurita, Guruian, Gurzau, Gurzău, Gurzu, Gusu, Gut, Gutan, Gutu, Guțu, Guzan, Guzganu, Guzu, Gyergyai, Gyone, Gyongyosi, Gyorfi, Gyorgy, Gyori, Gyulai, Gyurka, Habasescu, Hada, Hadade, Hadadea, Hadarean, Hadîmbu, Hadnagy, Hațegan, Hagea, Haghieac, Hagi, Hagianu, Hagiu, Hahn, Haida, Haidau, Haidu, Haiduc, Haiducu, Haier, Haimana, Hajdu, Halalai, Halalau, Halasz, Halep, Halga, Haller, Halmagean, Halmi, Haloiu, Hamar, Hamza, Han, Hanc, Hancheş, Hanches, Hancila, Hanciu, Hancos, Hancu, Hâncu, Haneş, Hanes, Hanga, Hanganu, Hangiu, Hangu, Hantea, Hanu, Hapca, Harabagiu, Haragos, Haragus, Harai, Haralambie, Harangus, Harapu, Harda, Hariga, Hariton, Harja, Harpa, Harpaila, Harsan, Hârşu, Harvath, Has, Hasas, Hasdatan, Hasmasan, Hategan, Hava, Havaşi, Havasi, Hazi, Hăbăşescu, Hădărean, Hălălău, Hălmăgeanu, Hărăbor, Hărănguş, Hărdău, Hecico, Hegedus, Hegyi, Helciug, Helindian, Helstern, Hencila, Hendea, Hendrik, Henegar, Hengan, Henic, Hent, Hente, Hentea, Henter, Hentes, Hepcal, Hepes, Hera, Heran, Herban, Herciu, Herda, Herdea, Heredea, Herescu, Hereseanu, Herghelegiu, Herlea, Herman, Herta, Herteg, Hertu, Hetea, Hevesi, Hicea, Hideg, Hidişan, Hincu, Hinoveanu, Hirceaga, Hirni, Hitter, Hizo, Hîncu, Hîrşovoiu, Hîrşu, Hoancă, Hoară, Hoarca, Hoban, Hoble, Hoblea, Hociung, Hoda, Hodina, Hodis, Hodisan, Hodivoianu, Hodoş, Hodojeu, Hodor, Hodoroaga, Hodorog, Hodorogea, Hodrea, Hodut, Hoțescu, Hoffer, Hogea, Hogman, Hohoi, Hoinaru, Holban, Holca, Holdiş, Holhos, Holircă, Hollo, Holodniuc, Holostencu, Holt, Homeag, Homorodean, Hontaru, Hopu, Hora, Horcea, Hordoan, Horea, Horga, Horge, Horghidan, Horhocea, Horincar, Horje, Horjea, Hornea, Hornet, Hornoiu, Horotan, Hortolomei, Hortopan, Horvat,Horvath, Hossu, Hosszu, Hosu, Hotăranum, Hotca, Hotea, Hoteiuc, Hovel, Hoza, Hozoc, Hreniuc, Hrincu, Hristache, Hristea, Hristescu, Hristu, Hritcu, Hrynczuk, Huțanu, Hubbes, Huchiu, Hudac, Hudec, Hudici, Hudiță, Hudrea, Huh, Hui, Huiban, Huidu, Huja, Hulea, Huluță, Hulubă, Hulubescu, Humeniuc, Huniadi, Hura, Hurduc, Hurducaş, Hurezeanu, Hurgoi, Hurjui, Hurmuz, Hurmuzache, Huruba, Huruială, Husar, Husaru, Husărescu, Husti, Huszar, Hutanu, Huştea, Hutu, Huțu, Huza, Huzau, Huzum, Iacob,, Iacobescu, Iacoboea, Iacobuț, Iacomi, Iacov, Iacovici, Iagăru, Iakab, Iamandei, Iamandi, Iana, Ianc, Ianca, Iancau, Iancu, Ianculescu, Ianculovici, Iancului, Ianoş, Ianoşi, Ianos, Ianosi, Ianuş, Iarinca, Iatan, Iavorschi, Ibraim, Ibrian, Ică, Ichim, Iclenzan, Iconaru, Idriceanu, Idu, Iederan, Ielcean, Ielciu, Ienciu, Ienea, Ieneşel, Ienei, Ienesel, Ieni, Ienutas, Iepure, Iessensky, Işfan, Ifrim, Iftene, Iftime, Iftimie, Iftinca, Iftode, Iftodi, Igaş, Igna, Ignat, Ignea, Igoianu, Igyarto, Ilaş, Ilaşcu, Ilascu, Ilău, Ilc, Ilca, Ile, Ileş, Ilea, Ileana, Ilia, Ilie, Ilieş, Iliea, Ilie, Iliescu, Iliev, Ilina, Ilinca, Ilinoiu, Ilioiu, Ilisie, Iliuță, Iliuta, Illes, Iloc, Iloiu, Ilona, Ilonta, Ilut, Iluta, Ilyeş, Ilyes, Imbrea, Imbrescu, Imecs, Impuscatu, Imre, Imreh, Incă, Inceu, Inculeț, Incze, Indre, Indrecan, Indrei, Indreica, Indres, Indrie, Indrieş, Indries, Indru, Inta, Ioachim, Ioan, Ioana, Ioaneş, Ioani, Ioanițescu, Ioanovici, Ioja, Ion, Ionaş, Ionaşcu, Ionas, Ionasc, Ionascu, Ionce, Ioncescu, Ioneanu, Ionel, Ionele, Ionescu, Ionete, Ionița, Ioniță, Ionica, Ionică, Ionicel, Ionici, Ionita, Ionuțaş, Ionutas, Ioo, Iordache, Iordachi, Iordachita, Iordaconiu, Iordan, Iordăchescu, Iordăconiu, Iorga, Iorgoiu, Iorgovan, Iorgu, Iorgulescu, Iosef, Iosif, Iosifescu,

Iosim, Iosip, Iosivan, Iosivescu, Iosu, Iosub, Iota, Iov, Iova, Iovan, Iovanica, Iovanovici, Iovănel, Iovănescu, Iovu, Iozon, Ipate, Iremia, Irimes, Irimescu, Irimia, Irimie, Irimieş, Irimiea, Irimus, Iriza, Irofte, Isac, Isache, Isai, Isaia, Iscru, Iscu, Isfan, Ismană, Ismănescu, Isofache, Isopescu, Ispas, Ispăşoiu, Istoc, Istodor, Istodorescu, Istrate, Istrati, Istrătescu, Istudar, Istudor, Isuf, Isvoranu, Itu, Iuşan, Iuga, Iuhas, Iuhasz, Iuhoş, Iunian, Iuoraş, Iura, Iurac, Iuraşcu, Iusco, Iutu, Ivaşcu, Ivan, Ivana, Ivancea, Ivanciu, Ivancu, Ivanescu, Ivanov, Ivanovici, Ivascu, Ivăncioiu, Ivănescu, Ivănuş, Izsak, Izvernari, Jaba, Jacota, Jaglau, Jago, Jakab, Jako, Jalba, Jalbă, Jambor, Jancso, Janosi, Jantea, Jaravete, Jaraveti, Jarca, Jarcu, Jarnea, Jecan, Jechianu, Jecu, Jeflea, Jejeran, Jeler, Jeleriu, Jenaru, Jercan, Jere, Jişa, Jian, Jianu, Jibeteanu, Jibotean, Jic, Jidoveanu, Jieanu, Jigau, Jilavu, Jimborean, Jinar, Jinga, Jipa, Jipescu, Jipianu, Jiplea, Jitaru, Jitca, Jitea, Jiva, Jivan, Joghiu, Joița, Joian, Joica, Joita, Joldes, Joo, Joos, Jora, Jorăscu, Jordan, Jorj, Jorz, Josan, Josza, Jozsa, Juberianu, Juca, Jucan, Jucu, Jude, Judea, Judele, Juganaru, Jugaru, Jugastru, Jugănaru, Jula, Junc, Juncan, Juncu, Junjan, Jura, Jurău, Jurca, Jurcan, Jurcă, Jurchela, Jurcuț, Jurebie, Jurge, Jurgut, Jurj, Jurjiu, Jurju, Jurma, Jurubiță, Jusca, Juverdeanu, Juvina, Juvină, Kadar, Kadas, Kaiser, Kaitar, Kajar, Kajtar, Kajtor, Kalcza, Kallos, Kanya, Kanyadi, Kapolnasi, Karacsony, Karcub, Karda, Kardos, Karpinszky, Kasa, Kasler, Kaszler, Kato, Katona, Katschka, Kecskes, Kedves, Keleman, Kelemen, Keller, Kelner, Kerekeş, Kerekes, Keresztes, Kertesz, Kese, Kesler, Kiraly, Kis, Kisgyorgy, Kispal, Kiss, Klein, Klutsch, Kocsis, Kohr, Kolcze, Koler, Kollo, Kolumban, Koncz, Konya, Koos, Korodi, Kosa, Kotai, Koteleş, Koteles, Koto, Kotoi, Kovacs, Kovari, Kovasi, Koves, Kozak, Kozma, Kring, Krivosik, Krubl, Kucza, Kui, Kuji, Kulcsar, Kun, Kuna, Kuron, Kurta, Kurti, Kustan, Kusztura, Kuti, Laba, Labă, Lacatus, Lacatusu, Lache, Lacko, Laczko, Ladanyi, Laes, Laios, Laiu, Lakatos, Lakatoş, Lal, Lala, Lalu, Lambru, Langa, Langer, Lapadat, Lapteş, Lapusneanu, Lar, Larion, Lasak, Lasc, Lascau, Lascăr, Laschi, Lasco, Lascu, Laslău, Laszlo, Lata, Latcu, Latea, Latesi, Lath, Latiş, Latis, Latovlevici, Lauran, Laurențiu, Laurentiu, , Lavre, Lavric, Laza, Lazar, Lazarescu, Lazaroiu, Lazarovici, Lazau, Lazăr, Laz, Lazea, Lazin, Lazurcă, Lăcaru, Lăcătuş, Lăcătuşum, Lădaru, Lăluț, Lămăşeanu, Lăpădat, Lăpuşan, Lăpuşneanu, Lăpuşte, Lărgeanu, Lăscău, Lăsculescu, Lăudat, Lăutaru, Lăzărescu, Lazariuc, Lăzărică, Lăzăroiu, Lăzureanul Leş, Leafu, Leah, Leahu, Leancu, Leca, Lechea, Lechintan, Lecu, Ledan, Leşeanu, Lefter, Lefterache, Lefteriu, Lehau, Lehene, Lehoczi, Leica, Leiciu, Lemnaru, Lenard, Lenco, Lenghel, Lengyel, Lentoiu, Leoca, Leonida, Leonte, Leopa, Leoveanu, Lepşa, Lepadatu, Lepădatu, Lera, Lerios, Leru, Les, Lescae, Lese, Lesenciuc, Lesko, Lesovici, Letea, Leu, Leucă, Leuce, Leucus, Leucuta, Leureanu, Leustean, Leuştean, Leuştian, Leva, Levarda, Levărdă, Levenţu, Lezeu, Li, Liță, Libotean, Lica, Lică, Lichi, , Liciu, Licu, Licuță, Liculescu, Licurici, Lificiu, Liga, Lihat, Liţiu, Liliac, Lilianu, Limbean, Limbosu, Limona, Linca, Lincar, Lincă, Linta, Linte, Liţoiu, Lipan, Lipciuc, Lipo, Lipou, Lipovan, Lis, Lita, Litan, Litean, Litoiu, Litrin, Liulea, Livadaru, Lixandra, Lixandru, Lobonț, Lodina, Lodroman, Loga, Loghin, Logofatu, Logofătu, Logojan, Logoteti, Lohan, Lohon, Lokodi, Lolea, Lolescu, Loloş, Loloiu, Lonean, Lorinț, Lorincz, Lote, Loth, Lotorosanu, Lovin, Lovişte, Lozneanu, Luță, Luben, Luca, Lucacela, Lucaci, Lucaciu, Lucan,

Lucescu, Luchian, Luchiniuc, Lucian, Lucuţ, Luculescu, Ludescher, Luduşan, Luha, Lujerdean, Lukacs, Lukucz, Lulea, Lumezeanu, Lumineanu, Lumînare, Luncan, Luncanu, Luncaşu, Luncă, Lung, Lungan, Lungeanu, Lungoci, Lungu, Lunguleasa, Lungulescu, Lunguly, Luntraru, Lup, Lupşa, Lupa, Lupaş, Lupaşcu, Lupan, Lupşan, Lupas, Lupascu, Lupşe, Lupea, Lupşea, Lupean, Lupeanu, Lupes, Lupescu, Lupică, Lupitu, Lupoae, Lupoaie, Luppinger, Lupsa, Lupse, Luptaciu, Lupu, Lupuj, Lupuleasa, Lupulescu, Luput, Luta, Lutotovici, Lutz, Luţu, Macaciui, Macarie, Macavei, Mache, Machedon, Macioaca, Maciuca, Macovei, Macrinoiu, Macris, Macsim, Macsut, Mada, Madar, Madularu, Maftei, Magaon, Magareata, Magda, Magdaş, Magdas, Maghear, Magheru, Maghiar, Maghiari, Magina, Magurean, Magureanu, Magyar, Magyari, Mahalean, Maican, Maidan, Maier, Maierean, Mailat, Mainerici, Maior, Maja, Majon, Major, Maksai, Maladoi, Malaiescu, Malan, Malanca, Malcea, Malciu, Male, Maleş, Malea, Malene, Malița, Malita, Malnasi, Malureanu, Mamulea, Man, Manafu, Manaila, Manase, Mancaş, Manciu, Manda, Mandache, Mandalac, Mandea, Mandresi, Mandric, Mandrila, Mandru, Mândru, Mândruţ, Manea, Mânecă, Manescu, Manga, Mangiurea, Mangra, Mangu, Maniu, Manoilă, Manolache, Manolachi, Manole,Manolescu, Manoli, Manoliu, Manoloiu, Manta, Mantea, Mantu, Manu, Mar, Mara, Maracineanu, Maraloiu, Marangoci, Marasescu, Maravela, Marcarian, Marchiş, Marchis, Marciuc, Marcoci, Marcovici, Marcu, Marculescu, Marcus, Marcut, Mardale, Mardar, Mardare, Mardiniuc, Mare, Mareş, Mares, Marga, Margarit, Margean, Marghescu, Marghitas, Margin, Margina, Margine, Marginean, Margineanu, Mariş, Marţi, Maria, Marian, Marica, Marieş, Maries, Marin, Marina, Marinaş, Marinache, Marinas, Marinca, Marincaş, Marincas, Marinel, Marinescu, Marinica, Marinică, Marinoiu, Marioara, Maris, Maritescu, Mark, Maroşan, Marola, Marosan, Marosi, Marta, Martalog, Martalogu, Martin, Martinescu, Martinovici, Marton, Marulis, Maruneac, Marza, Mârza, Mascaş, Mascas, Maslea, Masnitz, Mastacan, Mastan, Mastei, Mata, Matache, Matara, Matasaru, Mate, Mateş, Matea, Mateaş, Mateşan, Mateescu, Matei, Mateiasi, Mateisescu, Mateiu, Mates, Matesan, Mateuţ, Mathe, Matiş,Matieş, Matioc, Matus, Matyas, Matyus, Mavrodin, Maxer, Maxim, Maxin, Mazalu, Mazâlu, Mazălu, Mazăre, Maziliu, Mazilu, Măcăneață, Măceaşă, Măcinic, Măciucă, Măcriş, Măduța, Mădularu, Măgirescu, Măguran, Măgurean, Măgureanu, Mălan, Mălăescu, Mălăianu, Mălureanu, Mămară, Mănăilă, Mănăilescu, Mănăstireanu, Măndoiu, Mănescu, Mănişor, Mănoiu, Măntescu, Măntoiu, Măran, Mărăcine, Mărăcineanu, Mărăşesu, Mărăşoiu, Mărăscu, Mărcuş, Mărcuţ, Mărculescu, Mărgărietescu, Mărgărit, Mărgăritescu, Mărgelatu, Mărginean, Mărgineanu, Mărieş, Mărincuş, Mărtin, Măruntu, Măruță, Mătăsaru, Mătuşanu, Mătuşoiu, Meca, Meclea, Mecu, Medan, Medaru, Medeleanu, Medrea, Medrega, Medruţ, Mehedintu, Mehedințu, Mehes, Meila, Meirosu, Meisaros, Meixemberger, Melcescu, Melcher, Meleanca, Melente, Melian, Melinte, Melintescu, Mellau, Melnic, Melniciuc, Meluta, Memet, Menea, Mera, Meraru, Merca, Mercea, Mercean, Mercioiu, Mereoiu, Mereuță, Merfu, Merk, Merloi, Merluşca, Merluşcă, Merlusca, Mermezan, Mermeze, Mertz, Mesaroş, Mesaros, Mesch, Meseşan, Mesesan, Mesina, Mesrobian, Mester, Meszaroş, Meszaros, Metaxa, Metea, Meteşan, Meşter, Mezdrea, Mezei, Mezey, Mezin, Mic, Mica, Mica, Micaş, Michiu, Miclaus, Miclăuş, Micle, Miclea, Miclean, Micloş, Miclos, Micnescu,

Miconi, Micu, Micuț, Miculaş, Miculescu, Miere, Mierea, Mierluț, Miftode, Miga, Mighiu, Mihaela,, Mihaescu, Mihai, Mihail, Mihaila, Mihailescu, Mihailovici, Mihaita, Mihaiu, Mihalache, Mihalaşcu, Mihalca, Mihalcă, Mihalcea, Mihalcescu, Mihalciuc, Mihale, Mihalea, Mihali, Mihalik, Mihalteanu, Mihaly, Mihancea, Mihaneț, Mihart, Mihăescu, Mihăiță, Mihăiescu, Mihăilă, Mihăileanu, Mihăilescu, Mihălcescu, Mihălțeanu, Mihălteanu, Mihele, Mihoc, Mihok, Miholca, Mihon, Mihordea, Mihu, Mihuț, Mihut, Mihuta, Mija, Mijache, Miklos, Milaş, Milas, Milca, Milchiş, Milcu, Mile, Milea, Milian, Militaru, Millye, Miloş, Miloi, Milon, Milos, Milu, Mina, Minca, Mincă, Minciu, Minciunescu, Mincu, Minculescu, Mindrescu, Mindrut, Minea, Mingireanu, Minoiu, Minuț, Minulescu, Mioc, Mira, Mircea, Mircescu, Mircioiu, Mirea, Mirel, Mirescu, Mireuta, Mirica, Mirică, Miricu, Miries, Miriţoiu, Mirodone, Miroiu, Miron, Mironescu, Miroslav, Mirtea, Miru, Mirulescu, Mirza, Misăilă, Mischie, Miska, Mistreanu, Mita, Mitache, Mitan, Mitea, Mitescu, Mititean, Mititelu, Mitocariu, Mitoi, Mitraşcă, Mitrache, Mitran, Mitre, Mitrea, Mitrescu, Mitrica, Mitrescu, Mitroaica, Mitrofan, Mitroi, Mitru, Mitruț, Mitu, Miu, Miţu, Miulescu, Mîndrescu, Mîndroiu, Mîndru, Mîndruț, Mîndruță, Mînzală, Mîrza, Mîţu, Mladenovici, Mladin, Moț, Moş, Moța, Moanță, Moatăr, Moca, Mocan, Mocanita, Mocanu, Mocănaşu, Mocăniță, Mocean, Mocian, Mocică, Mociofan, Mociran, Mocofan, Modi, Modiga, Modog, Modoianu, Modoran, Modoranu, Modreanu, Moşescu, Moga, Mogoş, Mogoşan, Mogoşanu, Mogos, Mogosanu, Mohorea, Moiceanu, Moigradan, Moşincat, Mois, Moisa, Moisă, Moise, Moisei, Moises, Moisescu, Moisi, Moisoiu, Mojoiu, Moldovan, Moldovanu, Moldovean, Moldovianu, Moldvai, Molea, Molnar, Molnnar, Momalcan, Moman, Momanu, Momeu, Momir, Monah, Moncea, Mone, Monea, Monu, Moţoc, Moţoi, Moşoiu, Moşor, Morar, Morarescu, Morari, Morariu, Moraru, Morărean, Morărescu, Morea, Moreanu, Morgovan, Morlocan, Morlova, Moroşan, Moroşanu, Morocăzan, Moroi, Moroianu, Moroiu, Morong, Morosan, Morosanu, Moroti, Moroz, Morozan, Mortan, Morteanu, Morteci, Mortu, Mortură, Morun, Moruz, Mos, Moscovici, Moscu, Mosescu, Mosneagu, Mosneanu, Mosoiu, Mosor, Mostiş, Mot, Motan, Motea, Moşteanu, Moştenaru, Motica, Motoc, Motogna, Motolea, Motorga, Motoroga, Mototolea, Motroc, Movila, Movilă, Movileanu, Moza, Moze, Muşa, Mujea, Muşat, Mucalau, Mucea, Mucenicu, Mudura, Mudure, Muşet, Mufturel, Mugioiu, Mugur, Muja, Mujescu, Mujoiu, Muller, Muncaciu, Muntean, Munteanu, Muntianu, Murar, Murarescu, Murariu, Muraru, Murăraşu, Mureşan, Mureşanu, Mureanu, Muresan, Murg, Murgan, Murgilă, Murgoci, Murgu, Murguleț, Murza, Musan, Musat, Musca, Muscalu, Muscan, Muscas, Muscă, Musceleanu, Mustață, Mustafa, Mustata, Mustatea, Mustățea, Mustea, Musuroia, Mutaşcu, Mutafa, Mutascu, Mutea, Mutiu, Mutu, Naca, Nache, Naciu, Nacu, Nada, Nadasan, Nadă, Nadoleanu, Nadolu, Nados, Nadrag, Nae, Nagâț, Naghi, Naghiu, Nagoda, Nagy, Naia, Naiden, Naidin, Nan, Nanciu, Nandra, Nandrea, Nani, Nanu, Napa, Napău, Nariţa, Narita, Nartea, Nas, Nasalean, Nasta, Nastac, Nastai, Nastasa, Nastasache, Nastase, Nastasescu, Nastasia, Nastea, Nasui, Naum, Naumescu, Navodaru, Nazare, Nazarie, Nazat, Nădrag, Năforniță, Nănău, Nănescu, Năstac, Năstasă, Năstase, Năstăsie, Năstăsoiu, Năulea, Neață, Neacşa, Neacsa, Neacsu, Neacşu, Neag, Neaga, Neagă, Neagoe, Neagoie, Neagota, Neagu, Neague, Neamț, Neamtiu, Neamtu, Neamțu, Neamu, Neata, Neatu, Neaţu, Nebunu, Nechiță, Nechifor,

Nechita, Neciu, Necoară, Necrici, Necsulescu, Necula, Neculae, Neculai, Neculau, Neculcea, Necşulescu, Neculescu, Neculiță, Ned, Nedea, Nedela, Nedelcu, Nedelea, Nedelescu, Nedeloiu, Nedianu, Nedu, Neghina, Neghină, Negoescu, Negoi, Negoiță, Negoițescu, Negoita, Negoiu, Negomireanu, Negrău, Negreş, Negrea, Negrean, Negreanu, Negres, Negrescu, Negrila, Negrilă, Negriu, Negroiu, Negru, Negruț, Negrui, Negruțin, Negrusa, Negrut, Negrutiu, Neguț, Negulescu, Negura, Negură, Negut, Nehfedov, Neicu, Nelega, Nemțanu, Nemeş, Nemes, Nemet, Nemeth, Nemeti, Nenciu, Nencu, Neniță, Nergheş, Nerghes, Neste, Nestor, Neşu, Neta, Neteam, Netedu, Nița, Niță, Nica, Nichifor, Nichiforov, Nichita, Nichitean, Nico, Nicoara, Nicoară, Nicodim, Nicodin, Nicola, Nicolae, Nicolaescu, Nicolaevici, Nicolai, Nicolaie, Nicolau, Nicolescu, Nicolicescu, Nicoloff, Nicorici, Nicoriciu, Nicsa, Nicu, Nicula, Niculaş, Niculache, Niculae, Niculaescu, Niculai, Niculcea, Niculeț, Niculescu, Niculița, Niculiță, Niculici, Niculita, Niedl, Nițescu, Nilas, Nilă, Nina, Ninacs, Ninu, Niram, Nițoiu, Niscoveanu, Niste, Nistea, Nistor, Nistora, Nistorescu, Nita, Nită, Nitescu, Nitu, Nitulescu, Nițu, Nițulescu, Nişulescu, Noaghiu, Nofit, Noghi, Noja, Noje, Norita, Norocea, Norocel, Nor, Novac, Novacescu, Novak, Novăcean, Nuță, Nuna, Nut, Nuta, Nutiu, Nutu, Nuțu, Nyiko, Oaida, Oaie, Oşan, Oana, Oană, Oanță, Oanca, Oancă, Oancea, Oanea, Oarga, Oargă, Obada, Obadă, Oberschi, Obersterescu, Oboroceanu, Obreja, Obrejan, Obretin, Obrocea, Ochea, Ochean, Ochian, Ochianu, Ochiu, Ocolisan, Odagescu, Odor, Oțel, Oțelac, Oțelea, Ogarlaci, Ogasanu, Ogăşanu, Oghină, Ogică, Ognean, Ogner, Ogrean, Ogrezeanu, Oiță, Oiegas, Ojog, Ola, Olah, Olar, Olarasu, Olari, Olariu, Olaru, Olănescu, Olăroiu, Olău, Olcean, Olea, Olei, Olescu, Olivotto, Ologu, Olovinar, Oltean, Olteanu, Oltei, Olti, Omer, On, Onaca, Onaciu, Onau, Onceanu, Oncescu, Oncică, Oncioiu, Onciu, Oneț, Onea, Onețiu, Onel, Onescu, Onet, Onexe, Onița, Oniță, Onica, Onicel, Oniciuc, Oniga, Onişor, Onisor, Onita, Onofre, Onofrei, Onoiu, Onose, Onu, Onuț, Onutu, Opincariu, Opincă, Opita, Oporanu, Opra, Opran, Opre, Oprea, Oprean, Oprescu, Opriş, Oprişa, Oprița, Oprişan, Opriță, Oprica, Oprică, Opricean, Opricescu, Oprițescu, Oprina, Oprinca, Oprişor, Opris, Oprisa, Oprisan, Oprisoiu, Oprisor, Oprisoreanu, Oprita, Opritescu, Oproiu, Orac, Orasan, Orasanu, Orăşean, Orăşanu, Orban, Orbulescu, Ordean, Orghidan, Orha, Orian, Ormindean, Oroş, Oroşan, Oroian, Oros, Orosan, Orosz, Orsa, Ortelecan, Orz, Orza, Orzac, Osan, Osiac, Osiceanu, Osman, Osoian, Ossian, Ostafi, Ostafie, Ostroveanu, Osvath, Osz, Ota, Otan, Otavă, Hotel, Otet, Otetelişanu, Otoiu, Otvos, Ouatu, Ovadiuc, Ovanes, Oşwatt, Ovidenie, Ovreiu, Ozsvath, Paşca, Pacala, Pacea, Pachisan, Pacioaga, Pacioagă, Pâclişan, Paşcu, Pacurar, Pacuraru, Padina, Paduraru, Padure, Padurean, Pagu, Pahontu, Paica, Paicu, Pais, Paiu, Paizan, Paka, Pakai, Pakot, Pakucs, Pal, Palacean, Palade, Palaloagă, Palaloga, Palancanu, Palcau, Palcău, Palcu, Palean, Palfi, Paliu, Pall, Paloş, Paluc, Pamfil, Pamfile, Şpan, Pana, Panța, Panainte, Panait, Panaite, Panaitescu, Pană, Panc, Panca, Panciu, Pancrat, Pancu, Pandele, Pandelea, Pandelescu, Pandi, Pandor, Pandrea, Panduru, Panea, Panescu, Panfil, Panfir, Paşnicu, Panisoara, Panoiu, Pantaleanu, Pantazeanu, Pantazi, Pantea, Pântea, Pantelimon, Pantezeanu, Panti, Pantiş, Pantilă, Pantilie, Pantiru, Pantis, Panturu, Pantus, Pânzaru, Pap, Papa, Papacostea, Papadopol, Papara, Papava, Papavă, Papici, Papp, Papuc,

Papucea, Para, Paraipan, Parasca, Parască, Parascu, Paraschi, Paraschiv, Paraschiva, Paraschiveanu, Paraschivescu, Paraschivoiu, Pârâu, Parauan, Parcalab, Pârcălabu, Pârciu, Parepa, Parfene, Parfeni, Parfenie, Parghel, Pariş, Paris, Parje, Pârjol, Parlea, Pârlea, Pârlog, Parohia, Paroiu, Parpală, Parsan, Pârsu, Partenie, Pârv, Parva, Parvan, Pârvan, Pârvănescu, Parvu, Pârvoi, Pârvu, Pârvuţ, Parvulescu, Pârvulescu, Pasa, Pasare, Pasat, Pasăre, Pasc, Pasca, Pascal, Pascalau, Pascalău, Pascale, Pascariu, Pascaru, Pascălău, Pascu, Pasere, Pasici, Paslaru, Pâslaru, Pâslă, Pasnicu, Pasparuga, Pastean, Pastiu, Pastor, Pastrama, Pastramă, Pasztor, Pat, Pata, Patache, Pataki, Patan, Patcas, Pater, Paterău, Paştiu, Patrasca, Patrascanu, Patrascu, Patrau, Patriche, Patrichi, Patroiu, Patularu, Patulea, Pau, Paul, Paulescu, Paulet, Pauliuc, Pauna, Paunescu, Pausescu, Paval, Pavaloiu, Pavel, Pavelescu, Paveliu, Paven, Păcală, Păcăleală, Păcurar, Păcurariu, Păcuraru, Pădeanu, Păducel, Pădurariu, Păduraru, Pădure, Pădurean, Pădureanu, Pădureţu, Pălan, Pănescu, Pănoiu, Părău, Părcălab, Părpălea, Păsat, Păsăreanu, Păsărin, Păscuţ, Păsculescu, Păslaru, Pătcaş, Pătraşc, Pătraşcu, Pătrascu, Pătrăşcoiu, Pătrăşescu, Pătrău, Pătrăuceanu, Pătrînjei, Pătroi, Pătru, Pătruţ, Pătruţescu, Pătrulescu, Pătrunjel, Pătuleanu, Paţurcă, Păun, Păuna, Păune, Păunescu, Păunoiu, Păvăloiu, Peagu, Pecheanu, Pechianu, Pecingină, Peia, Peicea, Peicu, Peleanu, Pele, Peligrad, Pelin, Pelle, Peltea, Pena, Pencea, Penciu, Penciuc, Penes, Penzes, Pepelea, Peptan, Peptu, Perţa, Pera, Perca, Pereş, Perţe, Perea, Pereanu, Pereni, Peres, Perian, Perianu, Perju, Perneş, Pernes, Perpelea, Perpelici, Persa, Perse, Persu, Perta, Perte, Perti, Perticaş, Pescaru, Peste, Pestean, Pestriţu, Petca, Petcaş, Petcan, Petchescu, Petcu, Petculescu, Petean, Peştean, Petic, Petelean, Peter, Peterfi, Petescu, Peto, Petra, Petraş, Petrache, Petraşcu, Petran, Petrariu, Petraru, Petras, Petre, Petreş, Petrea, Petrean, Petreanu, Petrehuş, Petresc, Petrescu, Petri, Petriş, Petria, Petric, Petrica, Petrică, Petrici, Petrila, Petrindean, Petrini, Petrişor, Petris, Petrisor, Petriu, Petroaica, Petroianu, Petroiu, Petrov, Petrovai, Petrovan, Petrovici, Petru, Petruţ, Petruş, Petruţa, Petruşcă, Petruţi, Petruţiu, Petrus, Petrusan, Petrut, Petruca, Peţu, Pica, Picior, Piciu, Picu, Piedică, Piele, Pieleanu, Pietraru, Pietrăreanu, Pietroşăneanu, Piţigoi, Pilea, Pinte, Pintea, Pintilei, Pintilescu, Pintilie, Pintoiu, Piţ, Pizza, Pinzariu, Piperea, Pipernea, Pirău, Pirici, Pirii, Pirlea, Pirlog, Pirnea, Piroi, Piroteală, Pirtea, Pirva, Pirvan, Pirvu, Pirvulescu, Pisău, Piscanu, Piscu, Pisculescu, Pisica, Pisică, Piskolti, Pislaru, Pisleaga, Pisoi, Pista, Pistol, Pistolea, Pistritu, Pisleag, Pit, Pita, Pitea, Pitic, Pitica, Pitigoi, Pitu, Pituţ, Pitulice, Piţurcă, Pîntea, Pînzariu, Pîrcalab, Pîrcălabu, Pîrcălăbescu, Pîrgaru, Pîrîianu, Pîrjol, Pîrlea, Pârlău, Pîrlog, Pîrnău, Pîrneci, Pîrşan, Pîrva, Pîrvan, Pîrvănescu, Pîrvu, Pîrvulescu, Pîrvuleţu, Pîrvuţ, Pîrvuţoiu, Pîslaru, Placinta, Plaier, Platon, Plăcintă, Plămădeală, Plătică, Pleşa, Pleavă, Pleşca, Pleşcan, Pleşea, Pleşi, Pleiner, Pleniceanu, Ples, Plesa, Plesca, Plescan, Pletea, Pleter, Pleşu, Ploae, Ploeştean, Plop, Plopeanu, Plopianu, Plopu, Ploscariu, Ploscaru, Ploştinaru, Plotuna, Plugaru, Poanta, Pocan, Pocşan, Pocol, Podaşcă, Podar, Podariu, Podaru, Podeanu, Podelean, Podgoreanu, Podina, Podină, Podoreanu, Poeana, Poenar, Poenaru, Pogacean, Pogaciu, Pogan, Pogor, Pohonţu, Poiana, Poiană, Poinar, Poşircă, Pojar, Pojum, Pokus, Polgar, Polianov, Policea, Polverea, Pomană, Pomatariu, Pomoja, Pomponiu,

Ponea, Ponoran, Ponta, Pop, Popa, Popaluca, Popan, Popârlan, Popazov, Popeanga, Popenciuc, Popescu, Popi, Popic, Popica, Popirtac, Popita, Popoiu, Popov, Popovici, Popoviciu, Popovits, Popp, Poptămaş, Poptile, Popvici, Poran, Porancea, Porcarin, Porcişanu, Pordea, Poroşnicu, Portik, Poruțiu, Porumb, Porumboiu, Posirca, Postaru, Postelnicescu, Postelnicu, Postolache, Postolachi, Postu, Poştaru, Potcoava, Potcoavă, Potcovaru, Potîrniche, Potlog, Potoceanu, Potolea, Potop, Potopea, Potorac, Potra, Potre, Potroaca, Praţa, Prada, Praja, Pralea, Prata, Prăjitură, Precup, Preda, Predescu, Predişor, Predoană, Predoi, Predoiu, Preduț, Preduşcă, Predut, Preja, Prejneanu, Preoteasa, Preotu, Prepeliță, Prescornițoiu, Presecan, Presura, Presură, Pretorian, Pribeagu, Priceputu, Pricop, Pricope, Pricopi, Pricopie, Prihotin, Prioteasa, Pripon, Prisacariu, Prisacaru, Prisacă, Prisăcaru, Prisecariu, Prisecaru, Prislopeanu, Pristavu, Pristoleanu, Proca, Procop, Procopie, Procopiu, Procopovici, Prodan, Prodea, Profir, Proteasa, Protopopescu, Pruna, Prunache, Prunaru, Prună, Prundeanu, Prundiş, Prunduş, Pruneş, Prunea, Prunean, Pruneanu, Prunescu, Pruteanu, Prutianu, Psaropol, Puşcaş, Puşcatu, Puşcaşu, Puşcă, Puşcău, Pucheanu, Puşcu, Pufu, Pufulete, Pugna, Puia, Puianu, Puican, Puicea, Puichita, Puie, Puiu, Puiulet, Puşkaş, Pungă, Pup, Pupaza, Pupazan, Pupăză, Pupezescu, Pura, Purcarin, Purcarita, Purcaru, Purcărea, Purcărelu, Purcea, Purcel, Purcia, Purda, Purdea, Purdel, Purdescu, Purice, Purece, Purice, Purtan, Purza, Puscas, Puscasu, Pusera, Pusta, Pustan, Pustianu, Putanu, Putinică, Puzdrea, Raț, Rață, Rablau, Râbu, Rabulea, Raceanu, Racheru, Rachieru, Racianu, Racoceanu, Racolta, Racovan, Racoviță, Racovita, Racu, Racz, Rad, Rada, Radacina, Radi, Radoi, Radomir, Radoslav, Radosu, Radovan, Radovici, Radu, Raduca, Raducanu, Raducu, Radulescu, Raduly, Raduta, Rafail, Rafailă, Rafira, Ragabeja, Ragea, Raghina, Raia, Raica, Raican, Raicea, Raiciu, Raicu, Raileanu, Rain, Raita, Ratin, Rakoczi, Rakossy, Ralea, Ramniceanu, Ranga, Rapa, Râpa, Rapan, Râpă, Rapeanu, Rapolti, Rariga, Rarinca, Rascotă, Rastau, Rat, Rata, Ratcu, Ratiu, Rau, Raulea, Rauta, Ravai, Ravas, Razmoş, Razmus, Răşcanu, Răcăşan, Răceală, Răcean, Răceanu, Răchită, Răcuteanu, Rădan, Rădăcină, Rădeanu, Rădescu, Rădoi, Rădoiu, Răduț, Răduța, Răduță, Răduca, Răducan, Răducanu, Răducă, Răducu, Rădulea, Rădulescu, Rădulică, Răduta, Răduțu, Rägman, Răican, Răileanu, Răpan, Rățoi, Răscanu, Rău, Răuță, Răută, Răutu, Răzvan, Rebeca, Rebegea, Rebenciuc, Rebrean, Rebreanu, Rece, Rechisan, Redinciuc, Rednic, Reiter, Reiz, Remetan, Remeş, Remuş, Remus, Rendeş, Rentea, Repciuc, Resiga, Resmeriță, Reszeg, Reştea, Retegan, Reti, Reut, Revnic, Rezeanu, Rezmives, Ridichie, Riedl, Rimac, Ripanu, Risco, Ristea, Ristoiu, Ristoscu, Rites, Riza, Rizea, Rizescu, Rizoiu, Rizan, Rîcu, Rînculescu, Rîşniță, Rîsu, Rîşteiu, Roadevin, Roata, Roată, Roatis, Rob, Roba, Robas, Robb, Robe, Robea, Robescu, Robitu, Robotin, Robu, Roşca, Roca, Roşcan, Rocşoreanu, Roşculescu, Roşculete, Rode, Rodina, Roescu, Roşescu, Rof, Rogobete, Rogojan, Rogojina, Rogojinaru, Rogojină, Rogoveanu, Rogoz, Rogozan, Rogozea, Rogozeanu, Rohozneanu, Roşianu, Roiban, Roibu, Roşioru, Roşiu, Rolea, Roman, Romaneag, Romanescu, Romaniuc, Romascan, Romitan, Romoşan, Romosan, Romulus, Roncea, Roncov, Roşoga, Roşoiu, Ros, Rosan, Rosca, Rosculescu, Rosioru, Rosnafszky, Rosoga, Rosu, Rota, Rotar, Rotariu,

Rotaru, Rotea, Rotescu, Roth, Roşu, Rovența, Roventa, Rovinar, Roxin, Roz, Roznoveanu, Rozoleanu, Ruță, Ruşcuț, Rudisteanu, Rugea, Rugina, Rugină, Ruginescu, Ruica, Ruican, Ruja, Rujan, Rujoi, Rujoiu, Runcan, Runcanu, Runceanu, Rupa, Rus, Rusan, Rusanu, Rusănescu, Ruscior, Ruse, Rusen, Rusescu, Ruseu, Rusinov, Rusti, Rusu, Rusz, Ruşanu, Rută, Ruxanda, Ruzsa, Sabadas, Sabadis, Sabau, Sabău, Sabo, Sabou, Sachelaru, Sacota, Safta, Saftiuc, Saftoiu, Saghin, Saigiu, Saioc, Saisuc, Sajtos, Sala, Salagean, Salai, Salajan, Salamon, Salanta, Salaoru, Salariu, Salceanu, Sale, Saliu, Salomia, Salomiu, Salyi, Samargiu, Sameş, Sâmbeteanu, Sâmbotin, Samfira, Samfiroiu, Samit, Samogyi, Samoila, Samoilă, Sampetru, Samson, Sana, Sâncelean, Sandală, Sandica, Sandolache, Sandor, Sandra, Sandru, Sandu, Sandulache, Sandulescu, Sanfira, Sanislav, Santa, Santău, Saracut, Sararu, Sârboiu, Sarbu, Sârbu, Sârbulescu, Sarca, Sarkadi, Sarkozi, Saru, Sas, Sasaran, Sascau, Sasu, Saszet, Sata, Satmari, Sasu, Saşu, Sauca, Sauciuc, Sauer, Saulea, Sav, Sava, Saveanu, Savescu, Savianu, Savin, Savu, Savulescu, Săbăduş, Săcăluş, Săcuiu, Săftoiu, Sălăgean, Sălăgeanu, Sălăjan, Sălăjean, Sălceanu, Sălcianu, Sălişţan, Sălişţean, Sămărghiţan, Săndică, Săndulache, Săndulescu, Sănduloiu, Săpunaru, Sărac, Săraru, Sărăcin, Sărăcuț, Sărdărescu, Sărmaş, Sătmăreanu, Săvescu, Săvoiu, Săvuică, Săvulescu, Sbera, Sbircea, Sburlea, Scarlat, Scarlatescu, Scarlet, Scărlătescu, Schaser, Schedu, Scheibert, Scheuşan, Scheusan, Schiau, Schiaua, Schiman, Schinteie, Schiop, Schiopescu, Schiopu, Schiteanu, Schmidt, Schnabel, Schneider, Schonauer, Scîntei, Scîrtocea, Scoica, Scoică, Scorțan, Scorbureanu, Scorei, Scorobete, Scoruşanu, Scorupschi, Screciu, Scrieciu, Scripcariu, Scripcaru, Scrob, Scurt, Scurtu, Scutariu, Scutaru, Sebe, Sebeşi, Sebesi, Sebestyen, Secara, Secară, Secăreanu, Seceleanu, Sechei, Secherneş, Seciu, Secoşan, Secosanu, Secu, Secuianu, Secula, Seiche, Seimeanu, Seitan, Seizu, Selagea, Selaru, Selcudean, Selea, Selegean, Selejan, Seling, Semen, Sendroiu, Serac, Seraficeanu, Serafim, Serafin, Serafinceanu, Serban, Serbaneci, Serbanescu, Serbu, Serdean, Serdiuc, Sereş, Serea, Serediuc, Serei, Seres, Serghe, Serghei, Serghie, Seriţan, Seros, Sersea, Sevastian, Severin, Severineanu, Sferle, Sferlea, Sfetcu, Sfrengeu, Sgârcea, Sgondea, Sibişan, Sibianu, Sibinescu, Sichet, Sichim, Sicoe, Sicoie, Sicsai, Sidea, Sidon, Sidor, Siel, Sike, Silaş, Silachi, Silaghi, Silea, Silion, Silisteanu, Silivestru, Sillo, Silvasan, Silveanu, Silvestru, Sim, Sima, Sime, Simeanu, Simeon, Simescu, Simian, Simina, Simininschi, Siminischi, Simion, Simionaş, Simionescu, Simionov, Simiz, Simoiu, Simon, Simonca, Simonfi, Simu, Simuț, Simuți, Simulescu, Sin, Sina, Sinca, Sincu, Sindicatul, Sinea, Sianescu, Sinevici, Sinoi, Sion, Sipoş, Sipos, Sirb, Sirbu, Sirbulescu, Sirca, Sirma, Sisu, Sitaru, Sîmpetrean, Sîmpetru, Sînc, Sînza, Sîrb, Sîrbu, Sîrbulescu, Sîrca, Sîrcă, Sîrghie, Skekely, Skirta, Slabu, Slav, Slaveanu, Slavic, Slavu, Slămnoiu, Slăveanu, Slăvescu, Slic, Slobozeanu, Slujitoru, Smadu, Smarand, Smaranda, Smarandache, Smavandache, Smărăndache, Smărăndescu, Smărăndoiu, Smechea, Smedescu, Smintina, Smîntînă, Smochina, Smoleanu, Soane, Soare, Soca, Socaci, Socaciu, Socea, Soceneantu, Socheri, Socianu, Societatea, Sociu, Socol, Socolov, Sofan, Sofia, Sofian, Sofron, Sofronea, Sofronie, Sogor, Soitariu, Soitu, Solom, Solomon, Solymosi, Solyom, Someşan, Someşfălean,

Somodi, Somogyi, Sonea, Sonei, Sonkereki, Soos, Sopon, Soponar, Soporan, Sora, Soran, Sorban, Soreanu, Sorescu, Sorică, Sorici, Soroceanu, Soroiu, Sortan, Sotir, Sotchi, Stamate, Stamatie, Stamatoiu, Stancescu, Stancioiu, Stanciu, Stanciugel, Stanciuc, Stanciulescu, Stancovici, Stancu, Stanculea, Stanculescu, Stânea, Stanean, Stanescu, Stângă, Stângăcianu, Stanica, Stanila, Stanimir, Stanoiu, Stanomir, Starc, State, Statie, Stavar, Stavarache, Stavăr, Stavila, Stavilă, Stăiculescu, Stămătoiu, Stăncescu, Stănchescu, Stăncilă, Stănciucu, Stănciulescu, Stănculea, Stănculesc, Stănculescu, Stăneci, Stănescu, Stănică, Stănilă, Stăniloiu, Stănoiu, Stănuică, Stătescu, Stătică, Stef, Stefan, Stefănescu, Steflea, Stefu, Stegaru, Stelea, Stelescu, Stelian, Stelli, Stemata, Stemate, Stematiu, Stepănescu, Ster, Sterca, Stere, Sterea, Sterian, Sterie, Sterp, Sterpu, Stet, Stetco, Stevar, Stiau, Stinga, Stinguță, Stirb, Stirbu, Stiuca, Stiuj, Stînea, Stîngaciu, Stîngă, Stîngu, Stochirlea, Stoean, Stoenescu, Stoenoiu, Stoia, Stoian, Stoianoglo, Stoianov, Stoianovici, Stoica, Stoican, Stoicescu, Stoicheci, Stoichiță, Stoichici, Stoichițescu, Stoicovici, Stoicuț, Stoicuta, Stoie, Stoienescu, Stoinea, Stoleriu, Stoleru, Stolojan, Stolojanu, Strain, Strajan, Strâmbu, Strat, Stratan, Stratila, Straton, Stratone, Stratu, Stratulat, Straut, Strava, Străoanu, Strătilă, Streche, Streşnă, Stresna, Stricescu, Strîmbeanu, Strîmbu, Stroescu, Stroia, Stroian, Stroie, Stroiu, Strugari, Strugaru, Stuparu, Stupineanu, Stupu, Sturz, Sturza, Sturzoiu, Sturzu, Suba, Subcinschi, Subțirelu, Suceveanu, Suchici, Suciu, Suditu, Sugubete, Suhan, Sularea, Sulea, Suleac, Sultan, Sultana, Sulyok, Suman, Sumanariu, Sunei, Supuran, Sur, Surcel, Surd, Surdescu, Surdu, Surduc, Surducan, Suru, Surugiu, Susai, Susan, Susanu, Susaru, Suseanu, Suselea, Suta, Suteu, Sutic, Suto, Sutoi, Sutu, Suveg, Szabo, Szakacs, Szakal, Szalay, Szaniszlo, Szanto, Szasz, Szatmari, Szegedi, Szekely, Szeles, Szentes, Szep, Szigeti, Szigyarto, Szilaghi, Szilagyi, Szilvasi, Szlenka, Szocs, Szoke, Szollosi, Szopri, Szots, Szucs, Şandor, Şerb, Şoarece, Şoricică, Ştef, Ştefan, Ştefana, Ştefanescu, Ştefaniu, Ştefanov, Ştefanovici, Ştefănescu, Ştefănică, Ştefănoiu, Ştefu, Ştefuț, Şumudică, Tabac,Tabacaru, Tabacu, Taban, Tabara, Tabără, Taşcău, Tacea, Tache, Tacotă, Tacu, Taflan, Tagîrta, Taifas, Takacs, Talaba, Talabă, Talanga, Talasman, Talianu, Talmos, Taloş, Taloi, Talos, Talpau, Talpă, Talpeş, Talpeanu, Talpos Tamaş ,Tamas, Tamasan, Tamasi, Tamba, Tanasa, Tanase, Tanasescu, Tanasie, Tanasov, Tanc, Tancau, Tancuse, Tanczos, Tanislav, Tanko, Tanta, Tantas, Tanvuia, Tanvulea, Tapalaga, Tapu, Tar, Târ, Taraş, Taralunga, Taran, Taranu, Taras, Tarau, Tarba, Tarcatu, Tarcau, Tarcea, Tarita, Tarlea, Tarlungeanu, Tarnar, Tarta, Tartan, Tartă, Târziu, Tasala, Tasca, Tascău, Tase, Tasnadi, Tat, Tatar, Tataran, Tataru, Tatolici, Tatomir, Tatu, Tatucu, Tatulici, Tatut, Taune, Taut, Tazlauanu, Tăbăcaru, Tăbîrcă, Tăerel, Tăgârța, Tălpeanu, Tămaş, Tămăşanu, Tămătaş, Tănasă, Tănase, Tănasie, Tănăsescu, Tănăsoiu, Tărăcilă, Tărău, Tărlungeanu, Tărtăreanu, Tătar, Tătaru, Tătăruş, Tătucu, Tătulescu, Tăut, Tăutu, Tcaciuc, Tcaiuc, Teaca, Teacă, Teaşcă, Teanc, Tecşa, Tecar, Tecuceanu, Tecucianu, Teculescu, Tedorescu, Teglas, Telcian, Telea, Teleanu, Telecan, Teleki, Teleman, Telescu, Teleu, Telteu, Temeş, Temelie, Temian, Tempe, Tencu, Tene, Tenea, Tentea, Teodor, Teodorascu, Teodoreanu, Teodorescu, Teodorof, Teodoru, Teodosiu, Teoharie, Tepfenhart, Terente, Terhesiu, Tescaru, Teslovan, Tetcu, Tetea, Teşu,

Teuşdea, Theer, Tița, Tianu, Tibacu, Tibuleac, Tica, Tică, Ticărel, Ticle, Ticovschi, Ticu, Ticula, Tifor, Tiganus, Tigau, Tilea, Tilica, Tilică, Tilimon, Tilinca, Tilincă, Tilita, Timar, Timaru, Timiş, Timişan, Timir, Timis, Timoc, Timofei, Timofte, Timofti, Timp, Timpau, Timus, Tinca, Tincu, Tiniuc, Tinta, Tintaru, Tintas, Tintea, Tioreanu, Tipa, Tiplea, Tiplica, Tir, Tira, Tirb, Tircol, Tirdea, Tirichiță, Tirigan, Tirisca, Tirlă, Tirle, Tirlea, Tiron, Tirpe, Tirziu, Tiseanu, Tismănariu, Tismănaru, Tistu, Tita, Titianu, Titica, Titienari, Titire, Titu, Tiu, Tiuc, Tiuca, Tiugan, Tiulescu, Tiutiu, Tivadar, Tivig, Tizu, Tîmplaru, Tîrcă, Tîrlea, Tîrvelea, Tîrziu, Toader, Toana, Toba, Tobă, Tobescu, Tobias, Toboşaru, Toc, Toca, Tocac, Tocaciu, Tofan, Toşcă, Tocu, Toda, Todea, Toderaş, Toderici, Todericiu, Toderoiu, Todica, Todică, Todiraş, Todirică, Todor, Todoran, Todorescu, Todosin, Tofan, Togan, Togoe, Toia, Toie, Toiu, Tok, Toke, Tolbaru, Tolea, Tolgyi, Toma, Tomşa, Tomasciuc, Tomescu, Tomi, Tomici, Tomita, Tomo, Tomodan, Tomoiu, Tomos, Tomosoiu, Tomotaş, Tomozei, Tompa, Tompea, Tomsa, Tomuş, Tomuț, Tomuța, Tomuță, Tomulescu, Tonca, Toncean, Tonciu, Tonea, Toneanu, Tonescu, Tonita, Topai, Topala, Topală, Topan, Topârcean, Topciu, Topea, Topfner, Topliceanu, Topoe, Topor, Toporan, Tordai, Torja, Torje, Tornea, Toroc, Toroipan, Torok, Toroplean, Trifu, Trincă, Trip, Tripa, Tripcea, Tripe, Tripon, Tritean, Troaca, Troacă, Trocan, Trof, Trofin, Troie, Tropoe, Truța, Truță, Truşca, Truşcă, Trufaş, Trufan, Trufas, Trufasila, Trufea, Truia, Truica, Truică, Truinea, Trulea, Trupina, Trusca, Truta, Ttruinea, Tuşa, Tuță, Tuca, Tucan, Tucă, Tucra, Tudor, Tudora, Tudorache, Tudoran, Tudorancea, Tudorascu, Tudorescu, Tudorica, Tudorică, Tudorici, Tudorie, Tudoriu, Tudoroiu, Tudoroniu, Tudosa, Tudosă, Tudose, Tudosescu, Tudosie, Tudureanu, Tufa, Tufan, Tufă, Tufeanu, Tufis, Tufoi, Tuhuț, Tuhuțin, Tuianu, Tuica, Tuică, Tulba, Tulbure, Tulceanu, Tulei, Tuluca, Tuluceanu, Tulvan, Tumurug, Tun, Tunaru, Tunea, Tuns, Tupa, Turai, Turaiche, Turbatu, Turburan, Turbureanu, Turc, Turcan, Turcanu, Turcas, Turcescu, Turcin, Turcitu, Turcu, Turda, Turea, Turean, Turiac, Turian, Turjuc, Turlea, Turlete, Turluianu, Turmac, Turoiu, Turtoi, Turtoiu, Turturea, Turtureanu, Turturica, Turturică, Tusa, Tuser, Tuta, Tutos, Tutoveanu, Tutu, Tutuc, Tutueanu, Tutui, Tutuianu, Tutulan, Tutunaru, Tuturaş, Tuturas, Tuvene, Tuza, Taga, Țăpârdea, Țapu, Țugui, Țugulan, Țăran, Țăranu, Țăroi, Țăoarță, Țociu, Țurcaş, Țurcan, Țurcanu, Uță, Udatu, Udma, Udor, Udrea, Udrescu, Udroaica, Udroiu, Ududec, Ugrutan, Uidumac, Uilecan, Ulceluşe, Ulici, Ulmann, Ulmeanu, Ulmet, Undreiu, Unga, Ungar, Ungur, Ungurean, Ungureanu, Ungurianu, Unguru, Ungurusan, Untaru, Untea, Untu, Urban, Urda, Urdă, Urdăreanu, Urdea, Urea, Ureche, Uricanu, Uricaru, Urmuzache, Urs, Ursa, Ursache, Ursachi, Ursan, Urse, Ursea, Ursescu, Ursu, Ursuț, Ursulescu, Urszuly, Uruc, Urucu, Urzică, Urziceanu, Uscatu, Usturoi, Usurelu, Uta, Utulete, Uşurelu, Uzum, Uzuru, Vacarelu, Vacarescu, Vacariu, Vacaru, Vacea, Vaciu, Vaculişteanu, Vadan, Vadean, Vadeanu, Vaduva, Vagner, Vaida, Vaideanu, Vajda, Vajna, Vâlcea, Valceanu, Vâlceanu, Valcu, Vâlcu, Vale, Valea, Valean, Valeanu, Valenas, Valeț, Valimareanu, Vamanu, Vameş, Vamvu, Vana, Vanani, Vânătoru, Vanc, Vanca, Vancea, Vanci, Vancsa, Vancu, Vandici, Vandor, Vanghele, Vangheli, Vara, Vântur, Varadi, Varan, Vararu, Vardianu, Varga, Vârgolici, Vari, Varje, Varlam, Vârlan, Vartie, Varmaga, Varodi, Varro, Varna, Vartolomei, Varvara, Varvaroi,

Varza, Varzaru, Varzescu, Vas, Vasaliut, Vasarhelyi, Vasc, Vascan, Vascu, Vasi, Vasian, Vasil, Vasilățeanu, Vasilea, Vedinaş, Veleanu, Velescu, Velica, Velican, Velicea, Velici, Velicu, Venter, Verban, Verde, Verdeş, Verdes, Vereş, Veres, Veress, Vergu, Vesa, Vescan, Vesman, Vezentan, Vezeteu, Vezoc, Vişa, Vişan, Viasu, Viaşu, Vişcan, Vicea, Vicol, Vicoveanu, Vid, Vida, Vidican, Vidoe, Vidrascu, Vidru, Vițelariu, Vițelaru, Vieriu, Vieru, Vigh, Vijaica, Vila, Vilău, Vilcan, Vilceanu, Vilcu, Vîlciu, Viman, Vințan, Vincze, Vinerean, Vinersar, Vint, Vintan, Vinter, Vintila, Vintilă, Vintilescu, Vinulescu, Vişoiu, Vioreanu, Viorel, Virag, Virgolici, Virlan, Virşe, Virvani, Visa, Visalon, Vîrşe, Vîrvani, Vlad, Vladaia, Vladescu, Vladi, Vladimirescu, Vladoiu, Vladu, Vladucu, Vladulescu, Vladut, Vladuti, Vlaescu, Vlaic, Vlaicu, Vlajie, Vlangar, Vlas, Vlasceanu, Vlase, Vlasie, Vlasiei, Vlădărean, Vlădescu, Vlădaia, Vlădia, Vlădoiu, Vlăduț, Vlăducu, Vlăduțescu, Vlădulescu, Vlăsceanu, Voda, Vodă, Vodislav, Voiț, Voian, Voica, Voican, Voicescu, Voichitoiu, Voicila, Voicilă, Voicu, Voiculeț, Voiculescu, Voie, Voin, Voina, Voinea, Voineagu, Voinescu, Voinic, Volintiru, Voloagă, Vonu, Vorniceanu, Vornicu, Voroneanu, Vosloban, Vrabete, Vrabie, Vrabiev, Vraci, Vraciu, Vrâncean, Vranceanu, Vrânceanu, Vrănceanu, Vrapciu, Vrăbete, Vrăjitoru, Vreme, Vrencean, Vrinceanu, Vrînceanu, Vrote, Vuşcan, Vulcan, Vulcănescu, Vulcu, Vulpe, Vulpescu, Vulpie, Vulpoiu, Vultur, Vulturu, Vura, Vutcovici, Waks, Werlein, Zabet, Zabou, Zagrean, Zah, Zaha, Zahan, Zaharescu, Zamfir, Zaharia, Zaharie, Zahariea, Zahariuc, Zaheu, Zaharu, Zahiu, Zahorte, Zain, Zane, Zanfir, Zamfira, Zamfirescu, Zanopol, Zăbavă, Zăinescu, Zărnescu, Zăvoianu, Zăvoranu, Zdrânc, Zdrenghea, Zdroba, Zdroe, Zeca, Zecheru, Zegheru, Zeicu, Zemba, Zepa, Zezeanu, Zgârdău, Zgăbei, Zgîrg, Zglobiu, Zgondea, Zgonea, Zgriba, Zgripcea, Zgroni, Zgubea, Ziadin, Zibileanu, Zicu, Zidaru, Zidăroiu, Zima, Ziman, Zimanyi, Zimbru, Zimta, Zinca, Zisu, Zlate, Zlibuţ, Zlota, Zlotea, Zmău, Zmeu, Zodie, Zoe, Zoia, Zoica, Zoican, Zoicas, Zoituc, Zoltan, Zorila, Zorilă, Zorio, Zorlescu, Zorliu, Zota, Zotta, Zotter, Zsigmond, Zsok, Zutor, Zugravu, Zugrăvescu, Zuiac, Zurgălău.

CUPRINS

CAPITOLUL I - Considerații introductive 9
1.1. Noțiuni generale 9
1.2. Concepția actuală despre numele persoanelor 10
1.3. Definiții ale numelui 15
1.4. Caracterele juridice ale numelui 16

Capitolul II - Evoluția numelor şi prenumelor 18
2.1. Evoluția numelor şi prenumelor în lume 18
2.2. Evoluția numelor şi prenumelor la români 26

Capitolul III - Antroponimia sau antropologia onomastică 48
3.1. Definiția cuvântului „Antroponimie” 48
3.2. Noțiuni generale 48

Capitolul IV - Clasificarea numelor 51
4.1. Noțiuni generale 51
4.2. Criterii de clasificare 51

Capitolul V - Porecla 57
5.1. Definiții ale supranumelui sau poreclei 57
5.2. Clasificarea supranumelui sau poreclei 58

Capitolul VI - Pseudonimul 61
6.1. Definiții ale pseudonimului 61
6.2. Clasificări ale pseudonimului 62

Capitolul VII - Modalități de dobândire şi modificare a numelui de familie şi a prenumelui 65
7.1. Modalități de dobândire a numelui de familie şi a prenumelui 65
7.1.1. Introducere 65
7.1.2. Dobândirea numelui de familie de către copilul născut din căsătorie (art. 62 C. fam.) 66
7.1.3. Dobândirea numelui de familie de către copilul născut în afara căsătoriei (art. 64 C. fam.) 67
7.1.4. Dobândirea numelui de familie şi a prenumelui de către copilulul născut din părinți necunoscuți 68
7.1.4.1. Termenul de înregistrare a naşterii 69
7.1.4.2. Actele necesare înregistrării naşterii 69
7.1.5. Dobândirea prenumelui de către nou-născut 71
7.2. Modificarea numelui de familie 72
7.2.1. Modificarea numelui de familie determinată de schimbări în filiație 73

7.2.1.1. Noțiuni generale 73
7.2.2. Modificarea numelui de familie şi a prenumelui ca urmare a adopției..... 87
7.2.2.1. Noțiuni generale 87
7.2.2.2. Numele adoptatului urmare a încuviințării adopției..... 88
7.2.2.3. Numele adoptatului urmare a încetării adopției 90
7.2.3. Modificarea numelui de familie având ca bază instituția căsătoriei 92
7.2.3.1. În cazul încheierii căsătoriei 92
7.2.3.2. Numele de familie după desfacerea căsătoriei 93
7.2.3.3. Numele de familie în cazul nulității căsătoriei 95
7.2.3.4. Numele de familie în cazul încetării căsătoriei prin decesul unuia din soți..... 96
7.3. Apărarea drepturilor nepatrimoniale 97

Capitolul VIII - Numele de familie şi prenumele din punct de vedere religios..... 100
8.1. Schimbarea numelui de familie şi a prenumelui din punct de vedere religios..... 100
8.2. Atribuirea prenumelor de sfinți la români 105

Capitolul IX - Nume şi prenume mai rar folosite 109
9.1. Noțiuni generale..... 109
9.2. Nume şi prenume mai rar folosite în România 113
9.3. Nume şi prenume mai rar folosite în Republica Moldova 115
9.4. Nume ciudate la copiii de actori..... 117

Capitolul X - Schimbarea numelui de familie şi/sau a prenumelui pe cale administrativă. 118
10.1. Definiție 118
10.2. Sediul materiei 119
10.3. Competența de soluționare a cererilor..... 121
10.4. Cazuri de schimbare a numelui şi a prenumelui..... 121
10.5. Sfera persoanelor îndreptățite a cere schimbarea numelui şi/sau a prenumelui..... 125
10.6. Procedura schimbării numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă..... 127
10.7. Procedura legală urmată după obținerea aprobării schimbării numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă 139
10.8. Înscrierea schimbării numelui şi/sau prenumelui pe cale administrativă în registrele de stare civilă 140
10.9. Schimbarea numelui de familie al unei persoane căsătorite . 141
10.10. Schimbarea numelui de familie al copiilor 142

10.11. Căi de atac 142
10.12. Unele precizări 143
10.13. Inscrierea mențiunilor de schimbare a numelui şi/sau prenumelui intervenite în străinătate 144
10.14. Înscrierea mențiunilor privind înregistrarea numelui/prenumelui cu ortografierea limbii materne 147

ÎN LOC DE CONCLUZII 151

Anexa nr. 1 Pseudonime folosite de actori sau regizori (nume de scenă) 152
Anexa nr. 2 Pseudonime folosite de scriitori 163
Anexa nr. 3 Pseudonime folosite în domeniul artelor vizuale 170
Anexa nr. 4 Pseudonime de luptă folosite de militari 172
Anexa nr. 5 Pseudonime din lumea sportului 174
Anexa nr. 6 Pseudonime din domeniul religios 176
Anexa nr. 7 Pseudonime folosite de politicieni 176
Anexa nr. 8 Semnificația şi originea prenumelui 178
Anexa nr. 9 Numele de familie din România 315

Pentru sprijinul acordat,
AUTORII ADUC RESPECTUOASE MULTUMIRI:

- Domnului Cătălin NEAGU (TOP FACTORING Bucureşti);
- Domnului Mihai BERECZKI (PROSECURITY DISTRIBUTION Bucureşti);
- DomnuluiAdrian TEODORESCU (TEOMARG Bucureşti);
- Domnului Titi MUNTEANU (TREXIMCO Bucureşti);
- Domnului Marin DEPARATEANU (L&D CONSTRUCT Bucureşti);
- Domnului Gheorghe VOICU (PETROM Bucureşti);
- Domnului Daniel Leontin VRAJITORU (Bucureşti);
- Domnului Petrică JITARU (Bucureşti);
- Domnului Doru PETRE (PERFORM CENTER Bucureşti);
- Domnului Julien STAROSTA (SHAPIR Bucureşti);
- Domnului Tony SHAMEL (GIVATI Cluj-Napoca);
- Domnului Marius Sorin BOZGAN (ELITE CARS Bucureşti);
- Domnului Paul MOGA (Tg.Mures);
- Domnului Domnului Ferenc NAGY (NAPA IMPEX Tg.Mures);
- Doamnei Ecaterina COROBOIANU (Asociația pentru Formare în Domeniul Securității Private Bucureşti);
- Domnului Michael BON KHALIL (EL BACHA Bucuresti);
- Domnului Iulian ZAGAEVSCHI (ROMNATIONAL Constanta);
- Domnului Bogdan ZOTTER (RENOVAL Bucureşti);
- Familiei Horatiu Catalin BONEA (Satu Mare);
- Familiei Angela şi Petru SIMA (DIASIM STYLE Satu Mare);
- Domnilor Ioan GHERE, Adrian MIHAI şi Radu MOLNAR (Agenția de Investigații INTERSAMPOL PROFESIONAL Bucureşti);
- SC SMITH & SMITH SRL Bucureşti.